

Cầm thú, buông cô nương kia ra

Contents

Cầm thú, buông cô nương kia ra	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	33
13. Chương 13	36
14. Chương 14	38
15. Chương 15	41
16. Chương 16	44
17. Chương 17	47
18. Chương 18	51
19. Chương 19	54
20. Chương 20	57
21. Chương 21	60
22. Chương 22	62
23. Chương 23	65
24. Chương 24	68
25. Chương 25	71
26. Chương 26	74
27. Chương 27	77
28. Chương 28	80
29. Chương 29	84
30. Chương 30	87
31. Chương 31	91
32. Chương 32	93
33. Chương 33	98
34. Chương 34	101
35. Chương 35	104
36. Chương 36	107
37. Chương 37	111
38. Chương 38	113
39. Chương 39	116
40. Chương 40	118
41. Chương 41	123

42. Chương 42	126
43. Chương 43	130
44. Chương 44	133
45. Chương 45	137
46. Chương 46	141
47. Chương 47	146
48. Chương 48	149
49. Chương 49	152
50. Chương 50	157
51. Chương 51	162
52. Chương 52	164
53. Chương 53	168
54. Chương 54	173
55. Chương 55	178
56. Chương 56	181
57. Chương 57	193
58. Chương 58 : Ngoại Truyện	205

Cầm thú, buồng cô nương kia ra

Giới thiệu

Diệp Sơ là một cô gái tốt, cái gì cũng tốt, thậm chí có chút hơi ngây ngô Vệ Bắc là một nam hài hước,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-thu-buong-co-nuong-kia-ra>

1. Chương 1

Ngày Diệp Sơ ra đời, đúng vào lúc lập xuân, tục ngữ có câu “Năm mới bắt đầu bằng mùa xuân, xuân sang vạn vật đều tái sinh”, cho nên mẹ cô liền lấy tên này đặt cho cô bé.

Lúc Diệp Sơ mới sinh, không gian vô cùng yên tĩnh. Yên tĩnh đến mức theo như mẹ Lưu Mỹ Lệ của cô nói thì : “Chỉ sơ suất một chút, con đã ra đời, cũng không kịp kêu lên một tiếng nào.”

Ở quê của bọn họ, mọi người có quan niệm, trẻ sơ sinh khi ra đời khóc càng to thì sẽ càng dễ nuôi. Không biết có phải trùng hợp hay không mà lúc học tiểu học, Diệp Sơ lại vô cùng khó nuôi. Khi cô vừa mới ra đời đã bị ốm, hằng ngày bà nội đều phải ôm cô đến bệnh viện. Nhiều đến nỗi mà, mọi y tá trong bệnh viện đều đã quen mặt cô. Nếu mấy ngày liên tiếp không thấy cô xuất hiện, họ còn cảm thán: “Ôi, Tiểu Diệp Tử mấy ngày nay không đến nhỉ? Thật nhớ con bé quá đi.”

Bạn nhìn xem, đây là lời mà một y tá bệnh viện nên nói sao?

Có điều, người nhà Diệp Sơ cũng không để ý.Họ đều là những người hiền lành, không để tâm những câu nói của mấy y tá kia.Dù sao cuộc sống cũng vốn chẳng vui vẻ gì, không bằng cứ sống vô tư lự cho qua ngày.

Diệp Sơ cứ như vậy lấy bệnh viện làm nhà.Cho đến khi cô tròn ba tuổi,có một lần vì dùng penicillin(*)quá liều mà cô bé bị dị ứng.

Trích dẫn:(*)Penicillin là một trong một nhóm kháng sinh thu được từ nấm Penicillium hay được điều chế. Alexander Fleming đã tình cờ phát hiện ra penicillin vào năm 1928 nhưng phải 10 năm sau thì penicillin mới được nhà hoá sinh người Anh gốc Đức Ernest Chain và nhà nghiên cứu bệnh học Úc Howard Florey và một số nhà khoa học khác nghiên cứu kỹ. Penicillin sát trùng bằng cách giết vi khuẩn và hạn chế sự sinh trưởng của chúng.

Lúc đó, điều kiện gia đình không được khá giả,nếu không dùng được penicillin thì có thể đổi sang dùng thuốc khác, nhưng chi phí sẽ rất cao. Cha mẹ ông bà vô cùng lo lắng, sợ rằng bệnh tình của cô cứ tiếp tục như vậy, sẽ khiến cho gia đình lâm vào cảnh khủng hoảng kinh tế.

Nói tới là lại thấy có chút kì lạ.Bất chợt trong thâm tâm, mẹ của cô nảy sinh một suy nghĩ : ngày hôm sau, Diệp Sơ sẽ không phải tới bệnh viện nữa.

Rồi đến ngày thứ ba, ngày thứ tư.... cho đến tận một tháng sau, Diệp Sơ cũng không hề bị ốm lần nào nữa. Một thời gian sau, bà nội bắt đầu sốt ruột, không phải đứa bé này bị bệnh đến nỗi không lên tiếng nổi nữa chứ?

Cả nhà buồn rười rượi,nửa đêm ôm Diệp Sơ đi bệnh viện.Đến nơi cũng không ai nói đứa bé bị bệnh gì, để mặc bệnh viện kiểm tra tổng quát từ lớn đến nhỏ.Cuối cùng bác sĩ đưa ra kết luận: “Già trẻ nhà này định đùa giỡn với bệnh viện có phải không? Đứa bé này hoàn toàn khoẻ mạnh, chỉ là do gia đình tắm bổ quá mức, nên hơi thừa cân.”

Từ đó về sau, Diệp Sơ có biệt danh, Diệp Siêu Nặng.

Diệp Siêu Nặng có một tật xấu,đó là không thể nhận dạng mọi người. Lúc được ba tuổi,cô bé lại đi gọi bà hàng xóm là mẹ, gọi bác đưa báo mỗi ngày là ba,khiến cho mẹ cô vô cùng buồn bực : sao mình lại sinh ra đứa con gái ngay cả ba mẹ cũng nhận lầm chứ?

Có điều, tật này của Diệp Siêu Nặng cũng không hẳn là hoàn toàn xấu. Ít ra thì dì Vương hàng xóm được cô gọi là mẹ kia,cũng rất yêu thích cô.

Dì Vương vẫn luôn ao ước có được một đứa con gái.Ba mươi tuổi dì mới có thai, lại sinh ra một thằng cu, chỉ hận không thể lấy kéo cắt thẳng cu thành con gái.

Thật không ngờ, cô bé mũm mĩm hàng xóm vừa gặp mặt liền gọi mình là mẹ,khiến dì Vương vô cùng phấn khởi, âm thầm suy tính nhất định sau này phải cưới cô bé về cho con trai mình.

Cho nên, trước lúc lên bảy tuổi, Diệp Sơ là thanh mai trúc mã với con trai dì Vương nhà hàng xóm.Cậu bạn trai nhỏ của cô chính là - Thẩm Nam Thành.

Thẩm Nam Thành kia từ nhỏ đã là một tên nhóc đầu gấu nổi danh khắp trấn.Nhưng cậu nhóc này lại rất vâng lời mẹ, bị bà mẹ nhà cậu ngấm ngấm tiêm nhiễm, cuối cùng cậu cũng thật sự coi Diệp Sơ là vợ tương lai của mình.

Trước lúc bảy tuổi,xung quanh có đứa trẻ nào dám cười nhạo Diệp Sơ béo, đều bị Thẩm Nam Thành đánh cho một trận.

Điều này cũng khiến cho từ nhỏ Diệp Sơ không sao có nổi một người bạn. Bởi tất cả những đứa trẻ xung quanh đều sợ cô, rất sợ lời nói sai gì đó, sẽ bị Thẩm Nam Thành đuổi theo đánh đập mông.

Không có bạn bè, Diệp Sơ không thể làm gì khác hơn,cô đành phải chơi với Thẩm Nam Thành.Nhưng chơi cái gì đây? Hầu hết tất cả trẻ con đều thích chơi trò gia đình.

Diệp Sơ đóng vai mẹ, Thẩm Nam Thành đóng vai ba, chú chó Tiểu Hoàng nhà Thẩm Nam Thành kia là con.

Nếu tương lai sau này, Diệp Sơ thật sự sinh một cậu con trai, , để nó biết được trên nó còn có một ca ca là chó, chắc nó sẽ không kiềm nổi mà mua một khối đậu hũ về đập đầu tự tử cho xong.

Nhìn thì thấy ở ngoài cậu nhóc Thẩm Nam Thành đánh nhau có vẻ rất lợi hại, nhưng khi về đến nhà cậu nhóc liền ngoan như một chú thỏ con. Cha cậu đánh cho một trận, cậu cũng không dám lên tiếng kêu than.

Thẩm Nam Thành vừa nghe Diệp Sơ nói mình đóng vai làm ba, mặt mũi cậu nhóc liền đỏ dừ, trong thâm tâm cậu nhanh chóng xác định Diệp Sơ là bà xã của mình.

Cậu bạn nhỏ à, cậu đã biết yêu thật rồi sao?

Diệp Sơ không nhớ được tên Thẩm Nam Thành, nên bình thường khi thấy Thẩm Nam Thành, cô luôn gọi cậu là A Bảo.

Cái tên A Bảo này bắt nguồn từ một chương trình truyền hình. Lúc ấy trên tivi có một chuyên mục nấu ăn rất được yêu thích. Người dẫn chương trình tròn trịa mập mạp, tài nghệ nấu ăn lại đặc biệt xuất sắc. Đây cũng là cái tên mà cô ghi nhớ rõ nhất. Cho nên khi cô không nhớ được tên người khác, thì gọi luôn là A Bảo.

Nhưng Thẩm Nam Thành không hề hay biết, cậu còn tưởng đó là nick name riêng mà Diệp Sơ đặt cho mình. Nên mỗi lần Diệp Sơ gọi cậu là A Bảo, cậu luôn đáp lại rất hào hứng.

Thật ra cậu cũng không biết rằng. Diệp Sơ không quan tâm nhà cậu gọi chú chó kia là gì mà cô bé trực tiếp gọi luôn là A Bảo

Đây cũng là thắc mắc không sao giải thích được của Diệp Sơ. Vì sao mỗi lần cô gọi chú chó kia, lại thấy người xuất hiện? Dĩ nhiên, những điều này không thể nói với những người khác rồi.

Nhìn con trai nhà mình có được một cô bạn gái nhỏ, mẹ Thẩm Nam Thành vô cùng vui sướng, chỉ tiếc là mẹ cậu không được như ý quá lâu.

Năm Thẩm Nam Thành được 7 tuổi, trong nhà bỗng nhiên nhận được một bức điện báo gửi từ Mỹ. Là một tập giấy rất dày, trên đó vừa viết tiếng Trung vừa có cả tiếng Anh.

Trong thư viết rằng, ông cậu của Thẩm Nam Thành năm đó đầu quân giết giặc, vốn tưởng đã chết ngoài trận địa sa trường. Năm đó ông rời khỏi Trung Quốc vẫn còn rất trẻ, sau đó đã lưu lạc sang nước Mỹ rồi phát triển sự nghiệp. Nhưng đến nay tuổi tác đã cao, lại không có con cháu nối dõi, bằng cách nào đó ông biết được vẫn còn người thân đang sinh sống trong nước. Cho nên hi vọng cả nhà bọn họ sẽ dọn sang Mỹ sống cùng với ông. Ông hứa sẽ đảm bảo cho cháu mình được hưởng điều kiện giáo dục tốt nhất .

Phải biết rằng, khi đó trong nước đang thịnh hành: “Vàng trắng ở nước ngoài luôn tròn hơn”. Với quan niệm này, người người nhà nhà đều muốn tìm cách ra nước ngoài, chứ đừng nói đến có việc cả nhà có cơ hội nhập cư.

Sau một thời gian suy nghĩ thật kĩ. Một bên là con dâu, một bên là ra nước ngoài. Mẹ Thẩm Nam Thành quyết định rời đi.

Không quá ba tháng, ở đất nước Mỹ xa xôi, ông của cậu đã hoàn thành mọi thủ tục xác nhận quan hệ, thay bọn họ hoàn tất mọi giấy tờ chứng nhận có liên quan đến việc nhập cư. Ba tháng sau, Thẩm Nam Thành theo mẹ bước lên máy bay đi đến đế quốc Mỹ.

Trước khi đi, Thẩm Nam Thành khóc meo máo. Không phải cậu làm nũng với mẹ, mà cậu muốn mang Diệp Sơ theo cùng.

Mẹ cậu cũng khó xử, đế quốc Mỹ đâu phải là chợ bán thức ăn, không phải ai muốn cũng có thể đi được. Đừng nói là mang theo một người nữa, đến cả chú chó nhà họ nuôi bao nhiêu năm kia cũng không thể mang lên máy bay.

Mẹ cậu nghĩ rất lâu rồi mới nói: “Thế này đi. Con để Tiểu Hoàng lại cho Tiểu Diệp Tử. Chờ chúng ta ổn định ở bên đó xong, sẽ đón Diệp Tử cùng Tiểu Hoàng sang.”

Mẹ cậu vốn chỉ nói cho có lệ. Nhưng Thẩm Nam Thành lại tin là thật. Cậu về nhà tắm rửa cho Tiểu Hoàng thật sạch sẽ, còn thả một cái nơ bướm lên cổ cho nó. Ngay trong ngày hôm đó, cậu liền dắt nó sang bên nhà họ Diệp.

“Diệp tử, tớ để Tiểu Hoàng ở lại đây với cậu. Mẹ tớ nói, sang năm sẽ cho máy bay quay lại đón cậu và Tiểu Hoàng sang.”

Diệp Tử nhìn nhìn con chó một lúc, lại thắc mắc với Thẩm Nam Thành: “Máy bay lớn thế, thật sự có thể bay lên trời sao?”

“Đương nhiên rồi! Đến lúc ấy, cậu và tiểu Hoàng sẽ ngồi trên máy bay, bay một lúc hạ cánh là có thể đến Mỹ được rồi.”

“Đi nước Mỹ để làm gì?”

Thẩm Nam Thành đỏ mặt: “Đi nước Mỹ... để... chúng ta có thể ở cạnh nhau....”

“Mình cũng có nhà để ở mà.”

“Cái đó... Cái đó không giống...”

“Không giống chỗ nào cơ?”

“Chính là....” Thẩm Nam Thành lí nhí, nói không nên lời, nghĩ rất lâu mới thốt ra được: “Mẹ tớ nói, nước Mỹ rất lạnh, Bánh kem dâu tây của Mỹ là số một đấy.”

Bánh kem dâu tây sao? Vừa nhắc đến đồ ăn, mắt Diệp Sơ loé sáng. Cô bé gật đầu, nghiêm túc nói: “VẬY cậu nhớ đừng quên quay lại đón mình.”

“Được, mình hứa!” Thẩm Thành Nam cười híp mắt, trong lòng cảm thấy ngọt ngào như vừa ăn kẹo.

Sau đó, xe đón nhà cậu cũng đến. Mẹ Thẩm Nam Thành gần như phải lôi cậu lên xe.

“Tạm biệt, cậu nhớ đừng quên lời hứa của chúng ta nhé!” Ngồi phía sau xe, Thẩm Nam Thành cố gắng vẫy vẫy tay.

Diệp Sơ dẫn theo Tiểu Hoàng đứng ở cửa sân, cũng vẫy tay: “Tạm biệt... A Bảo!”

Trong khoảnh khắc, nước mắt của cậu bạn nhỏ đã nhanh chóng chảy xuống, nhìn Tiểu Hoàng đứng bên cạnh Diệp Tử, trong lòng khẽ trấn an: “Con à, mẹ con sẽ chăm sóc cho con thật tốt.”

Năm đó, Diệp Sơ sáu tuổi lẻ tám tháng, vẫn không nhớ được tên của bất cứ ai, gặp ai cũng gọi người đó là A Bảo như cũ.

2. Chương 2

Sau khi Thẩm Nam Thành đi không lâu, thì nhà họ Vệ chuyển đến làm hàng xóm mới với nhà Diệp Sơ. Ông chủ tên là Vệ Đông Hải, ông đang công tác tại một cơ quan trên thị trấn. Nghe nói, hình như ông làm trợ lý cho ngài phó thị trưởng. Bà chủ mang họ Tần, là giáo viên dạy Văn ở một trường cấp 2 trên thị trấn. Bởi vậy nên cũng có thể coi hai người họ có xuất thân từ dòng dõi thư hương.

Nhà họ Vệ có một cậu con trai tên là Vệ Bắc, cậu bé cùng tuổi với Diệp Sơ. Đáng vẻ cậu nhóc rất khôi ngô, Lưu Mỹ Lệ mới gặp cậu có một lần nhưng bà đã tỏ ra vô cùng yêu thích cậu. Mẹ cô còn lên nói với cha cô là: “Ồi, thằng bé này lớn lên chắc sẽ rất đẹp trai, sau này nếu nó có thể làm con rể nhà chúng ta thì thật là tốt!”

Vừa nói xong, cậu nhóc kia đã đá mạnh cái máng cho gà ăn, làm nó lăn lóc trên mặt đất khiến lũ gà nhà bà Hàn bên cạnh hoảng sợ, bay tán loạn.

Lưu Mỹ Lệ liếc chồng một cái, rồi bà lặng lẽ quay đầu lại, vỗ nhẹ vào cái người đang ngồi xổm trên mặt đất nhìn A Bảo kia, rồi nói: “Diệp Tử, mau ăn cơm thôi!”

Diệp Tử nghe thấy có cơm ăn, cô nhóc liền vội vàng ôm A Bảo theo mẹ đi vào. A Bảo quay đầu lại nhìn đám gà đang kêu quang quác trong sân thì nó bị một tên nhóc hung dữ trừng mắt.

Diệp Sơ từ nhỏ đã rất ham ăn, vì thế cân nặng của cô bé không hề giảm đi chút nào. Mỗi lần mẹ cô không muốn cho cô ăn nhiều thì cha cô lại ngồi một bên phản đối : “Trẻ con lúc bé mập mập thì khi lớn chúng sẽ tự gầy đi thôi”

Sự thật chứng minh, lí luận của cha cô hoàn toàn sai lầm. Và điều nghiêm trọng hơn là ông đã gián tiếp khích lệ cân nặng của Diệp Sơ ngày một tăng cao. Thế nên cho đến khi cô bé được bảy tuổi, Lưu Mỹ Lệ đau buồn phát hiện ra rằng : tuy nhà mình có con gái nhưng bà lại không thể mua được một chiếc váy công chúa xinh đẹp!

Đối với người từ nhỏ đã luôn ao ước sẽ biến con gái thành công chúa Bạch Tuyết mà nói, thì việc này quả là một sự đả kích nghiêm trọng

Vì thế, “thợ may” Lưu Mỹ Lệ quyết định tự tay may một chiếc váy công chúa theo kiểu dáng được đăng trên báo nhi đồng cho con gái.

Tay nghề của Lưu Mỹ Lệ cũng không xoàng. Bà mua vải, tự lấy số đo, cắt cắt may may suốt một tuần. Cuối cùng bà cũng cho ra đời một chiếc váy công chúa. Để thể hiện tài năng xuất sắc của mình rõ ràng hơn một chút, mẹ cô còn cố ý thêu thêm một đoá hoa màu hồng phấn lên chiếc váy trắng, từ xa nhìn lại trông rất nổi bật

Lần đầu tiên Diệp Sơ được mặc váy công chúa nên cô bé có cảm giác vô cùng lạ lẫm. Ngày hôm đó, cô mặc chiếc váy mới, dẫn theo A Bảo đi lên thị trấn mua rượu cho cha. Rất nhanh chóng cô bé đã trở thành người mẫu quảng cáo “sống” cho “thợ may” Mỹ Lệ. Mỗi lần cô đi ngang qua là hàng xóm không ngớt lời khen ngợi : “ Con gái nhà họ Diệp béo thể mà cũng mặc vừa váy nhỉ!”

Diệp Sơ thành thật chia sẻ : “Là mẹ làm cho con ạ”

“Mẹ Lưu may giỏi ghê!”

Nghे các bác hàng xóm khen mẹ khiến cô nhóc cảm thấy vui vẻ hơn khen cô rất nhiều. Khi cô còn đang vui mừng thì bỗng phát hiện không thấy A Bảo đâu nữa.

Không thấy A Bảo khiến Diệp Sơ vô cùng lo lắng. Cô cũng không đi mua rượu nữa, mà ôm chai cola đi tìm A Bảo. Cô tìm suốt từ đầu phố đến cuối phố, cuối cùng cũng tìm thấy a Bảo đang rất buồn thỉu nằm ở bên cạnh vũng bùn dưới gốc cây

Lúc đó, a Bảo đang núp ở gần vũng bùn. Xung quanh nó là một đám trẻ con, mà tên cầm đầu chính là cậu nhóc Vệ Bắc. Tuy chỉ mới chuyển đến vài ngày, thế nhưng cậu đã rất nhanh chóng được lũ trẻ con tôn làm “đại ca”.

Vệ Bắc đang ném bùn về phía A Bảo. A Bảo bị cậu dọa, nó không dám bỏ chạy, chỉ biết kêu lên mấy tiếng đau khổ.

Đám trẻ con xung quanh cười ầm ĩ. Chúng học theo Vệ Bắc ném bùn vào A Bảo.

Nhìn A Bảo thật vô cùng đáng thương.

Đúng lúc đó, bất ngờ có một cái bình nhựa văng tới đập trúng vào vai Vệ Bắc

“Là đứa nào” Vệ Bắc xoay người thì nhìn thấy con bé mập nhà họ Diệp hàng xóm, con bé mặc một chiếc váy công chúa màu trắng đang tức giận nhìn cậu.

Cậu cảm thấy vô cùng mất mặt nên quát lớn : “Diệp Siêu Năng, mày muốn làm gì?” Lúc trước, cậu đã nghe qua đám trẻ con xung quanh nhắc đến biệt danh của Diệp Sơ, cũng biết được con nhóc mập này còn là vợ tương lai của “đại ca” tiền nhiệm .

Cậu rất muốn được một lần so tài cùng tên nhóc đó.

Diệp Sơ không nhớ được cậu bạn nhỏ này tên là gì, cô chỉ nhớ rõ mỗi họ Vệ thôi. Là Vệ Đông, Vệ Nam, Vệ Tây hay Vệ Bắc đây? Thật sự cô không nghĩ ra được.

Cho nên cô đành gọi mỗi chữ “Vệ” , “Không cho cậu bắt nạt A Bảo!”

Vệ Bắc vô cùng buồn bực. Cậu nổi tiếng như thế, vậy mà con nhóc mập này lại gọi cậu là “Này”. Chẳng phải rõ ràng là cô không thèm để “đại ca” mới này vào mắt sao? Vì vậy cậu vô cùng tức giận, ném nắm bùn trong tay lên người Diệp Sơ.

Và rồi, chiếc váy “nổi tiếng” mẹ cô mới may đã được tặng thêm một đoá hoa bằng bùn. Đám trẻ con xung quanh phá lên cười nắc nẻ.

Diệp Sơ hơi tức giận, cô rất muốn tranh cãi với Vệ Bắc. Nhưng kết quả là, cô không thể nhớ rõ tên của kẻ địch là gì. Không thể làm gì khác hơn, cô lại gọi một tiếng “Vệ”, “Cậu còn bắt nạt A Bảo nữa thì tớ sẽ mách mẹ cậu”

Câu nói này hoàn toàn chọc giận Vệ Bắc : “Diệp Siêu Nặng, mày cứ cẩn thận đấy!”

Cậu nói xong lại ném thêm một nắm bùn về phía Diệp Sơ, sau đó xoay người chạy đi.

Đám quỷ nhỏ bên cạnh cũng học theo “đại ca”, đua nhau ném bùn vào người Diệp Sơ rồi bỏ chạy, chúng vừa chạy vừa hô : “Diệp Siêu Nặng là một con nhóc siêu mập. Diệp Siêu Nặng là một con heo mập”

Diệp Sơ đứng im tại chỗ, cô không hề để ý đến lời lũ trẻ nói. Chờ cho đám trẻ con chạy xa rồi, cô mới ôm A Bảo ra khỏi vũng bùn. A Bảo nép vào trong ngực Diệp Sơ, khẽ rên ằng ằng.

Buổi tối hôm đó, Lưu Mỹ Lệ phát hiện ra bông hoa mẫu đơn thêu trên chiếc váy mới may cho con gái đã biến thành một vết bẩn rất lớn liền tức giận đến xù lông.

Bà hỏi chuyện mới biết là do thằng nhóc hư hỏng kia gây ra. Bà dùng dùng nổi giận, kéo con gái sang nhà họ Vệ, chuẩn bị đại chiến.

Hai mẹ con sang đúng lúc nhà họ Vệ đang ăn cơm. Mẹ Vệ vừa nhìn thấy hàng xóm, tưởng họ sang chơi bà còn định mời ăn cùng. Nhưng rồi bà lại thấy hàng xóm còn dẫn theo một cô nhóc bẩn thỉu, trong tay con bé còn ôm một con chó nhỏ loang lổ bùn đất. Bà đoán được ngay cậu con nhà mình lại gây họa.

Mẹ Vệ liền quay ra nhìn chồng chỉ đạo. Vệ Đông Hải lập tức cởi quần con trai ra, ông lấy chiếc móc áo quất mấy cái thật mạnh vào mông cậu nhóc.

“Bốp” - chiếc móc áo lại quất xuống thêm một lần nữa, Lưu Mỹ Lệ ngậy ngấn cả người.

Bà vốn chỉ định sang nói lí lẽ, chứ không hề có ý xúi giục nhà người ta làm dữ. Cậu con trai này có hư mấy cũng không thể đánh như vậy được. Lỡ cậu bé bị thương thì biết làm sao đây?

Cho nên, lúc đầu bà định tìm người ta gây lộn giờ lại đổi thành khuyên can : “Đừng đánh, đừng đánh nữa!”

“Mẹ Diệp Tử à! Bà đừng có can. Thằng nhóc này không đánh sẽ không thể nào dạy nổi!”

Vệ Đông Hải vừa nói xong, ông lại giơ móc áo lên định đánh tiếp.

Mẹ Vệ Bắc cũng nóng hết cả người. Đồng ý là phải dạy dỗ con cái, nhưng ông chồng nhà bà nghiện đánh con rồi sao? Bà vội vàng định kéo ông ra, không nghĩ đến Lưu Mỹ Lệ lại can ngăn mạnh mẽ đến vậy. Một tay bà ấy đoạt lấy chiếc móc áo, một tay kéo Vệ Bắc lại. Bà nói với cô con gái đang đứng ở phía sau : “Diệp Tử, con mau đưa Tiểu Bắc sang nhà mình, mau lên!”

Diệp Sơ nghe mẹ nói vậy, cô nhóc cũng không suy nghĩ nhiều, liền kéo Vệ Bắc bỏ chạy.

Hai đứa trẻ chạy ra khỏi nhà, rồi chạy qua sân, chạy cho tới cửa nhà cô. Lúc này, Diệp Sơ quay đầu nhìn... mới phát hiện quần của Vệ Bắc đâu mất rồi... lộ cả con gà con ra rồi...

Thấy Diệp Sơ ngẩn người, sững sờ nhìn cậu. Vệ Bắc đỏ mặt vội vàng kéo quần lên, rồi mắng cô : “Cậu nhìn cái gì hả? Diệp Siêu Nặng !”

Diệp Sơ không buồn để ý đến cậu, cô cởi giày rồi ôm A Bảo vào nhà. Sau đó cô đứng ở trong nhà nói vọng ra với cậu : “Mẹ tớ nói, phải cởi giày mới được vào nhà.”

“Ai thèm đi vào!” Vệ Bắc mạnh miệng.

Diệp Sơ nhất thời mở to mắt nhìn cậu không thốt nên lời.

Ở bên nhà họ Vệ, Vệ Đông Hải vẫn đang gắng sức bảo vệ hình tượng người cha nghiêm khắc, lớn tiếng mắng cậu con trai : “Thằng nhóc thối kia! Có bản lĩnh trốn đi thì cũng đừng có quay về nữa!”

Vệ Bắc quay đầu làm mặt quỷ với cha, cậu cởi văng giày rồi chui tọt vào nhà Diệp Sơ.

3. Chương 3

Vệ Bắc cởi văng giày rồi chui tọt vào nhà họ Diệp. Vì mất đà nên cậu liền bị ngã, đụng trúng phải lọ hoa đặt ở cửa. Đúng lúc đó thì Diệp Kiến Quốc nhìn thấy, ông không khỏi nhíu mày khó hiểu : “Tại sao cậu nhóc này lại ở nhà mình vậy?”

Ông đang tính đi hỏi , thì Lưu Mỹ Lệ ở ngoài đi vào ngăn ông lại : “ Đứa bé này bị cha đánh đòn nên tôi đưa nó sang nhà chúng ta lánh nạn”

Diệp Kiến Quốc không vui : “Cha đánh con có phải là chuyện to tát gì đâu.Sao bà lại xen vào việc nhà người ta làm gì?”

“Do tôi sợ đứa nhỏ bị đánh đến hỏng người thôi...”

Lưu Mỹ Lệ vừa mới nói xong, Vệ Đông Hải đã đứng ở ngoài , gõ cửa : “Thằng nhóc thối kia, mau đi ra đây cho cha! Cha đánh chết mày!”

“Mau mau mau, mau đưa tiểu Bắc vào phòng trong đi!” Lưu Mỹ Lệ đẩy con gái đến hoa mày chóng mặt, rồi bà lại trừng mắt với chồng : “Lát nữa ông nhớ đừng có đổ thêm dầu vào lửa đấy!”

Diệp Kiến Quốc bĩu môi, không đáp lại.

Diệp Sơ thật sự không hề muốn để cho tên nhóc hư hỏng nhà họ Vệ vào trong phòng mình. Nhưng đây là lệnh của mẹ nên cô chỉ còn cách làm theo thôi. Cô không ngờ tới, vừa mới vào phòng của mình, cái tên hư đồn đó lại không hề khách sáo, ngồi luôn lên trên giường,còn dè mỏng lên mặt em búp bê heo màu hồng phấn của cô nữa.

“Cậu nhìn cái gì? Là cậu để cho tôi vào còn gì!” Mặc dù cậu nhóc Vệ Bắc đang trong tình trạng “ăn nhờ ở đậu” nhưng đáng về ngạo mạn lại không hề giảm đi chút nào.Cha cậu đang đứng ở ngoài cửa mắng xối xả như thế, mà cậu cứ làm như không nghe thấy gì hết.

Diệp Sơ không nói gì cả.Cô cứ nhìn chăm chăm em búp bê đáng thương ở dưới móng Vệ Bắc.

Vệ Bắc thấy con bé mập này từ lúc vào phòng không hề nói một câu nào, lại cứ nhìn chăm chăm vào móng mình.Cậu liền nhớ ra cảnh tượng mới vừa rồi, cậu bị lột quần lộ móng đã bị cô nhóc thấy hết.Khuôn mặt cậu lại đỏ lên,thẹn quá liền muốn nổi giận.

Lời nói còn chưa ra đến miệng, Diệp Sơ bồng vươn ngón tay mũm mĩm chỉ vào em búp bê đáng thương bị móng cậu dè ép đến mức thay đổi hình dạng rồi nói : “Không cho cậu ngồi lên người a Bảo”

Đẩy mọi người nhìn xem. Ngay đến cả búp bê cô bé cũng gọi luôn là A Bảo kìa.

Vệ Bắc bồng ngăn ra.Lúc này cậu mới nhận ra ở dưới móng mình có cái gì đó êm êm. Cậu rút ra ngoài mới nhìn ra: Hức! Một con heo! Tròn ơi là tròn, nhìn kiểu gì cũng thấy giống y hệt con bé mập nhà họ Diệp này.

“Cái này là cái quái gì thế? Tôi thấy nó mập giống hệt cậu đấy”.Cậu vừa nói xong, khuôn mặt tỉnh bơ nghịch nghịch em búp bê kia.

Lại không hề ngờ tới, mới vừa rồi Diệp Sơ còn không nói câu gì, bất chợt cô bé lại đến gần cậu, bắt lấy cái tai của em búp bê heo : “Cậu trả lại cho tớ”

Vệ Bắc vốn đang tính toán xem sẽ làm gì với con búp bê heo này, thì bị Diệp Sơ giật bất ngờ nên cậu đã thấy hào hứng hẳn : “Cậu nói đưa cho cậu thì tôi phải đưa cho cậu chắc.Như thế chẳng phải quá mất mặt sao? Tôi không đưa đấy!” Cậu nói xong liền nắm chặt đuôi heo giằng lại.

Hai người không ai chịu buông tay, kéo qua kéo lại, bỗng nghe “Xoẹt” một tiếng.

Thôi xong ! Trên tay Vệ Bắc chỉ còn lại mỗi cái đuôi heo rồi.

Vệ Bắc hơi sững sốt. Cậu không hề nghĩ được chất lượng của con búp bê heo này lại kém như thế. Cậu hơi bối rối, rồi ngấm lại kinh nghiệm bắt nạt các em gái từ trước đến giờ của mình. Cậu đoán thăm: Cùng lắm là đếm đến ba, con nhóc này thế nào cũng sẽ khóc to lên cho mà xem.

Một ! Hai!

Chưa kịp đếm đến ba, thì cậu đã nghe thấy tiếng Diệp Sơ quát lên : “A Bảo, cần cậu ta!”

“Gâu!” Chú chó Tiểu Hoàng đang ngồi chồm hổm trên mặt đất lập tức tuân lệnh. Nó điên cuồng lao về phía Vệ Bắc giống như đang lao đến cắn cổ con gà vậy.

Vệ Bắc không ngờ con nhóc mập này sẽ thả chó cắn mình. Cậu vội càng chạy lên trên giường thì A Bảo ở phía sau đã cắn trúng quần của cậu, lôi mạnh xuống. Cái mông của cậu bé hự hồng lại bị lộ lần nữa.

Nghĩ đến việc con bé ở phía sau lại nhìn thấy mông cậu nữa rồi khiến Vệ Bắc vô cùng tức giận. Cậu vừa kéo lại quần, vừa ra sức bò lên trên giường. Còn một tay khác thì cố gắng gạt a Bảo ra chỗ khác.

Nhưng ở nơi nước Mĩ xa xôi, nếu Thẩm Nam Thành biết được, “cẩu nhi” của mình đang sống chết bảo vệ mẹ nó, có lẽ cậu sẽ cảm động đến rơi nước mắt.

Bên này, a Bảo đang oanh liệt tiến hành kế hoạch báo thù.

Bên kia, Lưu Mỹ Lệ khuyên can mãi, cuối cùng bà cũng khuyên được Vệ Đông Hải dịu xuống. Thấy tính tình Vệ Đông Hải cũng đã hoà hoãn, giờ có thể đưa đứa nhỏ về nhà , rồi sẽ lựa chọn thời điểm hợp lí để dạy dỗ lại. Thì vào lúc ấy, hai người lại nghe thấy một âm thanh lớn phát ra từ phòng Diệp Sơ, loáng thoáng có tiếng người xen lẫn với tiếng chó sủa.

Người lớn hai nhà quá sợ hãi, vội vã xông vào.

Cửa vừa được mở ra, liền nhìn thấy Vệ Bắc đang đứng ở trên giường của Diệp Sơ. Cái mông bị lộ ra một nửa, cậu đang túm lấy con chó nhỏ trong tay định ném ra ngoài. Dưới giường là một cô bé diêm dâm đáng yêu. Khuôn mặt bé có vài vết bẩn, đôi mắt mở to mọng nước. Về mặt vô tội đáng thương thật khiến người ta vô cùng xót xa.

Nhìn thấy bộ dạng của con mình, khuôn mặt Vệ Đông Hải trở nên tái mét, ông hét to : “Vệ Bắc, tên nhóc thôi! Con xuống đây cho cha!” Nói xong, ông liền xông đến túm lấy cậu con trai như lão điều hâu cấp con gà con, vừa đánh mạnh mấy phát lên mông cậu bé vừa mắng : “Đồ càn quấy ! Trước đây thì con đi bắt nạt người ta, giờ còn muốn ức hiếp cả chó! Con có tiền đồ một chút cho cha có được không!”

“Con không có bắt nạt nó, là con bé siêu nặng thả chó cắn con!” Vệ Bắc cãi lại.

“Thằng nhóc này, con còn dám mạnh mẽ cãi lại! Con đi hỏi khắp nơi xem, có con chó nào dám cắn con hả? Hôm nay ta không đánh cho con một trận nhớ đời, thì ta sẽ theo họ của con!” Vệ Đông Hải lớn tiếng la mắng.

Hai cha con nhà này không ai nhường ai. Một người cứ đánh, một người lại vô cùng ồn ào, khiến gia đình Diệp Sơ lần đầu được chứng kiến cũng hết sức choáng váng. Đến bây giờ Lưu Mỹ Lệ mới hiểu, hoá ra đây cũng là một cách để dạy dỗ con cái, nhưng phương pháp này thật sự có hơi bạo lực một chút.

Khi nhìn thấy ông Vệ cuối cùng cũng túm cổ áo lôi cậu con định rời đi, Lưu Mỹ Lệ lắc đầu thở dài : “Đứa bé này, sau này nhất định sẽ là tai họa...”

Diệp Kiến Quốc nhún vai : “Mặc kệ cậu ta gây tai họa với ai , miễn sao đừng gây tai họa với ‘khuê nữ’ nhà chúng ta là được.”

Diệp Sơ nghe không hiểu cha mẹ nói gì, cô ôm em búp bê heo không có đuôi chớp chớp mắt.

Còn A Bảo ở bên cạnh thì kêu “Gâu gâu”.

Vệ Đông Hải xuống tay quá tàn nhẫn. Cái máng ăn cho gà ăn trong sân suốt một tuần trời cũng không hề có ai đến nghịch phá. Bà Hàn nhà bên cạnh cười tươi như hoa, vừa gặp người đã nói : “Ồi chao, đứa nhỏ này không hề biết nghe lời, rất đáng đánh đòn, có đánh thì mới nhớ kĩ được! Mau nhìn gà nhà tôi xem... !”

Bà còn chưa kịp nói hết câu bỗng nghe tiếng gà kêu quăng quác ở trong sân. Bà vội vàng chạy về xem có chuyện gì. Thì chỉ thấy thức ăn cho gà vương vãi đầy sân, gà bay tán loạn. Còn kẻ gây họa đã chạy mất dạng từ lâu

Bà lão giận đến nổi chống gậy giậm chân : “ Làm bậy rồi! Làm bậy quá rồi!”

Nói đến Vệ Bắc, kể từ khi bị cha hung dữ đánh cho một trận nên thân, thế nhưng cậu nhóc vẫn không hề biết hối cải. Ngược lại, trong lòng cậu bắt đầu ghi hận với Diệp Sơ.

Nếu không phải con nhóc mập đó thả chó ra cắn cậu, thì cậu tự nhiên lại đi ném con chó kia ra ngoài chắc? Nếu không phải tại cái con chó bẩn thỉu kia, cậu đã chẳng bị cha đánh đòn? Nói tóm lại là cậu bị con nhóc mập với con chó kia làm hại!

Thù này không báo thì không phải quân tử. Cậu nhóc Vệ Bắc tuy còn rất nhỏ nhưng trong thâm tâm đã bắt đầu nảy sinh hạt giống mang tên “THÙ HẬN”

Rất nhiều năm sau này, nếu như các bạn hỏi rằng, cậu nhóc hư đốn nhà họ Vệ rốt cuộc vì sao lại cứ bắt nạt cô bé mập nhà họ Diệp một cách thích thú như vậy! Thì cũng có thể lý do là vì năm đó Diệp Sơ đã lựa chọn phương án thả chó ra cắn cậu nhóc. ()

4. Chương 4

Hàng xóm láng giềng ai cũng biết Diệp Sơ có khẩu vị tốt. Nhưng bọn họ không hề biết rằng, ngoài sở thích ăn uống, Diệp Sơ còn rất mê nhìn người khác nấu nướng. Con nhà người ta mỗi lần ăn cơm đều ôm tivi xem mèo máy Đô-rê-mon, thì Diệp Sơ lại bật kênh truyền hình địa phương, chăm chú nhìn A Bảo nấu ăn.

Lúc đầu Lưu Mỹ Lệ không hề để ý, nhưng lâu rồi bà cũng sẽ không khỏi xuất hiện lòng tò mò. Sao con mình lại khác con nhà người ta như vậy? Một lần không nhìn được bà đi hỏi con gái : “Diệp Tử, nhìn A Bảo nấu ăn, con có biết làm theo không?”

Diệp Sơ nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi gật đầu : “Có ạ!”

“Vậy để mẹ thử tay nghề một chút có được không?” Ôm lòng hiếu kì mãnh liệt, ngay buổi sáng hôm đó, Lưu Mỹ Lệ liền đi mua rau hẹ rồi lại sang nhà bà Hàn bên cạnh vay hai quả trứng gà để cho con gái thoải mái phát huy năng lực.

Kết quả là, Diệp Sơ không chỉ làm được một đĩa trứng chiên hẹ, mà cô bé còn dùng số hẹ còn thừa lại, nấu thành một món canh. Mẹ của cô thấy vậy liền nhìn cô bé bằng ánh mắt khác hẳn. Hoá ra con gái mình không phải chỉ biết có ăn thôi nha!

Lưu Mỹ Lệ vừa phát hiện con gái có tài năng nấu nướng thiên bẩm, thì ngay ngày hôm sau ở thị trấn liền có một cuộc thi nấu ăn. Bà vô cùng hứng chí, bắt chồng phải đi đăng kí ngay cho con gái.

Không ngờ, cô bé mũm mĩm nhà họ Diệp sau khi tham gia cuộc thi liền trở nên nổi tiếng. Không chỉ được khen ngợi tài năng nấu ăn số 1, cô bé còn được thưởng thêm một cái chảo và hai trăm tệ.

Cầm tiền thưởng trong tay, Lưu Mỹ Lệ liền mang đi khoe khắp họ hàng, bạn bè, hàng xóm láng giềng. Bà dặn lòng sẽ nhất định đưa con gái đi bồi dưỡng để trở thành Thần Bếp. Kết quả là về đến nhà bị ông chồng dỗi cho một gáo nước lạnh : “Thần Bếp cái gì chứ? Không phải thức ăn đều đọng trong tủ sao? Bà có tiền đồ một chút có được không? Nếu sau này con gái của tôi bị bà biến thành cái tủ đựng thức ăn, không bằng ban đầu đừng có sinh cho xong!”

Lưu Mỹ Lệ nghe chồng nói xong không biết trả lời ra sao, chỉ biết nói lúng ta lúng túng: “Không làm tủ đựng thức ăn, vậy hai trăm tệ này thì tính sao?” Phải biết rằng, bà đã tính toán là sẽ mang hai trăm tệ tiền thưởng này để đưa con gái đi bồi dưỡng thành tài đó.

“Còn làm sao nữa? Mau cất hết nồi niêu đi cho tôi. Bà không được để cho con gái động đến nữa. Hai trăm tệ kia, bà đi mua sách vở giấy bao để chúng ta đưa con gái đi học!”

Đúng vậy rồi, năm đó Diệp Sơ vừa tròn bảy tuổi, cũng phải đi học tiểu học rồi.

Lê ra Diệp Sơ có thể đi học ở một trường gần cơ quan của cha cô. Trước đây ngôi trường này là một ký túc xá của ủy ban huyện. Nhưng vì một vài nguyên nhân mà trường học kia bỗng biến thành trường tiểu học.

Vấn đề đi lại giữa trường học trong thị trấn có chút khó khăn. Nhưng cũng may đều ở gần nhà cả. Hơn nữa, giáo viên cũng đều là người trong trấn. Có mấy người còn là hàng xóm thân thiết, quen biết đã nhiều năm.

Ngày đầu tiên Diệp Sơ đi học, cô bé được mẹ dắt tay vào tận lớp. Vừa đi đến cửa, cô giáo chủ nhiệm lớp Lý Phương Phương rất mừng rỡ khi nhìn thấy cô bé.

Ồ, đây chẳng phải bé gái thi nấu ăn trên tivi đó sao? Ồi chà, người thật có vẻ đáng yêu hơn trên tivi đấy chứ! Dù sao cô cũng chưa quen hết mấy bạn nhỏ trong lớp, nhất định cô sẽ để cô bé này làm lớp trưởng, như vậy sẽ rất dễ nhận mặt!

Nếu Lưu Mỹ Lệ biết được rằng bà để con gái đi thi nấu ăn còn có thêm lợi ích như này, đoán chừng có năm mơ cũng cười đến tỉnh lại.

Khi Lý Phương Phương thông báo Diệp Sơ sẽ làm lớp trưởng, các bạn nhỏ đều khoanh tay ngồi rất ngoan ngoãn, duy chỉ có một bạn nam ngồi ở cuối cùng giơ tay : “Thưa cô, em có ý kiến”

Lý Phương Phương là giáo viên mới, nên cô không hề nghĩ đến lại có chuyện mấy bạn nhỏ lớp một sẽ phản đối lại mình. Nhất thời cô liền cảm thấy đau đầu. Cô lớn lên ở thị trấn làm sao có thể không nhận ra “cậu nhóc đầu gấu” nổi tiếng này? Ngày hôm trước cậu nhóc còn thả ếch vào trong bể nước nhà cô, khiến cô bị dọa sợ muốn chết.

Lý Phương Phương nhất thời tức giận, nhưng cô cố đè nén rồi nói : “Bạn nhỏ, bạn có ý kiến gì nào?”

“Ý kiến của em là, bạn lớp trưởng béo quá, thân hình như này sẽ ảnh hưởng tới hình ảnh của lớp chúng ta”

Tiếng nói vừa dứt, một trận cười giòn giã vang lên. Lý Phương Phương tức đến đỏ cả mặt : “Em tên là gì?”

“Thưa cô, em tên là Vệ Bắc.”

“Vệ Bắc, em mau ra ngoài đứng cho cô!”

“Đứng thì đứng, em không nói gì sai hết, bạn ấy quá béo thật còn gì...” Vệ Bắc vừa lau bầu vừa đi ra khỏi lớp, khiến cả lớp được xem một màn hài kịch vô cùng vui vẻ.

Lý Phương Phương sợ điều này sẽ dấy kích lòng tin của lớp trưởng Diệp Sơ. Nhưng khi cô quay đầu lại nhìn thì.. Hic! Cô bé kia tỏ ra như không hề có chuyện gì, đang chớp đôi mắt to tròn nhìn cô.

Một cảm giác trời đất khác biệt liền tràn tới, thì ra là một cô bé ngoan không thích gây chuyện với cậu nhóc hư đốn! Nhất định cô sẽ để đứa nhỏ này làm lớp trưởng!

“Còn bạn nhỏ nào có ý kiến không?” Lý Phương Phương cao giọng hỏi một lần nữa

Cả lớp yên lặng như tờ.

Cứ như thế, lớp trưởng Diệp Sơ chung sống hoà bình với các bạn trong lớp. Mở đầu cho cuộc sống làm lớp trưởng mười mấy năm trời của cô bé

Kể từ khi Diệp Sơ làm lớp trưởng, chỉ có mỗi một kẻ ngỗ nghịch không hề biết nể mặt lớp trưởng, mỗi ngày đều ở trước mặt cô, gọi cô là Diệp Siêu Nặng.

Không cần phải nói cũng biết, kẻ đó chính là cậu nhóc hư đốn nhà họ Vệ : Vệ Bắc

Không ngờ, chỉ trong một vài tuần, cả lớp đều đã biết tổng Vệ Bắc là một cậu nhóc thù dai. Chỉ cần lớp trưởng nói cái gì, cậu ta liền làm ngược lại. Lớp trưởng bố trí việc gì cậu ta cũng không chịu làm. Đã không làm thì chớ, cậu lại còn đi phá hỏng việc của người ta.

Ví dụ như, cô giáo nói lớp trưởng tổ chức cho cả lớp quét dọn vệ sinh, cậu nhóc Vệ Bắc kia lại lén lút đá đổ thùng rác. Còn nữa, lúc cô giáo kêu lớp trưởng đi thu vở bài tập, Vệ Bắc liền nói cậu không mang đã để quên ở nhà rồi. Lại còn có lần, cô giáo đề nghị lớp trưởng đọc bài cho cả lớp nghe, thì Vệ Bắc lại ngồi đó ngêu ngao hát, không thèm để ý tới Diệp Sơ.

Cuối cùng, Diệp Sơ không hề giận, mà Lý Phương Phương lại nổi giận

“Vệ Bắc, em muốn làm trò gì hả? Đọc bài cho em, em không chịu nghe. Thu bài tập thì em không nộp. Nếu hôm nay em không đem bài tập nộp đủ cho lớp trưởng thì từ mai em không cần đến lớp nữa. Cô giao việc này cho lớp trưởng giám sát!”

Vừa tức giận với bên kia xong, cô giáo quay sang Diệp Sơ ở bên này cười híp mắt : “Diệp Sơ, em có thể hoàn thành nhiệm vụ cô giao cho em không?”

Diệp Sơ gật đầu.

“Giỏi lắm, cô rất tin tưởng ở em!” Lý Phương Phương cầm sách giáo án hài lòng bước ra khỏi phòng. Để lại Vệ Bắc và Diệp Sơ đứng liếc nhau ở đó.

“Tôi không cần cậu giám sát đâu, con nhóc mập” nói xong, cậu nhóc liền đi thẳng.

Đến giờ tan học, các bạn lục đục ra về, Vệ Bắc cũng ném vở vào cặp định đi về. Chân trước vừa bước được một bước, cậu liền phát hiện chân sau không sao nhúc nhích được, quay đầu lại thì thấy Diệp Sơ đang đứng ở đằng sau, nắm chặt lấy áo của cậu.

“Cô giáo nói cậu phải ở lại để làm bài tập” Diệp Sơ chỉ nói mỗi một câu.

“Diệp Siêu Năng, cậu nằm mơ hả, muốn học thì cậu tự đi mà học, tôi đi về” Cậu nhóc dứt lời, liền định bỏ đi.

Nhưng, Diệp Sơ lại kiên quyết lôi kéo áo đồng phục của cậu, có nói gì cô nhóc cũng không buông ra.

Cuối cùng Vệ Bắc không nhịn được : “Diệp Siêu Năng, cậu muốn làm gì?”

Diệp Sơ cũng không hề tỏ ra tức giận, cô bé nói từ tốn: “Nếu cậu không chịu ở lại học, tớ sẽ nói cho cha cậu biết”

Một câu nói này khiến cậu nhóc hư đồn kia ngay lập tức trở nên ỉu xiu. Hôm qua cậu vừa mới bị cha đánh đến nát mộng rồi, nếu hôm nay lại bị đánh nữa, thì ngày mai mộng của cậu sẽ không thể ngồi trên ghế nổi. Như vậy chẳng phải sẽ khiến cho các bạn cười cậu đến chết sao?

Cần nhắc một lúc, Vệ Bắc vứt cặp sách lên bàn, cậu nhóc ngồi xuống rồi bắt đầu mở vở

“Cậu chờ một chút” Diệp Sơ gọi cậu

“Còn sao nữa, Diệp Siêu Năng?”

Diệp Sơ đưa cái chổi cô bé đang cầm trên tay cho cậu, rồi nói : “Trước tiên, cậu phải quét hết rác đi đã”

Nói xong, cô bé liền xoay người bỏ đi, để lại Vệ Bắc đứng im tại chỗ, cậu nhóc nắm chặt cây chổi trong tay, giận đến nghiến răng nghiến lợi.

5. Chương 5

Sau giờ tan học hôm đó, Vệ Bắc ở lại rất muộn mới hoàn thành xong bài tập. Cậu cất sách vở vào cặp, lúc đi ra trời cũng đã tối hẳn. Cả trường học chỉ còn mỗi cậu và Diệp Sơ. Bác bảo vệ ngồi ngủ gật bên cạnh ánh đèn lơ mơ.

Vệ Bắc vốn không buồn để ý đến Diệp Sơ. Nhưng khi nhìn thấy con đường tối om đối diện trường học, ánh mắt cậu nhóc liền loé lên ý đồ xấu xa.

“Diệp Siêu Năng, cậu có sợ tối không? “ Cậu nhóc hỏi không hề có ý tốt.

Diệp Sơ chớp mắt rồi khẽ lắc đầu.

“Tôi nghe nói, ở xung quanh đây có ma chuyên bắt cóc trẻ con đó...” Cậu nhóc cố ý kéo dài giọng nói ra điệu hù dọa.

Diệp Sơ không hề trả lời nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm về phía sau lưng Vệ Bắc

Vệ Bắc đang thích thú đắc ý, chợt cậu phát hiện ra ánh mắt của cô có gì đó không ổn. Dù sao thì cũng vẫn chỉ là một đứa trẻ con, nên cậu cũng thấy hơi sợ hãi rờn rợn: “Diệp Siêu Nặng, nhìn cái gì mà nhìn?”

Diệp Sơ gơ ngón tay, chỉ về phía sau lưng cậu.

Vệ Bắc nuốt nước miếng, từ từ quay đầu lại. Chỉ thấy trong ngõ tối âm u, có một tên côn đồ tóc dài đáng sợ. Hắn nở nụ cười nham hiểm, cầm dao trên tay tiến lại gần bọn họ.

“Cậu nhóc có mang theo tiền không?” Dưới ánh đèn, lưỡi dao lấp lóe tia sáng sắc bén.

“Không có!” Mặc dù Vệ Bắc tuổi còn nhỏ, nhưng vóc dáng cao lớn. Mèo mới sinh không biết sợ cạp. Cậu nhóc hét lên, không hề tỏ ra khiếp sợ.

Tên côn đồ kia gây án đã nhiều lần, nhưng chưa từng gặp phải đứa nhóc nào dám phản kháng. Nên hắn liền vung dao lên định dọa nạt cậu nhóc một chút. Không ngờ tên tiểu quỷ kia chẳng những không sợ, mà còn thừa dịp hắn không chú ý đã đá mạnh vào người hắn.

Bị đá đau, tên côn đồ liền nổi giận. Hắn vung tay muốn tóm lấy Vệ Bắc. Trong khoảnh khắc “ngàn cân treo sợi tóc”, giữa đêm tối bỗng vang lên tiếng chó sủa, A Bảo không biết từ đâu lao ra, há mõm cắn vào đùi kẻ xấu kia.

Tên côn đồ ngã nhào trên mặt đất ngay lập tức, kêu la thảm thiết vang vọng khắp cả con ngõ nhỏ. Hàng xóm láng giềng xung quanh đều lục đục chạy đến. Chỉ thấy ở đầu ngõ, một cậu thanh niên tóc dài bị một con chó và một đứa bé trai cùng nhau tấn công, đang gào khóc gào rú lăn lộn trên nền đất. Một cô bé mập mạp đứng một bên nhìn chăm chăm. Tất cả đều sững sờ đến ngất người.

Sau đó, vài bậc phụ huynh cũng chạy tới. Mọi người “đồng tâm hiệp lực” mang tên côn đồ chuyên cướp tiền của các em học sinh này đưa lên đồn công an.

Chuyện này lại gây ra tiếng vang không hề nhỏ. Phải biết rằng, lúc đó mọi người rất coi trọng Tiểu Anh Hùng, ra tay biết lượng sức mình, hăng hái làm việc nghĩa. Cho nên, đến cả Đài Truyền hình trung ương cũng cử người xuống phóng vấn “anh hùng” dũng cảm bắt kẻ cướp. Về sau còn lưu truyền thành một câu chuyện nhuộm đầy màu sắc thần bí. Ngay cả A Bảo cũng thành minh tinh, chứ đừng nói đến Vệ Bắc.

Một tháng sau, ban lãnh đạo sau khi đã bàn bạc kỹ lưỡng. Họ quyết định phá lệ trao tặng bằng khen cho Vệ Bắc, công nhận tiểu anh hùng, dũng cảm làm việc nghĩa. Vệ Đông Hải dẫn con trai lên nhận bằng khen, ông làm cha đã được bảy năm, đây lần đầu tiên được nở mày nở mặt nhờ cậu con trai mình.

Vệ Đông Hải thích thú cầm bằng khen, trên đường về nhà còn mua một quả bóng rổ làm phần thưởng cho con trai.

Sự thật chứng minh, quyết định của Vệ Đông Hải cực kì sai lầm!

Quả bóng rổ mua được đến ngày thứ hai, thì cửa sổ bà Hàn bên cạnh liền bị vỡ không lí do. Đến ngày thứ năm thì cửa sổ phòng học cũng bị phá hỏng. Một tuần sau, ngay cả cửa sổ phòng hiệu trưởng cũng hỏng luôn!

Cuối cùng, không thể nào chịu nổi nữa, Lý Phương Phương mặt xám xịt, buộc phải tịch thu quả bóng của Vệ Bắc. Lần đầu tiên trong cuộc đời làm giáo viên, đây là lần đầu tiên cô phải đến nhà gặp phụ huynh học sinh. Lần quyết định dưới sự kích động lần này khiến mãi về sau đó một thời gian dài, cô giáo Lý vẫn nhớ rõ lần đến nhà Vệ Đông Hải. Cô được chứng kiến cảnh ông cầm chổi lông gà đánh con trai, mà cả người vẫn bất giác run run.

Gia đình quá dữ dội và Quá kinh khủng!

Vì bị cha đánh, nên một tháng sau đó, Vệ Bắc cũng biết điều hơn. Cô giáo Lý được tận mắt nhìn thấy Vệ Đông Hải đánh cậu con trai như đánh đàn khiến cô cảm thấy hình như là do mình đến gặp phụ huynh, cho nên mới khiến sự việc như thế xảy ra. Trong lòng cô vô cùng áy náy, quyết định sẽ bỏ qua thái độ ngang ngạnh bướng bỉnh của cậu. Chọn cách mềm mỏng nhẹ nhàng đối với Vệ Bắc. Vì thế cô đã đề bạt Vệ Bắc làm lớp phó lao động.

Lý Phương Phương cứ nghĩ rằng, lớp phó lao động cũng là ở trong ban cán sự lớp. Nếu để cho cha Vệ Bắc biết cậu con trai được làm cán bộ lớp, chắc ông ấy sẽ không đánh cậu nhóc nữa đâu.

Hơn nữa, làm lớp phó lao động, mỗi ngày luôn phải ở lại quét dọn vệ sinh lớp, có thể làm phân tán tinh lực, tiêu hao thể lực. Điều này đối với quỹ nghịch ngợm là điều rất tốt rồi. Nhưng cô không hề nghĩ đến, chính vì quyết định này, đã khiến cho Vệ Bắc nảy sinh mối thù với kẻ thù truyền kiếp. Dĩ nhiên điều này để nói sau, chỗ này tạm thời chưa nhắc tới.

Kể từ khi làm lớp phó lao động, Vệ Bắc và Diệp Sơ thường hay ra về cùng nhau.

Cần phải nói thêm một chút về vấn đề giáo dục con cái. Một khi gặp phải một đứa nhóc ngỗ nghịch như cậu con nhà họ Vệ, các vị phạt đánh cũng khó có thể giải quyết được vấn đề. Nhưng ngược lại hành động bất ngờ cho nó cây kẹo lại có hiệu quả.

Vệ Bắc tạm thời biết nghe lời cô giáo Lý một chút. Mỗi ngày cậu nhóc đều ngoan ngoãn ở lại lớp sau giờ học, quản lý các bạn quét dọn vệ sinh xong rồi mới về nhà. Khi đó, Diệp Sơ làm lớp trưởng. Cũng cùng đường về nhà nên hai người một trước một sau đi ra cổng trường. Cho đến tận bây giờ, khoảng cách giữa hai người vẫn là cách xa ba thước. Diệp Sơ đi phía trước, Vệ Bắc ở phía sau, không ai nói chuyện với ai.

Cuộc sống cứ như thế trôi qua một thời gian ngắn, rồi lại xuất hiện vấn đề một lần nữa.

Có câu nói :”Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời” . Cậu nhóc hư đốn nhà họ Vệ mặc dù đã có ngoan ngoãn không ít. Nhưng từ trong xương tuỷ vẫn là một tên nhóc đầu gấu. Kể từ khi được đề bạt làm cán bộ, cứ nghĩ cậu nhóc sẽ bớt bá đạo đi so với trước kia. Nhưng không, vừa mới làm cán bộ lớp được một học kì, cậu nhóc đã kiếm thêm được một đám kẻ thù. Cũng không biết ngày thường cậu đã sỉ vả đám trẻ con như thế nào mà đến nỗi áp lực khiến chúng bộc phát....

Ngày hôm đó, Vệ Bắc vẫn như thường ngày chỉ đạo các bạn quét dọn vệ sinh. Diệp Sơ thì giúp cô giáo Lý ghi điểm bài thi. Cho nên hai người trở thành hai đứa bé cuối cùng ra về. Vệ Bắc cất sách vở cẩn thận, liếc nhìn Diệp Sơ còn đang ngồi ghi điểm vào sổ, cậu nhóc liền đi ra tắt phụt đèn.

Diệp Sơ liền thấy phòng học tối om liền biết là tên hư hỏng kia lại gây sự với mình. Cô mặc kệ, tự mình vòng ra phía sau, mở đèn lên.

Trong phòng học, đèn học là đường dẫn song song, ở phía trước và đằng sau đều có thể mở tắt đèn. Diệp Sơ vừa bật đèn, Vệ Bắc liền hung hăng tắt đèn đi. Diệp Sơ cũng không mắng cậu, cô nhóc tiếp tục bật lại. Cứ như vậy, cậu bật tôi tắt, đèn trong phòng lúc sáng lúc tối, làm cho bác bảo vệ đang ngủ gật ở bên dưới, còn tưởng là có ma, thiếu chút nữa thì bị dọa chết,

Cứ như thế Vệ Bắc đối đầu với Diệp Sơ trong chốc lát. Bỗng nhiên cậu thấy việc này thật vô nghĩa. Thường ngày mỗi lần cậu bắt nạt con bé mập này, nó chẳng khóc cũng không náo loạn, thật sự là làm người khác vô cùng mất hứng. Vệ Bắc liền vung cặp sách, nói một câu : “Nhàm chán!” rồi mở cửa định đi về.

Tay vừa cầm lấy tay cầm cửa kéo để mở ra, thì cậu bỗng sững sốt. Gì thế này? Sao lại khoá rồi?

Lúc đó, Diệp Sơ còn đứng ở phía sau cửa nữa. Vệ Bắc liền đi đến bên cạnh cô nhóc mở cửa, thuận tay còn kéo cái bím tóc của cô bé giật giật, còn dọa cô một là mở cửa, hai là cậu sẽ khoá luôn!

Chuyện này khiến Diệp Sơ tròn tròn mắt.

Ồ hay, mới vừa rồi còn mở được cơ mà, không lẽ cửa tự khoá sao? Cậu hỏi Diệp Sơ : “Cô giáo Lý có đưa chìa khoá cho cậu không?”

Diệp Sơ không thèm để ý đến cậu nhóc. Cô bé cứ lắc lắc cái đầu phối hợp với động tác kéo tóc của cậu.

Vệ Bắc thực sự tức giận, liền kéo mạnh đuôi tóc của cô. Mẹ Diệp Sơ tết cho cô bé hai cái bím, lại bị Vệ Bắc rũ tung, thoáng cái đầu tóc liền bị rối loạn. Tên nhóc hư đốn đắc ý vui mừng, thấy cô nhóc vạ năm không khóc Diệp Sơ cuối cùng cũng cau mày, cảm giác chiến thắng liền lan toả. Cậu cố tình nắm chặt đuôi tóc của cô, nói gì cũng không chịu bỏ tay ra.

Diệp Siêu Nặng, lúc này cũng không có con chó nào giúp cậu đâu!

Trong lòng cậu nhóc nghĩ xấu xa còn chưa kịp toan tính xong, cậu liền cảm thấy đau nhói ở tay. Nhìn lại thì thấy không có chó cắn cậu, mà là cậu để cho Diệp Sơ thử răng!

Sau đó, Diệp Sơ liền cắn mạnh xuống cánh tay Vệ Bắc, khiến cậu nhóc đau đến gào lên: “Diệp Siêu Nặng, cậu nhả ra cho tôi!”

“Cậu là chó sao, con nhóc mập này!”

....

Cậu nhóc mắng to mấy câu nhưng Diệp Sơ chẳng những không chịu nhả ra, ngược lại còn cắn mạnh hơn. Cuối cùng cậu nhóc hư hỏng đau đến không chịu được: “Lớp trưởng, có gì thì chúng ta nói chuyện tử tế được không....”

Thấy Vệ Bắc cầu xin tha thứ, lúc này Diệp Sơ mới nhả ra, miệng hơi thả lỏng. Vệ Bắc liền rút cánh tay về, một tay khác thật nhanh túm mạnh lấy đuôi tóc của cô: “Diệp Siêu Nặng, cậu dám cắn tôi!”

Trận chiến đang bắt phân thắng bại, bỗng bác bảo vệ mở cửa ra, liền thấy hai đứa bé, kẻ giật tóc, kẻ cắn tay, bác bỗng thấy hoa mắt choáng váng.

Chuyện này, sau khi bị phê bình, cô giáo Lý giận tới nỗi thiếu chút đi thì ngất luôn.

Cậu nhóc hư hỏng kia, ngộ nghĩnh còn chưa nói, bây giờ lại còn lồi theo cả lớp trưởng náo loạn ngất trời trong lớp. Sau khi cân nhắc, cô giáo Lý quyết định xử phạt hai người. Bắt hai đứa nhóc phải viết giấy cam kết, phạt dọn dẹp nhà vệ sinh cho đến khi hai người biết lỗi. Còn cất chức lớp phó lao động của Vệ Bắc, để bạn Triệu Anh Tuấn lên đảm nhiệm.

Cứ như thế, tháng cuối cùng của lớp 1, Diệp Sơ và Vệ Bắc cùng nhau quét dọn nhà vệ sinh. Quả thực, đây không phải là một dấu chấm tốt đẹp gì.

6. Chương 6

Kể từ sau lần bị phạt đó, trong suốt những năm học sau này bạn nhỏ Vệ Bắc không hề được làm cán bộ lớp thêm một lần nào nữa.

Vệ Đông Hải sau khi biết cậu con trai lại gây chuyện, bị ra khỏi ban cán sự lớp, ông chịu không nổi lại đánh cậu một trận.

Nói đến vấn đề này thì nhà cậu đúng là điển hình của bạo lực gia đình, cứ có chuyện là cha cậu chỉ biết đánh con trai. Vậy nên đây cũng là một trong những nguyên nhân hình thành nên tính cách bướng bỉnh, ngang ngược của Vệ Bắc.

Sau khi Vệ Bắc không được làm cán bộ lớp, cậu lại hiện nguyên hình một phần tử khủng bố - sát thủ lớp học. Diệp Sơ thì vẫn tiếp tục an phận làm tròn trách nhiệm của một lớp trưởng. Một mặt thì cô bé nhận được vô số lời khen ngợi từ các giáo viên, mặt khác thì cô phải tiếp tục chịu đựng sự quấy rối của bạn học Vệ Bắc.

Nếu trong cặp sách không bị nhét một con vật kì lạ nào đó, thì quyển sách giáo khoa của cô sẽ bị bạn học kia giấu vào ngăn bàn của các bạn trong lớp. Những việc này không hề khiến cô tỏ ra tức giận, nhưng điều không thể chấp nhận được đó là tên nhóc hư đốn nhà họ Vệ kia cứ giật bím tóc của cô thôi!

Hơn nữa, kĩ thuật kéo tóc của Vệ Bắc càng ngày càng điều luyện, cậu nhóc không để cho cô có cơ hội cắn cậu được nữa. Cậu ta cứ giật một cái rồi bỏ chạy, dần dần lâu ngày, trong lớp liền có mấy bạn nam học theo tên nhóc xấu xa kia hùa nhau bắt nạt lớp trưởng

Hôm đó, Diệp Sơ đang làm bài tập toán, bỗng đuôi tóc nhỏ lại bị kéo một cái. Cô quay đầu lại nhìn thì thấy Vệ Bắc đang đứng cách đó không xa, cậu ta tỏ vẻ như không có chuyện xảy ra. Cô liền đứng lên, đi đến gần cậu ta rồi nói: “Này, không cho phép cậu giật tóc của tớ nữa”

Vệ Bắc cũng không thèm giải thích: “Ai giật tóc của cậu hả?”

“Cậu còn kéo nữa, tớ sẽ mách cha cậu.” Diệp Sơ chân thành chia sẻ

Các bạn trong lớp đều biết cha Vệ Bắc rất lợi hại, cậu nhóc này không sợ trời cũng không sợ đất, chỉ biết sợ mỗi cha. Mọi người vừa nghe được những lời này, liền không nhịn được, mím môi cười trộm. Việc này khiến Vệ Bắc vô cùng tức giận

“Cười cái gì mà cười?” Sau khi quát các bạn một câu, Vệ Bắc quay đầu nhìn Diệp Sơ nói: “Diệp Siêu Nặng, tôi nói để cậu rõ, vừa rồi tôi không hề giạt tóc cậu. Sao cậu không nghĩ là thằng kia làm?” Cậu chỉ chỉ về phía bạn học Triệu Anh Tuấn đang ngồi phía sau.

Cán bộ lớp Triệu Anh Tuấn ánh mắt bỗng cứng lại, vừa nhìn thấy Vệ Bắc hung dữ chỉ vào mình, cậu ta liền nói như sắp khóc: “tớ không làm mà, sao cậu đổ oan cho tớ ...oa oa oa”

“Khóc cái gì mà khóc! Đồ ẻo lả.” Vệ Bắc mắng Triệu Anh Tuấn một câu, rồi lại nói với Diệp Sơ: “Dù sao thì cũng không phải tôi làm, cậu tin hay không thì tùy!” Nói xong, cậu liền nổi giận, đùng đùng bỏ đi.

Vệ Bắc bỏ đi thật sao? Không, cậu nhóc đi tìm hung thủ đó!

Rốt cuộc là thằng nhãi nào dám bắt chước cậu trêu chọc Diệp Siêu Nặng, nó không biết là chỉ có cậu mới được bắt nạt con nhóc mập đó hay sao? Mẹ nó, đứa nhóc nào dám động đến người ông đây hả? Đây rõ ràng là kẻ đó muốn khiêu chiến với cậu, nếu không thì cũng muốn đoạt vị “đại ca” trường học của cậu còn gì!

Cậu chịu nổi không! Cậu có thể cứ thế cho qua sao!

Cho nên, dưới chức danh “đại ca”, Vệ Bắc gom hết những nghi phạm có khả năng gây án ra tra hỏi một lần. Cuối cùng cậu cũng tìm được hung thủ. Hóa ra đó chính là học sinh nghịch ngợm mới trong lớp. Nhận thấy cậu nhóc xui xẻo này mới chỉ vi phạm lần đầu, cậu cũng phải để cho thằng bé chút danh dự, nên Vệ Bắc chỉ dọa nạt cậu ta một chút cho chừa. Từ đó về sau, không còn một cậu bạn nhỏ nghịch ngợm nào dám động đến một sợi tóc của lớp trưởng nữa, dĩ nhiên, những thứ này cũng để nói sau đi.

Từ sau chuyện đó, Vệ Bắc vô cùng đắc ý, cậu tin rằng sẽ không kẻ nào trong lớp dám trêu chọc lớp trưởng nữa, chỉ duy nhất một mình hắn mới có thể giạt đuôi sam nhỏ đó thôi. Con hạc giữa một bầy gà, cậu đã thể hiện được sự ưu việt của mình một cách tuyệt đối. Nhưng rất nhanh, mùi vị chiến thắng này không tồn tại được lâu, bởi vì Diệp Sơ...cắt tóc!

Thực ra Diệp Sơ không hề muốn cắt tóc, nhưng mẹ của cô - “thợ may” Lưu Mỹ Lệ, rất coi trọng hình thức, bà coi việc làm đẹp là một nhiệm vụ vĩ đại, cho nên mẹ cô dứt khoát dẫn con gái đến hiệu tóc, cắt kiểu đầu thịnh hành nhất lúc đó: Đầu nắm

Khuôn mặt Diệp Sơ vốn tròn, cắt kiểu đầu này lại càng tròn hơn, mái tóc mềm mượt buông xuống ôm lấy khuôn mặt, nhìn cô bé vô cùng đáng yêu. Các bạn nữ trong lớp nhìn thấy cũng rất thích, mấy ngày sau có bạn cũng đi cắt y như vậy. Trong lớp bắt đầu có một vài bạn bắt chước cắt theo, một tháng sau thì hiệu cắt tóc đó liền nổi tiếng với kiểu tóc này. Điều này khiến cho Vệ Bắc vô cùng buồn bực, giờ thì cậu cũng không thể kéo tóc để Diệp Sơ ngã nữa rồi, mà ngay cả người thay thế cũng không còn luôn.

Cậu nhóc hư đốn vô cùng buồn bực, ở nhà vài ngày thấy vô cùng nhàm chán, cuối cùng cậu cũng thay đổi mục tiêu.

Cậu không giạt bím tóc của lớp trưởng được nữa rồi, vậy thì giấu vở bài tập của cô vậy.

Hôm đó, cô giáo kiểm tra bài tập để kết thúc bài học, nhưng khi Diệp Sơ tìm kiếm trên bàn học, cô bé lật tìm nửa ngày cũng vẫn không thấy vở bài tập của mình đâu

Khi đó, cô giáo môn Toán của lớp vì sinh con nên nghỉ dạy. Thầy giáo dạy thay là một người vô cùng nghiêm khắc. Thầy giáo Hoàng là một người bảo thủ, có suy nghĩ cổ hủ, vừa nhìn thấy Diệp Sơ lật tới lật lui không tìm thấy vở bài tập, ông liền nghiêm mặt hỏi: “Em thật sự không tìm thấy hay giả vờ hả?”

Nếu là đứa trẻ khác, nghe thấy giáo nói như thế chắc đã kêu oan rồi, nhưng Diệp Sơ thì không như thế, cô bé ngẩng đầu, chớp mắt một cái rồi chân thành nói: “Em tìm không thấy thật ạ.”

“Đi học ở trường, sao lại không tìm thấy vở bài tập? Em mau tìm ra cho tôi, nếu không thì chép lại!”

Các bạn trong lớp lần đầu tiên nhìn thấy lớp trưởng bị khó dễ, tất cả đều mở to mắt, chờ xem cô có bị phạt không?

Lúc này, Diệp Sơ mới cảm thấy tủi thân, mới vừa rồi cô còn nhìn thấy vở bài tập mà, xoay người một cái giờ lại không thấy đâu nữa? Khi cô đang ra sức tìm kiếm, thì bỗng có một cánh tay giơ lên.

“Thưa thầy, em biết ai cầm vở bài tập của lớp trưởng ạ.” Bạn học Triệu Anh Tuấn nổi tiếng nhút nhát nhất lớp bất ngờ đứng lên.

“Là bạn nào?” Thầy giáo Hoàng hỏi lại.

Triệu Anh Tuấn có chút sợ hãi, thu hết dũng khí nói: “Em nhìn thấy Vệ Bắc cầm vở bài tập của lớp trưởng ạ.”

Tiếng nói vừa dứt, cả lớp đều nhìn về phía Vệ Bắc, cậu nhóc kia còn chưa kịp đắc ký đã bị bắt tại trận rồi.

Kết quả là, Vệ Bắc bị thầy giáo Hoàng trách mắng trước cả lớp, cậu còn bị chép phạt 100 lần bài tập toán, làm xong phải đưa phụ huynh kí xác nhận.

Làm toán cũng chẳng có gì là khó, chữ kí thì cậu có thể bắt chước, nhưng Vệ Bắc không thể nào nuốt được cục tức này. Ngày hôm sau, lúc tan học, cậu nhóc chặn Triệu Anh Tuấn ngay tại đầu ngõ gần trường học.

“Thằng ẻo lả này, mày dám cả gan chống lại tao, mày không muốn sống nữa rồi!” Vệ Bắc giơ quả đấm định đánh Triệu Anh Tuấn

Triệu Anh Tuấn lúc này bị dọa đến phát khóc: “Ô ô ô... Cậu đừng có đánh tôi... Tôi sẽ mách thầy giáo...”

“Thằng ẻo lả này cũng biết mách lẻo đấy, để tao xem mày có dám không!” Vệ Bắc nói xong, quả đấm chuẩn bị vung xuống. Tại thời điểm quyết định, bỗng nhiên có tiếng quát bảo cậu dừng lại vang lên từ phía sau.

“Này, cậu mau bỏ tay xuống!”

Nghe tiếng nói thì cậu cũng đoán ngay được là Diệp Siêu Năng.

Vệ Bắc tức giận, quay đầu lại hung dữ dọa nạt cô: “Diệp Siêu Năng, cậu đừng có can dự vào việc của tôi, nếu không thì tôi đánh cả cậu luôn!”

Diệp Sơ nếu gặp phải chuyện như này chắc cũng sẽ rất sợ hãi, nhưng những năm qua bị cậu nhóc này uy hiếp đến quen luôn rồi. Cô liền chạy đến che trước Triệu Anh Tuấn, đứng ở giữa nói lời chính nghĩa: “Này, Không cho phép cậu bắt nạt bạn học.”

“Này cái gì mà này, tôi có tên!” Vệ Bắc tức đến phát điên, lòng tự ái của “đại ca” nhỏ bị tổn thương nghiêm trọng

Cậu nhóc không hề biết rằng, Diệp Sơ không hề cố ý gọi cậu như vậy. Mà sự thật là cô nhóc không thể nào nhớ được cậu tên là Vệ Đông, Vệ Nam, Vệ Tây hay là Vệ Bắc, cho nên cứ chỉ gọi cậu là NÀY thôi!

Nếu cậu nhóc hư hỏng kia biết được, mình bắt nạt một cô bé 3 năm trời, vậy mà đến giờ cô ấy vẫn không hề nhớ tên của mình, chắc cậu sẽ đi kiếm đậu hũ đập đầu tự tử luôn quá.

Thấy Diệp Sơ vì thằng nhóc ẻo lả kia mà quát lớn với mình, không hiểu vì sao mà Vệ Bắc thấy rất không thoải mái. Kết quả của sự khó chịu là, cậu nhóc quen thói đưa tay định giật đuôi sam của Diệp Sơ, bỗng nhận ra cô nhóc mập này không còn tóc để cho cậu kéo nữa. Đã không làm thì thôi, mà đã làm là cậu làm đến cùng, cậu nhóc liền đưa tay vò tung tóc của Diệp Sơ, làm loạn trêu chọc một lúc lâu.

Cho đến khi biến cái đầu của Diệp Sơ thành tổ chim, Vệ Bắc mới dừng lại, nở một nụ cười xấu xa, cậu nhìn cô bé rồi làm mặt quỷ trêu ghẹo, xoay người ngêu ngao hát một bài dân ca, nghiêng ngang bỏ đi

Để lại bạn học Triệu Anh Tuấn nhìn cái đầu tổ chim của Diệp Sơ với ánh mắt tràn đầy sự ngưỡng mộ.

Đến lúc này, lần đầu tiên trong đời Diệp Sơ có fan hâm mộ.

7. Chương 7

Bạn nhỏ Triệu Anh Tuấn là nhân vật có cảnh ngộ vô cùng bi đát.

Bởi vì cậu bé nhìn dễ thương cho nên các bạn học luôn gọi cậu là thằng ẻo lả. Để chứng minh mình không hề ẻo lả, cậu nhóc liền cố ý đeo mắt kính màu đen để ra dáng một nhà lãnh đạo, nhưng ai ngờ lại bị mọi người gọi là con cú mèo. Không muốn bị bạn bè trêu chọc nữa, cho nên cậu quyết định đi ứng cử chức lớp phó lao động. Kết quả là lại bị Vệ Bắc - cậu bạn hư nhất lớp giành mất.

Không chịu nổi thất bại liên tiếp, bạn nhỏ Triệu Anh Tuấn liền tìm cách trả thù. Cậu lén khoá cửa phòng học, để Vệ Bắc không thể ra ngoài được. Không ngờ, chỉ vì cậu khoá cửa nên đã làm liên lụy đến bạn lớp trưởng, khiến cho bạn ấy bị phạt quét dọn nhà vệ sinh một tháng liền, vì thế trong lòng cậu luôn cảm thấy vô cùng có lỗi với lớp trưởng.

Để chuộc lại nỗi lằn với Diệp Sơ, cũng tiện thể trả thù Vệ Bắc, bạn nhỏ Triệu Anh Tuấn lấy hết dũng khí để tố cáo kẻ giấu vở bài tập của Diệp Sơ cho thầy giáo. Dù cậu đã trót đắc tội với tên đầu gấu, nhưng khi nhìn thấy Vệ Bắc bị thầy giáo phê bình, thì những âm ức vì bị bắt nạt nhiều năm qua đều tan biến. Trong lòng cậu cũng lấy lại được chút cân bằng. Nhưng rất nhanh chóng, cậu đã phải hối hận vì hành động lúc đó của mình. Vệ Bắc đã chặn đường đánh cậu, quả đấm của cậu ta đang chuẩn bị đập xuống thì bạn lớp trưởng thường ngày vốn rất ít nói lại đứng ra che chắn cho cậu.

Hai người đều bị các bạn trong lớp bắt nạt, nhưng bạn lớp trưởng lại oai phong凛冽, không sợ bạo lực.

Dù đang phải đối mặt với cú đấm của Vệ Bắc, nhưng bạn lớp trưởng lại vô cùng bình tĩnh, mạnh mẽ, cô ấy còn không hề chớp mắt một cái.

Đều là những người ít nói, nhưng bạn lớp trưởng lại có thể điềm đạm nho nhã đến vậy, bạn ấy có một khí chất vô cùng khác biệt.

Cứ như vậy bạn nhỏ Triệu Anh Tuấn bị cô bé lớp trưởng tuyệt vời này làm cho rung động sâu sắc. Suốt mười năm nay, lần đầu tiên trong đời cậu có một mục tiêu để phấn đấu. Cậu quyết định sẽ theo đuổi Diệp Sơ để trở thành bạn trai của cô bé!

Từ đó về sau, bên cạnh Diệp Sơ lúc nào cũng xuất hiện một cậu bé đeo kính đen, luôn làm mọi việc để lấy lòng cô.

“Lớp trưởng! Để tớ giúp cậu thu vở bài tập!”

“Lớp trưởng! Tớ mang đến phòng giáo viên luôn nhé.”

“Lớp trưởng! Để tớ đổ rác cho cậu.”

“Thằng nịnh hót!” Vệ Bắc liếc nhìn bóng dáng Triệu Anh Tuấn đang hấp tấp làm cái nọ cái kia, cậu khẽ hừ một tiếng.

Một bạn nhỏ ở bên cạnh cậu liền cười híp mắt nói: “Đại ca, anh không biết sao, thằng ẻo lả đó thích lớp trưởng đấy.”

“Cậu ta cũng không cần phải theo đuổi quyết liệt như thế đâu nha....” Một cậu bạn khác cười xấu xa.

Vệ Bắc lúc đó vừa mới lên lớp bốn, mà đã có một vài đàn em đắc lực. Cậu cũng đã mơ hồ hiểu chút chút về tình cảm nam nữ, liền khinh thường hừ một tiếng: “Cắt...nhìn cái gì!”

“Sao mà con nhóc béo tròn kia cũng có thể khiến thằng ẻo lả kia để mắt đến nhỉ?”

“Ai, sau này chúng ta sẽ phải gọi lớp trưởng là Triệu phu nhân sao?”

Triệu phu nhân? Vệ Bắc híp mắt lại, cậu thấy cái tên Diệp Siêu Năng nghe vẫn thuận tai hơn, vì thế cậu liền trừng mắt đăm đăm bạn đang hăng say bình luận: “Hết chuyện để nói rồi hay sao mà đi để ý mấy cái chuyện nhảm chán này hả? Có đứa nào đi đá bóng với tao không?”

“Em em em!” Tất cả mọi người đều đồng loạt đua theo.

Không thể không nói rằng, tuy thành tích học tập của Vệ Bắc không tốt, lại còn nghịch ngợm, nhưng về mặt thể dục thể thao cậu lại rất có năng khiếu.

Mỗi một học kì, các học sinh đều phải đạt điểm tối thiểu môn thể dục, nhưng riêng cậu luôn được điểm tuyệt đối. Khi trường tổ chức các cuộc thi thể dục thể thao, một mình cậu liền tham gia cả ba phần thi, từ chạy bộ cho đến nhảy xa, không có môn nào là cậu không giành được chiến thắng. Năm cậu học lớp bốn, nhà trường tổ chức một cuộc thi bóng đá cho thiếu niên, dĩ nhiên cậu vừa là cầu thủ được kì vọng nhất, vừa là thành viên nhỏ tuổi nhất. Thế mà cậu lại là cầu thủ dũng mãnh nhất, chạy vượt qua cầu thủ đối phương cao lớn, đối mặt với thủ môn, rồi cậu sút vào một quả mang tính chất quyết định trận đấu. Mang về cho đội tuyển của mình chiếc cúp vô địch giải bóng đá thiếu niên. Thật vô cùng vinh quang.

Cậu giỏi thể thao, đã vậy càng lớn cậu càng đẹp trai, dù mang tiếng là “đại ca” trong trường, thành tích học tập thì be bét nhưng vẫn có không ít nam sinh ngưỡng mộ, chơi thân với cậu. Trái tim các bạn nữ thì không ngừng thổn thức vì cậu.

Thế nên, cậu vừa nói muốn đi đá bóng, một nửa nam sinh trong lớp đã cổ vũ rồi. Còn các bạn nữ đã biết rung động với mối tình đầu tiên thì kiêu hãnh đi qua sân tập để lên nhìn cậu đã là cảnh tượng diễn ra thường xuyên.

Diệp Sơ rất ít khi tham gia hoạt động ngoại khóa, cô giáo Lý bảo cô lên văn phòng lấy sách “ngữ văn tuyển chọn”, nhưng chồng sách lại rất cao, che khuất hết cả tầm mắt. Triệu Anh Tuấn ở phía sau lại có cơ hội lấy lòng: “Lớp trưởng, để tớ bê cho, cậu đừng khách sáo với tớ nhé!”

Diệp Sơ cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, cậu bạn này cứ theo sát cô như cái đuôi vậy. Thật vô cùng phiền phức, còn phiền hơn cả tên nhóc hư hỏng nhà họ Vệ kia nữa!

Vì sợ bị quấy rầy, cho nên Diệp Sơ liền ôm chồng sách đi nhanh hơn.

Đúng lúc đó, một quả bóng ở đằng trước bay đến, vì chồng sách đã che hết tầm nhìn của cô bé, nên cô không kịp tránh, bị quả bóng đập luôn vào đầu. Cô nhóc ngã nhoài ra đất, chồng sách đổ ra sân.

Vệ Bắc không ngờ mình lại đá bóng trúng vào người khác, cậu vừa chạy tới, mới nhận ra hoá ra mình đá trúng Diệp Siêu Năng. Cậu đang định trêu chọc cô mấy câu, thì bất ngờ Triệu Anh Tuấn ở bên cạnh lao đến, hung hăng đẩy cậu một cái.

Cậu nhóc chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy. Từ trước đến giờ các bạn học luôn sống trong hoà bình, cậu là “đại ca” vô địch. Lần này lại bị như thế, chờ đến khi cậu bình tĩnh lại, thì thấy kính của cậu ta rơi trên nền đất, đang nổi giận dưng dưng gườm gườm nhìn cậu.

“Mày làm cái gì thế?” Cậu đi đến khiêu khích, rồi đẩy lại Triệu Anh Tuấn một cái.

Cậu nhóc kia vốn đang định hùng hổ xông lên, nhưng bị cậu đẩy lại một cái, khí thế liền giảm đi một nửa, người cậu ta bắt đầu run run: “Cậu... Các cậu đá bóng kiểu gì thế? Không thấy ở đây có người sao...”

“Đây là chỗ để cho bọn mày đi chửi, không thấy bọn tao đang đá bóng ở đây à?” Vệ Bắc hùng hổ nói.

Triệu Anh Tuấn liền ghen hờn, một nửa khí thế còn lại kia cũng bay mất tiêu.

Lúc này, Diệp Sơ mới từ từ đứng dậy, nhặt sách rơi trên đất. Tay của cô bị đập vào hòn đá nhỏ bên cạnh làm bị thương rồi. Tay vừa chạm đến quyển sách thì cô đã phải rụt lại vì quá đau.

Có bạn học thấy vậy, hô to: “Lớp trưởng bị thương rồi! Lớp trưởng bị thương rồi!”

Triệu Anh Tuấn vừa nghe thấy thế, cậu nhóc vô cùng lo lắng, vội vàng chạy đến định xem xét vết thương. Nhưng cậu vừa bước được vài bước thì cổ áo đã bị ai đó túm lại.

“Nhìn cái gì thế, mau tránh ra!” Vệ Bắc len vào đám đông, thấy Diệp Sơ đang ôm bàn tay bị hòn đá kia làm bị thương, trên cổ tay còn bị chảy máu. Cậu nhóc liền bịt môi, nắm lấy cánh tay của Diệp Sơ, ra vẻ không vừa lòng nói: “Đi thôi, chúng ta đi lên phòng y tế!”

Tay của Diệp Sơ được bôi một chút thuốc màu tím, trong phòng y tế, ông bác sĩ không ngừng dặn dò Vệ Bắc: “Cháu nhớ kĩ là vết thương của bạn ấy không được động đến nước, cũng không được cho bạn xước đồ, nhớ chưa?”

“Bác nói với bạn ấy đi, nói với cháu thì có ích gì.” Vệ Bắc bĩu môi, cậu bày ra bộ dạng không kiên nhẫn.

Ông bác sĩ tính tình rất tốt, ông chỉ cười châm chọc vài câu: “Bạn học này còn nhỏ mà tính tình ghê gớm thật. Cần thận sau này không lấy được vợ đâu.”

“Bác quản cái rắm!”

“Không lấy được vợ thì đừng có mà khóc nhè đấy nhá.”

Vệ Bắc: “....”

Kết thúc ngày hôm đó, Diệp Sơ và Vệ Bắc cùng nhau về nhà, dưới trời nắng chiều, bên bờ sông nhỏ, có một cô bé mập mập cắt đầu nấm dịu dàng điem điem. Cách cô vài bước chân, có một cậu bạn nhỏ gầy tong teo, cao lênh khênh, trên vai cậu đeo một cặp sách hình siêu nhân Transformers, trong tay còn xách một chiếc cặp Hello Kitty màu hồng phấn. Về mặt vô cùng xấu xa đi ở phía sau.

Nắng chiều khiến cái bóng của hai cô cậu đổ dài trên đường. Một màu vàng sáng rực rỡ theo dọc suốt dòng sông nhỏ, chiếu sáng đến tận cuối con đường.

8. Chương 8

Tuy khả năng ghi nhớ tên người khác của Diệp Sơ không tốt, nhưng việc này cũng chẳng chút nào ảnh hưởng đến thành tích học tập ngày một tốt lên của cô.

Bắt đầu từ năm lớp một, ngoài môn thể dục ra, cô đều đứng đầu danh sách học sinh giỏi các môn, ngay cả các hoạt động ngoại khóa cũng không ngoại lệ. Mỗi năm cô đều được nhà trường tặng giấy khen treo đầy trên tường. Nhìn từ xa cũng có thể dễ dàng thấy được, cô luôn là “bông hoa điểm mười” trên báo tường của lớp, Lưu Mỹ Lệ rất tự hào mỗi khi bà đi đâu cũng được mọi người khen là có cô con gái tài giỏi.

Thực ra điều đó cũng không có gì đáng để hãnh diện. Cha mẹ nào mà chẳng muốn con cái của mình được mọi người khen ngợi nhưng điều đáng tự hào ở chỗ con gái của bà là một đứa bé rất biết nghe lời, không phải nhà ai cũng có một đứa con ngoan ngoãn như vậy. Chẳng hạn như tên nhóc con Vệ Bắc kia cũng đủ làm cha mẹ nó đau đầu rồi.

Mẹ của Vệ Bắc là Tần Dao. Bà là một giáo viên giỏi, giảng dạy môn Ngữ Văn tại trường phổ thông trên thị trấn. Nghe nói bà là giáo viên nổi tiếng, học sinh được bà dạy dỗ đều đã thi đỗ các trường danh tiếng, nhưng riêng cậu con trai của mình thì bà có dạy như thế nào cũng không được.

Trong lòng Tần Dao lo lắng không yên, bà khoanh tay ngồi nhìn bảng điểm của con trai từ lớp một đến lớp sáu, điểm mỗi năm ngày một thấp đi, đặc biệt là thành tích môn toán của cậu so với thời điểm đại hạ giá của cửa hàng tạp hóa còn kinh khủng hơn. Mà bà lại là một giáo viên mà cũng không thể làm gì được. Bất đắc dĩ, Tần Dao đành phải mời gia sư để kèm cặp cho cậu con trai.

Gia sư đầu tiên là một nữ sinh viên trường sư phạm vừa mới tốt nghiệp, cô đó dạy được có hai ngày thì không thấy đến nữa, bà phải gọi điện thúc giục rất nhiều lần, đến nỗi mà khiến người ta sợ tới mức khi nghe được tiếng chuông điện thoại là toàn thân run cầm cập.

Vị gia sư tiếp theo là một cô giáo đã về hưu có nhiều năm kinh nghiệm làm gia sư. Để giữ gìn danh tiếng của mình nên bà cố gắng đi dạy được nửa tháng nhưng cuối cùng cũng bị cậu ta làm cho tức giận đến mức bệnh cũ tái phát phải đi nằm viện.

Tần Dao rút kinh nghiệm từ hai lần trước, lần thứ ba mời một gia sư nam về dạy toán cho con trai. Thật ra lần này thầy giáo cũng dạy được một tháng nhưng mà đến ngày đầu tiên của tháng thứ hai thì vị gia sư này bị Vệ Bắc dọa cho chạy mất, nghe nói từ đó về sau cũng không dám làm gia sư nữa.

Vạn bất đắc dĩ, bà không biết làm gì hơn ngoài việc từ bỏ ý định mời thêm gia sư. Bà đành tự mình tìm hiểu về toán học tiểu học, tự mình dạy cho cậu con.

Các bạn đừng có xem thường toán học tiểu học nhé, đặc biệt là toán lớp sáu. Đề bài hầu như không nói thẳng vào trọng tâm, nếu không đọc kỹ sẽ khó lòng mà hiểu đúng. Tần Dao mới dạy con được vài ngày đã

gặp phải một bài toán khó, hai vợ chồng suy nghĩ mãi mà không ra, bắt buộc phải sang nhà hàng xóm để hỏi. Nghe mọi người nói ông hàng xóm Diệp Kiến Quốc là người rất giỏi mấy môn tự nhiên này.

Diệp Kiến Quốc chẳng thèm xem đề bài, ông chỉ thẳng vào con gái: “Diệp Sơ làm xong rồi đấy!”

Vợ chồng ông Vệ giật mình. Hai người họ hỏi mượn vở bài tập của Diệp Sơ đem về nghiên cứu một lát mới đau khổ nhận ra rằng, vợ chồng mình cộng lại, số tuổi cũng gần bảy mươi mà còn không thông minh bằng một đứa trẻ mới mười hai tuổi đầu. Tần Dao suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng bà cũng đưa ra một quyết định vĩ đại, bà sẽ cho con trai cùng học bài với cô bé nhà ông Diệp.

Đến năm lên lớp sáu, hôm đầu tiên cậu nhỏ bị cha mẹ bắt phải sang làm bài tập cùng với người khác, mà ‘người khác’ này lại là kẻ thù truyền kiếp của cậu- Diệp Siêu Năng, khiến cậu nhóc hự hồng Vệ Bắc tỏ ra vô cùng khó chịu.

Nhưng mà cậu lại sợ cái chổi lông gà của cha mình nên buộc lòng phải nghe theo sự sắp xếp của cha mẹ.

Buổi tối, nhà Diệp Sơ không có ai ở nhà, Vệ Bắc theo thường lệ bị cha dẫn sang nhà ông Diệp để làm bài tập. Lúc đó Diệp Sơ đang cất vở bài tập đã làm xong vào trong cặp.

Vệ Bắc vào đến nhà, thừa dịp cha cậu vừa đi khỏi, cậu nhóc liền lấy tay xoa đầu Diệp Sơ một cái, sau đó mới thấy vừa lòng từ từ mở sách ra học bài. Cậu xoay người lại nói: “Sao lại nhiều bài tập thế này, định giết người chắc, Diệp Siêu Năng, cho tôi mượn vở bài tập xem nào.”

Tên nhóc này đã đi chép bài lại còn ra vẻ ta đây nữa chứ, mặt không đỏ tim cũng không đập nhanh, không biết xấu hổ sao? Diệp Sơ cũng không thèm so đo với cậu ta, cô cất hết vở bài tập vào trong cặp sách rồi nói một cách nghiêm túc: “Thầy giáo nói không được phép chép bài.”

“Tôi chép bài một tí thì cậu cũng có mất sợi tóc nào đâu, cậu cứ như thế để làm gì hả?” Bạn nhỏ Vệ Bắc phản đối gay gắt.

Thế rồi Diệp Sơ cũng chẳng thèm nói với cậu nữa, cô xách cặp sách đi vào trong phòng.

Vệ Bắc thấy tình hình có vẻ không ổn, con nhóc mập kia không cho cậu mượn vở thì làm sao cậu có thể làm hết được bây giờ. Vì thế cậu liền đi theo Diệp Sơ vào phòng, ngăn cô lại: “Này Diệp Siêu Năng, cậu đừng có mà cố chấp thế!”

“Thầy giáo nói, không được phép chép bài!” Diệp Sơ lại lặp lại lời lúc này.

Bạn nhỏ Vệ Bắc tức giận: “Thầy giáo nói, lúc nào cũng thầy giáo nói, thầy giáo bảo cậu giảm cân sao cậu không giảm hả?”

Diệp Sơ bỗng ngẩn ra, cô suy nghĩ một lát: “Thầy giáo chưa nói thế bao giờ....”

“Mặc kệ cô ấy đã nói rồi hay là chưa nói, cậu cứ cho tôi mượn vở bài tập một lúc đi!” Vệ Bắc chẳng thèm thuyết phục nữa, cậu làm động tác cướp lấy.

Diệp Sơ tất nhiên không để cho cậu ta được theo ý: “Này, cậu còn như vậy tớ sẽ mách cha cậu đấy.”

“Cậu có thể đừng có hờ một tí là lại lòi cha tôi ra được không, cậu nghĩ tôi sợ cậu mách chắc?” Tên nhóc Vệ Bắc xấu xa hoành hành trong trường quen rồi, chỉ riêng có mỗi mình Diệp Sơ là không bao giờ biết nghe lời cậu, đã thế lại còn suốt ngày lấy cha cậu ra để dọa, việc này cũng quá tổn hại hình tượng “đại ca” của cậu.

Vệ Bắc vừa suy nghĩ xong, dứt khoát lao tới cướp lấy.

Hầu như nam sinh lớp sáu đã phát triển rất nhiều, lại thêm Vệ Bắc vốn đã cao, cậu cứ từng bước đi đến khiến cho Diệp Sơ có chút căng thẳng, vì thế cô bèn ôm cặp sách vào trong lòng, rồi từ từ lùi lại.

Hiếm khi thấy được Diệp Sơ có phản ứng này, trong lòng Vệ Bắc vô cùng vui sướng, cậu đến gần hỏi: “Cậu có chịu đưa đây không?”

“Không đưa!”

“Không đưa chứ gì?” Bạn nhỏ Vệ Bắc cười xấu xa, nhào người về phía trước.

Diệp Sơ quay người định bỏ chạy, cô không nhận ra là mình đã lùi đến sát giường rồi. Vệ Bắc nhào người về phía trước nhưng cậu không giật được cái cặp mà lại ôm chầm lấy Diệp Sơ, hai người bị mất đà, cùng nhau ngã xuống giường. Vệ Bắc còn rất xấu xa mà đưa tay vò tóc của cô, hai đứa trẻ cứ thế ồn ào, đẩy qua đánh lại làm loạn trên giường.

Hết giờ làm, Lưu Mỹ Lệ về đến nhà thì thấy một màn như này, bà há to miệng, mãi không nói được câu nào.

“Con... Các con đang làm gì thế hả?”

Nghe thấy có người nói, hai đứa trẻ đang ở trên giường liền nhìn ra, Vệ Bắc nhảy xuống giường trước, xấu tính đồ tội: “Cô ơi, con gái cô lấy vợ bài tập của cháu.”

“Cậu nói linh tinh, rõ ràng là của tớ.”

“Chẳng lẽ cậu nói thì là đúng à? Không tin thì lấy ra đây xem nào!”

“Tớ không lấy ra nữa đâu, cậu muốn cướp chứ gì.” Diệp Sơ vẫn còn rất thông minh.

Vệ Bắc nghe thế lại đi vò rối đầu tóc của cô bé. Nhìn hai đứa trẻ lại chuẩn bị cãi nhau, rốt cuộc Lưu Mỹ Lệ cũng lấy lại tinh thần, bà hít một hơi thật sâu: “Được rồi, đừng cãi nhau nữa.” Mặt bà trắng bệch trông hơi khác với bình thường: “Bây giờ cũng muộn rồi, cô phải nấu cơm, Tiểu Bắc, cháu cũng nên về nhà ăn cơm thôi.”

Tuy Vệ Bắc còn nhỏ tuổi nhưng vẫn hiểu Lưu Mỹ Lệ có ý đuổi khách, cậu quay mặt lại làm mặt quỷ với Diệp Sơ rồi sau đó vừa đi về vừa ngêu ngao hát.

Diệp Sơ cũng làm mặt quỷ trêu lại cậu, cô giơ cái cặp đang ôm trong lòng lên nhìn qua một chút, rồi để trên bàn.

Lưu Mỹ Lệ nhìn thấy toàn bộ cảnh này, trong lòng lo lắng không yên.

Bà là người từng trải, mặc dù con gái bây giờ mới học lớp sáu, thế nhưng dù sao cũng là một cô bé đang ở tuổi dậy thì. Mà cũng không thể không nói đến thằng nhãi Vệ Bắc kia, cánh tay của nó đã có cơ bắp rồi đấy, mặt mũi cũng không tồi chút nào, nếu cậu ta mà không xấu tính thì chắc đã có hàng tá bạn gái rồi.

Bà cũng vô ý không để tâm, cứ nghĩ chúng còn trẻ con. Giống như chuyện ngày hôm nay, nếu bà về chậm một lúc thì không biết còn xảy ra việc gì.

Sau khi suy nghĩ kĩ, Lưu Mỹ Lệ quyết định đem chuyện này nói với chồng.

Diệp Kiến Quốc nghe vợ nói xong, ông cũng hiểu là để cho hai đứa nhỏ này gần gũi nhau cũng không tốt nhưng ông ngại tình làng nghĩa xóm, cũng không thể nào đi nói với người ta rằng: Tôi sợ con trai ông bà dụ dỗ con gái tôi thế nên ông bà đừng bảo con trai đến đây học bài chung nữa!

Vì chuyện này, vợ chồng ông cứ đắn đo suy nghĩ, buồn rầu mãi.

Ngay cả khi vợ chồng ông Diệp đang phiền muộn, cô con gái Diệp Sơ cũng không hề phát hiện ra điều gì khác lạ.

Cô vốn là một cô bé ít nói, dù người ta có bắt nạt cô thế nào, cô cũng sẽ không nói lại. Có ai chê cười cô béo, cô cũng không thèm để ý. Đường như ngoài việc ăn và học ra, thì cô không để tâm đến những vấn đề khác.

Mà Vệ Bắc thì ngược lại, khuôn mặt thì đẹp trai, lại giỏi thể thao, chỉ là thành tích học tập lại quá kém. Vì Diệp Sơ không cho cậu chép bài, cho nên cậu không sao hoàn thành hết bài tập nên cậu đã bị cha mẹ và thầy giáo mắng cho một trận. Trong lòng cậu nảy sinh nỗi căm tức với Diệp Sơ, thế nên trong giờ thể dục cậu cố tình cười đùa, rồi chê cô chạy chậm.

“Diệp Siêu Nặng, nên giảm béo đi!”

“Diệp Siêu Nặng, cậu là con ốc sên đang bò hay sao?”

Không hiểu sao, hôm nay cô thấy rất mệt, Vệ Bắc lại liên tục ở bên cạnh làm ồn, cô không để ý mà vấp phải hòn đá nên bị ngã.

Vệ Bắc hoảng hốt, cậu nhóc cũng có chút lương tâm chạy ra đỡ cô dậy: “Diệp Siêu Năng, cậu không sao.....” Vừa nói được nửa câu thì liền im lặng, vì cậu nhìn thấy quần của Diệp Sơ dính đầy máu.

Khi đó, Vệ Bắc không biết con gái dậy thì sẽ có kinh nguyệt, cậu còn tưởng rằng do mình làm cô ngã đến nỗi bị thương như thế, cậu nhóc lo sợ gần chết chết: “Cậu bị chảy máu rồi! Để tôi đi tìm thầy giáo.....”

“Đừng mà!” Diệp Sơ xấu hổ lắc đầu: “Tôi muốn đi đến nhà vệ sinh, cậu..... cậu cho tôi mượn áo khoác.....”

Vệ Bắc không phản ứng lại, thấy cô cứ khăng khăng như vậy, cậu đành phải cởi áo ra cho cô mượn.

Diệp Sơ tròn tròn, mà dáng người cũng không cao, thế nên cô mặc chiếc áo rộng thùng thình của Vệ Bắc vào cũng che hết được chỗ vết máu dính trên quần. Không biết tại sao, khi cậu nhìn thấy khuôn mặt này của cô, trong lòng cậu nhóc Vệ Bắc nảy sinh một cảm giác kì diệu, tê tê ngứa ngứa.

Thật lâu về sau, trong giờ học sinh học, Vệ Bắc mới biết hoá ra ngày đó là do Diệp Sơ đến tháng. Bài học đó, cậu lật đi lật lại xem xét rất kĩ càng, trên sách còn miêu tả cô gái trong thời kì phát triển, lần đầu tiên cậu nhóc đỏ mặt xấu hổ.

Thiếu niên nhìn thấy những hình ảnh chân thực như vậy sẽ nảy sinh lòng tò mò. Nhưng trước đó đã xuất hiện một tin tức khiến mọi người giật mình đó là việc quy hoạch lại khu đô thị. Nhà của họ cũng nằm trong dự án quy hoạch.

Nói cách khác, họ phải chuyển nhà.

9. Chương 9

Việc chuyển nhà này cũng chính là mong muốn của vợ chồng Lưu Mỹ Lệ.

Phải biết rằng, bà và chồng đang rất lo lắng thằng nhóc Vệ Bắc kia sẽ làm hư con gái nhà mình. Cuộc sống sau này còn dài như thế, trong thị trấn lại chỉ có một trường trung học duy nhất, con gái và cậu nhóc kia cứ sớm chiều bên nhau, không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra chuyện.

Bây giờ thì tốt rồi, họ được chuyển sang nhà mới, không phải làm hàng xóm với nhà họ Vệ nữa, chuyện phiền muộn cuối cùng cũng được giải quyết nên Lưu Mỹ Lệ rất tán thành việc chuyển khỏi nhà cũ đến chỗ khác ở, thậm chí bà còn đại diện cho mọi người, đứng ra khuyên nhủ những hộ không chịu dời đi.

Dưới sự giúp đỡ nhiệt tình của Lưu Mỹ Lệ, căn hộ nhà bà Hàn nuôi gà ở gần đó bị cưỡng chế cũng đã đồng ý hợp tác.

Sau mấy tháng, các hộ thay nhau dọn đi nơi khác, nhà nước đã bố trí sẵn chỗ ở cho mọi người ở một nơi cách nội thành không xa, nhưng so với ngày trước thì nơi đây đã tuyệt hơn rất nhiều rồi. Ở đây là một khu chung cư, có trồng rất nhiều cây xanh, mà thậm chí còn có cả bãi đỗ xe nữa.

Nhà họ Diệp cũng mang theo con chó vào chung cư, lần đầu được ở chung cư khiến Lưu Mỹ Lệ vô cùng thích thú. Sau khi ra ngoài nghe ngóng, bà cũng biết được gia đình Vệ Bắc cũng đã dọn đi, tuy nhà mới của họ cũng cùng một khu chung cư nhưng mà lại cách nhau mấy nhà liền, vì vậy cũng sẽ không còn cảnh sáng mở mắt ra là thấy mặt nhau nữa, sự trong sáng của con gái cuối cùng cũng được bảo vệ rồi.

Trong nhà ai cũng vui vẻ, còn có cả A Bảo nữa, chú chó kia vui mừng đến nỗi lăn qua lăn lại trên bãi cỏ dưới lầu, đã thế còn sủa vài tiếng, dường như nó đang tự ăn mừng rằng cuối cùng cũng thực hiện được lời dặn dò của cha: ở lại bảo vệ mẹ Diệp Sơ.

Tội nghiệp cho Lưu Mỹ Lệ và A Bảo, họ làm sao mà biết được rằng : Đã có duyên thì cho dù núi cao trắc trở cũng có thể gặp nhau chứ đừng nói đến là chỉ cách có mấy căn nhà thôi?

Việc đụng mặt là không thể nào tránh khỏi, ngày đầu tiên Diệp Sơ đi dự khai giảng trung học thì gặp luôn Vệ Bắc đang đứng ở cầu thang.

Đây là lần đầu tiên hai người gặp lại nhau sau kì nghỉ hè, trong lòng Vệ Bắc cực kì căng thẳng, cậu cứ ngẩng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang há to miệng vì khó hiểu của Diệp Sơ, cậu lại chẳng biết nói câu gì. Thấy không khí không được tự nhiên, cậu cuống lên, mở miệng hỏi một câu làm ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng đến hình ảnh “đại ca” trường học.

Cậu nói: “Cậu còn nhớ tôi không?”

Vừa nói xong, Vệ Bắc hận không thể tự tát cho mình mấy cái, nhưng cậu mà biết được câu tiếp theo mà Diệp Sơ nói là cái gì thì chắc cậu sẽ nhảy thẳng từ trên này xuống mất.

Diệp Sơ nhìn chăm chăm Vệ Bắc một lúc lâu, bởi vì hai nhà đều bận rộn chuyển nhà cho nên bọn họ đã không gặp nhau suốt kì nghỉ hè. Mà trong mấy tháng hè ngắn ngủi này, Vệ Bắc đã cao lên không ít, đường nét khuôn mặt rõ ràng hơn, do đá bóng giữa trời nắng khiến người cậu đen đi nhiều, chiếc áo cầu thủ xuông rộng cũng khó có thể che đi những cơ bắp rắn chắc trên cánh tay kia, chỉ có vẻ ngây thơ thì vẫn còn nguyên vẹn.

Bởi vì những thay đổi này của Vệ Bắc nên Diệp Sơ nhìn mãi cũng không nhận ra cậu, cô lại nhìn thêm một lúc nữa đến nỗi mà khuôn mặt kia đỏ bừng cả lên. Đột nhiên cô nhớ ra, đây chẳng phải tên nhóc hư hỏng nhà họ Vệ vẫn thường bắt nạt cô hay sao. Thế nhưng cô chỉ nhớ được cậu họ Vệ, còn là Vệ Đông, Vệ Nam, Vệ Tây hay Vệ Bắc thì cô cũng không nhớ rõ lắm.

Diệp Sơ nghĩ nghĩ một chút rồi hỏi với giọng dò xét: “Vệ... Đông?”

Gương mặt Vệ Bắc đang ửng đỏ, thoáng chốc đã trắng bệch.

Diệp Sơ nhìn sắc mặt của cậu liền cảm thấy có điều gì đó không ổn, cô vội vàng nói lại: “Vệ Nam?”

Khuôn mặt Vệ Bắc từ trắng bệch biến thành tái nhợt.

Diệp Sơ buồn rầu tự nhủ: Sai nữa rồi sao? Cho nên cô nói: “Vệ Tây?”

Về mặt Vệ Bắc trở nên xám xịt.

Cậu không để Diệp Sơ tiếp tục phỏng đoán nữa, đưa tay đẩy đầu cô, hung dữ nói: “Tránh ra đồ mập, cậu không biết là thân hình to lớn của cậu rất cản trở lối đi lại sao?”

Nói xong, cậu liền đi thẳng, không hề quay đầu lại, để lại Diệp Sơ đứng đó xoa xoa đầu, vô cùng tủi thân. Sao cậu lại trách cô chứ? Ai bảo tên cậu ta kì cục quá làm gì. Nếu tên cậu là Vệ Hữu thì chỉ cần hai lần là cô có thể đoán ra rồi.

Nói đến Vệ Bắc, chuyện này có thể coi là một sự bi kịch. Là một kẻ ngang ngược từ nhỏ, cậu bắt nạt một cô bé suốt sáu năm trời. Càng về sau, chính cậu lại hoài nghi, có phải mình đã thích cô bé ấy rồi không? Nhưng ngay cả tên mình, đối phương cũng chẳng nhớ. Đây đúng là bi kịch đời người mà!

Có vài phút như vậy mà lòng tự trọng của Vệ Bắc đã phải chịu đả kích quá lớn, thiếu chút nữa là cậu suy sụp luôn rồi.

Nhưng mấy phút sau, khi cậu lơ đãng bước chân vào lớp mới, hai mắt cậu bỗng sáng rực, đó là bởi vì cậu nhìn thấy có một cô bé có mái tóc ngắn cùn đang ngồi ngay ở trên bàn đầu tiên, ánh mắt to tròn đang nhìn chăm chú nhìn vào quyển sổ điểm danh.

Diệp Sơ ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người chạm nhau, cô nói: “Này, cậu lại đây kí tên đi.”

Loại cảm giác này phải nói như thế nào nhỉ? Có một chút mất mát, nhưng cậu thấy phấn khích nhiều hơn. Vệ Bắc đi đến, cậu gơ tay xoa đầu Diệp Sơ theo thói quen, cười xấu xa nói: “Diệp Siêu Nặng, sao mà tôi lại phải học cùng lớp với cậu thế này?”

Thấy Diệp Sơ không thèm để ý đến mình, cậu lại tiếp tục nói: “Chẳng lẽ cậu lại làm lớp trưởng nữa à? Cậu nên đi giám cân đi không lại ảnh hưởng đến bộ mặt của cả lớp!”

Diệp Sơ liếc cậu một cái.

Chuyện này đúng như dự đoán của Vệ Bắc, dựa vào bảng điểm của Diệp Sơ hồi tiểu học, thầy giáo quyết định tạm thời để cô làm lớp trưởng, chịu trách nhiệm quản lý mọi việc của lớp.

Học sinh trung học không giống như các bé học tiểu học, bọn trẻ đều đã có những thay đổi về cả sinh lý và tâm lý. Chủ đề nói chuyện của các nữ sinh đều là về cách ăn mặc của các bạn nam sinh, mà các bạn trai cũng bắt đầu lên lút bàn tán về những bạn nữ xinh đẹp và các cô giáo trẻ.

Trong lớp Diệp Sơ vừa hay lại có một cô giáo Tiếng Anh rất xinh đẹp tên là Giang Phỉ, cô mới ra trường không lâu. Cô là một người hay xấu hổ lại dịu dàng, ngay cả khi chống hông quát bọn nhỏ cũng không có chút uy lực nào.

Học sinh trong lớp ai cũng rất yêu mến cô giáo Giang, đặc biệt là học sinh nam, vừa đến giờ tiếng Anh là bọn họ vô cùng háng hái, thế nên, dù chỉ mới vừa bước vào năm đầu tiên của trung học, nhưng môn tiếng Anh đã đạt được thành tích xuất sắc. Thầy chủ nhiệm Tổng Trường Thanh rất vui mừng, mỗi lần dự giờ xong đều cười giống hệt như phật Di Lặc*.

Trích dẫn: *Phật Di Lặc thường được mô tả theo một hình thức hết sức đặc biệt với cái bụng thật lớn và cái miệng cười thật tươi để nói lên rằng: “Bụng trống năng dung, dung những điều khó dung trong thiên hạ. Miệng lớn hay cười, cười những việc khó cười trong thế gian.” Nụ cười của đức Di-lặc là nụ cười hoan hỷ bất diệt, tâm hồn của đức Di-lặc là tâm hồn bao dung không bờ bến.

Đáng lý ra, có một cô giáo như vậy thì tất cả đều vui vẻ nhưng chỉ chưa hết một học kì, tiết Tiếng Anh hôm đó lại không thấy cô giáo Giang lên lớp nữa. Tổng Trường Thanh đứng trên bục giảng, mặt anh xám xịt, trên tay cầm cái gì đó giống như một bức thư.

“Trong giờ tiếng Anh hôm nay, tôi phải điều tra cho rõ một việc.” Tổng Trường Thanh giơ phong thư trong tay lên rồi ném “Bộp” xuống bàn học, lạnh lùng nói: “Tôi thật muốn xem trong lớp của chúng ta, có học sinh nam mất nét nào lại chỉ biết học những trò lơ lửng, dám viết thư tình cho giáo viên.”

Đúng vậy, không biết bạn nam nào trong lớp của họ đã viết một bức tình thư ướt ướt, rồi kẹp vào trong sách của cô giáo, khiến cho Giang Phỉ sợ đến nỗi không dám lên lớp. Cô đành phải gọi điện thoại báo cho thầy Tổng. Tổng Trường Thanh sau khi nghe chuyện này cực kì tức giận, ông liền lên lớp tìm ra kẻ gây chuyện.

Tổng Trường Thanh vừa nói xong, các bạn trong lớp đều tỏ thái độ không giống nhau, các học sinh nữ thì quay sang thì thầm với nhau, đoán xem ai là người viết bức thư đó. Còn đa số các bạn nam đều cúi đầu im lặng, trong số bọn họ cũng có không ít người yêu mến cô giáo Giang.

“Trật tự!” Tổng Trường Thanh nói thêm câu nữa: “Ngày hôm qua sau khi tan học, ai đã đi qua phòng làm việc của cô Giang?”

Tổng Trường Thanh hỏi như thế, dù có đi qua chắc cũng chẳng ai dám nhận. Trong lớp chỉ có một vài cánh tay của mấy bạn nữ giơ lên.

“Không chịu nhận đúng không?” Thầy giáo Tổng chỉ vào một bạn nữ ngồi bàn đầu: “Em nói đi, hôm qua em có thấy ai đi qua không?”

Nữ sinh kia sợ đến ngất người, một lúc lâu cũng không nói ra được câu nào.

“Không nói đúng không? Em, em nói mau!” Thầy Tổng lại chỉ vào một nam sinh.

Thầy giáo tức giận khiến bạn nam đó sợ hãi khóc luôn tại trận, sau đó quay người chỉ vào người ngồi ở đằng sau: “Em.... Em nhìn thấy Vệ Bắc..... đi qua....”

Lúc này Vệ Bắc đang ngủ bàn cuối cùng trong lớp. Tổng Trường Thanh đi tới vớt bức thư lên trên bàn, cậu giật mình tỉnh dậy, nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Thầy giáo, thầy làm gì vậy?” Tên nhóc không sợ trời không sợ đất này cho dù đối mặt với vẻ mặt nghiêm nghị của Tổng Trường Thanh cũng không hề tỏ ra sợ sệt.

“Hỏi tôi làm gì sao? Em tự hỏi bản thân mình xem!” Tổng Trường Thanh chỉ vào bức thư tình kia, hỏi: “Đây có phải là do em viết không?”

Vệ Bắc nhìn bức thư tình mà hồng nhát kia, rất lâu sau mới có chút phản ứng. cậu không kiềm chế được mà nói: “Thưa thầy, em mà làm thì bức thư không tệ thế này đâu!”

Đến nước này mà cậu ta còn châm chọc được à? Tổng Trường Thanh nổi giận: “Im ngay! Hôm qua em đến phòng làm việc của cô Giang làm gì?”

“Em chỉ đến chơi thôi, không làm gì hết.” Vệ Bắc nhún vai.

“Không làm gì hết ư? Có phải em viết thư rồi lén lút kẹp vào quyển sách của cô Giang không?”

“Sao em có thể làm việc đó được!” Rốt cục Vệ Bắc cũng bị chọc giận: “Em không viết thư gì cả, bà già đấy, ai mà thèm thích!”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ nam sinh trong lớp yêu mến cô giáo Giang đều nổi giận, không biết ai nói to: “Cậu không thích cô giáo Giang thì cậu thích ai hả?”

“Tao thích ai thì mày quản làm gì hả!”

“Cậu không nói nhất định là bị nói trúng rồi!”

Hai người lập tức nói qua nói lại ồn ào, cứ như kiểu chuẩn bị xông vào đánh nhau đến nơi.

“Được rồi, tất cả trật tự cho tôi!” Tổng Trường Thanh quát hai người đang cãi nhau dừng lại, quay đầu hỏi Vệ Bắc: “Vệ Bắc, em nói thật đi, rốt cuộc có phải em làm hay không?”

“Không phải!” Vệ Bắc kiên định trả lời.

Nam sinh vừa nãy cãi nhau với Vệ Bắc không bỏ qua, tiếp tục hỏi: “Cậu không thích cô Giang thì cậu thích ai hả?”

“Tôi thích bạn ấy!”

Vệ Bắc giơ tay chỉ, cả lớp đều im lặng, hầu như toàn bộ ánh mắt của bạn học đều nhìn theo hướng tay cậu chỉ, cách đó không xa Diệp Sơ đang ngồi ở chỗ đó, vẻ mặt mờ mịt mà chớp mắt.

10. Chương 10

Vệ Bắc nói: “Em thích bạn ấy!”

Tiếng nói vừa dứt, tất cả các bạn học đều chăm chú nhìn vào Diệp sơ.

Lần đầu tiên Diệp Sơ gặp phải chuyện như vậy, cô bé có chút khó tin, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Vệ Bắc. Hai người cứ tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi một lúc lâu. Trong khi mọi người thấp thỏm chờ đợi kết quả thì Diệp Sơ bỗng xoay người ngồi xuống, cô gỡ sách ra tiếp tục làm bài tập.

Sau khi nữ chính quay lưng lại với sự việc, mọi ánh mắt lại chuyển về phía Vệ Bắc.

Cậu nhóc nhà họ Vệ cuối cùng cũng lúng túng, miệng lầu bầu một câu: “Nhìn cái gì mà nhìn! Có cái gì hay mà nhìn hả?” Rồi cậu cũng ngồi vào chỗ, tiếp tục ngủ.

Thật đáng thương cho thầy giáo Tổng Trường Thanh, anh đã làm giáo viên suốt mười năm nay nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải cái loại tình huống làm mọi người đều ngây ngẩn thế này, đúng thật là không biết phải nói gì. Một lúc lâu sau anh mới dừng lại mọi suy nghĩ, tức giận phát phát tay: “Được rồi, được rồi, sự việc cũng chẳng có gì đâu.” Việc xấu hổ này cũng kết thúc, nhưng không khí ngưng ngạt cứ bao trùm khắp lớp học cho đến tận cuối giờ.

Sự kiện thư tình cứ như thế đi vào quên lãng.

Nhưng cũng bởi việc này mà Diệp Sơ trở nên vô cùng nổi tiếng.

Thật ra thị trấn cũng không lớn, lớp trung học cũng có nhiều bạn đã học cùng một trường tiểu học với nhau. Những người không biết đến Vệ Bắc chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Hôm nay vị “đại ca” Vệ Bắc không sợ trời không sợ đất trong ấn tượng của mọi người lại nói thích Diệp Sơ ngay trước mặt thầy giáo và bạn bè. Cho nên muốn quên tên của cô cũng khó.

Diệp Sơ bị Vệ Bắc bắt nạt quen rồi, cô chỉ nghĩ đây là chiêu trò bắt nạt mới của cậu ta mà thôi nên không hề để tâm, nhưng những người khác thì không nghĩ như vậy.

Dường như chỉ qua một đêm, ánh mắt các bạn học nhìn Diệp Sơ cũng trở nên rất lạ, thái độ của mọi người đối với cô cũng khác trước nhiều.

Trước kia, thành tích học tập của cô rất tốt, lại là lớp trưởng nên luôn được các bạn nam trong lớp kính trọng. Nhưng chỉ vì tên Vệ Bắc kia nói ra một câu kinh thiên động địa như vậy lại làm cho thái độ của các bạn nam đối với cô đều thay đổi.

“Lớp trưởng, cậu đừng có mà giục tớ nộp bài tập trước nữa, sao cậu không bắt Vệ Bắc nhà cậu nộp đi!”

“Cậu ta chắc chưa nộp đâu nhỉ? Lớp trưởng, bạn không được thiên vị đấy nhé.”

“Không được phân biệt đối xử nha!”

Nói một câu là họ lại nháy mắt ra hiệu với Vệ Bắc một cái. Thật không biết phải nói thế nào nữa!

Đúng lúc Diệp Sơ đang chưa biết giải quyết vấn đề này ra sao, thì kẻ gây chuyện Vệ Bắc không biết từ đâu chui ra, cậu cầm quyển vở trên tay đập mạnh xuống bàn rồi nói: “Cầm miệng hết cho tao, nhìn thấy rõ ông mày nộp bài tập chưa?” Nói xong cũng không thèm nhìn Diệp Sơ một cái, cậu đi thẳng về chỗ ngồi rồi ngủ luôn.

Còn lại mấy nam sinh ngồi nhìn nhau với ánh mắt vô cùng mờ ám, cười rộ lên, song cũng ngoan ngoãn nộp bài tập cho Diệp Sơ.

Cầm chồng vở bài tập đã nộp đủ, Diệp Sơ cũng phải sửng sốt, từ khi khai giảng đến giờ, đây là lần đầu tiên cả lớp nộp đầy đủ vở bài tập môn mỹ thuật đó nha! Nếu thầy giáo mà biết chuyện này chắc sẽ cảm động đến phát khóc mất.

Cô vừa vui mừng vừa ôm chồng vở bài tập ra khỏi lớp học thì đụng phải một người đang phăm phăm đi đến.

Diệp Sơ đứng vững lại, ngẩng đầu nhìn người mà mình vừa đụng vào thì thấy một nữ sinh đang trừng mắt nhìn cô.

Đúng vậy, Diệp Sơ chẳng những nổi tiếng mà cũng từ đó lần đầu tiên trong đời cô có cả tình địch nữa. Đã thế số lượng tình địch không phải chỉ có một, hai người. Mấy bạn nữ trong lớp có ý với Vệ Bắc cũng đua nhau đánh giá cô, có mấy bạn nữ xinh đẹp nhìn thấy cô rồi cùng nhau kêu lên: “Sao cậu ấy lại có thể thích một đứa con gái như thế này chứ!” Nhìn vẻ mặt của mấy cô gái ấy khiến Diệp Sơ vô cùng đau đầu.

Vấn đề này cứ thế kéo dài suốt cả tháng, làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến tôn nghiêm của lớp trưởng đến nỗi mà thầy chủ nhiệm lớp Tổng Trường Thanh cũng không thể nào ngồi yên.

Tan học ngày hôm đó, anh cố ý lấy lý do để giữ Diệp Sơ lại, giả vờ hỏi băng quơ: “Diệp Sơ này, em đã quen với công tác lớp trưởng chưa, có gì khó không?”

Diệp Sơ suy nghĩ một lúc rồi gật gật đầu: “Dạ, cũng không có vấn đề gì đâu ạ.”

“Nhưng thầy nghe nói gần đây các bạn đều tỏ ra không phục em.”

“Có việc này sao ạ?” Diệp Sơ hoàn toàn không để ý tới những việc nhỏ nhặt như vậy, cô còn nói: “Gần đây các hoạt động trong lớp đều sôi nổi, các bạn rất đoàn kết với nhau, nhiều bạn nam giờ đã tích cực tham gia các hoạt động tập thể, không còn tình trạng lười tham gia giống như trước kia, vì vậy không có vấn đề gì khó khăn nữa ạ.”

Thấy Diệp Sơ phản ứng như thế, Tổng Trường Thanh hơi lúng túng, không biết làm thế nào để nói với cô bé về chuyện của Vệ Bắc, anh suy nghĩ một chút rồi nói: “Thế còn Vệ Bắc thì sao?”

Vệ Bắc? Diệp Sơ không hiểu tại sao thầy giáo lại đột nhiên hỏi về cậu ta, cô suy nghĩ một lúc rồi nói: “Dạ, dạo này bạn ấy đều nộp đủ vở bài tập ạ.” Thấy chưa? Đây chính là kết quả đáng tuyên dương của bạn Vệ Bắc.

Thầy Tổng khẽ ho hai tiếng: “Vậy... Bạn ấy có còn gây chuyện nữa không?”

Diệp Sơ bối rối suy nghĩ rất lâu, mãi một lúc mới nhớ ra, quả thực hôm nay cậu ta có xích mích với mấy bạn xấu của lớp bên cạnh. Không biết mấy bạn đó chê bai cậu cái gì mà cậu ta xông vào định đánh nhau. May mà lúc đó có cô đứng ở đó, thuận tay kéo cậu lại: “Thầy giáo nói không được đánh nhau trong trường học.”

“Cậu quản cái quái gì hả Diệp Siêu Nặng!” Vệ Bắc lầu bầu, từ bên ngoài trừng mắt nhìn vào phía trong phòng học của bọn họ, cũng không xông vào nữa. Một lúc sau thì chuông báo vào học vang lên, mấy cậu học sinh xấu kia cũng bắt đầu học nên cũng không xảy ra chuyện gì.

Vì thế Diệp Sơ lắc lắc đầu nói: “Cậu ấy cũng không gây chuyện gì ạ, vẫn rất ngoan ạ.”

Tổng Trường Thanh quả thực không thể hỏi thêm được điều gì nữa, có hỏi gì thì cô bé cũng chỉ nói mọi việc đều ổn, dù sao trong lớp cũng chỉ có vài em nữ chống đối lại lớp trưởng, nhưng đa số các bạn đều rất tín nhiệm cô. Đặc biệt là sau khi Vệ Bắc tuyên bố thích cô trước mặt cả lớp, các bạn nam sinh cũng rất nghe lời lớp trưởng, hiện tại Diệp Sơ đang đứng giữa ranh giới của “tốt và xấu”.

“Vậy thì tốt rồi, em về nhà đi, đi đường cẩn thận nhé.” Thầy giáo Tống phát tay, anh cũng không muốn hỏi thêm gì nữa.

Cô đi từ văn phòng của giáo viên ra, trong lớp đã không còn một ai nữa rồi. Diệp Sơ thu dọn sách vở rồi đeo cặp sách về nhà. Khi gần đến chỗ công viên gần nhà, cô bỗng nhìn thấy có người ngồi xổm dưới hàng rào, khuôn mặt dính đầy đất cát.

Khi cô tới gần, thì phát hiện ra người đó lại là Vệ Bắc. Trên mặt cậu hình như còn có vết thương.

Diệp Sơ định làm ngơ nhưng lại nghĩ nếu mình làm như thế thì không giống một lớp trưởng tẹo nào, cho nên cô đi đến hỏi thăm: “Này, cậu làm sao thế?”

Vệ Bắc ngẩng đầu, khóe mắt có vết thâm tím, môi còn bị rách nữa, nhưng ánh mắt lại vẫn nghenh ngang như cũ: “Là vì cậu đó!” Cậu ta trợn mắt nhìn cô, trong miệng còn lẩm bẩm: “Sao tôi lại đi thích một con nhóc mập như cậu chứ, tôi đúng là bị mù rồi”

Diệp Sơ không nghe rõ cậu nói gì đành hỏi lại: “Cậu đánh nhau bị thua à?”

“Đùa à, Vệ Bắc này đánh nhau chưa bao giờ biết thua là gì!” Cậu hơi lão đạo vịn hàng rào rồi đứng lên, vết máu trên môi chảy vào trong miệng, một mùi tanh xông lên, cậu nhổ nước miếng xuống đất.

Diệp Sơ nhăn mày: “Cậu có đánh thua cũng không được khạc nhổ bừa bãi.”

“Đã nói là tôi không thua!” Vệ Bắc hơi giận. “Là thằng họ Vương kia dám kéo một đám đến chặn đánh tôi, bọn nó cứ liệu hồn đấy, phi!” Cậu vừa nói xong, trong miệng lại đầy mùi máu tươi, cậu định nhổ tiếp thì Diệp Sơ đã vội vàng lấy khăn tay trong túi áo ra: “Cậu đừng có nhổ nữa, thua thì thua....”

Vệ Bắc tức điên lên: “Này, cậu bị làm sao vậy hả, tôi đã nói rõ ràng là tôi không thua còn gì, tôi....” Cậu đang tức giận nhưng lại nhìn thấy bàn tay mồm mím của Diệp Sơ đang đưa ra cái khăn tay màu hồng hồng, cô đang tròn mắt nhìn mình. Cậu không biết phải làm gì đành dè dặt nén cơn giận lại.

Cậu giật mạnh cái khăn trong tay của cô, lau lung tung trên miệng rồi nói tiếp: “Tôi không thua, chỉ là quần áo bị rách thôi....”

Diệp Sơ cũng giật mình, giờ mới nhìn kĩ lại thì đúng là áo của Vệ Bắc bị rách một cánh tay, vai cũng bị lộ ra ngoài.

“Cái áo này là do mẹ mua tặng tôi hôm sinh nhật, tôi chỉ sợ mẹ sẽ buồn....” Vệ Bắc nhỏ giọng giải thích.

Không khí bỗng dưng trở nên ngưng ngập.

Diệp Sơ nghĩ trong lòng, thì ra cậu nhóc nhà họ Vệ cũng không quá đỗi hư hỏng nhỉ? Ít nhất cậu ta cũng là một người con hiếu thuận.

Vì thế cô nói: “Mẹ tớ có ở nhà đấy, cậu có muốn nhờ mẹ tớ sửa cho không?”

“Được.” Vệ Bắc gật đầu rồi nói tiếp: “Cậu đỡ tôi đi!” Để ý nhé, đây chính là một câu ra lệnh.

Diệp Sơ lắc đầu: “Mẹ tớ bảo phải về nhà sớm một chút....”

“Cậu là lớp trưởng đấy.” Vệ Bắc cắt đứt lời nói của cô.

Lớp trưởng thì sao? Diệp Sơ khó hiểu nhìn về phía cậu.

“Lớp trưởng thì phải biết quan tâm đến bạn học.” Vệ Bắc chân thành góp ý.

Việc này... Thật sự có liên quan sao? Không đợi cô bé lấy lại tinh thần, Vệ Bắc đã lết chân đến gần, cầm lấy cặp sách của cô rồi ôm lấy cô.

Dù cho Lưu Mỹ Lệ có bị đánh chết nhưng cũng không hề nghĩ đến con gái nhỏ của mình lại liên quan đến cậu nhóc nhà họ Vệ. Hơn nữa còn đưa cậu ta về nhà nhờ mẹ sửa áo cho nữa. Bà nhất thời cũng hơi lo lắng.

Nhưng cũng ngại tình làng nghĩa xóm nên bà không thể hiện ra mặt, cứ để mặc Vệ Bắc cởi áo ra.

Lúc đó trời đã vào hè, Vệ Bắc chỉ mặc một chiếc áo mỏng đã bị rách một mảnh lớn. Lưu Mỹ Lệ vội vàng sai con gái: “Diệp Tử, con vào trong đun nước cho mẹ.”

“Vâng ạ.” Diệp Sơ gật đầu rồi đi vào trong.

“Cháu cũng đi.” Vệ Bắc cũng đi vào theo.

“Ấy!” Lưu Mỹ Lệ vội vàng gọi cậu quay lại: “Cháu đi vào làm gì? Bên trong rất chật, một mình Diệp Tử vào là được rồi....”

“Không sao ạ, cháu muốn giúp bạn ấy.” Vệ Bắc nói xong rồi đi thẳng theo Diệp Sơ.

Lưu Mỹ Lệ ở lại một mình thiếu chút nữa thì tự tát vào miệng mình: “Cái miệng ngu ngốc! Quá ngu ngốc!”

Trong lúc Lưu Mỹ Lệ còn đang suy tính xem mình có nên đi vào trong hay không thì Diệp Sơ đã đun xong một bình ấm nước. Vệ Bắc đi đến, đón lấy ấm nước trong tay cô bé: “Để tôi.”

“Mẹ bảo tớ vào đây đun nước, cậu vào làm gì?” Diệp Sơ không thích nói.

Vệ Bắc dù sao cũng là con trai, sức lực cũng khỏe hơn, hai người giằng co mãi cuối cùng cậu cũng giật lấy được ấm nước trong tay Diệp Sơ, vừa cầm vừa khó chịu lau bầu: “Con gái các cậu thật là lằng nhằng, đã nói là để tớ rồi mà còn cứ xấu hổ....”

Ai xấu hổ cơ? Diệp Sơ cũng .

Sau đó cậu ngồi xuống cầm xong phích cắm ấm nước điện, đang định đứng lên.

Ở đây cũng không rộng, thân hình Diệp Sơ lại không nhỏ nên khi cậu đứng lên cũng không tránh khỏi chạm mặt vào nhau.

Đó là lần đầu khuôn mặt của hai người gần sát nhau đến vậy. Cậu có thể nhìn thấy làn da mịn màng không tì vết như trứng gà bóc của cô. Lông mi dài che mắt, đôi lông mày lá liễu khiến trái tim cậu như muốn nhảy ra ngoài.

“Cái kia....” cậu cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, không nhin được mà tiến lại gần một chút: “Tôi....”

“Diệp Tử, chưa nấu nước sao?” Lưu Mỹ Lệ ở ngoài hô to.

“Con nấu rồi ạ.” Diệp Sơ nghe thấy thế, cô cũng chẳng để ý đến tâm trạng của Vệ Bắc bên cạnh, lon ton chạy ra ngoài.

“Đun nước cái đầu cậu ấy.” Vệ Bắc đá đá chân, mặt mày chán nản bước ra ngoài.

11. Chương 11

Cuối cùng thì quần áo của Vệ Bắc cũng được mẹ Diệp Sơ sửa lại rất đẹp

Mặc dù quần áo đã được sửa, nhưng chuyện đánh nhau của Vệ Bắc vẫn không thể giấu được cha cậu. Về đến nhà, Vệ Đông Hải ngay lập tức phát hiện mặt con trai có vết bầm tím, ông lại tức phát điên chỉ muốn cầm chổi lông gà cho cậu một trận, may mà Tần Dao đã ngăn lại.

“Thôi quên chuyện đó đi, con trai cũng đã lớn như thế rồi, ông có đánh cũng chẳng ích gì!” Dù bà luôn miệng chê con trai chẳng ra sao, nhưng Tần Dao cũng rất xót xa bảo bối nhỏ này.

“Bà cứ chiều chuộng thằng nhóc này, không sớm thì muộn kiểu gì cũng xảy ra chuyện!” Vệ Đông Hải mắng một câu, bắt buộc phải thu tay về.

“Không có chuyện gì đâu, con trai của tôi, tôi hiểu, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì...”

Tất nhiên, Tần Dao đã đánh giá quá thấp năng lực “chiến đấu” của cậu con trai. Ngay ngày hôm sau, đã có phụ huynh học sinh đến trường đòi kiện Vệ Bắc.

Người đến trường chính là Vương Ý, cha của thằng nhóc Vương Kiến đánh nhau với Vệ Bắc tối hôm đó. Vương Ý làm chủ thầu xây dựng cũng là một đại gia mới nổi trong trấn. Mấy năm gần đây luôn rất vinh vang đi trên đường, ý giàu nên hẳn là kẻ nói chuyện không cần biết lễ nghĩa. Cậu con trai tên là Vương Kiến, biệt hiệu ở trường là “Vương Đại Đầu”, cha con giống nhau y hệt, thằng nhóc cũng là đại ca hoành hành ngang ngược trong trường.

Khi đó, Vương Đại Đầu nghe nói Vệ Bắc xưng vương xưng tướng trong trường tiểu học, nên trong lòng cậu ta cảm thấy vô cùng khó chịu. Cậu ta dẫn theo đám đàn em đến khiêu khích cậu, năm người vây cậu lại, chê cười cậu thích một con bé trong lớp mập như heo.

Lời này nếu lọt vào tai Diệp Sơ, chắc ngay cả ánh mắt cô cũng chẳng buồn chớp, nhưng khi nói trước mặt Vệ Bắc thì đồng nghĩa với việc kẻ đó chán sống rồi. Cậu nhóc họ Vệ tức giận, một chọi năm, đánh cho tên Vương Đại Đầu kia biến thành đầu heo luôn. Vương Kiến thấy con trai mình bị chịu thiệt, nên đã đến trường làm lớn chuyện, để Vệ Bắc bị xử phạt.

Chuyện này làm rối ren khắp trường mấy ngày liền, mặc dù lãnh đạo nhà trường cũng đã biết rõ Vương Ý cũng không phải là một học sinh ngoan, nhưng họ lại ngại gia đình cậu ta là kẻ quyền thế, cho nên cũng không chịu được áp lực. Không còn cách nào khác, họ buộc lòng phải thỏa hiệp. Khi đang chuẩn bị cho người gọi điện thoại báo tin cho cha Vệ Bắc về chuyện xử lý cậu con trai của ông. Tại thời điểm quyết định này, trong vùng bỗng xảy ra một việc lớn.

Ở thị trấn của Diệp Sơ, mấy ngày trước đó chính phủ có rút tiền xuống địa phương để cải tạo lại đường phố. Nhưng bỗng một hôm cấp trên nhận được một bức thư nặc danh nói rằng thị trưởng Hàn có hành vi tham ô và nhận hối lộ. Trong tình huống nghiêm trọng này, ban lãnh đạo rất coi trọng tin tức này nên đã phái ban kiểm tra thành phố xuống để điều tra, quả nhiên đã tìm ra được một vấn đề lớn.

Hoá ra lão Hàn kia đã ngầm tiến hành nhận tiền tham ô hối lộ từ lâu, cho đến hôm nay sự việc mới vỡ lở. Ông Hàn nhận tội, ngay sau đó liền bị bắt giam. Vị trí trưởng trấn bị bỏ trống, vì để ổn định tâm lý nhân dân, thế là đưa phó trấn lên làm trưởng trấn luôn.

Vị phó trấn này họ Tô, là một nhân vật rất tài giỏi, là một vị quan chức tài giỏi còn sót lại từ thời cũ. Sau khi được lên chức ông đều để bạt những trợ lý thân cận của mình, trong đó có cả cha Vệ Đông Hải của Vệ Bắc.

Trước kia Vệ Đông Hải từ Liên Xô trở về làm trợ lý gần mười năm cũng không có chút tiếng tăm nào, nhưng chỉ sau một đêm liền trở nên nổi tiếng. Cậu nhóc Vệ Bắc từ một cậu bé có xuất thân bình thường giờ trở thành cậu ấm trong gia đình cán bộ cấp cao. Chuyện này rất nhanh đã đến tai các giáo viên trong trường.

Lãnh đạo nhà trường sao giữ được bình tĩnh. Sau khi nghe ngóng được tin tức Vương Kiến cũng có dính líu đến vụ tham ô của trưởng trấn, nhà trường liền tức giận.

Bất ngờ, buổi sáng Vệ Đông Hải vừa nhận được thông báo của nhà trường về việc xử phạt cậu con, thì đến chiều đã thấy có người được cử đến nhận sai sót. Cuối cùng cũng kịp thời cứu được cái mông của cậu nhóc Vệ Bắc thoát khỏi cái chổi lông gà.

Sau này, không biết thế nào chuyện đó lại bị truyền ra ngoài. Tin đồn nhanh chóng lan khắp trường, “tam sao thất bản” một cách thần kì. Mọi người đồn rằng: Vệ Bắc có cha làm quan chức thế lực rất lớn, đến cả thầy hiệu trưởng cũng phải sợ.

Thật ra không hề ghê gớm đến mức đó đâu, chỉ là nhà trường không muốn ôm phienne phức vào người thôi. Nhưng cũng vì thế mà thân phận thần bí của Vệ Bắc lại thấm đẫm màu sắc cậu ấm của cán bộ cấp cao, trong trường lại càng chẳng còn ai dám chọc đến cậu.

Thoáng cái đã đến giữa học kì hai.

Lúc đó là vào đầu tháng ba, cũng đã là thời điểm các bạn nhỏ phải tập trung ôn luyện thi cử. Áp lực học tập rất lớn, ở trường học thầy giáo luôn tạo ra một bầu không khí căng thẳng, còn cố ý giao tăng số lượng bài tập.

Diệp Sơ có một thói quen là: cô thích ở lại trường để làm cho xong một nửa phần bài tập về nhà.

Hôm đó, lượng bài tập khá nhiều, lúc cô ra về thì trời đã tối hẳn. Trường học không một bóng người, cô đi từ trên gác xuống, vừa quay người một cái thì chút nữa va phải Vệ Bắc đứng ở đầu cầu thang.

Cậu nhóc kia vai đeo ba lô, ôm quả bóng trong tay, người đầy mùi mồ hôi.

Diệp Sơ hỏi: “Này, sao cậu vẫn chưa về nhà thế?”

“Cậu quản làm gì?” Vệ Bắc xua một tiếng, rồi cất quả bóng vào trong ba lô.

Thằng nhóc giỏi lắm! Cầm cặp sách rỗng về nhà không được, cậu ta liền cho quả bóng vào để giả vờ. Nếu để cho cha cậu biết được, chắc sẽ oán thán rằng sinh được cậu con như này thà rằng công sinh quả bóng cho xong.

Diệp Sơ thấy cậu bày ra cái thái độ đó, cô cũng chẳng thèm để ý đến cậu nữa. Cô vượt lên đi trước, nhưng mới đi được mấy bước, tên hư hỏng nhà họ Vệ đã theo kịp cô rồi.

“Diệp Siêu Năng, mỗi ngày cậu đều mang nhiều sách vở như thế mà không thấy nặng sao?”

Cậu cho rằng tôi giống cậu sao? Chỉ mang theo mỗi quả bóng đến trường chắc! Diệp Sơ không để ý đến cậu ta nữa mà chú ý đến đường đi.

Vệ Bắc thấy cô không thèm đếm xỉa gì đến mình, cậu làu bàu: “Chắc là cậu mập như thế, sức khỏe cũng tốt hơn người khác.... xem nào, nhiều sách có nặng không? Để tôi xách thử coi!” Cậu nói xong, liền đi tới lôi cái balo trên lưng Diệp Sơ.

Diệp Sơ nhớ rõ cha mẹ đã dạy cô không được quá gần gũi với cậu nhóc nhà họ Vệ. Cho nên cô giữ khư khư lấy quai cặp, nhất định không cho cậu ta lấy được.

Hai người cứ cậu lôi, tôi kéo mãi, bỗng nhiên có mấy bóng đen bao vây xung quanh.

Diệp Sơ giật mình, khi cô tỉnh táo lại đã thấy Vệ Bắc đứng ở đằng trước, che chắn cho cô.

“Vương Đại Đầu, mày muốn làm gì?”

Không sai, kẻ đến quấy rối chính là kẻ địch ở trường của Vệ Bắc. Ban đầu Vương Ý bị Vệ Bắc đánh cho một trận nhưng cậu ta cũng đành bỏ qua. Nhưng từ khi cha cậu ta bị liên quan đến chuyện dút lót, trong lòng liền trở nên khó chịu liền coi Vệ Bắc là kẻ thù. Nhiều lần cậu ta đã kéo người đến để trừng trị Vệ Bắc, nhưng hôm nay mới có cơ hội.

“Thằng nhóc thôi, đang đưa bạn gái mày về nhà hả?” Vương Ý quát rất lớn.

Vệ Bắc giang hai tay che cho Diệp Sơ đang đứng ở phía sau. Năm đó, mặc dù cậu cũng chưa trưởng thành hẳn, nhưng đôi mắt lại vô cùng sắc bén, thời điểm này nhìn cậu thật giống như một loài dã thú.

“Che cái gì mà che, bạn gái của mày xấu như thế, có cho nhìn tao cũng chẳng thèm!” Vương Ý nói dút lời, đám đàn em bên cạnh cười ha hả.

Vệ Bắc ngay lập tức nổi giận: “Vương Đại Đầu, mày nói lại lần nữa xem!”

Vương Ý ngừng cười, bày ra bộ dạng khiêu khích: “Tao nói mắt mày mù, đi thích một con bèo giống hệt heo....Ồi!” Chưa kịp nói xong, Vương Ý đã ăn luôn một quả đu đủ lên mặt. Nhìn lại thì thấy, Vệ Bắc đang nhìn chăm chăm, như muốn ăn thịt người đến nơi.

Cả lũ đối phương trợn tròn mắt, bọn chúng không nghĩ tới Vệ Bắc chỉ có một mình mà lại dám ra tay trước, sau khi hoàn hồn, cả đám như ong vỡ tổ lao tới..

Diệp Sơ chỉ cảm thấy mình bị đẩy mạnh một cái, ngã ngồi xuống đất. Khi ngẩng đầu lên thì thấy cảnh tượng Vệ Bắc bị bốn kẻ khác vây đánh. Đối phương đông người chiếm ưu thế, Vệ Bắc khó lòng mà đánh lại chúng.

“Này, các cậu đừng đánh nữa! Diệp Sơ đứng dậy, cô ở bên cạnh nghiêm túc khuyên răn: “Thầy giáo nói, không được đánh...”

“Con nhóc mập, mày đừng có xen vào!” Vương Ý vừa bị đánh đang đứng xem cuộc chiến, liền đi lên kéo tay Diệp Sơ.

Hành động của cậu ta rất thô lỗ, nắm mạnh đến nỗi khiến Diệp Sơ bị đau. Cô nhủ mày, không nghĩ nhiều liền cắn xuống.

Đúng là một miếng cắn rất mạnh đó! Chỉ có thể nghe thấy một tiếng hét thảm thiết! Mấy thằng nhóc đáng đánh Vệ Bắc cũng ngừng tay lại quay ra nhìn. Nhân cơ hội này, Vệ Bắc thoát khỏi vòng vây, nắm tay Diệp Sơ bỏ chạy.

Hai người chạy thật lâu thật lâu, đến khi ngừng lại, cả hai đều thở hồng hộc.

Vệ Bắc kéo Diệp Sơ trốn vào trong khu để xe tối om, cậu thò đầu ra ngoài thám thính một chút. Sau khi chắc chắn không có ai đuổi theo, lúc này cậu mới thở phào nhẹ nhõm. Cậu quay đầu nhìn Diệp Sơ, cô bé đáng thương không hề giỏi thể thao như cậu, phải chạy một quãng đường dài như thế khiến khuôn mặt của cô đỏ hồng, đôi mắt to tròn không ngừng chớp chớp, mang theo chút vui mừng khi thoát nạn.

Hai người nhìn nhau, cùng cười ra một tiếng.

Đây là lần đầu tiên Vệ Bắc thấy Diệp Sơ cười, cô bé này lúc nào cũng chỉ giữ một thái độ. Khi bắt nạt cô quá đáng thì cô hơi nhăn mặt. Khi cậu kể chuyện cười cho cô nghe, cô cũng không hề cười. Chẳng bao giờ cô bày ra bất kỳ vẻ mặt nào khác, cứ như là cô chẳng hề để ý đến thứ gì.

Nhưng bây giờ cô ấy đang cười, cười một cách tự nhiên đến vậy, dưới ánh đèn đường màu vàng mờ ảo, thật giống như một Thiên Thần.

Một cậu thanh niên, một cô thiếu nữ. Thật lâu lâu sau này, khi Vệ Bắc nhớ lại khung cảnh hôm nay, cậu vẫn chỉ có thể dùng từ “thiên thần” để hình dung cảm giác của cậu lúc đó.

Trong hoàn cảnh này, cậu nhóc họ Vệ bỗng nghĩ tới bộ phim về người anh hùng đưa người con gái của mình thoát khỏi kẻ địch đuổi giết, sau đó hai người ôm hôn nhau. Trong khoảnh khắc này, cậu có cảm giác mình thật vĩ đại, mình đã là một người đàn ông đích thực rồi, cho nên cậu cũng phải làm chút chuyện có bản lĩnh chứ. Vì thế cậu liền đưa tay ôm lấy cổ Diệp Sơ.

Nhưng sự thật chứng minh, cậu không phải là nhân vật anh hùng trong phim, và nữ chính cũng không phải là một mỹ nhân mỹ lệ, đầy quyến rũ. Cô gái cậu trân trọng chỉ là một cô bé mũm mĩm và ngốc nghếch mà thôi.

“Ái chà, đã muộn quá rồi, chắc mẹ đang gọi mình về ăn cơm đây.” Diệp Sơ tự nhủ xong, chạy luôn ra khỏi nhà xe. Cô chạy được một nửa mới quay đầu lại, nói lớn với cậu: “Cậu nhớ rửa mặt rồi hãy về nhà nhé, không cha cậu biết cậu đánh nhau, sẽ lại đánh cậu đó.” Nói xong cô chạy thẳng, không hề quay đầu lại.

Lưu Vệ Bắc nghiêm mặt đứng ở đó, tay vẫn còn giữ nguyên động tác đưa ra giữa không trung...Vẻ mặt.... vô cùng thất bại

12. Chương 12

Diệp Sơ nói quả không sai.

Vệ Đông Hải biết được con trai lại đánh nhau, ông tức điên lên. Nhưng lần này ông không dùng đến chổi lông gà nữa mà đưa ra một quyết định khiến người khác phải kinh ngạc: Ông muốn cho thằng con trai đi học ở trường thiếu sinh quân.

Thực ra để đưa ra quyết định này ông cũng đã cân nhắc rất kĩ càng. Nhìn vào thành tích hiện tại của cậu con , muốn nó thi đỗ trường phổ thông thực đúng là nằm mơ giữa ban ngày! Cũng may dây thần kinh vận động của nó phát triển tốt, đã giành được không ít cúp vô địch của các đại hội thể dục thể thao. Hơn nữa mẹ thằng nhóc cũng đang dạy tại một trường phổ thông trọng điểm nên việc cho nó đi học cấp chắc cũng không có vấn đề gì.

Nếu đã có thể học lên cấp ba, vậy sao một năm này không để cho thằng nhóc đi rèn luyện trong môi trường quân đội. Ở đó nó sẽ được rèn giữa nghiêm khắc, sau này khi lên phổ thông sẽ không còn vô tổ chức, vô kỉ luật như ở trung học nữa.

Ý kiến này của Vệ Đông Hải được bà xã Tần Dao hết sức ủng hộ. Con trai suốt ngày đánh nhau cũng không phải chuyện tốt, dù sao cũng chỉ đi rèn luyện có một năm. Lúc đó chắc tính cách của cậu con trai cũng sẽ thay đổi một chút, ít nhất thì khi trở về thằng nhóc có đánh nhau tiếp thì nó cũng không bị đánh đến sưng hết cả mặt mũi nữa!

Nói tóm lại, hai vợ chồng quyết định sẽ đưa con trai đi học ở trường thiếu sinh quân

Chờ đến khi Vệ Bắc biết được kế hoạch kia, thì lúc đó vừa kết thúc kì nghỉ hè năm thứ hai được mấy ngày. Thằng nhóc ở nhà được ăn sung mặc sướng, lại còn làm “đại ca” trường học, sao cậu có thể dễ dàng chịu nghe theo? Nhưng mà Vệ Đông Hải đã quyết tâm, không chịu thì đánh cho đến khi nào cậu con chịu đi thì thôi. Không còn cách nào khác, Vệ Bắc đành phải đầu hàng.

Nhưng còn có một người cậu không nỡ rời xa.

Trước hôm đi lên trường một ngày, tối hôm đó nhà Diệp Sơ đúng lúc không có ai, bỗng nhiên cô nghe thấy tiếng hòn đá đập vào cửa sổ nhà mình “bịch” một cái.

Lúc đó Diệp Sơ đang phòng ngoài, cô thò đầu ra xem có chuyện gì thì nhìn thấy Vệ Bắc đang đứng ở dưới , nhìn cô ngoắc ngoắc cái tay.

“Sao thế?” Diệp Sơ hỏi.

“Xuống đây” Vệ Bắc nói.

“Xuống làm gì vậy?”

“Tôi bảo cậu xuống đây thì cứ xuống đi, cậu cứ hỏi nhiều như vậy làm gì hả? Không xuống thì tôi lên đấy!”

Diệp Sơ nhớ có lần mẹ cô nói bà không thích Vệ Bắc... Giờ cậu ta mà lên nhà cô, cha mẹ lúc quay về mà biết thế nào cũng sẽ không vui. Cho nên cô nhìn xuống rồi nói “đợi tớ xuống”. Cô mặc bộ đồ ngủ mùa đông, rồi bịch!bịch!bịch! chạy xuống dưới nhà.

Lúc xuống dưới, A Bảo còn đứng chắn ở cửa sửa “gâu gâu” với cô.

Diệp Sơ quát: “A Bảo, mau tránh ra đi”

Con chó nhỏ kia lúc này mới cúi đầu xuống, hậm hực tránh sang một bên, nằm trong một góc rên rỉ.

Vệ Bắc đang đứng ở bên dưới, nhàm chán đá mấy viên sỏi. Bỗng nghe thấy tiếng bước chân, cậu ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một cô bé mặc đồ ngủ đang chạy tới. Trên quần áo của cô có in hình con gấu to đùng, dưới chân là một đôi dép bông có gắn hai con thỏ ở trên, cậu hừ một tiếng: “Đồ trẻ con.”

Diệp Sơ không nghe thấy lời cậu ta vừa nói, cô đến gần hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Không có gì.” Vệ Bắc đút tay vào túi quần, thân người giống như cây sào trúc rung rung, cậu lại tiếp tục đá mấy viên sỏi dưới chân. Chỉ một lúc sau, dưới tán cây đã xuất hiện một cái hố nhỏ.

“Không có chuyện gì thì tớ lên nhà đây.” Diệp Sơ nói luôn.

“Này! Cậu đừng về!” Trước tình hình cấp bách, Vệ Bắc liền kéo cô lại.

“Rốt cuộc là cậu có chuyện gì hả?” Diệp Sơ nhìn cậu một cách kì quái.

“Chuyện đó...” Tay của cậu đang lôi kéo cánh tay của cô, làn da vô cùng mịn màng, mỗi khi gió thổi qua, trên người cô còn toả ra mùi hương sữa tắm thơm mát. Vệ Bắc đỏ mặt, thế là lại không nói được nữa rồi!

Trên cây ve kêu râm ran, hai người đứng ở bên dưới cứ yên lặng nhìn nhau. Không biết đã trải qua bao lâu, Vệ Bắc cuối cùng cũng phá vỡ sự im lặng : “Thật ra thì, ngày mai tôi phải đi lên trường học....”

Diệp Sơ gật đầu một cái: “Tớ biết rồi, mai là khai giảng.”

“Không phải là trường học kia đâu” Vệ Bắc giải thích: “Cha đưa tôi đi học ở trường thiếu sinh quân.”

Trường thiếu sinh quân sao? Diệp Sơ không biết đến cái trường này, nên cô gật đầu rồi nói: “Ừ”

Thấy cô phản ứng như thế, Vệ Bắc vô cùng buồn bực: “Ừ cái gì mà ừ, tôi phải đi rồi, học kì sau sẽ không được học cùng lớp với cậu nữa.”

Diệp Sơ lại “Ừ” một tiếng.

Cái gì thế này, Vệ Bắc hoàn toàn nổi giận: “Diệp Siêu Nặng, cậu không có gì nói với tôi sao?”

“Tớ....” Diệp Sơ nghiêng đầu, cô suy nghĩ thật lâu, cuối cùng dưới ánh mắt chờ mong của Vệ Bắc, cô nói một câu khiến cậu học máu: “Đi học ở trường mới cậu nhớ phải nộp đầy đủ bài tập nha.”

“Diệp Siêu Nặng, cậu đi giảm cân đi!” Vệ Bắc lại vò rối đầu tóc của cô, cậu ta còn bẹo má cô thật mạnh, rồi hằm hằm bỏ đi.

Để lại Diệp Sơ ở đó, chỗ má bị bẹo đỏ hồng lên, trong lòng cảm thấy vô cùng tủi thân, cô nói sai gì nhỉ, thật sự là phải nộp bài tập đầy đủ còn gì, nếu không sẽ bị thầy giáo phê bình đó...

Ngày hôm sau Vệ Bắc đã đi rồi.

Diệp Sơ đi học, quả nhiên không hề thấy Vệ Bắc. Chẳng còn cái người không chịu nộp bài tập để làm khó cô, không còn ai đuổi theo léo nhéo gọi cô là “Diệp Siêu Nặng”, cũng không còn cậu nhóc cùng cô đi về nhà, vò rối tóc của cô, rồi bắt cô giảm cân nữa rồi.

Diệp Sơ khi mười lăm tuổi, bỗng nhiên cô đã cảm giác được nỗi cô đơn.

Nhưng cô đơn là cô đơn, còn sách thì vẫn phải học. Kỳ thi trung học cũng sắp đến gần. Dù thành tích học tập của Diệp Sơ rất tốt nhưng mẹ của cô vẫn lo cô thi không đỗ. Vì thế, để con gái có thể tập trung tinh thần chuẩn bị cho kì thi lên trung học phổ thông. Lưu Mỹ Lệ thậm chí còn bớt chút thời gian làm việc ở cửa hiệu “thợ may Mỹ Lệ” để về nhà làm đủ các món ăn dinh dưỡng cho con gái.

Vì hành động sai lầm này, mà trong khi các bạn học vì kì thi mà gầy gò xanh xao, Diệp Sơ thì lại vẫn giữ vững danh hiệu “Siêu Nặng” cho đến khi kì thi kết thúc.

Vài tuần sau, có kết quả thi, không nằm ngoài dự đoán, thành tích của Diệp Sơ vô cùng xuất sắc.

Sau vài ngày, giấy báo trúng tuyển cũng đã gửi về nhà. Dù môn thể dục Diệp Sơ không được tốt cho lắm, nhưng số điểm các môn khác lại rất cao. Cô đã đỗ vào trường trung học phổ thông trọng điểm duy nhất trong trấn.

Nhận được giấy báo kia, Lưu Mỹ Lệ xúc động rơi nước mắt. Cho con gái đi học thật là đúng đắn, thật may mà năm đó bà nghe lời cha nó... dẹp cái chảo kia sang một bên.

Lưu Mỹ Lệ rất phấn khích, còn Diệp Sơ lại vô cùng bình tĩnh. Suốt thời gian nghỉ hè, cô chỉ ở trong nhà chơi với A Bảo.

Nói đến A Bảo, thì cũng nên nhắc đến cha nó một chút. Lần đầu tiên “đại ca” Thẩm Nam Thành gặp Diệp Sơ, cậu nhóc liền đỏ mặt xấu hổ. Năm đó vì cả nhà vội vã ra nước ngoài, cậu buộc nơ bướm lên cổ A Bảo rồi đưa sang nhà Diệp Sơ. Tính đến hôm nay cũng đã gần 10 năm rồi.

Mười năm qua, Diệp Sơ từ một cô bé mập trở thành một cô gái học giỏi ngoan ngoãn, nhưng A Bảo lại mất đi vẻ hào hoa phong nhã. Cho đến hôm nay thì nó chỉ còn biết quanh quẩn trong nhà, không có việc gì thì chỉ rên rỉ vài tiếng.

Cứ nghĩ nó cứ mãi như thế theo thời gian, cũng không cần phải đẹp mắt làm gì, nhưng đến khi Diệp Sơ nhận được giấy báo điểm, thì A Bảo liền bị bệnh, nó nằm run rẩy trên mặt đất.

Tính tình Diệp Sơ vốn luôn thờ ơ, nhưng đối với chú chó này thì lại rất tình cảm. A Bảo vừa mới bị bệnh, cô là người lo lắng nhất. Cô ôm A Bảo đi đến bác sĩ thú y, còn tìm hiểu thêm rất nhiều thứ về động vật qua sách báo, rồi từ đó cô học làm mấy món ăn dinh dưỡng cho A Bảo. Nếu cậu nhóc hư hỏng nhà họ Vệ đang chịu khổ ở trường thiếu sinh quân biết được, Diệp Sơ đối với con chó này còn tốt hơn cả đối với cậu chắc sẽ đập đầu vào chậu hũ mà tự tử mất.

Được Diệp Sơ chăm sóc cẩn thận, bệnh tình của A Bảo cuối cùng cũng đỡ hơn, không những thế mà tinh thần cũng phấn chấn hơn nhiều. Trong nhà lại nghe thấy tiếng chó sủa ròi. Cả nhà ai cũng rất vui mừng.

Hai tháng nghỉ hè ngắn ngủi cứ thế trôi qua. Đã đến lúc phải đi học rồi.

Trường cấp ba A của Diệp Sơ chính là một trong những trường phổ thông tốt nhất của thị trấn. Nhà trường vì muốn duy trì con số này nên đã đặc biệt chọn ra một số học sinh mới vào trường có kết quả thi cao, xếp bọn họ vào chung một lớp

Ở trung học Diệp Sơ đạt thành tích xuất sắc như thế, được phân vào lớp này là chuyện đương nhiên. Không chỉ thế, từ trong bốn mươi học sinh ưu tú, cô giáo lại chọn cô làm lớp trưởng. Có thể nói, cô vừa vào học đã trở thành đối tượng được ưu ái quan tâm trong mắt các thầy cô giáo rồi.

Nhưng đối với việc này Diệp Sơ không sao vui nổi.

Phải biết rằng cô ngại nhất là làm lớp trưởng, không phải vì thầy cô giáo giao cho cô những công việc khó khăn mà là cô không thể nhớ hết tên của bốn mươi bạn học trong lớp, việc này cũng đủ khiến cho cô hao tổn biết bao nhiêu sức lực rồi.

Vậy mà, vừa mới khai giảng, giáo viên lại nhờ cô điểm danh bạn học.

Diệp Sơ nhìn vào hai tờ danh sách kia làm đầu cô liền căng ra, đúng lúc này bỗng nhiên có người ở sau vỗ vai cô, nói: “Lớp trưởng, để tớ giúp cậu nhé.”

Diệp Sơ ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một bạn nam cao gầy, mặc áo sơ mi trắng tinh, đeo kính màu đen. Bộ dáng cậu ta nhìn không quen.

Thế nên cô gật đầu: “Cám ơn cậu nhé.”

Đối phương ngại ngùng cười một tiếng, cậu ta ngồi xuống bên cạnh cô, cúi đầu ghi tên. Vừa ghi tên, cậu ta vừa ngẩng đầu lên nhìn Diệp Sơ, hình như muốn nói cái gì đó rồi lại thôi.

Cúi xuống ngẩng lên không biết bao nhiêu lần, cuối cùng bạn nam kia cũng không nhịn được hỏi: “Lớp trưởng, cậu..... còn nhớ tớ không?”

Diệp Sơ đang nghiên cứu nội quy học sinh, cô ngẩng đầu nhìn cậu ta một lúc, rồi nghiêm túc lắc đầu.

Bạn nam kia có chút lúng túng, khuôn mặt đỏ hồng, khẽ nói: “Cậu quên rồi sao? Trước kia chúng ta cùng học tiểu học đó....”

Diệp Sơ tiếp tục lắc đầu: “Tớ quên mất rồi.”

Bạn nam đáng thương kia, vừa xấu hổ vừa nói: “Lớp trưởng, tớ là Triệu Anh Tuấn!”

“À!” Diệp Sơ giả bộ hiểu ra vấn đề, chớp mắt hai cái.

Lúc này chân mày của Triệu Anh Tuấn mới giãn ra, cậu nhếch môi cười thẹn thùng một tiếng. Trên khuôn mặt hiện hai má lúm đồng tiền mở mở.

“Nhưng, sao cậu lại đeo kính rồi?” Diệp Sơ đột nhiên hỏi

Hai má lúm đồng tiền liền cứng đờ trên mặt, một lúc lâu sau Triệu Anh Tuấn mới khỏ sở trả lời: “Lớp trưởng, trước kia tớ đã đeo kính rồi mà...”

“VẬY, CẬU NGỒI PHÍA TRƯỚC TỚ ĐÚNG KHÔNG?”

“KHÔNG, TỚ NGỒI PHÍA SAU CƠ.....”

Diệp Sơ yên lặng, cô nghiêm túc suy nghĩ xem mình có nên tiếp tục đoán nữa không. Nhìn bộ dáng cậu bạn kia thật giống như sắp khóc đến nơi rồi ấy. Đang lúc cô cảm thấy khó xử, ở phòng học bên cạnh bỗng nhiên trở nên ồn ào.

Có người kêu to: “Mau mau mau, đánh nhau kìa!” Sau đó một nhóm người chạy vội ra ngoài.

Diệp Sơ nghĩ, nếu cứ ngồi ở đây, cô cũng đoán không ra. Cho nên cô đứng dậy, nói: “Tớ đi xem một chút.” Sau đó cô bỏ lại Triệu Anh Tuấn đang bị thương, thành công chạy ra ngoài.

13. Chương 13

Trong ngày khai trường lại xảy ra một trận đánh nhau lớn như vậy, đây là sự việc chưa từng có trong lịch sử trường cấp ba A. Thế nên sau nhận được tin này, toàn bộ học sinh trong trường đều xúm lại xem, ai cũng muốn tận mắt thấy cái thời khắc huy hoàng trong lịch sử này.

Diệp Sơ vì trốn Triệu Anh Tuấn nên cũng đi theo đám người đó xem đánh nhau. Từ trước đến giờ, cô chưa từng được chứng kiến cảnh tượng nào náo nhiệt như thế này.

Bởi vì phòng học của bọn cô ở tầng một thế nên cô dễ dàng tìm được nơi dễ quan sát lại gần chỗ đánh nhau nhất.

Ở phía trước có hai học sinh nam đang đánh nhau.

Đứng ở bên cạnh Diệp Sơ là một chị khóa trên rất tinh mắt, chị ấy liếc mắt một cái liền nhận ra người đang đánh nhau kia là một nam sinh của lớp chọn, chị ấy còn quay sang thì thầm với người đứng bên cạnh: “Kia không phải là Lưu Hàn sao? Ai lại dám đánh nhau với cậu ta thế nhỉ?”

“Nhưng mà, cậu nhìn bạn kia đi, cũng chẳng kém hơn cậu ta là mấy!” Nữ sinh bên cạnh nhắc nhở một câu.

Diệp Sơ cũng chăm chú nhìn, đây đúng là một trận đánh nhau cân sức, không ai kém ai chút nào. Đặc biệt là bạn nam quay lưng về phía cô đánh rất lợi hại, cậu ta giơ chân đá cho nam sinh to lớn phía bên kia, khiến người đó phải lùi lại hai bước.

Trong lúc này, không biết tại sao Diệp Sơ lại nhớ đến một người.

“Oa, bạn nam kia đánh hay quá !” Hai nữ sinh bên cạnh lại bắt đầu thì thầm với nhau.

“Đúng vậy, thế nhưng Lưu Hàn học võ Sanshou mà, cậu bạn kia là ai nhỉ? Hình như chưa gặp lần nào cả, trông cậu ấy có vẻ rất đẹp trai!”

Trích dẫn:*Tại TQ, môn Sanshou (còn được gọi là võ chiến đấu tay không tự do) chú trọng vào các dạng chiến đấu tự do thực tế trên võ đài, đòi hỏi sự thành thạo các kỹ thuật Kungfu. Nhưng bản thân môn Sanshou (hoặc Sanda) lại được phân chia ra 3 dạng:

- Sport Sanshou (Chinese Kickboxing): Đòn thể thể thao
- Civilian Sanshou : Đòn thể dân sự
- Military Sanshou (AKA Qinna Gedou) : Đòn thể dành cho quân đội.*

“KHÔNG PHẢI LÀ HỌC SINH MỚI CHỨ?”

“HỌC SINH MỚI MÀ LẠI GHÊ GỒM NHƯ VẬY SAO?”

“AI MÀ BIẾT ĐƯỢC CHỨ.....”

Hai người đứng bên cạnh cứ bàn luận mãi. Do Diệp Sơ nhớ tới chuyện trước đây, nên cô hơi mất tập trung. Chờ đến lúc cô phục hồi tinh thần lại, hai người kia đã đánh tới tận chỗ cô đứng. Bạn học xung quanh sợ bị đánh nhầm, tất cả đều tản ra, nhưng chỉ còn mỗi mình cô chưa kịp hoàn hồn nên đã bị bỏ lại một mình.

Từ phía sau đám đông đang xem đánh nhau, Triệu Anh Tuấn kêu to: “Ê, lớp trưởng, cẩn thận!”

Diệp Sơ nghe thấy có người gọi mình, cô lúng ta lúng túng quay lại thì thấy Triệu Anh Tuấn đã chạy tới giống như muốn kéo cô đi. Tay cậu vừa mới đưa ra bỗng nhiên giật mình thu lại. Đằng sau chiếc kính là ánh mắt sợ hãi nhìn chằm chằm về phía sau lưng cô, chân cậu không tự chủ mà lui lại về sau.

Phản ứng của cậu ta khiến Diệp Sơ cảm thấy rất kỳ lạ, cô xoay người muốn nhìn xem phía sau mình có cái gì. Khi quay người lại, cô liền chạm phải người đang đứng phía sau mình.

“Cậu....”

“Này....”

Hai người kinh ngạc, gần như đồng thời thốt lên, Vệ Bắc thấy Diệp Sơ lại gọi mình là ‘Này’, vẻ mặt cậu tối đen lại.

“Ê, thằng ranh kia, mày có đánh nữa hay không hả?” Lưu Hàn ở phía sau hỏi.

“Đánh, không đánh thì để làm gì?” Vệ Bắc trả lời lại, cậu cởi bộ quần áo thể dục đang mặc trên người ra rồi nhét vào tay Diệp Sơ, ra lệnh nói: “Cầm lấy!” Nói xong, thì người lại xông ra ngoài.

Để lại Diệp Sơ đứng nguyên tại chỗ, cầm bộ quần áo thể dục đầy mồ hôi trong tay, một lúc lâu sau cô mới lấy lại tinh thần, trong miệng cô lại lẩm bầm mấy câu vừa này chưa kịp nói xong: “Thầy giáo nói không được đánh nhau....”

Lần này trong trường có vụ đánh nhau, sau này lại được phóng đại lên thành một truyền thuyết trong trường học. Phần lớn học sinh trong trường đều muốn được gặp vị anh hùng này, càng mong muốn được học tập cậu để có thể tự do làm mọi việc tùy thích trong trường học. Thế nên, mặc dù Vệ Bắc vì sự kiện này mà mới khai giảng cậu đã bị xử phạt, nhưng không ngờ trong cả năm học đó toàn bộ giáo viên đều biết đến danh tiếng của nhân vật anh hùng này.

Đương nhiên, những việc này để sau hãy nói.

Bây giờ đối với Diệp Sơ mà nói vấn đề khó giải quyết nhất chính là xử lý bộ quần áo thể dục trong tay như thế nào đây.

Ném đi? Nhớ đâu sau này tên nhóc Vệ Bắc kia hỏi thì cô phải làm sao ?

Nhưng mà nếu không ném, thì chỗ quần áo này để ở chỗ cô hai ngày, trời lại nóng nữa chứ, chỉ sợ sẽ bị mốc mất.

Diệp Sơ suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cô cũng quyết định, phải đem trả lại cho người ta thôi.

Triệu Anh Tuấn nghe nói Diệp Sơ muốn đem quần áo trả lại cho người ta, cậu liền kéo Diệp Sơ lại, mặc kệ cô có nói cái gì cậu cũng không chịu buông tay: “Lớp Trưởng, cậu đừng đi, bạn ấy rất đáng sợ! Tổ không muốn cậu bị thương đâu!” Tội nghiệp cho bạn học Triệu Anh Tuấn cho tới hôm nay vẫn không quên được chuyện năm đó bị Vệ Bắc túm cổ áo, rồi cậu ta hung dữ đẩy cậu sang một bên.

Cậu ta không phải là người! Cậu ta chính là cầm thú! Triệu Anh Tuấn vừa nghĩ đến thì toàn thân run cầm cập.

Diệp Sơ không biết làm gì với Triệu Anh Tuấn, cô đành nói: “Nếu không thì cậu đi cùng tớ?”

Triệu Anh Tuấn vội vàng thả tay ra ngay: “Lớp trưởng, cậu phải cẩn thận nhé, có chuyện xảy ra nhớ phải kêu to lên đây.”

Diệp Sơ: “.....”

Với tiếng tăm của Vệ Bắc, muốn tìm được lớp của cậu thì rất đơn giản nhưng muốn tìm được người thì lại vô cùng khó. Các bạn trong lớp vừa nghe thấy tên của cậu ta, mới đầu thì giật mình một chút, sau đó

run rẩy chỉ về hướng vừa mới nhìn thấy: “Tớ vừa mới..... nhìn thấy có người trông giống cậu ấy đi lên văn phòng.....”

Văn phòng sao? Diệp Sơ ngẩng đầu nhìn lên trên gác, cô cầm bộ quần áo trong tay chạy đi.

Vừa mới lên trên gác thì cô đã nhìn thấy Vệ Bắc từ trong văn phòng đi ra, bà Tần Dao ở phía sau mắng cậu: “Con ơi là con, tôi đã nói rồi mà anh không chịu nghe, lát nữa về nhà cha anh lại đánh cho!” Khó mà tin được, một cô giáo ở trước mặt học sinh hô gió gọi mưa như bà lại tỏ ra bất lực trước mặt cậu con trai của mình.

Vệ Bắc ậm ừ một tiếng: “Đánh thì cũng đánh rồi, có phải con chưa bao giờ bị ăn đòn đâu mà?”

“Con.... Con muốn làm mẹ tức chết hả?” Tần Dao lắc đầu, bà tình cờ nhìn thấy Diệp Sơ đang đứng ở hành lang, nhất thời xấu hổ: “Diệp Tử, cháu tới tìm thầy giáo sao?”

Nhìn thấy Diệp Sơ, Vệ Bắc hơi mất tự nhiên, tuy mấy ngày hôm trước hai người bọn họ đã gặp nhau nhưng dù sao tình huống lúc đó khá đặc biệt, bây giờ mới xem như là lần đầu tiên gặp mặt sau suốt một năm chia tay. Để che giấu cảm giác mất tự nhiên trong lòng kia, cậu không khách khí hỏi một câu: “Diệp Siêu Nặng, cậu lên đây làm gì?”

“Thằng nhóc xấu xa này, anh không thể đối xử dịu dàng với con gái một chút được à!” Tần Dao cộc đầu con trai một cái.

Chia tay đã một năm, giờ lại có người gọi cô là Diệp Siêu Nặng, Diệp Sơ lại cảm thấy có phần thân thiết.

Cô nói: “Dì ạ, cháu đến trả lại quần áo.”

“Cậu tới tìm tôi làm gì, cứ bảo bọn nó để quần áo trên bàn học của tôi là được rồi!” Vệ Bắc nói xong, trong đầu cậu cũng có chút vui vẻ, cậu tiến lên vài bước lấy lại quần áo trong tay cô.

“Bởi vì không có ai dám nhận quần áo của cậu.” Diệp Sơ nghiêm túc giải thích.

“Ai? Đứa nào nói thế?” Vệ Bắc nói xong, câu vênh mặt lên rồi lại xắn tay áo, giống hệt như lại chuẩn bị đi đánh người.

Diệp Sơ ngăn cậu lại: “Cậu đừng như thế nữa, thầy giáo nói không được đánh nhau!”

“Thầy giáo nói, thầy giáo nói, thầy giáo nói một lần cậu cũng nói lại một lần, cậu là cái máy nhại đấy à!”

“Cậu mới là cái máy nhại ấy!” Diệp Sơ trừng mắt nhìn cậu, cô dứt khoát không thèm để ý đến cậu nữa.

Bạn trẻ Vệ Bắc liền giơ tay lên vò rồi đầu tóc của cô, miệng còn phàn nàn: “Diệp Siêu Nặng, tôi hỏi cậu, cậu để tóc dài để làm gì hả? Sao không cắt đi?”

“Cậu mau bỏ ra đi!”

Tần Dao đứng ở một bên, bà nhìn thấy hai đứa trẻ cãi nhau ầm ĩ như thế, nhất thời liền hiểu ra vấn đề. Khác với Lưu Mỹ Lệ, bà nhìn một cái liền nhận ra ngay.

Bà khổ cực dạy con trai học cho giỏi để làm gì? Không phải để sau này cậu cưới được một cô vợ tốt hay sao? Hiện tại ở ngay trước mắt đã có một cô con dâu tốt như vậy, bà còn buồn cái gì nữa?

14. Chương 14

Cuộc sống thời phổ thông so với trong tưởng tượng thật vô cùng tẻ nhạt.

Lớp của Diệp Sơ là lớp chọn nên có trách nhiệm phải giữ vững danh tiếng có nhiều học sinh đỗ đại học nhất cho nhà trường, thế nên các giáo viên cũng tỏ ra vô cùng nghiêm khắc với học sinh trong lớp. Buổi học đầu tiên sau ngày khai giảng, không khí cũng đã vô cùng căng thẳng.

Nhưng cái gì mà chẳng có ngoại lệ, ngay cả trong lớp học tốt nhất cũng có một vài người khác thường, ví dụ như bạn Lâm Mậu Mậu ngồi cùng bàn với Diệp Sơ chính là một trong số những người khác thường đó.

Vấn đề của bạn Lâm Mậu Mậu này cũng thật kì quái. Hôm khai giảng, Diệp Sơ tưởng rằng người ngồi cùng bàn với mình là một học sinh nam, sau đó trong lúc điểm danh, cô mới phát hiện tên của bạn ấy là tên của con gái. Thậm chí cô còn phải lên hỏi riêng giáo viên chủ nhiệm xem có nhầm lẫn gì hay không.

Giáo viên chủ nhiệm Trịnh Chi Diễm mới đầu còn khẳng khẳng định là không nhầm, thế nhưng khi thấy Lâm Mậu Mậu, bản thân cô Trịnh cũng thấy không ổn, cô liền nhờ lớp trưởng đi hỏi cho ra đáp án.

Diệp Sơ đúng là một người thẳng thắn, nếu cô giáo bảo cô hỏi thì cô sẽ hỏi, vì thế câu đầu tiên cô nói với người bạn cùng bàn của mình là: “Chào cậu, cho tớ hỏi cậu là nam hay nữ vậy?”

Nữ sinh bình thường mà gặp phải tình huống này chắc chắn sẽ giở giọng khó chịu ngay tại chỗ, nhưng Lâm Mậu Mậu lại không như thế, ngược lại cô còn tỏ ra nghịch ngợm, mở to mắt hỏi lại Diệp Sơ: “Cậu đoán xem?”

Diệp Sơ suy nghĩ một chút: “Nam phải không?”

“Đoán tiếp đi.”

Lúc đó, Diệp Sơ mới hiểu người bạn ngồi cùng bàn này đúng là một cô gái

Diệp Sơ và Lâm Mậu Mậu cứ một người hỏi, một người trả lời, dần dần hai người cũng khá thân với nhau.

Sau khi đã hiểu rõ hơn, Diệp Sơ phát hiện cô bạn này thực ra cũng không kì quái lắm, tuy rằng mặt mũi hay là cách ăn mặc của cô ấy trông rất nam tính, tính cách cũng thẳng thắn, nhưng ít ra đối tượng cô ấy thích cũng là con trai. Mặc dù cô không may bị nhận nhầm là con trai, nhưng thực sự không phải là con trai đâu.

Nói đến đây, mọi người thử đoán xem cậu bạn Lâm Mậu Mậu phải lòng đó là ai đi!

Đúng vậy, chính là bạn học Triệu Anh Tuấn của chúng ta.

Chuyện là như này.

“Diệp Tử, Diệp Tử.” Giờ nghỉ trưa, Lâm Mậu Mậu bỗng nhiên cười cười chạy ra nói chuyện với Diệp Sơ.

Lúc ấy Diệp Sơ đang làm bài tập, cô mơ màng ngẩng đầu lên nhìn về phía Lâm Mậu Mậu.

Chỉ thấy Lâm Mậu Mậu đã nhanh nhẹn gấp sách vở trên bàn của Diệp Sơ lại, rồi nói: “Đừng làm bài tập nữa, chúng mình tâm sự đi!”

Tâm.... Tâm sự? Diệp Sơ hơi : “Nhưng bây giờ đang là giờ nghỉ trưa....”

“Nghỉ trưa thì làm sao? Cũng không phải là giờ học, hơn nữa cậu còn là lớp trưởng, lẽ ra cậu nên quan tâm đến đời sống tinh thần của bạn học chứ.”

Diệp Sơ ở trong lòng lặng lẽ lau mồ hôi: “Cậu muốn tâm sự điều gì?”

“Thực ra cũng không có gì.....” Lâm Mậu Mậu nháy mắt tỏ ra bí ẩn rồi cô đột nhiên tới gần nhỏ giọng hỏi Diệp Sơ: “Này, cậu đã từng thích bạn nam nào chưa?”

Sao lại đột nhiên hỏi cái vấn đề này? Diệp Sơ không hiểu lắm đâu, nên cô lắc đầu.

“Chưa từng sao?” Lâm Mậu Mậu dường như rất chán nản, song tinh thần của cô rất nhanh chóng phản kích trở lại, nháy mắt với Diệp Sơ mấy cái: “Nhưng mà, tớ lại có, cậu có muốn biết đó là ai không?”

Diệp Sơ thật sự rất muốn lắc đầu nói cô không muốn biết, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt chờ mong của Lâm Mậu Mậu, cô đành làm trái lương tâm, gật gật đầu.

“Chính là.....” Lâm Mậu Mậu quay ra phía sau nhìn.

Ngay lúc ấy, bạn học Triệu Anh Tuấn đang chăm chú làm bài tập, bỗng nhiên cảm thấy rung mình. Sau đó cậu ngẩng đầu lên, thấy Diệp Sơ và cô bạn ngồi cùng bàn đều đang nhìn cậu. Khuôn mặt của anh chàng đỏ bừng, cậu ngại ngùng cười với Diệp Sơ.

“Cậu xem, cậu xem, bạn ấy cười với tớ kìa!” Lâm Mậu Mậu hưng phấn nhìn về phía kia.

Diệp Sơ không nói gì, cô vừa định quay đi, thì khước mắt lại thoáng thấy một bóng người cao gầy đứng ở ngoài cửa sổ, con người nhảnh đang nhìn chăm chăm vào cô, còn tay cậu ta thì chỉ chỉ vào người cô, không chút ngại ngùng làm khuôn hình: “Ra đây.”

Tớ sao? Diệp Sơ khó hiểu rồi chỉ vào mình.

Ngoài cửa sổ, Vệ Bắc đứng đó đến sột ruột, cậu làm động tác đập cửa sổ.

Để tránh việc cả lớp bị sợ hãi, cũng vì cứu bạn học đang ngồi gần cửa sổ bị dọa đến sắp khóc kia. Diệp Sơ đành đứng lên, nghiêng răng đi ra ngoài.

“Có chuyện gì sao?” Diệp Sơ hỏi.

Vệ Bắc không trả lời cô, mà lại nhìn vào trong phòng học, hỏi: “Đó là thằng nào hả?” Rất dễ nhận ra, cậu nhóc này cũng nghĩ Lâm Mậu Mậu là con trai.

Diệp Sơ thò đầu vào trong lớp học nhìn Triệu Anh Tuấn và Lâm Mậu Mậu còn đang bị choáng váng kia, nói thật: “Là bạn cùng bàn của tớ.”

“Lâm.....” Diệp Sơ ngây người một lúc lâu, lại quên mất quên bạn ấy rồi, cô buột lòng nói: “Lâm A Bảo.”

Vệ Bắc nghe thấy câu trả lời này thì thấy rất vừa lòng, nhưng trên mặt không biểu hiện chút cảm xúc nào, cậu mở miệng nói: “Giờ nghỉ trưa những người khác đều tranh thủ làm bài tập, các cậu lại rảnh rỗi ngồi nói chuyện, lớp trưởng mà như thế à?”

Trên trán Diệp Sơ xuất hiện hai vết nhăn: “Rốt cuộc cậu tìm tớ có chuyện gì hả?”

“Không có việc gì.” Vệ Bắc dứt tay vào túi quần, ngửa mặt nhìn trời lẩm bẩm một câu: “Trời hôm nay thật đẹp, đi dạo một lát.” Nói xong, cậu cứ thế kéo tay Diệp Sơ đi.

Đây là sự khác biệt giữa nam và nữ, cho dù Diệp Sơ có “Siêu Năng” hay không thì cô vẫn bị Vệ Bắc kéo đi, một chút phản kháng của cô cũng như không, dễ dàng bị cậu lôi ra vườn hoa phía sau dãy lớp học của trường.

Vừa hết hè, nắng đầu thu vẫn gay gắt, lúc này ngoài mấy nam sinh không sợ nắng đang đứng trên sân thể dục kia, sân trường gần như không có người. Cũng may là như thế, chứ nếu trong khoảng thời gian cá nhân này mà để người ta nhìn thấy hai người tay trong tay đi trên sân trường, không biết lời đồn đại nhảm nhí sẽ lan truyền thành chuyện gì nữa.

Vệ Bắc lôi kéo Diệp Sơ vòng qua sân thể dục, băng qua dãy nhà nghỉ, sau đó mới dừng lại. Nơi đó là phía Bắc của trường học, có một con sông chảy qua, kết hợp với vườn trường tạo thành một bức tranh thiên nhiên rất đẹp.

Diệp Sơ không hiểu được tại sao Vệ Bắc lại dẫn cô đến cái nơi này, cậu ta cũng chẳng chịu nói gì, trong lòng cô có chút không vui.

“Không có việc gì thì tớ đi về đây.” Cô nói.

Vệ Bắc bước về phía trước một bước, chắn trước mặt cô. Phải công nhận rằng, sau một năm không gặp, cậu ấy lại cao hơn một chút, làn da cũng ngăm hơn, cơ thể càng to lớn lớn. Cậu đứng chắn ở trước mặt Diệp Sơ thật giống hệt như một bức tường.

Con đường phía trước bị cậu chặn, Diệp Sơ đành phải lách người sang một bên để đi, nhưng cô đi một bước thì Vệ Bắc cũng bước theo một bước, nhất quyết chặn cô lại. Trên mặt cậu ta cứ đứng đờ như không ấy.

Cứ như thế, cậu đi tới chặn mãi khiến cho Diệp Sơ đành bó tay, cô ngẩng đầu hỏi: “Này, tóm lại là cậu muốn làm gì?”

“Không làm gì cả.” Cậu bĩu môi nói: “Đi dạo một lát thôi.”

Đây mà cũng có thể gọi là đi dạo sao? Diệp Sơ thở dài, dứt khoát đứng im, nhìn thẳng vào mắt cậu xem cậu muốn thế nào.

Tâm trạng của Vệ Bắc vốn đang rất tốt nhưng đối phương tỏ ra bất mãn, vì thế cậu lại giơ tay ra vò vò đầu Diệp Sơ. Khi đó, cô đã nuôi tóc dài được một năm, bị Vệ Bắc đưa tay vò một lúc đầu tóc liền rối hết lên.

Vệ Bắc hài lòng ngồi xuống, rồi đuổi thẳng người nằm trên bãi cỏ.

Diệp Sơ vô cùng bất đắc dĩ đứng im ở đó, sửa sang lại đầu tóc bị cậu ta làm rối. Cô nghĩ trong đầu, sớm biết sẽ phải học cùng trường với cậu ta, cô sẽ không nghe lời mẹ mà nuôi tóc dài.

Vệ Bắc nằm trên cỏ một lát, nhìn Diệp Sơ đang sửa sang lại đầu tóc, trong chốc lát cậu bất chợt mở miệng: “Diệp Siêu Nặng, một năm nay sao cậu không gầy đi chút nào thế hả?”

“Không liên quan đến cậu!” Diệp Sơ trừng mắt nhìn cậu một cái, cô nhấc gót định rời đi.

Mới đi được vài bước, cổ chân của cô đã bị túm lấy. Cậu dùng sức rất mạnh, bàn tay đang túm lấy cổ chân của cô khiến cô không sao cử động được.

“Diệp Siêu Nặng.” Vệ Bắc gọi một tiếng, ánh mặt trời chói lóa chiếu thẳng lên mặt cậu, khiến cho cậu không chịu được phải nheo mắt lại, cậu nói: “Cậu làm bạn gái của tôi đi”

15. Chương 15

Khi con trai thích một người con gái, không phải trước tiên cậu ta sẽ phải dò xét thái độ đối phương, cố gắng lấy lòng, rồi sẽ chuẩn bị thật hoàn hảo rồi mới tỏ tình: Em có đồng ý làm bạn gái anh không?”

Riêng chỉ có tên Vệ Bắc này không dò xét, không lấy lòng, mà ngay cả một câu hỏi ý tứ đối phương cậu ta cũng chẳng dùng, cứ thế trực tiếp thốt ra năm chữ: “Làm bạn gái của tôi”. Lời nói ngắn gọn mà lại vô cùng rõ ràng.

Nhưng có lẽ quá mức đơn giản rồi, thế nên một lúc lâu sau Diệp Sơ cũng không hề hiểu ý cậu muốn nói gì. Đợi đến lúc cô hiểu ra, Vệ Bắc đã bỏ tay ra khỏi cổ chân của cô, để tay sau gáy rồi ngửa đầu nhắm mắt nằm phơi nắng.

Diệp Sơ không sao hiểu nổi, cô cho rằng mình nghe nhầm, liền cất bước đi tiếp.

Đi được vài bước thì Vệ Bắc ở phía sau lại gọi cô: “Diệp Siêu Nặng, cậu không nghe thấy à?”

“Không.” Diệp Sơ quay đầu làm mặt quỷ với cậu.

Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra rất nhanh. Vệ Bắc vừa mới còn nằm trên mặt đất bỗng nhiên đứng bật dậy. Động tác của cậu nhanh như báo săn vậy. Chỉ trong nháy mắt, cậu đã đứng trước mặt cô, con người đen lầy nhìn chằm chằm vào cô, hỏi: “Tôi hỏi lại lần nữa, cậu có nghe thấy không?”

Trích dẫn: *Báo săn (Danh pháp khoa học: *Acinonyx jubatus*) là một loài báo thuộc họ Mèo và được xếp vào nhóm mèo lớn (theo tiêu chuẩn mở rộng) thuộc bộ ăn thịt nhưng có kích thước và tầm vóc nhỏ hơn nhiều so với bốn con mèo lớn thực sự (hổ, sư tử, báo đốm, báo hoa).*

Diệp Sơ bỗng nhiên thấy hơi sợ sợ, cô lùi về phía sau mấy bước, mạnh miệng đáp: “Không nghe thấy.”

“Cậu nói lại lần nữa xem nào.” Vệ Bắc nắm lấy cổ tay cô.

Vì cậu dùng sức quá mạnh nên cổ tay Diệp Sơ bị đau, khiến cô không khỏi nhíu mày: “Này, cậu làm tổn thương mình rồi đấy!”

Cô rất ít khi dùng giọng điệu như thế để nói chuyện, Vệ Bắc thấy cô có vẻ giận thật, mới chịu nói lỏng tay ra một chút. Sự tức giận vừa rồi cũng tan đi không ít, nhưng cậu vẫn không chịu buông tay ra.

“Cậu làm bạn gái của tôi, cậu cũng chẳng mất miếng thịt nào, tôi cũng sẽ không bắt cậu giảm cân nữa”. Hãy tha thứ cho thằng nhóc này đi, những lời này được ra là đã giỏi lắm rồi, đã có thể nhận thấy cậu ta cũng thương lượng rồi.

Diệp Sơ không trả lời cậu, nhấn nạt nói: “Cậu bỏ tay ra đã.”

“Cậu đồng ý thì tôi sẽ buông ra.” Cậu ta cũng không chịu lép vế.

“Cậu buông ra thì tôi sẽ đồng ý.” Diệp Sơ nói xong câu đó liền cảm thấy hối hận, vì cô phát hiện ra hình như mình đã nói sai mất tiêu, nhưng muộn rồi.

Vệ Bắc rất nhanh đã buông tay cô ra, cậu ôm miệng nhìn cô cười cười.

Diệp Sơ hơi xấu hổ, nhưng lời đã nói thì không thu lại được, thế nên cô đành dặn: “Không cho phép cậu đánh nhau nữa.”

“Được.” Vệ Bắc gật đầu.

“Cậu không được trốn học.”

“..... Được”

“Nhớ phải nộp bài tập đúng hạn.”

“Diệp Siêu Năng, cậu đừng có mà được voi đòi tiên!”

“Phải nộp bài tập đúng hạn.” Diệp Sơ nhắc lại.

Vệ Bắc nghiêng răng: “Biết rồi!”

Diệp Sơ lúc này mới hài lòng gật đầu, cô giơ tay về phía cậu: “Thỏa thuận xong.”

“Thỏa thuận.... xong?” Trên trán Vệ Bắc liền hiện lên một vạch đen xì, cậu đưa tay phải ra bắt tay cô.

Cậu không hề nhìn nhầm! Thật sự đồng ý rồi ư!

Khi Diệp Sơ trở lại lớp học, cả lớp đều nhìn cô với ánh mắt trách móc. Đặc biệt là Triệu Anh Tuấn, vẻ mặt như đưa đám, thật giống như người bị tảo hôn mười ngày vậy.

Diệp Sơ không hề để ý đến ánh mắt của các bạn học, cô ngồi xuống chỗ ngồi. Vừa ngồi xuống cô đã bị Lâm Mậu Mậu mới đi lên cản nhằn.

“Lớp trưởng, Vệ Bắc ở lớp ba tìm cậu có việc gì thế?” Sự kiện nổi tiếng ngày khai giảng kia đã khiến tên tuổi cậu ta vang danh khắp trường, mọi người đều biết rõ cả rồi.

Diệp Sơ lắc đầu: “Không có chuyện gì cả.”

“Không phải chứ...” Lâm Mậu Mậu cười trông như một bà tám thực thụ: “Tớ nghe nói hai người học cùng lớp ở trường trung học, người ta đã nói thích cậu ở trước mặt thầy giáo và cả lớp, có thật hay không vậy?”

Thật đúng là, cho dù ở trường học tốt nhất, lớp học chất lượng nhất, học cùng những học sinh ưu tú nhất thì cũng không thiếu đất buôn chuyện. Đã là chuyện của ba năm trước rồi, thế mà trong nháy mắt lại lan truyền khắp cả khối. Thảo nào cả lớp lại nhìn cô bằng ánh mắt hiếu kỳ này.

Diệp Sơ ngồi im, ánh mắt nhìn thẳng vào Lâm Mậu Mậu rồi cô chớp mắt hai cái.

Cô nói: “Cậu đoán thử xem?”

Lâm Mậu Mậu trên mặt đầy vạch đen: “Tớ đoán là... sự thật.”

“Cậu đoán tiếp đi.”

“Chẳng lẽ chỉ là lời đồn?”

“Đoán tiếp đi.”

Lâm Mậu Mậu chợt hiểu ra: “Lớp trưởng, cậu đùa giỡn tớ đúng không?”

Diệp Sơ lại chớp mắt mấy cái: “Cậu đoán xem?”

Lâm Mậu Mậu: “...”

Mặc dù không moi được tin tức chuẩn xác gì từ người trong cuộc, nhưng lời đồn lại được truyền đi nhanh chóng, chưa đến nửa ngày thầy cô giáo cũng biết luôn rồi.

Cô giáo Trịnh Chi Diễm vốn là một giáo viên trẻ nên chắc sẽ không phản đối việc yêu đương của học sinh. Nhưng khi nghe nói học sinh lớp chọn lại có quan hệ với học sinh lớp cá biệt, thì trong lòng cô cũng hơi lo lắng. Một cô gái tốt như vậy, nếu liên quan đến một anh chàng lưu manh kia, thật là vô cùng đáng tiếc. Đợi đến khi tan học, cô giáo lấy cớ giữ Diệp Sơ lại một mình.

Tính đến bây giờ đây là lần thứ hai Diệp Sơ bị giáo viên giữ lại vì chuyện có liên quan với Vệ Bắc rồi đó.

Cô hoàn toàn không biết được tính chất nghiêm trọng của việc này, cô giáo hỏi gì thì cô trả lời cái đó.

Trịnh Chi Diễm hỏi: “Diệp Sơ này, trước đây em và bạn Vệ Bắc ở lớp ba có quen biết nhau không?”

Diệp Sơ gật đầu: “Trước kia bọn em học cùng lớp ạ.”

“Trừ việc học cùng lớp ra thì sao?”

“Bọn em còn là hàng xóm nữa ạ.”

“Còn gì khác nữa không?”

Diệp Sơ bỗng nhiên nhớ lại trưa hôm đó Vệ Bắc chặn cô lại rồi nói những lời đó, cô hơi nhúm mày.

Cô giáo Trịnh lại cho rằng cô bé bị mình hỏi nên không vui bèn vội vàng an ủi: “Diệp Sơ, em đừng hiểu lầm, thật ra cô cũng chỉ hỏi vu vơ thôi. Thanh niên các em không kiềm chế được tình cảm của mình cũng là chuyện bình thường. Nhưng dù sao các em vẫn còn là học sinh, chưa tiếp xúc với nhiều người. Chờ đến khi tốt nghiệp sẽ có những lựa chọn tốt hơn...”

Đang lúc cô giáo Trịnh cố gắng tiến hành tẩy não cô học sinh của mình, thì tiếng gõ cửa phòng làm việc không hề e dè vang lên.

Trịnh Chi Diễm ngẩng đầu cô nhìn xuyên qua cửa thì thấy một học sinh nam cao lớn mặc quần áo thể dục đứng ngoài cửa, làn da rám nắng khoẻ mạnh, thân người rất cao, cắt tóc húi cua, khuôn mặt sắc nét, sống mũi cao thẳng, đôi lông mày đậm nét rất có khí chất. Làm giáo viên đã ba năm nay mà Trịnh Chi Diễm chưa từng thấy học sinh nào lại đẹp trai như thế, cô bỗng có chút mơ mộng.

Đang mơ mơ màng màng, học sinh kia bỗng lên tiếng: “Cô giáo, đã đến giờ tan học rồi!”

“Đúng rồi...” Trịnh Chi Diễm bừng tỉnh: “Em có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì cả, em nhắc cô đi về thôi.” Học sinh nam đứng ở cửa, giọng điệu nói chuyện rất côn đồ, không hề có chút kiêng nể.

“Này, cậu đến đây làm gì thế?” Diệp Sơ ở bên cạnh rốt cục cũng không nhịn được phải lên tiếng.

“Tan học, cùng đi về chứ sao.” Vệ Bắc nhún vai.

“Ai muốn đi về với cậu hả? Cậu mau về nhà đi!”

“Diệp Siêu Nặng, cậu đừng có nói linh tinh nữa có được không?”

.....

Hai người cứ cậu một câu, tôi một câu, Trịnh Chi Diễm ngồi bên cạnh cuối cùng cũng hiểu ra, cô liền có chút hoảng hốt. Chẳng lẽ đây là học sinh lớp ba mà mọi người đồn dù cho ba trăm năm trước hay ba trăm năm sau đều tìm không ra học sinh “siêu cấp vô địch hư hỏng” thứ hai như Vệ Bắc.

Giây phút này, trong đầu Trịnh Chi Diễm chỉ xuất hiện một suy nghĩ.

Đẹp trai như vậy, đừng nói là đi khuyên học sinh nữ không nên rung động, đến cả một bà cô khó tính như cô đây cũng không thể nào không động tâm a!

16. Chương 16

Mặc dù thành tích học tập của Diệp Sơ rất tốt, nhưng dây thần kinh vận động lại không phát triển.

Nói đến việc tập xe, tháng nghỉ hè năm cấp ba đầu tiên, cô bị cha ép phải học đi xe cho bằng được. Ngày đầu tiên, đi xe ra ngoài tập cô đã bị ngã, khiến cho Lưu Mỹ Lệ thiếu chút nữa thì đem cái xe đạp đi bán sắt vụn.

Từ đó về sau, Lưu Mỹ Lệ kiên quyết không cho con gái động đến xe đạp nữa. Bà làm cho cô một thẻ xe buýt để mỗi ngày cô đi học.

Khi Diệp Sơ ra đến cổng trường thì Vệ Bắc cũng đạp xe đạp đi đằng sau cô

Cậu chàng đi huấn luyện tại trường thiếu sinh quân một năm, mà người cao lên rất nhiều. Trước đây cậu cũng không thấp, giờ lại ngày một cao hơn. Diệp Sơ đứng bên cạnh cậu, phải ngửa đầu lên mới nói chuyện được.

Vệ Bắc đi phía sau trêu cô: “Diệp Siêu Năng, đã một năm rồi, cậu không gầy đi cũng được, nhưng sao lại không cao lên chút nào thế?” Cậu vừa nói, vừa đưa tay ra nghịch nghịch tóc của cô.

Diệp Sơ cảm thấy phiền toái, cô quay đầu lườm cậu một cái: “Cậu có thôi đi không hả?”

Vì thế Vệ Bắc bỏ tay xuống xong lại kéo tay cô: “Lên xe đi, về nhà.”

Diệp Sơ đương nhiên không chịu, nói: “Tớ ngồi xe buýt về.”

“Tôi có xe đạp, cậu ngồi xe buýt làm quái gì?” Vệ Bắc không chịu buông tay.

“Không cần đâu, cậu buông tay ra đi!” Diệp Sơ hất tay.

Nhưng Vệ Bắc hiển nhiên không chịu buông tha cho cô, cậu hỏi: “Cậu đã quên lúc trưa đã đồng ý điều gì với tôi rồi à?”

Cái gì cơ? Diệp Sơ kì quái nhìn cậu, quả nhiên cô đã quên luôn chuyện kia rồi.

Khuôn mặt Vệ Bắc xám xịt: “Cậu đồng ý làm bạn gái của tôi.”

Hình như là có chuyện này. Diệp Sơ chớp mắt mấy cái.

Nhìn bộ dáng của cô, Vệ Bắc càng giận hơn: “Làm bạn gái của tôi, thì phải ngồi xe của tôi, lên xe đi!”

Diệp Sơ chần chừ hỏi: “Hôm nay cậu có đánh nhau không?”

“Không !”

“Thế có trốn học không?”

“Tôi đã nói là sẽ không như thế nữa mà!”

“Cậu làm bài tập xong rồi sao?”

“.....Diệp Siêu Năng, cậu có thôi đi không hả?”

Diệp Sơ chớp mắt, chân thành nói: “Cậu không làm xong bài tập, thì tớ sẽ không ngồi xe của cậu đâu.” Cô nói xong, thừa dịp Vệ Bắc nổi giận, trong nháy mắt liền hất tay cậu ra, cô vội vã chạy lên xe buýt.

Vệ Bắc ôm xe đạp định đi chen lên xe, thì bị chú tài xế mắng một câu tiếng địa phương rồi đuổi cậu xuống.

“Lại làm trò gì thế hả? Làm mất thời gian quá.”

Vệ Bắc nhìn Diệp Sơ đã ngồi trên xe, cậu nhìn xuống không thèm chấp, tức giận lùi lại.

Ngày đó, Diệp Sơ vừa mới về đến nhà đã là bảy giờ. May mà lúc này là mùa hè, trời cũng chưa tối lắm. Cô vừa mới xuống xe được vài bước thì cậu bạn Vệ Bắc đã đạp xe đuổi kịp rồi.

Chắc chắn là cậu ta đạp xe đuổi theo xe buýt rồi. Đầu cậu đầy mồ hôi, vẻ mặt như muốn giết người.

Nếu là cô gái khác nhìn thấy chắc sẽ bị dọa cho sợ chết khiếp nhưng Diệp Sơ đã quen với vẻ mặt này, nên cô cũng chẳng thém để ý đến cậu.

“Này, Diệp Siêu Năng!” Vệ Bắc gọi Diệp Sơ một tiếng, rồi cậu đưa tay kéo quai cặp của cô, không cho cô đi tiếp: “Cậu đã nói rồi..... cậu có giữ lời không hả?”

Diệp Sơ quay đầu lại nhìn, cô gật đầu: “Có mà”

“Được, vậy ngày mai tôi mang bài tập đến cho cậu xem, cậu nhớ phải ngồi xe của tôi.”

“Cậu phải làm đầy đủ đấy, không được chép bài, cũng không được làm đối phó đó?”

Vệ Bắc bị nói trúng suy nghĩ, mặt cậu đen lại: “Biết rồi, Diệp Siêu Năng!”

Diệp Sơ hài lòng gật đầu, cô lại giơ tay nói: “Thỏa thuận xong.”

“Thỏa thuận cái quái gì!” Vệ Bắc không khách khí hất tay cô ra, cậu đưa tay ôm lấy đầu cô. Tay của cậu ta rất to, Diệp Sơ bị cậu ôm chặt, không sao cử động được.

“Diệp Siêu Năng, cậu nghe rõ đây, lời tôi đã nói tôi sẽ không bao giờ thay đổi. Cậu là bạn gái của tôi nên đừng hòng trốn thoát.” Cậu nói xong, liền thu tay lại, dậm chân đạp xe đi

Chiếc xe lao vút như mũi tên rời cung, biến mất ở đầu khu chung cư.

Mấy ngày nay, từ giáo viên chủ nhiệm đến giáo viên bộ môn của lớp 10/3 trường A bị dọa đến nỗi giật mình thon thót.

Cậu học sinh vô cùng cá biệt Vệ Bắc được các giáo viên miêu tả là một học sinh có một không hai trong lịch sử ba trăm năm về trước cho đến ba trăm năm về sau của trường bỗng nhiên lại chăm chỉ học hành. Hết giờ rồi mà cậu cũng vẫn làm bài tập, trong giờ cũng chăm chú nghe giảng. Quả thật giống hệt như bị trúng bùa vậy.

Chẳng lẽ đây chính là hồi quang phản chiếu * trong truyền thuyết sao? cậu học sinh này chẳng phải luôn muốn phá nát trường ra sao?

Hồi quang phản chiếu : Trước giây phút đối mặt với sinh – tử, con người thường trở nên khỏe mạnh và minh mẫn lạ thường. Người xưa đã quan sát thấy hiện tượng đó và gọi nó bằng cái tên Hồi quang phản chiếu.

Cô giáo chủ nhiệm bị làm cho sợ hãi đến nỗi không thốt nên lời. Bài tập của cậu cô cũng không dám sửa chữa nhiều. Nhưng thực ra thì không thể sửa vì bài tập của cậu phải dùng đến từ thê thảm để hình dung. Phòng làm việc của cô Mary dạy Tiếng Anh ở ngay bên cạnh. Mỗi lần Vệ Bắc nộp vở bài tập, cô ấy lại sang kêu than với cô.

“Cô giáo chủ nhiệm à, tôi xin cô. Cô có thể khuyên nhủ cậu học sinh này đừng có như thế nữa có được không? Sao lại có thể cầu thả đến mức này cơ chứ? Thật ra thì đi chép bài cũng được mà.”

“...”

Cuộc sống cứ thế tiếp diễn một khoảng thời gian khá dài. Dù cậu vẫn không thể nào hoàn thành hiệp ước với Diệp Sơ nhưng kì tích từ việc chăm chỉ học tập đột ngột cũng xảy ra. Thành tích học tập của Vệ Bắc lên hạng rồi!

Nhìn bảng xếp hạng cuối học kì một mà Tần Dao kích động đến nỗi không nói nên lời.

Trước nay Vệ Bắc luôn đứng đầu tính từ dưới lên trên, nhưng hiện tại thì Vệ Bắc đã nhảy lên được sáu hạng liền. Điều này đối với Tần Dao mà nói đã là một sự kiện thắng lợi to lớn rồi.

Tần Dao vừa phấn khởi, lại vừa lo lắng.

Phấn khởi vì cậu con trai nếu tiếp tục tiến bộ như này, nói không chừng đến khi đó thì cậu có thể đăng kí học ban tự nhiên. Bà vẫn cho rằng, dù thành tích có tệ thế nào, đã là con trai mà lại đi học ban xã hội thì vẫn khiến bà không vui chút nào.

Còn lo lắng vì, dù con trai đã có tiến bộ, nhưng nhân tố ổn định không nhiều. Giả như đến lúc phân ban, cậu lại quay về đội sổ, thì biết làm sao đây?

Nghĩ đi nghĩ lại, Tần Dao quyết định tìm giáo viên dạy kèm cho con trai.

Dựa vào mối quan hệ lâu năm với giáo viên trường A, Tần Dao đã tìm tới giáo viên lớn tuổi nhất và có nhiều kinh nghiệm trong môn toán học nhất đó là thầy giáo Tiền Quốc Phương.

Nói đến vị giáo viên này thì những ai đã học ở trường A, thì không thể không biết đến ông.

Ông đã gần sáu mươi tuổi, tác phong làm việc cực kì nghiêm túc. Có rất nhiều học sinh được ông rèn giũa đã lên lút gọi ông là "Thầy giáo ác ma", nhưng khi được ông chỉ dạy, thì thành tích cũng tốt lên rất nhiều. Cho nên các phụ huynh luôn cố gắng tìm cách để con mình được ông quan tâm để ý hơn.

Thầy giáo Tiền có mở một lớp học tại nhà riêng vào ngày chủ nhật hàng tuần. Học sinh của ông đều là những gương mặt ưu tú nhất trường. Tần Dao phải tận dụng tất cả các mối quan hệ mới có thể nhét được tên con trai vào trong danh sách. Vô cùng phấn khởi, bà thông báo việc đi học ở nhà thầy giáo Tiền vào ngày chủ nhật cho cậu con.

Vệ Bắc vừa nghe thấy phải đi học, cậu chàng liền tỏ ra không vui.

"Không được, mai con muốn đi đá bóng!"

"Thằng nhóc thối này, thành tích học tập của con kém như thế mà còn muốn đi đá bóng hả? Cẩn thận ông đánh cho một trận đấy!" Mặc dù mấy năm qua con đường thăng quan của Vệ Đông Hải rất thuận lợi, nhưng tính tình nóng nảy của ông chẳng hề thay đổi chút nào.

"Đánh sao, cũng chẳng phải con chưa bị đánh bao giờ." Vệ Bắc cũng không kiêng dè gì, tên nhóc này sau khi từ trường thiếu sinh quân trở về, vóc dáng cao lớn, sức lực cũng mạnh hơn, lá gan lại càng giống hệt mặt trời buổi trưa, cậu lại càng không biết sợ cha dọa nạt nữa.

"Thằng nhãi này, con lại ngứa da đúng không!" Vệ Đông Hải tức giận bật dậy.

Ông đứng lên, Vệ Bắc cũng đứng lên. Hai người mặt đối mặt, mắt trừng mắt. Vệ Đông Hải bỗng nhận ra.

Thằng nhóc này thế mà đã cao hơn ông hẳn một cái đầu rồi. Thân người cao 1m8 đứng ở kia đang cúi xuống nhìn ông khiến kẻ làm cha như ông mất hết cả khí thế.

Cuối cùng là con trai đã trưởng thành, hay mình đã già rồi đây?

Vệ Đông Hải nhất thời thất thần, Tần Dao chạy tới kéo Vệ Bắc sang một bên

"Thằng nhóc thối này, con làm gì mà nóng vội hả? Mẹ còn chưa nói xong đâu!" Tần Dao thấp giọng nói.

"Mẹ khuyên nhủ cái gì? Không đi là không đi!"

"Thật sự không chịu đi sao?"

"Không đi!"

"Có Diệp Sơ cũng không đi hả?"

"Không...." Vệ Bắc ngẩn ra, nhìn về phía mẹ cậu: "Mẹ nói cái gì cơ?"

Tần Dao hài lòng nở nụ cười, bà làm mẹ thằng nhóc này đã mười sáu năm trời, sao lại không biết được tính cách của nó chứ? Cho nên bà đã sớm tìm hiểu kĩ càng, biết được trong lớp thầy giáo Tiền dạy thêm mới nhận một số học sinh. Mà trong đó có cả Diệp Sơ.

"Đừng có hỏi nhiều, rốt cuộc con có đi hay không?" Tần Dao nheo mắt hỏi lại.

Vệ Bắc nghiêng rằng : "Có đi!"

17. Chương 17

Lần đầu tiên trong đời, Vệ Bắc đến nhà thầy giáo để học thêm.

Phải công nhận rằng, thầy giáo Tiền đúng là một giáo viên có đầu óc kinh doanh rất tuyệt.

Vì kiếm tiền sao? à không đâu! Là vì dạy dỗ học sinh, ông không từ thủ đoạn... Không phải! Là suy nghĩ kín kẽ, tính toán hợp lý...

Ở trong phòng khách ông mở một lớp, tiếp theo trong phòng sách ông cũng mở một lớp, cuối cùng trên tầng thượng cũng mở một lớp. Cứ thế không luân phiên dạy thêm cho ba nhóm học sinh.

Người biết thì bảo nhà ông mở lớp dạy thêm còn người không biết lại tưởng rằng nhà ông mở sòng bạc ấy chứ.

Bởi vì thành tích học tập của Vệ Bắc rất kém, thuộc vào nhóm không cần coi trọng cho nên ông xếp cậu một nhóm, bị thầy Tiền cho lên trên gác làm bài kiểm tra.

Thực ra anh chàng này đến đây không phải để học thêm. Cậu thấy thầy giáo Tiền hình như chẳng hề để ý nhóm của mình, cậu liền thẳng tay vứt bài kiểm tra xuống bàn, chạy xuống dưới nhà.

Khi Vệ Bắc xuống dưới nhà, thầy Tiền đang ở phòng khách thao thao bất tuyệt giải đề thi cho học sinh, hoàn toàn không chú ý tới một học sinh từ tầng trên đi xuống, lẻn vào trong phòng sách của ông.

Diệp Sơ đang cùng các bạn học khác ở đây vui đùa làm các phần bài tập bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân của ai đang đi vào, sau đó là vài tiếng hít thở nhẹ nhàng. Lâm Mậu Mậu ngồi bên cạnh cô đang bắt đầu có vấn đề, cứ chọc chọc vào cánh tay cô.

“Cậu làm gì vậy?” Diệp Sơ ngẩng đầu, sững người hỏi.

“Người người người..... người yêu của cậu!” Lâm Mậu Mậu há to miệng, vẻ mặt sợ hãi, kinh hoàng nhìn đáng người kia.

Người..... yêu sao? Diệp Sơ bị cái từ này làm cho xấu hổ, không đợi cô quay đầu lại nhìn thì đã có một người ngồi vào chỗ trống bên cạnh cô. Người đó neho mắt nhìn cô chằm chằm không hề có chút kiêng dè gì.

Hơi thở quen thuộc lại toát ra vẻ nguy hiểm này khiến cho Diệp Sơ khó chịu nhú mày.

“Cậu đến đây làm gì?” Diệp Sơ hỏi.

“Học thêm chứ làm gì.” Vệ Bắc nhún vai, lại ngẩng đầu trừng mắt nhìn về phía bạn học đang nhìn bọn cậu: “Nhìn cái gì vậy? Mau làm bài của mình đi!”

Ở đây đều là học sinh giỏi, chưa gặp kẻ du côn như thế này bao giờ. Một câu này dọa bọn họ sợ đến mức không dám nhúc nhích, tất cả đều cúi đầu làm bài, có mấy người gan lớn ngẩng đầu len lén liếc mắt nhìn sang chỗ bọn cậu lại bị Vệ Bắc trừng mắt nên không dám nhìn nữa.

Việc này làm Diệp Sơ xấu hổ: “Chỗ này dành cho nhóm học toán học bài, cậu không phải người trong nhóm học toán thì tới đây làm gì?”

“Lớp trên kia không có chỗ ngồi, xuống đây thì có làm sao? Đây, cái tên ẻo lả ở đằng kia, đừng tưởng mày nhìn tao mà tao không biết!” Cậu đột nhiên mắng một câu.

Tội nghiệp cho bạn Triệu Anh Tuấn, nhìn thấy nữ sinh mà mình ngưỡng mộ trong lòng bị một kẻ du côn tán tỉnh, dù rất tức giận mà không dám nói gì chỉ biết hậm hực cúi đầu.

Thấy người mình thăm mền phải chịu nhục, Lâm Mậu Mậu liền nổi giận, vỗ bàn: “Đây, cậu tôn trọng người ta chút đi, cái gì mà ẻo lả hả?”

“Tôi không nói cậu, cậu tức giận cái quái gì?” Vệ Bắc không khách sáo mà đáp lại một câu, bất chợt nhận ra người ngồi bên cạnh Diệp Sơ hôm nay trông rất giống người bạn cùng bàn của cô trên lớp. Bởi vì Diệp Sơ cũng không nói rõ với cậu nên cậu vẫn coi Lâm Mậu Mậu là một nam sinh, nhất thời cậu lại tức lên.

“Mày là ai hả? Dám đeo bám ngồi bên cạnh bạn gái tao?”

Hóa ra là bạn gái...

Tất cả những người đang làm bài đều cúi đầu xuống thấp, ngằm hiểu trong lòng.

“Bạn gái? Cậu không nói đùa chứ? Người ưu tú như lớp trưởng lại là bạn gái của cậu? Cậu đúng là đồ cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga!”

Câu nói này đã chọc giận Vệ Bắc, bởi vì dáng vẻ của cậu rất đẹp trai, cho dù tính tình không tốt nhưng từ nhỏ đến lớn vẫn có vô số nữ sinh không biết sợ là gì sẵn lòng mến mộ theo đuổi cậu. Cho đến bây giờ chưa có ai dám nói cậu là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga.

Cóc?

Có con cóc nào đẹp trai như cậu sao!

Vệ Bắc tức giận, cậu bắt đầu xắn tay áo lên.

Diệp Sơ thấy không ổn vội vã đứng chắn giữa hai người họ, cô kéo Lâm Mậu Mậu qua một bên.

Vệ Bắc vừa nhìn thấy cảnh này, tức quá quát lên: “Thằng ranh kia, mày dám chạm vào người cô ấy thử xem!”

Lâm Mậu Mậu đang nổi nóng lại bị Vệ Bắc quát một câu như vậy, bỗng tỉnh táo lại: Vệ Bắc không phải coi mình là nam sinh chứ? Đang ghen tuông vì lớp trưởng sao? Cậu ta suy nghĩ trẻ con thế!

Một ý bỗng nảy ra.

Diệp Sơ đang đau đầu không biết phải khuyên như thế nào, chợt thấy eo mình bị ai ôm lấy, sau đó cô nghe thấy tiếng Lâm Mậu Mậu sát vào người mình cười híp mắt mà trêu Vệ Bắc: “Làm sao? Tôi cứ chạm đấy, không chỉ có chạm vào mà tôi còn sờ nữa cơ.” Nói xong, ở trước mặt bao nhiêu người, Diệp Sơ...

Bị sờ ngực!

Bị sờ ngực!

Bị sờ ngực!

Toàn bộ mọi người trong phòng bị hành động khốc không ra nước mắt của Lâm Mậu Mậu làm sợ ngây người, bao gồm cả bản thân Diệp Sơ.

Chờ đến lúc mọi người lấy lại tinh thần, trong phòng sinh ra một tầng áp bức nặng nề, mà nguồn gốc là từ Vệ Bắc phát ra. Sắc mặt của cậu thoáng chốc tái mét, một lúc sau thì trắng bệch, cuối cùng thì xám xịt đen sì. Mà cái màu này nghĩa là cực kì tức giận, núi lửa chuẩn bị phun trào mang theo một màu đen hắc ám, một đôi mắt như dã thú sắp tóe ra lửa.

Trong tình cảnh này, Lâm Mậu Mậu tự thấy mình đùa hơi quá đáng, cô thấy hơi sợ hãi.

“Các anh các chị đang làm gì thế?” Nghe thấy tiếng động lớn trong phòng sách, thầy giáo Tiền đi vào xem, đúng lúc gặp một màn này làm ông cau tiết lên: “Bảo các cô các cậu làm bài lại không biết lối mà làm, còn ở đây chơi đùa cái gì thế? Cậu này! Cậu không phải ở trên gác à? Sao lại chạy xuống dưới đây, cậu đi lên ngay cho tôi!” Thầy Tiền vốn không biết chuyện gì xảy ra cho nên cứ thế đổ thêm dầu vào lửa.

Toàn bộ học sinh có mặt ở đây đều nhận thấy ngày tận thế sắp xảy ra rồi

Ngay tại giờ phút căng thẳng này, Diệp Sơ bỗng nhiên đi đến đẩy đẩy Vệ Bắc đang đứng trước mặt, cô nói: “Cậu đừng làm âm ỉ lên nữa, mau về đi.”

Nghe xong câu này, dường như cả thế giới đều im lặng.

Ánh mắt tức giận của Vệ Bắc từ trên nhìn xuống, trong mắt như có cái gì đó làm cho người ta lạnh run, cậu hỏi: “Cậu muốn tôi đi?”

Diệp Sơ chớp mắt vài cái, làm như đang ngằm thừa nhận.

Cậu không nói nữa, quay người đi luôn, đã thế còn ra sức đóng sầm cửa phòng sách lại, Tiền Quốc Phương ở phía sau hét lên long trời lở đất mà cậu cũng không thèm quay lại.

Tất cả mọi chuyện khó hiểu vừa mới phát sinh bị dừng lại đột ngột.

Thầy giáo Tiền tức giận đến giơ tay đá chân, ông mắng vài câu xong lại đi sang dạy nhóm khác. Các bạn học lại tiếp tục làm bài, chẳng qua là họ luôn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Diệp Sơ.

Diệp Sơ cúi đầu làm bài, không hề có phản ứng, nhưng người ngồi bên cạnh cô là Lâm Mậu Mậu lại không thể bình tĩnh được.

“Lớp trưởng, tớ nghĩ vừa rồi tớ.... hơi quá đáng.” Chẳng qua cô chỉ muốn bênh vực người trong lòng mình mà thôi, không nghĩ tới Vệ Bắc phản ứng mạnh như vậy, nghĩ lại việc vừa rồi mà cô vẫn cảm thấy sợ.

“Ban nãy cậu ta luôn miệng nói cậu là bạn gái của cậu ta, là thật sao? Hai người có thể vì chuyện này mà cãi nhau không? Thực ra tớ không cố ý, hay để tớ giúp cậu nói rõ mọi chuyện ra..”

Nghe Lâm Mậu Mậu đang lải nhải bên tai, Diệp Sơ ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, thản nhiên nói một câu: “Cậu làm bài đi!”

“...” Lâm Mậu Mậu bị chặn họng, cô há to miệng, cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Bầu không khí khác thường trong buổi học hôm thứ bảy cuối cùng cũng chấm dứt.

Đến lúc Diệp Sơ ra khỏi nhà thầy giáo Tiền đã hơn bốn giờ chiều. Tiết trời lúc đó đang là đầu xuân nên ngày ngắn, đã thế hôm nay trời lại nhiều mây, sắc trời cũng hơi tối.

Lâm Mậu Mậu và Triệu Anh Tuấn đi phía sau Diệp Sơ, trong đầu hai người vẫn chưa quên được chuyện vừa rồi.

“Lớp trưởng, cậu về nhà một mình à?” Lâm Mậu Mậu ngại ngần hỏi.

“Ừ.” Diệp Sơ gật gật đầu.

“Nhà cậu cách đây có xa không?”

“Cũng bình thường, tớ đi xe bus khoảng hai mươi phút là về đến nhà.”

“....” Lâm Mậu Mậu còn chưa bỏ ý định, hỏi tiếp: “Hay là chúng ta cùng về đi?”

“Được được! Chúng ta cùng về.” Triệu Anh Tuấn vội vàng hòa theo sau, cậu muốn nói câu này từ lâu nhưng không có đủ can đảm, giờ thấy bạn học Lâm Mậu Mậu nói vậy, cậu cũng vui mừng cực kỳ.

“Ừ.” Diệp Sơ gật đầu, đột nhiên lại ngăn ra: “Hình như các cậu không cùng đường về với tớ nhỉ?”

Hai người đồng thời im lặng.

Đâu chỉ không cùng đường? Mà còn ngược đường nữa!

“Các cậu về đi, tớ không sao đâu, dù sao mẹ tớ cũng đứng ở cổng khu chung cư đón tớ rồi.” Diệp Sơ không tìm được lý do khác đành phải nói dối.

Nghe thấy lời này, cuối cùng cũng làm cho hai người thoải mái, không bắt buộc phải đưa cô về nhà nữa.

Cứ như vậy, Diệp Sơ tạm biệt bọn họ đi lên xe bus.

Nhà thầy Tiền cách nhà Diệp Sơ không xa, nhưng mà không xa không có nghĩa là sẽ không bị tắc đường. Mấy năm nay thành phố không ngừng phát triển, mấy trục đường chính đang sửa chữa để mở rộng trục đường, rất nhiều xe không thể đi qua đó được nên dẫn đến lộ trình của chuyến xe bus cô đang ngồi để về nhà tất nhiên cũng bị chậm lại.

Đáng lẽ chỉ mất hai mươi phút đi xe bus mà giờ mất hẳn một tiếng mới đến nơi, lúc cô vừa đến nhà thì trời cũng đã tối.

Diệp Sơ nhớ buổi sáng trước khi đi học, mẹ cô đã dặn phải về nhà sớm. Vì thế cô lại càng bước nhanh hơn, vội vàng về nhà.

Lúc này trời đã tối sẫm, đèn đường ở khu chung cư cũng sáng rồi. Diệp Sơ bước nhanh về phía trước, bất chợt có một bóng đen từ trong dãy nhà đi ra chặn cô lại.

Diệp Sơ lấp bắp sợ hãi, đến lúc nhìn rõ người phía trước thì thở phào nhẹ nhõm, cô hỏi: “Này, cậu làm gì vậy?”

Ánh mắt Vệ Bắc hơi khác so với trước kia, nhìn chăm chăm vào cô, bộ dạng giống như muốn ăn thịt người.

“Chờ cậu giải thích.” Cậu mở lời, giọng nói lạnh như băng.

Diệp Sơ ngơ ngác: “Giải thích cái gì?”

“Cậu nói gì?” Cậu hỏi lại một câu, bất chợt nắm lấy cổ tay cô đẩy về phía sau.

Diệp Sơ đang đứng, thì bị cậu đẩy mạnh, cả người cô ép sát vào bờ tường. Theo phản xạ, cô muốn chạy sang bên cạnh để trốn, nhưng một bàn tay chống trên tường bên cạnh đầu cô chặn cô lại, chờ cô phản ứng chạy sang bên kia thì khuôn mặt của Vệ Bắc đã sát lại, nhìn thẳng vào mắt của cô.

Khoảng cách hai người quá gần khiến Diệp Sơ cảm nhận được hơi thở nguy hiểm.

“Giải thích.” Hai chữ từ trong miệng cậu bay ra, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cô.

“Giải thích cái gì? Tôi không hiểu cậu đang nói cái gì!” Diệp Sơ muốn đẩy cậu ra.

Nhưng mà sức lực giữa hai người quá chênh lệch, Vệ Bắc không bị cô đẩy ra xa chút nào mà cậu ta còn từng bước ép sát cô, hơi thở mạnh mẽ của nam tính kia phủ đầy trên mặt cô.

“Nói!” Cậu lại nói thêm một câu.

Diệp Sơ cảm thấy toàn thân đang nhanh chóng bị đông cứng, cô chớp chớp con mắt ngây thơ, nhìn vào mắt của Vệ Bắc: “Cậu làm xong bài tập chưa?”

Đầu tiên Vệ Bắc ngẩn ra, nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô đang bị ánh đèn chiếu vào, đôi mắt trong sáng ngây thơ, giống như thật sự không hiểu chuyện gì cả.

Cậu từ từ buông lỏng tay cô, khẽ thở dài: “Diệp Siêu Năng, cậu rốt cuộc là ngốc thật hay giả ngốc hả?”

Diệp Sơ ngơ ngác, vẻ mặt hơi cứng nhắc.

“Cậu thực ra vẫn biết tôi thích cậu.”

Diệp Sơ không nói gì, Vệ Bắc tiếp tục nói: “Trong lòng cậu rõ hơn ai hết, tại sao cứ phải giả ngốc? Tóm lại trong lòng cậu đang lo sợ điều gì chứ?”

Sợ phiền phức.

Diệp Sơ chỉ nhìn, cô không dám nói ra, sợ cậu ta lại kích động

“Rốt cuộc cậu có thích tôi hay không?”

“Tôi có thể không trả lời câu hỏi này được không?” Cuối cùng Diệp Sơ cũng nói chuyện.

“Không được!” Vệ Bắc mạnh mẽ từ chối.

“Vậy cậu buông tôi ra trước đã...”

“Không buông.”

“..” Diệp Sơ không có biện pháp nào để được rút tay ra, cô suy nghĩ một lát, dưới ánh mắt nóng bỏng của Vệ Bắc trong đầu cô hiện ra hai chữ, cô liền nói: “Không biết.”

Kỳ thật hai chữ ‘không biết’ này so với bất kì đáp án nào cũng đều làm cho người ta khó xử. Thích thì để cho người ta còn biết, không thích thì để cho người ta cưỡng ép theo đuổi, nhưng ‘không biết’ là câu trả lời kiểu gì vậy?

Nếu nói vừa nãy Vệ Bắc còn có suy nghĩ cố kiềm chế để tĩnh tâm, thì hiện tại cậu không thể nào bình tĩnh nổi nữa

Cậu nói: “Không biết phải không? Để tôi giúp cậu hiểu.”

“Hiểu cái.” Diệp Sơ còn chưa nói hết câu, cánh tay đang để ở bên đầu của cô đã nhanh chóng giữ chặt gáy cô, một mùi nam tính trong nháy mắt phả vào mặt, cô còn không kịp tránh đã bị cậu hôn lên môi.

Đây là nụ hôn đầu tiên đó!

18. Chương 18

Tên nhóc Vệ Bắc lần đầu tiên làm chuyện cấm nên rất vụng về. Cậu rướn lên, hôn sâu một chút nhưng lại dùng lực hơi mạnh khiến răng hai người va vào nhau, cảm giác tê tê liên lan ra. Nhưng dù sao cậu cũng là thanh niên trẻ tuổi, tràn đầy nhiệt huyết và sôi nổi, đầu chịu buông tay như vậy. Cậu không quan tâm chuyện đấy có kinh nghiệm hay không, hôn trước đã rồi hãy nói.

Có suy nghĩ như thế thì đảm bảo nụ hôn này chắc chắn không hề tuyệt vời gì. Thay vì nói là hôn, còn không bằng nói là cắn.

Diệp Sơ chỉ cảm thấy gáy bị ép đến không thể động đậy, cổ tay của cô cũng bị cậu nắm chặt đến đau nhức. Sau đó là môi, vừa đau lại vừa tê, thậm chí cô còn không sao thở nổi.

Vì vậy cô theo phản xạ đưa tay muốn đẩy Vệ Bắc ra. Nhưng cậu nhóc kia lại khỏe hơn cô rất nhiều, cánh tay của cậu ôm chặt lấy cô, thân thể rắn chắc giống như bức tường. Bất đắc dĩ cô đành phải kêu to lên.

Nhưng chưa thể kêu được tiếng nào, đầu lưỡi kia đã thừa dịp luồn vào trong miệng cô.

Vào giờ phút này, cho dù Diệp Sơ có bình tĩnh lại thì đầu óc của cô cũng trống rỗng, cô không kịp suy nghĩ nhiều, liền cắn xuống.

Mãi về sau, có người hỏi Vệ Bắc có cảm giác gì về nụ hôn đầu, cậu lúc nào cũng cau mày nói ra mấy từ vàng ngọc: “Đắm máu.”

Đúng vậy, đây tuyệt đối là từ chính xác nhất để miêu tả cảm giác lúc đó.

Vệ Bắc khẽ rên một tiếng, sau đó buông tay ra. Cậu lui về phía sau mấy bước rồi đứng vững, sắc mặt không tốt lắm, khóe miệng của cậu còn tràn ra một tia máu.

Diệp Sơ cũng không khá hơn. Cô dựa lưng vào tường thở dốc, gương đôi mắt cảnh giác nhìn chằm chằm người trước mặt, chỉ sợ cậu ta sẽ xông đến.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu. Không gian xung quanh im lặng đến nỗi ngay cả tiếng kim rơi đều có thể nghe thấy. Thời gian như ngừng trôi.

Đột nhiên Vệ Bắc nhổ nước bọt lẫn một ít máu, sau đó cậu chậm rãi tiến đến từng bước.

Cậu quay lưng về phía bóng đèn, khuôn mặt chìm trong bóng tối làm người ta không thể thấy rõ vẻ mặt, đi đến chỗ cô. Diệp Sơ sợ không dám lên tiếng, ngay lúc cấp bách này, trong hành lang bên cạnh chợt vang lên tiếng bước chân, sau đó đèn hành lang cũng sáng lên.

Hai người đều sửng sốt, Diệp Sơ nhìn ra chỗ có ánh sáng, thấy người đi trong hành lang là dì Lý dưới tầng. Dì Lý hiển nhiên là nhận ra cô, còn cười híp mắt hỏi thăm cô: “Tiểu Diệp, sao về nhà muộn thế?”

Diệp Sơ còn chưa lấy lại tinh thần từ chuyện vừa nãy, chỉ vâng một tiếng, chờ đến lúc cô nhớ đến chuyện về nhà, Vệ Bắc vừa mới đứng ở bên cạnh cô đã không thấy bóng dáng, chỉ còn lại ánh sáng lờ mờ của đèn đường.

Tối hôm đó, Lưu Mỹ Lệ phát hiện con gái có điều gì không ổn. Cô rất ít cơm, rồi lúc rửa bát còn ngáy người, không cẩn thận làm vỡ nên bị đứt tay.

Khiến bà sợ hãi, vội vàng chạy đi tìm thuốc, chỉ lo con gái bảo bối đổ bệnh.

Diệp Kiến Quốc nhàn nhã xem ti vi bên cạnh, còn không quên châm chọc vài câu: “Lớn như thế rồi làm sao có thể bị ốm chứ? Nhất định là bà bắt con học nhiều quá! Ngày cuối tuần đẹp đẽ thế này mà con bé lại phải đến cái lớp học toán gì gì đó! Thành tích học tập làm gì đến nỗi nào mà phải thế....”

Lưu Mỹ Lệ ban đầu rất muốn cãi nhau với chồng nhưng khi bà suy nghĩ cẩn thận một chút thì lại cảm thấy những lời này rất có lý. Hiện tại trong tin thời sự đều tuyên truyền “Tăng chất lượng giáo dục”, “Giảm dạy thêm học thêm” còn gì? Con gái tài giỏi, thành tích tốt thì được cái gì, sống như vậy rất mệt mỏi, thực sự không có ý nghĩa.

Vừa nghĩ như vậy, Lưu Mỹ Lệ quyết định về sau sẽ không bắt con đến các lớp học thêm nữa.

Thế nên Diệp Sơ không phải đến nhà thầy Tiền để học nữa, Vệ Bắc cũng như vậy.

Đáng thương cho thầy giáo Tiền, bỗng chốc mất đi hai mỏ vàng, trong lòng ông cực kỳ buồn bực, cũng buồn bực như ông còn có một cô giáo dạy lớp 10/3 nữa.

Bởi vì cô phát hiện tính tình cậu học trò hư hỏng nhất lớp đã trở lại như trước kia: Đi học không nghe giảng, bài tập cũng không nộp, còn thường xuyên gây sự, hại cô mỗi tuần đều nhận được đủ mọi lời phàn nàn của các phụ huynh học sinh khác.

Không biết phải làm sao cô đành phải kể khổ với các đồng nghiệp: “Chị Trịnh à em thật hâm mộ chị nhé, trong lớp đều là học sinh giỏi! Lớp chúng em còn có mấy học sinh hư, quả thật tội nó muốn lấy cái mạng già của em, đặc biệt là cậu Vệ Bắc kia bla..bla...bla.....”

Trịnh Chi Diễm một bên giảng bài cho học sinh, một bên gật đầu đồng ý, thật ra trong đầu đang suy nghĩ: Hư hỏng nhưng đẹp trai đến thế còn gì? Nếu quả thực không chấn chỉnh được thì cô đừng coi em ấy là học sinh nữa, cứ coi như là vật trưng bày là được!

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, mặc dù Trịnh Chi Diễm không đem những lời than phiền của đồng nghiệp nói ra ngoài nhưng khi đó có một học sinh đang làm bài tập trong phòng làm việc chú ý đến cuộc nói chuyện này.

Xét thấy bạn học này chỉ xuất hiện trong truyện có một lần đành phải để cô thiệt thời gọi là Tiểu A đi.

Sau khi Tiểu A nghe hai cô giáo nói chuyện, cô chạy đến lớp học nói ngay với tiểu B ngồi cùng bàn: “Ê, tớ vừa mới ở văn phòng nghe thấy cô giáo lớp ba đang cùng cô Trịnh nói về bạn Vệ Bắc đấy!”

“Nói về cái gì nhỉ?”

“Còn có thể nói về cái gì? Tất nhiên là cậu ta bắt nạt bạn học, lại còn đánh nhau....”

Ngay sau đó tiểu B tranh thủ thời gian nói chuyện với tiểu C: “Vệ Bắc lớp 10/3 kia lại đánh nhau!”

“Vì sao?”

“Vì.... Vì một nữ sinh!”

Thế là tiểu C lại truyền cho tiểu D: “Vệ Bắc lớp mười ba vì tranh bạn gái với người ta nên mới đánh nhau!”

.....

Lời đồn cứ như thế được truyền đi, thời điểm Lâm Mậu Mậu nghe thấy tin đồn này, phiên bản cũ đã biến thành: Vệ Bắc thay lòng đổi dạ thích hoa khôi của lớp đã có người yêu, vì thế cậu đã ra tay đánh người ta quá nặng. Cuối cùng bị đưa đến chỗ cô giáo chủ nhiệm, cô ấy không chịu nổi phải kể lể than phiền với các thầy cô giáo khác.

Lâm Mậu Mậu cũng không phải người dễ tính, cộng thêm ấn tượng cô đối với Vệ Bắc vốn không tốt. Vì vậy cô thêm mắm dặm muối nói lại với Diệp Sơ, sau khi nói xong cô còn an ủi Diệp Sơ: “Lớp trưởng, loại người như vậy mất cũng không sao, đáng tiếc đẹp trai cũng không thể làm cơm ăn, tìm bạn trai quan trọng nhất vẫn là người dịu dàng ăn nói nhẹ nhàng.” Nói xong, cô quay về sau nháy mắt một cái.

Triệu Anh Tuấn không khỏi rùng mình.

Khóe miệng Diệp Sơ giật một cái: “Chúng tớ vốn không phải một đôi.”

“Ồ! Cậu ta không phải là bạn trai cậu sao?”

“Không phải.”

“Vậy cậu ta không phải thường xuyên đến tìm cậu....”

“Lâu rồi tớ chưa gặp cậu ấy.”

Lời Diệp Sơ nói là thật, cô thực sự đã rất lâu không nhìn thấy Vệ Bắc, trước đây tên kia lúc nào cũng xuất hiện đột ngột rồi bám riết lấy cô, nhưng kể từ sự kiện kia về sau, cậu ta giống như biến mất vậy, thỉnh thoảng gặp ở trong trường học, hai người cũng làm như không nhìn thấy lướt qua nhau mà đi.

Có lẽ cậu ấy thật sự buông tay rồi nhỉ? Thế này cũng tốt, dù sao bị cậu ta quấn lấy như vậy cũng thật phiền phức.

Cô bé Diệp Sơ này sợ nhất là phiền phức.

Sau đó, đoạn đối thoại của Diệp Sơ và Lâm Mậu Mậu lại bị truyền ra ngoài, thế là mọi người lại loan truyền là lớp trưởng và cậu bạn hư hỏng lớp bên cạnh chia tay, người kia sao lại có thể đứng núi này trông núi nọ vứt bỏ Tao khang chi thê* được.....

Trích dẫn*:Tống Hoàng có câu Tao khang chi thê bất khả hạ đường người vợ cùng chịu cảnh nghèo hèn với mình không thể bỏ được, vì thế nên vợ cả gọi là tao khang chi thê.)

Tóm lại, lời đồn đại đúng là luôn lan truyền không dứt.Trong lúc lời đồn đại đang sôi nổi, Diệp Sơ rút cuộc sắp phải lên lớp.

“Lớp trưởng, cậu chọn ban xã hội hay là ban tự nhiên?” Lúc tan học, Lâm Mậu Mậu hỏi Diệp Sơ.

“Mẹ tớ bảo tớ chọn ban tự nhiên.” Diệp Sơ vừa thu dọn đồ đạc xung quanh vừa trả lời.

“Vậy ý cậu thì sao?”

“Ý của tớ?” Diệp Sơ suy nghĩ một lát: “Tớ nghe theo mẹ tớ.”

“Lớp trưởng, sao cậu có thể như thế?Cậu phải tự quyết định chứ!”

Mình tự quyết định sao? Diệp Sơ không phải là không muốn thế, nhưng mà nghĩ lại thì cô lại cảm thấy bình thường, không bằng nghe theo cha mẹ. Vì vậy cô nói: “Nghe theo mẹ tớ cũng rất tốt.” Nói xong cô liền đeo cặp lên đi về.

Lâm Mậu Mậu vẫn chưa từ bỏ ý định, lật đật chạy theo cô, tiếp tục nói về đề tài vừa nãy. Hai người vừa đi vừa nói đã ra khỏi cổng trường, đột nhiên Lâm Mậu Mậu đứng lại, tay run run chỉ về phía sau lưng Diệp Sơ.

Ngay lúc đó có một cảm giác áp bách quen thuộc từ phía sau truyền đến, Diệp Sơ quay đầu lại, quả nhiên thấy người mặc quần áo đá bóng đứng ở sau lưng cô đúng là Vệ Bắc.

Rất lâu rồi hai người chưa nói chuyện, Diệp Sơ ngơ ngác, không biết nói cái gì.

Trái lại Vệ Bắc kia cũng không thấy không quen chút nào, mở miệng liền hỏi: “Diệp Siêu Nặng, cậu chọn ban chưa?”

“Còn ngần ra đấy làm gì, trả lời nhanh lên!” Vệ Bắc sốt ruột nói.

“À.... ban tự nhiên.”

Vệ Bắc hí hóp ra lệnh: “Chọn ban xã hội.”

Giọng điệu này làm cho người nghe thật khó chịu, Diệp Sơ nhú mày: “Không thích.”

Tuy nói như vậy nhưng trải qua nhiều năm tiếp xúc với cậu ta, thì tên này chắc chắn sẽ không chịu để yên, cho nên cô vừa nói xong liền cảnh giác lui về sau một bước.

Đúng lúc đó, phía trước chợt có một giọng nữ gọi: “A Bắc, mau tới đây!”

“Biết rồi, chờ một lát!” Vệ Bắc nói với người phía sau một tiếng, quay đầu lại liếc nhìn Diệp Sơ, nhỏ giọng nói một câu: “Chọn ban xã hội đi, ban tự nhiên tôi không thi nổi.” Nói xong, không chờ Diệp Sơ mở miệng, cậu xoay người chạy đi.

Đứng cuối hành lang là một học sinh nữ tóc dài xinh đẹp.

Vệ Bắc chạy tới chỗ cô ấy, hai người đang nói chuyện gì đó. Diệp Sơ thấy trên khuôn mặt của cậu bắt kể đối với ai cũng giống như người ta thiếu nợ cậu vậy mà giờ đây tự nhiên cười rất tươi như vật.

Không biết tại sao, trong lòng cô lại buồn bã.

19. Chương 19

Không biết tại sao, trong lòng cô lại buồn bã.

Lâm Mậu Mậu đi tới, dè dặt hỏi: “Lớp trưởng, cậu sẽ không nghe lời cậu ta đấy chứ.... Lớp trưởng? Lớp trưởng ơi!”

Cô gọi mấy tiếng liền, Diệp Sơ mới bừng tỉnh, hỏi: “Sao thế?”

Lâm Mậu Mậu ngại ngần: “Lớp trưởng, rốt cuộc là cậu chọn ban nào thế?”

“Ban tự nhiên.” Diệp Sơ trả lời không chút do dự, cô sải bước rời đi hướng ngược lại với Vệ Bắc.

Không ngoài dự đoán, Diệp Sơ quả nhiên đổ vào ban tự nhiên.

Về phần Vệ Bắc, tên nhóc không qua nổi cuộc thi, đành phải đi học ban xã hội. Sau khi biết chuyện, Tần Dao vô cùng buồn bực. Mặc dù con trai bà học hành kém cỏi, nhưng ít ra cũng là một thằng con trai, sao lại phải đi học ban xã hội chứ? Nghĩ đi nghĩ lại, bà quyết định lại tận dụng mối quan hệ thêm một lần nữa xem có vớt vát được chút hi vọng nào không.

Khi Tần Dao suy nghĩ cật lực tạo mối quan hệ để đi cửa sau, thì cậu con Vệ Bắc lại trở nên khác thường.

Cậu từ nhỏ đã là một cậu nhóc kiêu ngạo, không bao giờ chủ động đi kết bạn. Cho dù là bạn bè hay đá bóng với nhau thì cậu cũng chưa bao giờ chơi quá thân thiết. Đối với các bạn nam còn thế, chứ đừng có nói đến các bạn nữ. Với khuôn mặt hút hồn các thiếu nữ, cậu đã xé thư tình của các bạn gái ngay trước mặt người ta không biết bao nhiêu lần, khiến cho rất nhiều cô gái mơ mộng ôm tâm tư với cậu sợ hãi, thấy cậu mà cứ như chuột thấy mèo, cố gắng trốn cho xa.

Một người có tính cách đáng sợ như thế, nay bỗng nhiên lại có bạn.

Nói đến đây, chắc có người muốn hỏi rồi, rốt cuộc là bạn học cực phẩm nào mới có thể được làm bạn với Vệ Bắc đây? Người này chính là người đã đánh nhau với Vệ Bắc hôm khai trường: Lưu Hàn

Lưu Hàn là người thế nào?

Cấp hai cậu ta nổi tiếng là học sinh cá biệt trong trường, luyện Sanshou từ khi còn bé. Trong các giải thi đấu Sanshou, cậu cũng đã giành được không ít giải thưởng. Tóm lại cũng được coi là một nhân vật có tiếng tăm trong trường học.

Lúc đó Vệ Bắc học lớp mười, thì cậu ta học lớp mười hai. Hai người cùng tham gia đội huấn luyện thể thao. Tính tình cũng rất hợp nhau mà hai người đã từng đánh nhau một trận, không phân thắng bại. Hai bên ít nhiều cũng có tình cảm với đối phương. Tiếp xúc lâu ngày, dần dần từ đối thủ họ liền trở thành anh em thân thiết.

Nói như vậy, Lưu Hàn chính là người bạn thân đầu tiên của Vệ Bắc

Đáng lẽ ngày đó Lưu Hàn tham gia thi tốt nghiệp phổ thông nhưng lại không ngờ đến gần ngày thi thì anh gặp tai nạn giao thông, bị gãy chân. Gia đình không biết làm sao, đành phải để anh học lại một năm.

Lưu Hàn có một cô bạn gái thanh mai trúc mã tên là Tiết Nhiên Nhiên vô cùng xinh đẹp, cô ấy là hoa khôi của trường. Tình cảm của hai người rất sâu sắc. Ngày Lưu Hàn gặp tai nạn, Tiết Nhiên Nhiên cũng bỏ thi, cùng anh học lại một năm. Năm nay hai người lại học một lớp, Lưu Hàn là bạn của Vệ Bắc, đương nhiên cũng trở thành bạn của Tiết Nhiên Nhiên.

Vệ Bắc vốn luôn thờ ơ với đám con gái. Nhưng Tiết Nhiên Nhiên tính tình rất phóng khoáng, thẳng thắn, khiến cậu cũng cảm thấy thoải mái. Cho nên hai người cũng dần dần trở nên thân thiết.

Bởi thế nên hôm khai trường hội học sinh thiếu người mang tấm bảng. Tiết Nhiên Nhiên lại là phó hội trưởng, cô phải đi xung quanh tìm người giúp đỡ. Liếc mắt nhìn thấy Vệ Bắc đi ngang qua nên, cô liền nhờ cậu giúp.

Lúc đó, về mặt Vệ Bắc khó chịu nhìn đăm đăm cái bảng thông báo của trường. Cậu vừa mới bỏ ra đây Diệp Sơ được phân vào ban nào. Cuối cùng cậu lại phát hiện ra con nhóc mập kia hoàn toàn bỏ ngoài tai lời của cậu, vẫn chọn ban tự nhiên khiến cậu vô cùng khó chịu.

Chẳng lẽ con nhóc Siêu Năng kia không có chút tình cảm nào với cậu sao? Bao lâu nay, cậu cố ý hờ hững lạnh nhạt với cô, vậy mà cô cũng chẳng thêm để tâm chút nào à? “Bí quyết tình yêu” cái con khỉ, rốt cuộc là kẻ ngu ngốc nào đã viết ra cái quyển đó hả? Sớm biết như thế, thì lúc đầu nên thừa dịp cháy nhà đi hôi của, cho dù là phải lừa cô cũng bắt cô phải thừa nhận cho xong!

Vệ Bắc đang nghĩ thế, chợt nghe thấy Tiết Nhiên Nhiên nhờ cậu giúp đỡ, cho nên liền vác khuôn mặt bí xị đi đến khiêng cái bảng.

Hơi lạnh toát ra từ người cậu, khiến các bạn học cúi đầu không ai dám lên tiếng. Hai người khiêng một cái bảng, Vệ Bắc thấy cậu bạn cùng khiêng với mình cứ cúi đầu, lại chậm chạp, cậu liền mắng một câu: “Nhanh lên xem nào, cậu đang đóng phim quay chậm* chắc?”

Trích dẫn:*Phim quay chậm(hay còn gọi là Slow Motion): Để tạo nên những hiệu ứng hình ảnh do tốc độ quay, người ta thường thay đổi tốc độ quay. kĩ thuật quay chậm (time-lapse) sử dụng cho các những cảnh ít thay đổi trong thời gian dài như hoa nở, tốc độ quay được giảm xuống 1 hình trên phút (tương đương 1/60 fps) để sau 4 tiếng người ta có 240 hình, tức là tương đương cảnh hoa nở trong vòng 4 tiếng được thu gọn trong 10 giây.*

Vừa dứt lời, bạn nam kia e dè ngẩng đầu lên, khiến cậu phát hiện người đó hoá ra là Triệu Anh Tuấn, là thằng nhóc suốt ngày quần lầy Diệp Sơ. Nhất thời cơn tức giận của cậu lại bùng nổ.

“Tại sao lại là cái thằng ẻo lả này hả? Mà không có sức thì đứng sang một bên đi, đừng có cản trở đàn ông làm việc!”

Triệu Anh Tuấn thật đáng thương. Vất vả lắm cậu mới được nhận vào hội học sinh, lại đụng phải Vệ Bắc, quả thật không phải chuyện tốt mà. Càng nghĩ càng tức, cậu ngẩng đầu cãi một câu: “Cậu... nói chuyện đừng có to tiếng như vậy!”

Thằng nhãi này còn dám cãi à, muốn ăn đòn đúng không?

Vì thế Vệ Bắc đi đến đẩy cậu ta: “Tao to tiếng thì sao? Tao còn đánh mày luôn đấy!”

“Không xong rồi! Không xong rồi!” Lâm Mậu Mậu chạy hồng hộc vào trong lớp, kéo tay Diệp Sơ: “Mau mau mau, cậu mau đi theo tớ!”

“Sao thế?” Diệp Sơ bị cô làm cho mù mờ khó hiểu, bắt đắc dĩ chạy theo cô ra ngoài.

“Chồng cũ của cậu đánh nhau với Triệu Anh Tuấn nhà tớ, cậu mau đi khuyên giải đi.”

Chồng...Chồng cũ ư?

Diệp Sơ không hiểu cô ấy muốn nói gì, chờ đến khi nhìn thấy sự việc mới phát hiện ra chồng cũ Lâm Mậu Mậu nói đến là Vệ Bắc. Một tay cậu ta đang túm cổ Triệu Anh Tuấn, một tay thì vung lên định đánh. Cô định chạy đến ngăn cản, nhưng bỗng nhiên bạn gái bên cạnh chạy vụt qua, lách qua hai người ra.

Diệp Sơ không nhận ra là ai, nhưng cô nhớ Vệ Bắc đã từng cười rất tươi với cô gái này. Trong giây lát, cô cũng dừng bước chân.

Lâm Mậu Mậu lại không biết thức thời như vậy, quay ra lôi cô đến, kêu to: “Bình tĩnh! Mọi người bình tĩnh!”

Nghe thấy tiếng kêu to, người bên kia cũng nhìn sang phía bọn họ. Tất nhiên là Vệ Bắc cũng nhìn thấy Diệp Sơ rồi.

“Không có chuyện gì đâu, chỉ là hiểu nhầm nhỏ thôi.” Tiết Nhiên Nhiên vội vàng cười cười giải thích.

Vệ Bắc không nói gì, cậu chỉ nhìn chăm chăm Diệp Sơ.

Diệp Sơ cắn môi, tránh ánh mắt của cậu. Cô quay sang cùng với Lâm Mậu Mậu hỏi han Triệu Anh Tuấn.

“Cậu không sao chứ? “

Vừa nhìn thấy Diệp Sơ, chí khí nam nhi trong Triệu Anh Tuấn nhất thời trỗi dậy, cậu mạnh mẽ nói: “Không có chuyện gì đâu, tớ...” Lời còn chưa nói hết, cậu ta đã lùi lại phía sau một bước, hoảng hốt nhìn đằng sau lưng Diệp Sơ.

Diệp Sơ dùng ngón chân cũng biết người nào lại có bản lĩnh, đứng ở xa cũng có thể dọa nạt người khác. Quả nhiên, cô còn chưa quay đầu, đã nghe thấy tiếng nói của Vệ Bắc: “Diệp Siêu Năng, cậu lại đây cho tôi.”

Diệp Sơ nghiêng răng, nhanh chóng quay lại nói: “Không!” Sau đó cô lùi lại hai bước.

Vệ Bắc đưa tay ra nhưng tóm hụt, vẻ mặt càng tối sầm. Cậu tiến phía trước một bước định nắm lấy tay cô cuối cùng lại để cho cậu tóm được. Diệp Sơ cố hất tay ra mà không được. Hai người lại đứng tại chỗ tôi lườm cậu, cậu lườm tôi.

Bạn học xung quanh tròn tròn mắt nhìn, chỉ có Tiết Nhiên Nhiên còn bình tĩnh, lập tức nói: “Ấy, các bạn cũng làm gì vậy? Mau khiêng nốt cái bảng để lát nữa còn đi học! Mau lên!”

Cô nói như thế, lại có mấy người lưu luyến không muốn đi.

Tiết Nhiên Nhiên xấu hổ, định nói thêm thì Vệ Bắc lại quát to: “Nhìn cái quái gì hả? Rảnh việc thì đi làm bài tập đi!”

Tiếng nói vừa dứt, mọi người tán loạn như chim.

Tiết Nhiên Nhiên đứng đó cười méo mó, cậu em này thật hổ báo!

Sau khi mọi người tản ra, ở bên kia Vệ Bắc vẫn còn đang nắm chặt tay Diệp Sơ không chịu buông ra.

“Tại sao lại chọn bạn tự nhiên hả?” Cậu hỏi.

Diệp Sơ bị lôi kéo đến đau nhức, cô tức giận hỏi: “Cậu quản cái gì hả?”

“Vậy thì người nào quản được hả? Là thằng kia sao?” Cậu giơ tay chỉ về phía Lâm Mậu Mậu.

Lâm Mậu Mậu vẫn nhớ bài học lần trước nên lúc này không dám làm bừa nữa. Cô vỗ ngực thẳng thắn: “Cậu đừng hiểu lầm, tớ là con gái, thật sự là con gái đó! Không tin thì cậu nhìn đi, tớ có ngực đây này!”

Triệu Anh Tuấn vội vàng kéo cô sang một bên: “Cậu đừng có nói nhiều làm gì, càng nhìn càng không tin.”

Lâm Mậu Mậu: “...”

Tiết Nhiên Nhiên đang đứng ở bên, thấy tình hình không ổn, cô vội vàng đến khuyên giải: “A Bắc à, cậu bình tĩnh chút đi, trước tiên cứ bỏ tay ra đã.”

Nếu là người khác nói như vậy, Vệ Bắc đã quát tháo đuổi đi chỗ khác rồi đấy. Nhưng nghĩ đến cô ấy là bạn gái của người anh em thân thiết, nên cậu đành nhẫn nại nói: “Chị à, chuyện này không sao đâu, chị không cần nhúng tay vào.”

Tay Diệp Sơ còn đang đau muốn chết, lại nghe thấy Vệ Bắc điềm đạm nói chuyện với cô gái tóc dài kia. Không hiểu sao, trong lòng cô bỗng nảy sinh hờn dỗi, cho nên cô đã làm một chuyện không ai ngờ được.

Cô... cô nhấc chân đá mạnh vào chân Vệ Bắc!

Trong khoảng khắc, cả thế giới đều im lặng.

Lâm Mậu Mậu tròn tròn mắt.

Triệu Anh Tuấn cũng tròn tròn mắt.

Ngay cả Tiết Nhiên Nhiên cũng không thể tưởng tượng nổi mà tròn tròn mắt.

Vệ Bắc cong người lại, sắc mặt của cậu trắng bệch rồi lại tái mét, hết tái mét lại chuyển sang xám xịt, hết tối sầm sầm thì lại trắng bệch.

Thật lâu sau này, chờ đến khi cậu ăn sạch cô nhóc mập này vào bụng, cũng rửa sạch nỗi nhục khi đó, nhưng khi nghĩ lại chuyện này, cậu vẫn cảm thấy rất...rất... đau

20. Chương 20

Diệp Sơ sau khi thực hiện cú đá kia, cô cũng ngờ rằng ngay ngày hôm sau tin đồn vô cùng hay ho đã lan truyền khắp toàn trường như thủy triều nổi đuôi nhau đập vào bờ.

Nhưng trong giờ phút này, người trong cuộc là cô cũng vẫn chưa nhận được mức độ nghiêm trọng của việc mình vừa làm. Cô lùi về phía sau mấy bước, lại thấy Vệ Bắc không có ý đuổi theo, thế là cô xoay người bỏ chạy. Đám người ở lại muốn cười mà không dám cười vì sợ Vệ Bắc tức lên lại giận cá chém thớt.

Thế nên tất cả đều che miệng cười trộm chỉ còn mỗi Vệ Bắc với sắc mặt đen thui đứng đó. Tiết Nhiên Nhiên cũng nhin cười đến nội thương.

Nhưng dù sao Tiết Nhiên Nhiên cũng là “tiền bối” rồi, cũng phải có chút tự chủ hơn chứ. Cho nên cô cố gắng bình tĩnh lại, dè dặt hỏi han: “A Bắc, cô bé vừa rồi..... cậu quen sao?”

Vệ Bắc đang rất bức tức chỉ muốn lớn tiếng quát: “Liên quan quái gì đến chị!” Nhưng suy xét lại thân phận đối phương, cậu chỉ đành ừ một tiếng.

“Cậu...thích cô ấy à?”

Sao tôi lại thích cái con nhóc mập kia được chứ? Khi nghĩ lại trong đầu một lần nữa, cậu đành ừ một tiếng.

“Vậy sao cậu không đuổi theo ?” Tiết Nhiên Nhiên hỏi tiếp.

Lúc này, Vệ Bắc cuối cùng cũng không nhin được: “Đuổi theo sao? Đuổi thế nào được đây? Chị xem tính tình của cô ấy kia!” Cậu nói xong, không biết tại sao trong lòng cậu lại cảm thấy rất đau.

Tiết Nhiên Nhiên lau mồ hôi: “Đuổi theo cô ấy thì chắc chắn là có thể đuổi kịp rồi, nhưng điều quan trọng là cậu phải có phương pháp đúng đắn.....”

“Phương pháp gì cơ?” Giọng điệu Vệ Bắc cũng đã tốt hơn một chút.

“Phương pháp đó chính là....” Tiết Nhiên Nhiên cố tình kéo dài chữ cuối, thấy vẻ mặt Vệ Bắc tỏ ra sốt ruột, lúc này cô mới tiếp tục nói: “Đầu tiên, cậu không thể hung dữ với cô ấy!”

“Tôi hung dữ với cô ấy chỗ nào chứ?”

“Cậu như thế mà nói không hung dữ sao hả?” Tiết Nhiên Nhiên hít vào một hơi: “Cái thái độ này của cậu, đừng nói là đi theo đuổi con gái, cậu có mang đi tấn tỉnh heo, thì nó cũng chẳng thèm để ý đến cậu đâu.”

Vệ Bắc: “...”

Thấy Vệ Bắc im lặng, Tiết Nhiên Nhiên tiếp tục nói: “Ngoài việc cư xử dịu dàng ra, thì cậu còn phải săn sóc cô ấy. Phải hỏi han ân cần, phải quan tâm chu đáo, phải một lòng thủy chung. Con gái là một loài động vật rất nhạy cảm. Đôi khi một câu nói của cậu khiến cô ấy buồn, nhưng lại có những việc rất nhỏ sẽ khiến cho cô ấy ghi nhớ suốt đời.”

Hỏi han ân cần ư? Quan tâm, săn sóc chu đáo sao? Vệ Bắc hí mắt: “Tôi phải đi học rồi.”

“Ấy, cậu đừng đi.” Tiết Nhiên Nhiên kéo cậu lại: “Nếu những việc này cậu thật sự không làm được, vậy thì cậu cũng nên nói những lời có cánh một chút.”

Vệ Bắc dừng bước: “Lời có cánh là cái gì?”

“Lời có cánh chính là khen cô ấy, khen cô ấy xinh đẹp, giọng nói vừa dễ nghe lại còn khí chất.... Cậu cứ nói mấy câu nghe êm tai một chút là được. Dù sao thì con gái cũng rất thích nghe những lời ngọt ngào như này lắm đó.”

Khoẻ miệng Vệ Bắc co gập: “Tôi đi học đây.” Nói xong, cậu quay người rời đi.

Tiết Nhiên Nhiên cuống cuống đứng ở phía sau hô to: “Này, cậu không thể không biết tiếp thu như thế! Tôi có kinh nghiệm rồi, nghe tôi sẽ không hỏng việc đâu!”

Chưa cần nói đến chuyện Vệ Bắc có chịu nghe lời của Tiết Nhiên Nhiên hay không, dù thế nào đi nữa thì lần này cậu cũng đã chọc giận Diệp Sơ rồi.

Diệp Sơ không hề nói chuyện với ai. Lâm Mậu Mậu cứ lân la bắt chuyện cũng không hề thu hút được sự chú ý của Diệp Sơ. Đến giờ tan học, Lâm Mậu Mậu đành phải buông tha cho cô.

“Này, xem ra lần này lớp trưởng thực sự bị người ta chọc giận rồi!” Cô thở dài.

“Tức giận gì thế?” Triệu Anh Tuấn không hiểu.

“Còn gì có thể tức bằng việc nhìn thấy bạn trai cũ đứng cạnh một cô gái xinh đẹp như thế chứ? Cậu nhìn nữ sinh đứng bên cạnh anh chàng họ Vệ kia xem, vóc dáng thanh mảnh, gương mặt lại xinh đẹp, ngay cả giọng nói cũng vô cùng dịu dàng nhỏ nhẹ... Chẹp chẹp chẹp, thật tức giận đó!”

“Bộp!”

Diệp Sơ cất hết sách vở vào cặp sách, rồi đeo lên vai, chỉ nói một câu: “Tớ về đây.” Sau đó cô đi thẳng ra khỏi lớp học, không hề quay đầu, để lại Lâm Mậu Mậu và Triệu Anh Tuấn ngồi nhìn nhau.

Diệp Sơ ngồi trên xe buýt về nhà, trong suốt chặng đường lòng cô vô cùng buồn bã. Cô không sao hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra với mình nữa.

Nhưng dù sao thì cô cũng chẳng có cảm tình với bạn nữ quần quýt bên cạnh Vệ Bắc kia. Cô vẫn chưa nhận ra được rằng cô đã bắt đầu thích cái tên nhóc hay bắt nạt mình mất rồi.

Thế nên Diệp Sơ tự quy hết nỗi buồn bực ngày hôm nay là vì kết quả thi của cô không tốt, sợ về nhà cha mẹ cô đau lòng.

Cô cứ thế buồn bực suốt quãng đường, cuối cùng khi về đến nhà, mở cửa ra thì cô phát hiện trong nhà có chút kì lạ.

Cô rất nhanh nhận ra điều bất thường, hình như không thấy A Bảo chạy ra đón cô như thường ngày, thế nên cô hỏi mẹ: “Mẹ à, A Bảo đâu rồi?”

Lưu Mỹ Lệ từ trong nhà đi ra, sắc mặt bà có chút căng thẳng: “A Bảo à? A Bảo nó....Được dì của con đưa nó về quê rồi...”

“Cái gì cơ ạ?” Diệp Sơ giật mình, cô mơ hồ nhận ra điều gì đó: “Mẹ, rốt cuộc A Bảo làm sao rồi?”

“Nó không sao cả, dì của con thích A Bảo, nên mang nó về quê chơi thôi...”

“Mẹ, có phải đã có chuyện gì xảy ra với A Bảo rồi đúng không?” Diệp Sơ cắt đứt lời mẹ, nét mặt của cô rất nghiêm túc, chắc chắn đã phát hiện ra điều gì rồi.

Thấy không thể nói dối được nữa, Lưu Mỹ Lệ lúc này mới thở dài, chậm rãi nói: “Diệp Tử à, con cũng đừng quá buồn. Thực ra chó cũng giống con người, nhiều tuổi quá rồi thì sẽ...sẽ...” Bà nói đến đây thì không sao nói tiếp được nữa, hốc mắt liền đỏ lên.

Mặc dù cô đã đoán trước được, nhưng khi nghe chính miệng mẹ nói ra, Diệp Sơ vẫn cảm thấy choáng váng, trong lòng trống rỗng.

A Bảo... đã chết rồi sao?

Sự việc này xảy ra quá đột ngột, mặc dù trong lòng Diệp Sơ cũng hiểu, một con chó sống lâu như thế cũng không phải chuyện dễ. Nhưng khi biết được tin nó chết, trong lòng Diệp Sơ như bị ai đó đánh mạnh.

Cô còn nhớ, lúc cô ba tuổi, lần đầu tiên nhìn thấy nó. Khi đó nó mới lọt lòng mẹ, mắt còn chưa mở, cả người nó ướt nhẹp trông như quả cầu thịt.

Sau khi lớn hơn một chút, nó đã biết chạy thì lại sang sân nhà bà Hàn đuổi gà.

Rồi đến khi Thẩm Nam Thành đi, để A Bảo lại cho cô, con chó này đã trở thành một thành viên trong gia đình. Mỗi ngày họ ăn cơm, chú chó nhỏ nghịch ngợm kia cũng ở dưới cái bà năn nhìn chăm chú.

Và rất nhiều năm sau đó, đến giờ tan học, A Bảo luôn lao ra đón cô đầu tiên....

Diệp Sơ ngơ ngẩn đứng đó thật lâu. Những kí ức cùng A Bảo như một cuộn phim chậm rãi lướt qua trong đầu cô

Khoảnh khắc đó, Diệp Sơ của tuổi mười bảy, lần đầu tiên cô đã cảm nhận được sự mong manh của mạng sống

.Năm tháng mang đi tuổi thơ và cũng mang đi người bạn thân thuở thơ ấu của cô.Mặc dù nó chỉ là một con chó, không biết nói chuyện, nhưng trong lòng Diệp Sơ, thì nó còn thông minh hơn rất nhiều người.

Cô xoay người, nhàn nhạt nói: “Con đi ra ngoài một chút.”

“Này, Diệp Tử!” Lưu Mỹ Lệ sợ con gái không chịu nổi điều này, bà vội vàng chạy theo.

Diệp Kiến Quốc ở phía sau kéo bà xả lại: “Để con một mình cũng được, nó vẫn còn nhỏ. Cuộc sống sau này còn dài, sớm muộn gì nó cũng phải tự mình đối mặt với mọi chuyện.”

Nghe ông xã nói thế... Lưu Mỹ Lệ cũng không đuổi theo nữa. Bà nhìn bóng dáng con gái khuất sau hành lang liền thở dài.

Không khí vui vẻ trong gia đình, vì chuyện cái chết của A Bảo, lần đầu tiên một bầu không khí đau thương bao trùm cả nhà.

Diệp Sơ không nhớ mình đã đi xuống dưới nhà như thế nào, cả người cô run rẩy, hốt hoảng. Trong ngực như có một cái gì đó chặn lại, khiến cô nghẹt thở muốn vẫy vùng, nhưng cô không biết làm thế nào để thoát mái hơn.

Sắc trời ngày càng tối, sự u ám như bao trùm khắp bầu trời, giống hệt như tâm tư của cô lúc này.

Diệp Sơ cứ đi không có mục đích.Nỗi buồn trong lòng càng tăng lên, cô không nhận được mà đi nhanh hơn, muốn bỏ lại cái cảm giác khó chịu kia. Trong lúc đó, phía sau có một người đang đi đến, tình cờ va vào người cô.

Về mặt Vệ Bắc đang xám xịt vì nghĩ đến chuyện buổi sáng. Đến khi va vào một người, cậu đang định mắng mỏ, thì lại phát hiện người đó là Diệp Sơ, chợt sững sờ.

Trong đầu cậu bỗng nhớ lại những lời Tiết Nhiên Nhiên nói: Không được hung dữ, phải dịu dàng, nói những lời có cánh....

Cho nên cậu cố đè nén sự cáu kỉnh hỏi: “Diệp Siêu Nặng, cậu làm gì thế?” Xin hãy tha thứ có cậu nhóc đáng thương, đây là những lời tốt nhất mà cậu ta có thể nói rồi.

Sau khi nói xong, cậu nhìn Diệp Sơ đang đứng đó, sắc mặt của cô có gì đó rất lạ.

Chắc là mình chưa đủ dịu dàng rồi?

Cho nên Vệ Bắc hắng giọng:”Bạn học Diệp Siêu... Sơ à,đã muộn thế này rồi sao cậu còn chưa về nhà thế?” Cậu nhóc này gọi Diệp Siêu Nặng quen miệng rồi đến nỗi sắp quên hẳn tên thật của cô rồi.

Diệp Sơ không hề có phản ứng, cô cứ cúi đầu đứng đó như người mất hồn

Tình hình như thế khiến Vệ Bắc không khỏi nổi giận.Cậu đã ăn nói dịu dàng nhún nhường như thế mà cô nhóc mập này còn muốn gì nữa? Cho nên cậu liền vứt luôn mấy lời của Tiết Nhiên Nhiên đã nói ra khỏi đầu: “Diệp Siêu Nặng, không biết nói hử, cậu bị câm rồi à?”

Lần này dB (Đề-xi-ben*) cao hơn rất nhiều so với vừa rồi, Diệp Sơ liền giật mình, cuối cùng cô cũng hoàn hồn, lúng túng ngăn đầunhìn vào khuôn mặt đang nhăn nhó của Vệ Bắc.

Trích dẫn: *Đề xi ben(dB): đơn vị đo ngưỡng áp suất âm.*

Hai người bốn mắt nhìn nhau, không biết vì sao, mũi Diệp Sơ cảm thấy đau xót, rồi cô rơi nước mắt.

21. Chương 21

Cô ấy... khóc?

Vệ Bắc không thể tin nổi vào hai mắt mình nữa, phải biết rằng từ nhỏ đến lớn cậu bắt nạt Diệp Sơ không biết bao nhiêu lần. Dù cho trước đây cậu thả sâu róm vào trong hộp bút của cô, cùng lắm là cô là bị dọa đến nỗi không dám động đây chứ cô chưa hề khóc bao giờ.

Vậy mà, bây giờ những giọt nước mắt đang lăn dài trên khuôn mặt cô. Hốc mắt đỏ rần, đôi môi đang mím chặt cùng bộ dáng rưng rưng nước mắt kia cứ như là cô đang phải chịu đựng một nỗi đau đớn nặng nề. Không hiểu tại sao, trong tim Vệ Bắc đột nhiên dâng lên một cảm giác áy náy, cậu luôn cảm thấy vì mình đã làm sai điều gì mới khiến cho cô phải đau lòng như vậy.

Loại cảm giác này khiến cho cậu trở nên luống cuống, cậu chỉ biết đứng ngây ra nhìn từng giọt nước mắt của Diệp Sơ rơi xuống trước mặt mình. Trái tim của cậu như bị ai đó bóp nghẹt.

“Này, cậu đừng khóc nữa!” Đừng chỉ nhìn vào tính cách mạnh mẽ bên ngoài của cậu, thực chất bên trong cậu cũng chỉ là một thanh niên đang trưởng thành. Cậu cũng không hề có kinh nghiệm xử lý những tình huống bất ngờ như này.

Nghe thấy Vệ Bắc nói thế, Diệp Sơ chẳng những không nín mà cô còn khóc to hơn, nước mắt cứ thi nhau rơi xuống.

Lần này Vệ Bắc hoàn toàn bó tay, trong lòng cậu bứt rứt, đi qua đi lại mấy bước rồi cuối cùng cũng đứng yên chăm chú nhìn Diệp Sơ.

Cô khóc đến thương tâm, bờ vai cũng khẽ run run.

Vệ Bắc nghiêng chặt rằng, cậu tiến về phía trước rồi ôm cô vào lòng.

“Ngoan, đừng khóc nữa...” Trời ạ! Từ khi sinh ra cho đến tận bây giờ, đây nhất định là câu nói dịu dàng nhất của cậu nhóc này rồi. Giọng nói nhẹ nhàng đến nỗi mà khó có thể tin được là do cậu nói ra luôn.

Diệp Sơ muốn thoát khỏi vòng ôm của cậu nhưng cậu lại siết chặt hơn, khiến cô không đẩy cậu ra được. Một lúc sau, cuối cùng cô cũng không giãy giụa nữa, mà tựa vào ngực cậu khóc nức nở.

Nhìn cô gái bướng bỉnh ở trong lòng mình khóc đến xót xa như vậy, trong lòng Vệ Bắc dâng lên một cảm giác: Trong ngực cậu bây giờ không chỉ là một cô bé đang khóc nữa mà dường như cậu đang ôm trong lòng nỗi buồn của cả thế giới.

Nỗi xót xa cứ thế lan tràn trong lòng cậu, trái tim mỗi lúc một đau nhức. Cậu chỉ biết ôm cô thật chặt.

Chẳng biết trời đã mưa nhẹ từ lúc nào, lặng lẽ bao phủ cả thành phố. Những hạt mưa nhỏ dưới ánh đèn đường đã trở nên nặng hạt. Trong khoảng không gian im lặng, từng hạt rơi xuống người hai cô cậu đang ôm siết lấy nhau dưới bầu trời tối đen.

Diệp Sơ cảm thấy hơi lạnh nhưng trong vòng tay ấm áp này, cô cảm nhận được hơi ấm đang truyền sang cho mình. Cô không còn thấy lạnh nữa, thậm chí còn có chút tham luyến không muốn rời xa.

Đây là cảm giác gì vậy nhỉ? Cô không thể nói cho rõ nhưng cuối cùng nhờ sự ấm áp này mà những giọt nước mắt cũng đã ngừng rơi. Chỉ là trong lòng cô còn rất đau khổ, nên bờ vai vẫn không ngừng run rẩy.

Vệ Bắc cảm thấy hình như cô đã không còn khóc nữa, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Đồng thời cũng nhận ra rằng cậu đang ôm cô gái mà mình ngày đêm mong nhớ, thế là gương mặt của cậu hơi nóng lên.

Cậu đưa tay vuốt nhẹ tóc cô, khe khẽ hỏi: “Cậu có thấy khá hơn chút nào không?”

Nếu Tần Dao nghe thấy cậu con trai nói chuyện với giọng điệu như này, chắc chắn bà sẽ nghĩ rằng cậu bị ma nhập.

“Ừ...” Diệp Sơ buồn rầu trả lời một tiếng, cô cảm giác được cậu đang vuốt tóc mình cho nên cô hơi ngượng ngùng. Cô đưa tay đặt lên ngực cậu muốn đẩy cậu ra.

Vừa rồi Vệ Bắc không sao chịu nổi khi nhìn thấy cô khóc. Nhưng bây giờ khi cô đã nín thì lại muốn đẩy cậu ra luôn, cậu thì không nỡ xa rời chút nào. Thế là cậu lại mặt dày nói : “Nếu cậu vẫn còn buồn thì khóc thêm một lúc nữa cũng được, tôi không cười cậu là được rồi....”

Trên trán Diệp Sơ xuất hiện hai vạch đen xi.

“Tớ khóc xong rồi, tớ muốn về nhà.” Cô nói xong liền đưa đẩy cậu ra.

Vệ Bắc nổi nóng, thấy cô cứ muốn tránh khỏi mình, trong lòng cậu lại tức giận, thốt lên: “Này, cậu làm sao thế hả? Khóc thêm một lúc nữa thì cũng có chết đâu!” Mau nhìn đi, cái này gọi là ‘giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời’ đấy.

Chết? Từ này lại chạm đến nỗi đau của Diệp Sơ, vừa nghe thấy, cô lại ngẩn người, sắc mặt lại trở nên khác lạ.

Vệ Bắc chẳng qua là muốn ôm cô thêm chút nữa nên mới lỡ miệng nói ra. Cậu vừa thấy hình như Diệp Sơ muốn khóc thật, thì lại còn tỏ ra nóng nảy: “Này, cậu đừng có khóc thật đấy nhé!”

“Tóm lại là cậu có cho tôi khóc hay không hả?” Sắc mặt Diệp Sơ đen lại.

Khó thấy cô có vẻ mặt như vậy, Vệ Bắc hơi giật mình. Cậu suy nghĩ một chút, rồi miễn cưỡng nói: “VẬY... Hay là cậu đừng khóc, nhưng mà có thể để tớ ôm một lát nữa được không?”

“Không được!” Diệp Sơ cố hết sức đẩy, cuối cùng cũng thoát khỏi cậu: “Tớ muốn về nhà.” Cô nói xong, đưa tay lau nước mắt trên mặt rồi xoay người bước đi.

Vệ Bắc quỳnh lên, vội vàng đuổi theo kéo tay cô lại: “Tớ đưa cậu về nhà.”

“Không cần.” Diệp Sơ đẩy tay cậu ra.

“Tớ chỉ lo lắng cho cậu thôi!” Cậu vừa nói vừa nắm tay cô.

....

Thế là hai người cứ lôi lôi kéo kéo đi về nhà.

Lưu Mỹ Lệ không tin vào mắt mình nữa, thế nào mà lúc đi chỉ có một mình con gái, khi về lại thành hai người thế này? Hơn nữa ở phía sau là người mà bà không mong muốn con mình có quan hệ với cậu ta- chính là cậu nhóc nhà họ Vệ kia. Mà nhìn kĩ lại thì bà lại thấy cậu ta đang lặng lẽ nhìn con gái mình rất triu mến..... Lưu Mỹ Lệ rung mình, sắc mặt bà trở nên khác thường.

“Tiểu Bắc, cảm ơn cháu đã đưa Diệp Sơ về nhà nhé, trời đã tối như vậy còn làm phiền cháu, thật ngại quá, cháu mau về đi, đừng để mẹ cháu lo lắng.” Bà khéo léo đuổi khách.

Nếu những lời này do Diệp Sơ nói ra, Vệ Bắc chắc chắn còn có thể mặt dày mà ở lại thêm một lát. Nhưng lời này lại từ miệng mẹ vợ tương lai mà ra nên cậu nhóc hoàn toàn bó tay.

“Vâng thưa cô, cháu về đây, vậy cô chăm sóc cho Diệp Sơ.... Diệp Sơ nhé, cậu ấy vừa mới bị dính nước mưa.” Có thể nói đây là thái độ lịch sự nhất từ trước đến nay của cậu. Sau khi nói xong, Vệ Bắc lưu luyến nhìn Diệp Sơ thêm một chút rồi cậu mới quay người rời đi.

Vệ Bắc vừa đi, Lưu Mỹ Lệ nhanh chóng đóng cửa lại, thấy viên mắt con gái đỏ đỏ, bà vội vàng hỏi: “Diệp Sơ, con có sao không? Sao lại khóc, có phải tên Vệ Bắc kia bắt nạt con? Mau nói cho mẹ nghe đi!”

Lúc này tâm tình Diệp Sơ đã ổn định rồi, cô lắc đầu một cái: “Cậu ấy không bắt nạt con, là con nhớ A bảo, không quên được nó cho nên mới...” Cô chưa nói xong, vành mắt lại đỏ thêm chút nữa.

Thấy con gái đứng là khóc vì cái chết của A Bảo, Lưu Mỹ Lệ mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ có điều bà vẫn chưa yên lòng, nói thêm: “Diệp Sơ, con đau buồn mẹ có thể hiểu được, nhưng mà con đừng chạy ra ngoài một mình nữa được không? Cha mẹ đều ở nhà, mà lại để người khác nhìn thấy con khóc ở bên ngoài thì không tốt chút nào, con hiểu không?” Bà đã cố gắng nói nhẹ nhàng rồi.

Diệp Sơ không nhận ra là mẹ đang âm thầm bảo cô tránh xa Vệ Bắc. Cô suy nghĩ một lát rồi gật đầu.

Cái chết của A Bảo cũng là một kí ức khó quên với Diệp Sơ. Chú chó nhỏ này đã làm bạn với cô mười mấy năm trời, cho nên cô vẫn không thể nào quên được sự mất mát này.

Tâm trạng buồn bã cho nên cô ăn cũng ko còn ngon miệng nữa. Sau vài tháng như thế, từ trước đến giờ cân nặng của cô chỉ thấy tăng mà chưa bao giờ thấy giảm, vậy mà xuất hiện kỳ tích.....Cô sụt cân rồi!

22. Chương 22

Cho đến tận khi Diệp Sơ 16 tuổi, thì đây là lần đầu tiên kì tích Giảm Cân xảy ra. Tuy rằng cô gầy đi không nhiều lắm nhưng những nơi cần giảm thì lại giảm đi không ít : Eo nhỏ hơn này, chân nhìn cũng thon hơn, đặc biệt là khuôn mặt mồm mím trông giống như trẻ con giờ cũng gọn lại, cằm nhọn ra, đôi mắt to hơn.Ngoài ra thì làn da của cô vốn đã mịn màng sẵn. Có thể mơ hồ cảm nhận được ẩn giấu trong cô nhiều năm là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành

Cô vốn chẳng hề để ý đến những thay đổi này, nhưng là có người lại để ý muốn chết đi ấy.Không cần phải nói cũng biết, người này chắc chắn là Vệ Bắc.

Cô gái trong lòng cậu giờ lại trở nên xinh đẹp hơn, đáng lẽ ra cậu phải vui mừng mới đúng.Thế nhưng nhìn thấy cô càng ngày càng trở nên xinh đẹp đáng yêu hơn,thì Vệ Bắc chợt nhận thấy một mối nguy hiểm đang dần dần hình thành.

Những bạn nam trong lớp trước đây hay chê cười cô luôn tìm cách gần gũi cô. Mỗi lần Diệp Sơ thu bài tập, kiểu gì cũng có mấy cậu bạn í ới, bên trái gọi một câu lớp trưởng,bên phải lại léo nhéo một câu lớp trưởng .Đã thế bọn họ còn thỉnh thoảng mượn cớ thảo luận bài tập để tiếp cận Diệp Sơ.Khiến xung quanh đồn thổi những chuyện vô cùng mập mờ

Cái gì? Bạn hỏi Vệ Bắc làm thế nào mà biết được chuyện trong lớp Diệp Sơ chứ gì?

Chẳng phải đây là nhờ công lao to lớn của hai người đó sao?

Người thứ nhất chính là bà Tần Dao- mẹ của Vệ Bắc, trong khoảng thời gian bà tìm kiếm quan hệ để đi cửa sau, nói đến khô cả miệng cuối cùng cũng chuyển được cậu con trai vào ban tự nhiên.Tuy rằng Vệ Bắc và Diệp Sơ không được học chung lớp nhưng ít ra hai người cũng học cùng một tầng, lúc rảnh rỗi cậu lại thường đứng ở cửa lớp của cô, chuyện gì cậu mà chẳng biết.

Còn một người nữa, chắc đến chết mọi người cũng chẳng đoán ra.Đó chính là Lâm Mậu Mậu.

Lâm Mậu Mậu sao có thể phát triển quan hệ với Vệ Bắc chứ? Chuyện này phải nói lại từ đầu.

Mới đầu Lâm Mậu Mậu cũng không có ấn tượng tốt với Vệ Bắc, thậm chí cô còn nhiều lần nói xấu Vệ Bắc trước mặt Diệp Sơ.Nhưng mà tục ngữ có câu : Không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích lâu dài.

Lâm Mậu Mậu tuy không thích nhìn thấy Vệ Bắc hống hách.Nhưng cô càng không thể nhìn bạn nam mình thích lại đi thích cô gái khác.Khi nhìn thấy Diệp Sơ càng ngày càng được yêu mến, ánh mắt Triệu Anh Tuấn nhìn cô ấy mỗi lúc lại thêm si mê, đến nỗi mà cậu ta sắp chảy cả nước miếng luôn rồi.Lâm Mậu Mậu làm sao có thể không biết Triệu Anh Tuấn thích Diệp Sơ chứ?

Mặc dù cô là một cô gái rất có nghĩa khí nhưng cô tuyệt đối nhường người mình thích cho kẻ khác, thế nên cô đành phải làm một việc trái với lương tâm: Sống chết cô cũng phải tác hợp cho Vệ Bắc và Diệp Sơ.

Sau khi đưa ra quyết định này, đầu tiên Lâm Mậu Mậu đã bày tỏ thành ý với Vệ Bắc. Cụ thể là cô luôn luôn theo dõi hành động của Diệp Sơ,rồi lập tức báo cáo lại cho Vệ Bắc.Hơn nữa cô còn chủ động thay cậu bày ra kế sách để giúp cậu thu hút sự chú ý của Diệp Sơ ở mức tối đa.

Chẳng hạn như thế này:

“Lớp trưởng, lát nữa tan học cậu có rảnh không?” Vừa hết tiết, Lâm Mậu Mậu đột nhiên đứng dậy khỏi chỗ ngồi hỏi Diệp Sơ.

“Có, sao vậy?”

“KFC mới ra một món ăn có hình Doraemon, lát nữa đi mua cùng tớ đi?”

“Nhưng mà mẹ tớ bảo phải về nhà sớm.”

“Chắc chẳng sao đâu? Hôm nay là thứ sáu, chúng ta cũng tan học sớm mà, hơn nữa chỗ đó cũng không xa, cậu đi cùng tớ nhé!” Lâm Mậu Mậu phát huy hết khả năng đeo bám người.

Diệp Sơ không biết nên làm thế nào nên cô đành gật đầu.

“Tốt quá, vậy sau khi tan học cậu chờ tớ ở cửa chờ KFC nhé, không được trễ hẹn nhé!”

Diệp Sơ muốn nói: không phải chúng ta cùng lớp sao? Sao lại phải chờ nhau ở cửa chứ? Nhưng vừa định nói thì Lâm Mậu Mậu đã nhanh như chớp chạy ra khỏi phòng học nên cô cũng chẳng nói nữa.

Đến lúc tan học, Diệp Sơ thu dọn sách vở xong, định gọi Lâm Mậu Mậu đi cùng nhưng khi nhìn sang đã thấy không thấy người đâu. Cô hơi , thầm nghĩ cô bạn này thật kì quái, chẳng lẽ cô ấy đã quên lời hẹn rồi sao.

Tuy nghĩ như vậy nhưng Diệp Sơ dù sao cũng vẫn là một học sinh biết giữ lời hứa, quán KFC cách trường học không xa, nếu Lâm Mậu Mậu bảo đứng ở cửa chờ thì đến đó một lúc cũng không sao. Vì vậy Diệp Sơ đeo cặp sách lên, đi tới quán KFC.

Đứng ở chỗ đó, Diệp Sơ nhìn người đến người đi mà vẫn không nhìn thấy bóng dáng Lâm Mậu Mậu đâu.

Diệp Sơ cảm thấy hơi , chẳng lẽ cô ấy quên thật à? Kệ vậy, hay là mình về nhà thôi. Cô suy nghĩ xong, quay người đi về nhưng vừa mới quay đầu lại đã bị người phía sau chặn lại.

“Cậu?” Diệp Sơ hơi sững sờ, không ngờ lại gặp Vệ Bắc ở chỗ này.

“Tôi thì sao?” Vệ Bắc thản nhiên bấu môi một cái.

“Không sao cả....” Diệp Sơ lắc đầu một cái: “Tớ đang đợi Mậu Mậu, nhưng hình như cô ấy quên hẹn nên tớ đang chuẩn bị về nhà.” Cô nói xong liền vòng qua người cậu để đi.

Cô vừa mới nhấc chân, đã bị người ở sau lưng kéo cánh tay lại: “Này, Diệp Siêu Năng, cậu đói bụng hả?”

Hả? Diệp Sơ không hiểu cậu đang nói gì, lắc đầu: “Không đói.”

“Chắc chắn là cậu đang đói bụng!” Vệ Bắc khẳng định nói.

“....” Diệp Sơ giậm chân nói: “Tớ thật sự không đói.”

Vệ Bắc bị vẻ mặt vô tội của cô làm cho bực mình, cậu không tìm được cớ nào đành nói: “Cậu không đói nhưng mà tôi đói, đi ăn chút gì với tôi đi.” Cậu nói xong, im lặng kéo Diệp Sơ vào trong quán KFC.

Diệp Sơ không hiểu chuyện gì, cô chưa kịp lấy lại tinh thần đã bị kéo vào bên trong. Cô đứng ở phía sau Vệ Bắc trong nhóm đang xếp hàng một lúc, giống như hiểu ra cái gì liền đưa tay chọc chọc vào tay Vệ Bắc: “Này.”

“Sao vậy.” Vệ Bắc tức giận hỏi.

“Không phải cậu theo Mậu Mậu đến đây chứ?” Cô nói thẳng suy đoán của mình ra.

Về mặt Vệ Bắc cứng đờ: “Mèo mèo chó chó cái gì? Ai thêm đi theo cái đứa con gái giống đàn ông kia chứ. Nói nhanh, cậu ăn cái gì?”

Ở trong góc nào đó, Lâm Mậu Mậu kéo thấp mũ xuống, cô chưa kịp nuốt ngụm coca trong miệng xuống, suýt chút nữa thì phun ra ngoài: Tên Vệ Bắc khốn kiếp này, tôi phải đem cậu đi phẫu thuật chuyển giới tính mới được!

Diệp Sơ cau mày, cô suy nghĩ một chút nói: “Tùy cậu.”

“Cái gì là gọi là tùy hả? Nói nhanh!”

“.... Vậy coca là được rồi.”

“Chỉ uống coca làm sao mà đủ?”

“Thêm một phần khoai tây chiên nữa.”

“Biết rồi.” Vệ Bắc quay đầu, tươi cười nói với nhân viên phục vụ: “Cho một phần ăn gia đình, à đúng rồi, thêm một phần khoai tây chiên.”

Khóe miệng Diệp Sơ giật một cái, không nói gì.

Một phần ăn gia đình rất nhanh được mang lên, ngoài ra còn có một con búp bê Doraemon được tặng kèm theo chương trình khuyến mãi của cửa hàng.

Vệ Bắc nhú mồm nhìn con búp bê kia: “Xấu thế, đây là con gì vậy?”

“Đây là Doraemon.” Nhân viên phục vụ bó tay.

“Cái này xấu quá.” Vệ Bắc chỉ về phía đằng trước: “Tôi muốn cái kia.”

Nhân viên phục vụ đáng thương ngẩng đầu lên, nhìn lên trên tủ trưng bày treo một con heo vô cùng xấu xí, khóe miệng bắt đầu giật giật: “Cái này là của phần ăn khác.”

“Vậy lấy thêm một phần ăn kia.”

“... Đây là cái cuối cùng, nên cậu không được chọn nữa đâu đấy.” Nhân viên phục vụ vội nói.

“Biết rồi, sao nói nhiều thế?”

Cuối cùng, trước ánh mắt kì quái của mọi người, trên bàn ăn của hai người được để thêm một khay một phần ăn dành cho hai người nữa, ngoài ra còn có một con heo xấu xí.

“Trẻ con bây giờ ăn uống thật là...” Bà lão bên cạnh than vãn nói một câu bị Vệ Bắc trừng mắt hung hãn nhìn.

Diệp Sơ nghiêm mặt ngồi xuống, hơi khó chịu nói: “Thật ra thì hai chúng ta không ăn hết nhiều như vậy đâu...”

Vệ Bắc không trả lời cô, ngược lại còn cầm con heo trên bàn kia lăm bắm: “Cậu xem con heo này có giống cậu không?” Nói xong cậu còn chọc vào mũi con heo.

Giống.... Giống cái đầu cậu ấy. Cho dù Diệp Sơ có thể nhịn nhưng giờ phút này không thể nhịn thêm được nữa.

Cô chép miệng vài cái, bắt đầu uống coca. Cô vừa uống vừa cắn ống hút.

Ở bên kia, Vệ Bắc còn đang chọc chọc cái mũi con heo, vừa chọc vừa nói: “Chúng mình đặt tên cho nó đi, gọi là Siêu Nặng có được không?”

Diệp Sơ thấy mình sắp khóc đến nơi, có chết cô cũng không chịu nói chuyện.

“Gọi là Siêu Nặng đi?” Vệ Bắc vẫn nói tiếp.

“A Bảo....” Cuối cùng Diệp Sơ cũng lên tiếng.

“Cái gì?”

“Gọi là A Bảo chứ cái gì nữa.” Diệp Sơ nghĩ dù sao gọi như vậy còn tốt hơn là Siêu Nặng.

“Được.” Vệ Bắc gật đầu một cái, lại chọc vào mũi con heo: “Vậy tên mày sẽ là Siêu Nặng nhé, có nghe thấy không?”

Diệp Sơ: “...”

Bữa ăn này đúng là quái lạ, từ đầu tới cuối Diệp Sơ chỉ uống một cốc coca, và ăn nửa phần khoai tây chiên. Tất cả còn lại đều do một mình Vệ Bắc giải quyết nốt, nhưng dù sao một mình cậu cũng không thể ăn hết nhiều như vậy. Kết quả là lãng phí rất nhiều.

Lâm Mậu Mậu bóp cổ tay đứng ở trong góc, không ăn hết thì đừng có mà đổ đi, để cho mình ăn có phải tốt hơn không!

Phía bên này, Vệ Bắc còn khuyên Diệp Sơ: “Cậu ăn đi, sao lại không ăn thế?”

“Không muốn ăn.....” Có thể là do gần nhất đều ăn ít nên cô không thể ăn nhiều được nữa.

“Không muốn cái gì? Không ăn thì làm sao mà lớn được? Cậu nhìn cậu đi,thịt đâu rồi...” Vệ Bắc nói xong, không khách khí đưa tay ra bóp cánh tay của Diệp Sơ.

Lúc ấy đang là mùa hè nên cô mặc áo ngắn tay, cánh tay bị cậu cầm khiến Diệp Sơ cảm thấy không được tự nhiên lắm: “Cậu làm gì vậy, buông ra!”

“Không buông.” Cậu nhóc vừa nói xong lại giơ tay ấn ấn vào hông của cô: “Nhìn xem, ở đây cũng không có thịt...”

Mẹ kiếp, sao mình lại không nghĩ ra có thể ăn đậu hũ của Anh Tuấn theo cách như này nhỉ ? Lâm Mậu Mậu tiếp tục bóp cổ tay.

Đúng lúc Diệp Sơ đang bị Vệ Bắc làm phiền, thì điện thoại di động của Vệ Bắc đổ chuông.

Tuy Vệ Đông Hải dạy dỗ con rất nghiêm khắc nhưng dù sao ông cũng rất thương cậu con trai.Cho nên khi Vệ Bắc vừa vào trung học ông đã mua điện thoại di động cho cậu để thuận tiện liên lạc.

Vệ Bắc miễn cưỡng rút tay đang để trên eo của Diệp Sơ ra, để nghe điện thoại.

Là Lưu Hàn gọi tới: “A Bắc, không phải bảo tối đánh bida sao? Cậu ở đâu?”

Vệ Bắc liếc nhìn Diệp Sơ: “Hôm nay không được, có tí việc.”

“Này người anh em, sao không đi nữa chứ?Không phải chúng ta đã hẹn trước rồi sao, tôi còn định giới thiệu cho cậu vài người bạn đấy, nếu cậu không đến tức là không nể mặt tôi rồi.”

Đã nói đến mức này, Vệ Bắc dù sao cũng là một người trọng nghĩa khí: “Được, ở chỗ nào, tí nữa tôi đến.”

Vệ Bắc vội vàng cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn Diệp Sơ nói: “Tôi có chút việc, tôi đưa cậu về trước.”

“Không cần.” Diệp Sơ lắc đầu: “Tối tự về được rồi.”

“Không phải nói nhiều, tôi đã nói đưa cậu về thì tôi sẽ đưa cậu về.”Cậu luôn ngang ngược, hoàn toàn không để người ta lựa chọn.

Diệp Sơ đành chịu, cuối cùng vẫn phải cùng cậu đi về.

Lúc hai người đi ra, Lâm Mậu Mậu ở trong góc gào thét: Đóng gói, hai người quên đóng gói hả!!!!

23. Chương 23

Cuộc sống cứ thế trôi qua, nháy mắt đã đến cuối năm lớp mười một.

Gần đến lớp mười hai, áp lực học tập ngày càng nặng nề. Nhà trường ngày càng sát sao, cho nên mỗi tháng đều tổ chức một đợt thi để xếp hạng thành tích. Nhiều lần trước, điểm của Diệp Sơ cũng rất cao. Nhưng không hiểu sao đến kì thi cuối cùng, xếp hạng của cô bị tụt xuống hơn mười bậc.

Thành tích của con gái bị kém đi khiến cha mẹ cô rất lo lắng.Lưu Mỹ Lệ rất sốt ruột, đúng lúc đó thì nhà trường đột nhiên gửi thông báo cho gia đình, nói rằng nhân dịp nghỉ hè năm nay, nhà trường muốn tổ chức một lớp học hè cho các học sinh sắp lên lớp mười hai,học sinh nào cũng có thể tham gia. Trên danh nghĩa là tự nguyện nhưng khi chuẩn bị nhập học thì hầu như tất cả học sinh các lớp đều tham gia đầy đủ. Mỗi ngày mọi người đều dậy sớm sửa soạn đi học, thậm chí so với bình thường còn vội vã hơn.

Cứ bận rộn như thế, một tháng nhanh chóng trôi qua.

Kì học hè kết thúc, cuối cùng mọi người cũng có hai tuần nghỉ xả hơi. Thời gian này đối với học sinh cuối cấp mà nói thật đúng là một thứ xa xỉ. Các học sinh trong lớp đều vui mừng như điên. Một tháng học tập áp lực ai cũng muốn tức giận rồi.

Nhưng thầy giáo Mã chủ nhiệm lớp Diệp Sơ cũng chẳng nề tình. Sắp tan học còn ở lại lớp học đem kì thi cuối kỳ ra giáo huấn một trận.

Nghe giáo huấn xong, vốn các bạn ai ai cũng đang vui mừng, giờ cũng thấy ỉu xiu. Mọi người cúi đầu chẳng ai nói lời nào.

Thấy tình hình đó, thầy Mã cũng rất vui vẻ, gật đầu nói: “Lát nữa tan học , Diệp Sơ đến văn phòng của thầy một lúc.”

Diệp Sơ còn đang mơ màng, bỗng nhiên cô nghe thầy giáo nhắc đến mình, cũng hơi ngơ ngác.

Lâm Mậu Mậu ở bên cạnh đổ thêm dầu vào lửa : “Lớp trưởng, cậu đắc tội gì với ông Mã rồi hả? Vô duyên vô cớ sao lại gọi cậu đến văn phòng làm gì. Chắc chắn là không có chuyện tốt!”

“Không đâu, tớ chẳng làm gì cả.” Diệp Sơ nói một câu, cô tranh thủ cất dọn hết sách vở rồi đi đến văn phòng.

Kết quả là Lâm Mậu Mậu đã đoán trúng. Cô vừa đi vào văn phòng đã nhìn thấy khuôn mặt tức giận của thầy Mã.

Không đợi Diệp Sơ nói gì, cô đã nghe thấy “Bộp!” một tiếng. Thầy Mã ném một quyển sách trong tay xuống bàn, nghiêm nghị nói: “Diệp Sơ, gần đây tan học em đi về nhà với ai?”

Diệp Sơ giật mình, cô không nghĩ thầy Mã lại hỏi đến chuyện này, nhất thời hơi lơ mơ.

“Em không trả lời được phải không? Vậy tôi giúp em trả lời, có phải là Vệ Bắc đưa em về nhà đúng không?”

Thầy Mã vừa dứt lời, Diệp Sơ cuối cùng cũng hiểu ra ý ông là gì rồi.

Gần đây đoạn đường gần trường học đang sửa chữa, xe buýt cũng thay đổi lộ trình cho nên mỗi ngày Diệp Sơ đều phải đi một quãng đường rất xa mới bắt được xe buýt. Vệ Bắc biết được chuyện này liền cảm thấy cơ hội của mình đến rồi nên mỗi ngày cậu đều đạp xe theo Diệp Sơ, nhất định đòi đưa cô về nhà.

Lần đầu Diệp Sơ không đồng ý, lần thứ hai cũng không đồng ý, nhưng đến lần thứ ba, thứ tư... cô thực sự bị cậu làm phiền không sao chịu nổi. Rốt cục cô cũng đành để cho cậu nhóc kia đạt được mục đích.

Thế nên mấy ngày qua, cô đều để Vệ Bắc đưa về. Thật không ngờ tai mất trong trường thật nhanh nhay, mới mấy ngày mà đã đến tai thầy chủ nhiệm lớp rồi.

Thầy giáo Mã năm nay đã hơn bốn mươi tuổi, không giống như cô giáo Trịnh trước đây, ông không chấp nhận chuyện yêu sớm của học sinh. Vì thế, tại thời điểm quan trọng như này, thầy giáo Mã nhất quyết “thà giết nhầm, còn hơn bỏ sót”, đây chính là tác phong không bao giờ thay đổi của ông.

“Em nói thật đi, có phải em và cậu ta đang yêu nhau không?” Thầy giáo Mã rất nghiêm túc hỏi

Diệp Sơ lắc đầu.

“Không yêu nhau, tại sao em lại đồng ý để cậu ta đưa về? Các em đừng tưởng tôi không biết, từ lúc học lớp mười hai em đã bắt đầu...”

Trong lúc thầy giáo Mã đang thao thao bất tuyệt dạy dỗ Diệp Sơ, thì Vệ Bắc đến lớp của cô tìm người.

“Này, lớp trưởng của các cậu đâu rồi” Cậu không hề e dè, đi vào lớp túm lấy một bạn học sinh đang trực nhật lớp.

Bạn học bị hỏi liền run rẩy chỉ về phía văn phòng: “Bị... bị thầy giáo Mã gọi đi rồi.”

“Lão già đó không có chuyện gì sao lại gọi cô ấy...” Vệ Bắc bắt mãi lâu bâu một câu. Sau đó cậu đi về phía trước mấy bước, bỗng nhiên quay đầu nhẹ giọng nói: “Này cậu kia, cảm ơn nhé!”

Bạn học kia bị cậu làm cho sợ hãi đến nỗi làm rơi cả cây chổi, khuôn mặt méo mó cầu xin, làm ơn đừng cảm ơn tôi như thế mà!

Sau khi biết được Diệp Sơ bị gọi đến văn phòng giáo viên chủ nhiệm, Vệ Bắc cũng không kiên nhẫn chờ được nữa. Cậu liền đeo cái cặp sách rỗng không đi lên tìm người. Vừa đến văn phòng, thấy cánh cửa hơi

khép, Vệ Bắc định đẩy ra, vừa mới đưa tay lên thì cậu nghe thấy tên mình, cậu nhất thời ngơ ngẩn, nghe rõ ràng những lời từ bên trong: “Em muốn yêu đương, thầy sẽ không ngăn cấm, nhưng em cũng nên tìm một đối tượng phù hợp một chút. Em xem bộ dạng của cậu Vệ Bắc kia có ra gì nào? Là học sinh mà không chịu đi học, cả ngày chỉ chơi bời với một nhóm côn đồ, rốt cục em coi trọng cậu ta ở điểm nào hả? Đẹp trai sao? Diệp Sơ à, em ngây thơ quá rồi. Với sức học của em liệu có thi trượt Đại Học không? Còn tên Vệ Bắc kia thì có thể làm gì? Bây giờ hai em có thể yêu nhau nhưng đến lúc đó khoảng cách giữa các em sẽ càng lúc càng lớn, đến lúc đó cho dù thầy có không nói thì em cũng sẽ tự nhận thấy cậu ta không xứng đáng với em...”

Đang lúc nước bọt của thầy giáo Mã bay tứ tung, thì cửa phòng làm việc bỗng nhiên đập “Rầm” một tiếng. Vì chuyện xảy ra quá đột ngột nên cả thầy giáo Mã và Diệp Sơ đều giật mình. Đến khi quay đầu ra nhìn thì ngoài cửa không có một bóng người.

Tan học ngày hôm đó, Vệ Bắc cũng không hề bám lấy cô. Diệp Sơ đi một quãng đường rất dài, đón xe buýt về nhà, lúc cô về đến nhà thì trời đã tối rồi.

Vào nhà, cô lại thấy trong nhà không bật đèn, Lưu Mỹ Lệ ngồi trên ghế salon, không nói một lời nào.

Diệp Sơ thấy kì lạ nên hỏi: “Mẹ à, ba đâu rồi?”

“Tăng ca.” Mẹ cô trả lời hai tiếng rất cứng nhắc

“Vâng ạ” Diệp Sơ đáp lại, rồi thuận miệng hỏi tiếp: “Sao mẹ không bật đèn? Bị mất điện sao ạ...” Cô nói xong liền đi đến chỗ công tắc đèn ở gần cửa. Tay cô vừa chạm vào nút bật, thì cô nghe thấy giọng nói nghiêm nghị của Lưu Mỹ Lệ.

“Thầy giáo chủ nhiệm của con vừa gọi điện cho mẹ rồi.”

Diệp Sơ sững sờ, bàn tay đặt ở công tắc cũng dừng lại.

Chỉ thấy Lưu Mỹ Lệ nói tiếp: “Thầy giáo nói gần đây thành tích của con đã tụt xuống.”

Không biết tại sao, lần đầu tiên từ khi sinh ra, Diệp Sơ có cảm giác “có tật giật mình”. Cô cúi đầu vâng một tiếng.

“Con có thể nói cho mẹ nghe nguyên nhân là gì không?” Lưu Mỹ Lệ hỏi.

Diệp Sơ không lên tiếng, chỉ cảm thấy trái tim mình đang đập thình thịch.

Thấy con gái không nói câu gì, Lưu Mỹ Lệ dứt khoát nói vào vấn đề: “Thầy giáo Mã nói với mẹ, gần đây con rất thân thiết với Vệ Bắc phải không?”

Diệp Sơ cảm thấy khó thở, chuyện vốn là không có gì, tại sao khi nghe mẹ nói cô có cảm giác như mình đang làm sai điều gì đó. Cũng không biết là để giải thích hay an ủi chính mình, cô nói: “Mẹ, con với cậu ấy không có gì cả!”

“Không có gì, vậy tại sao con lại để cho cậu ta đưa về nhà? Không có gì, mà lần trước con chạy ra ngoài, rồi lại là cậu ta đưa con về? Không có gì, tại sao con và cậu ta luôn ở cạnh nhau như thế hả?”

Mấy câu hỏi liên tiếp, Diệp Sơ không sao trả lời được. Bởi vì ngay cả chính cô cũng chưa từng nghĩ đến, hoá ra cô đã vô tình để cho tên nhóc hư hỏng kia tham gia vào cuộc sống của cô nhiều đến thế!

Tại sao lại như vậy chứ? Lần đầu tiên trong đời, cô bỗng thấy những suy nghĩ của mình thật mơ hồ.

Khi cô còn đang mải suy nghĩ, Lưu Mỹ Lệ từ trên ghế salon đứng lên, đi đến trước mặt cô.

“Con gái à!” Bà thở dài, giọng nói bỗng nhiên trở nên dịu dàng hơn trước: “Mặc dù mẹ không biết con đang nghĩ gì nhưng mẹ cũng đã trải qua cái tuổi này. Rất nhiều việc con cho rằng đơn giản nhưng ai cũng phải lớn lên, con không nghĩ đến tương lai sau này sao?”

Tương lai sau này ư? Diệp Sơ yên lặng lắc đầu. Cho tới bây giờ cô chỉ biết rằng mình phải trở thành một học sinh giỏi, phải nghe lời cha mẹ, nghe lời thầy cô giáo. Thế nên cô cũng chưa từng đến tương lai của mình sẽ như thế nào?

“Có thể con cảm thấy bây giờ ở bên cạnh cậu ta rất vui vẻ. Nhưng đó chỉ là tạm thời mà thôi. Dựa vào thành tích học tập của cậu ta liệu có khả năng thi nổi vào Đại học cùng với con không? Nó có thể cho con cuộc sống mà con muốn không? Một ngày nào đó con sẽ nhận ra, con và cậu ta không đứng cùng một vị trí, hai đứa các con cơ bản không phải cùng một loại người.”

Diệp Sơ cúi đầu, cô tiếp tục im lặng.

“Hãy đồng ý với mẹ, con không được liên quan gì đến cậu ta nữa. Mẹ không muốn sau này nhìn con hối hận.” Lưu Mỹ Lệ đặt tay lên vai cô, khẩn thiết nói.

Trong khoảnh khắc đó, Diệp Sơ bỗng nhiên cảm giác trái tim cô bị bóp nghẹt. Một lúc lâu sau, trước ánh mắt tha thiết của mẹ. Cô lặng lẽ gật đầu.

24. Chương 24

Đối với việc sắp tiến vào những năm cuối cùng của cấp ba mà nói. Ngày nghỉ so với đến trường còn nhàm chán hơn. Làm xong đồng bài tập chất cao như núi kia thì chỉ còn lại việc ăn uống cùng với việc luyện nghe Tiếng Anh cũng đã hết ngày rồi.

Cũng may Diệp Sơ cũng không phải là người thích chơi bởi, cô ở nhà hai ngày, cũng không cảm thấy buồn chán. Rồi thỉnh thoảng cô lại nhớ tới những lời mẹ nói tới hôm đó... trong lòng cô lại thấy buồn buồn.

Đến buổi sáng hôm sau, Diệp Sơ ở nhà một mình học bài, thì nghe thấy có tiếng điện thoại reo lên, cô đặt bút xuống rồi chạy đến nghe điện thoại. Chưa đợi cô lên tiếng, đầu dây bên kia đã vang lên một giọng nói lo lắng.

“Alo, có phải là nhà Diệp Sơ không?”

Diệp Sơ ngẩn ra, cô không nhận ra là giọng nói của ai: “Là cháu ạ, xin hỏi cô là?”

“Diệp Tử à, dì Tần đây mà!” Giọng nói của Tần Dao trong điện thoại nghe rất sốt sắng.

“Vâng, dì Tần ạ, cô có chuyện gì không ạ?”

“Diệp Tử này, mấy ngày qua cháu có thấy Vệ Bắc nhà dì không?”

Nghe thấy cái tên này, trong lòng Diệp Sơ bỗng trở nên căng thẳng. Cô nhớ lại lời mẹ khuyên bảo, thản nhiên nói: “Không ạ, suốt kì nghỉ cháu chưa gặp cậu ấy ạ”

“Thật sao?” Giọng Tần Dao hơi thất vọng.

Diệp Sơ nghĩ trong lòng sẽ không nói gì nữa, nhưng ma xui quỷ khiến, cô lại hỏi một câu: “Vệ Bắc làm sao ạ?” Cô vừa hỏi xong, trong lòng liền hối hận. Rõ ràng cô đã đồng ý với mẹ rồi, sao vừa rồi lại không không chế được bản thân thế này?

Vừa lúc đó, Tần Dao đã nói: “Ài, cháu không biết sao! Từ lúc được nghỉ đến giờ, đã ba ngày nay Tiểu Bắc không về nhà. Dì gọi điện thoại nó cũng không nghe máy. Cha nó sắp tức đến chết rồi, còn cho rằng nó nhất định lại lêu lổng chơi bởi ở bên ngoài. Nếu nó quay về, ông ấy sẽ đánh chết nó. Tiểu Bắc sao ra ngoài làm chuyện xấu chứ? Mặc dù từ nhỏ nó hay đánh nhau gây chuyện, nhưng bản tính không hề xấu. Nhiều năm như thế mà chưa bao giờ nó ngủ ở ngoài một đêm.....Rất cuộc là nó đi đâu chứ...”

Tần Dao càng nói nghe càng đau lòng, giọng nói trong điện thoại có chút nghẹn ngào.

Dù sao cũng là hàng xóm nhiều năm, dì Tần lại đang buồn như thế, Diệp Sơ cũng thấy không vui. Cô an ủi dì Tần mấy câu qua điện thoại.

Rồi cả ngày hôm đó, vì cuộc điện thoại của dì Tần mà trong lòng Diệp Sơ không sao yên ổn. Cô nhớ lời hứa với mẹ, nên quyết tâm gạt chuyện này sang một bên tiếp tục làm nốt bài tập.

Buổi tối Lưu Mỹ Lệ tan ca về nhà, thấy con gái một mình ở nhà, ngoan ngoãn làm bài tập, bà thầm vui mừng. Xem ra những lời nói ngày đó cũng có tác dụng, dù sao bà mang nặng đẻ đau mười tháng mới sinh

được một đứa con gái bảo bối, sao con bé lại không nghe lời bà chứ? Xem ra vị trí của người làm mẹ như bà trong lòng con gái còn rất cao

Nghĩ đến đây, Lưu Mỹ Lệ thấy rất thoải mái. Bà quyết định xem xét ý thức của ông xã. Nhưng không, nấu nướng cơm nước xong xuôi, rồi sai ông đi xuống dưới tầng đổ rác.

Diệp Kiến Quốc đã làm việc cả ngày, ông ngồi trên ghế salon xem tin tức, còn lâu mới chịu nhấc mông. Thế là hai người lại cãi nhau ầm ỹ cả lên.

“Cái mông của ông bị dính trên ghế hả? Mau đứng lên cho tôi!” Lưu Mỹ Lệ mắng.

Diệp Kiến Quốc hừ một tiếng, không thèm để ý đến bà.

Lưu Mỹ Lệ nổi giận ngay tức khắc: “Ông muốn làm phản phải không? Ngày mai không muốn ăn cơm nữa hả, rác cũng không chịu đổ, heo còn chăm chỉ hơn ông đấy!”

“Ừ” Diệp Kiến Quốc gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Mặt dày đến như thế thì Lưu Mỹ Lệ cũng chẳng biết nói gì luôn.

Nghe thấy mẹ to tiếng, Diệp Sơ từ trong phòng ngó ra: “Mẹ à, sao thế?”

Vừa thấy con gái, Lưu Mỹ Lệ lại bắt đầu la hét: “Con không biết ba con lười thế nào đâu, bảo ông ấy xuống dưới tầng đổ rác mà cũng không chịu đi, đâu phải bảo ông ấy đi giết người hay cứu hỏa đâu, sao mà ông ấy nói linh tinh nhiều như thế hả #@&\$&*..

Diệp Sơ chỉ muốn nói: Mẹ à, mẹ thật giống một người đang tự nói chuyện một mình đấy. Nhưng dù sao cô cũng là một cô bé biết điều, cô im lặng nghe mẹ nói xong, rồi nói: “Để con đi đổ rác cũng được mà.”

Diệp Sơ cứ mặc bộ đồ ngủ, đi dép rồi mang rác xuống dưới.

Bởi vì thùng rác rất gần, Diệp Sơ đi xuống nhưng lười đóng cổng sắt. Đến lúc quay lại thì thấy đèn ở cầu thang tắt rồi.

Cô cũng không để ý, cô đi lên cầu thang rồi đóng cổng lại. Vừa xoay người, cô liền phát hiện ở cầu thang tối như mực có một tia ánh sáng yếu ớt, lúc sáng lúc tối, bỗng nhiên vài mẩu vụn li ti rơi xuống, sau khi rơi vài cái cô nhìn thấy dưới chân có mấy đầu thuốc lá.

Trên cầu thang có người sao?

Diệp Sơ giật mình. Cô ngẩng đầu lên thì phát hiện người đó đang từng bước đi từ trên cầu thang tối om kia xuống. Đầu tiên là chân, sau đó là cả người, cuối cùng khuôn mặt cũng hiện lên trong tầm mắt của cô. Diệp Sơ bỗng kinh ngạc.

Đó là Vệ Bắc đã lâu không thấy đâu!

Chỉ mới mấy ngày mà trông cậu đã thay đổi như một người khác. Tóc cũng đã dài quá, khuôn mặt càng thêm có vẻ thâm sâu hơn. Trên cằm mấy sợi râu lún phún, cả người toát lên một vẻ chán chường.

Diệp Sơ cau mày nói: “Cậu hút thuốc lá sao?”

Vệ Bắc hừ một tiếng, bóng dáng cao cao đứng tựa ở cầu thang, chẳng nói câu nào.

Diệp Sơ không thèm để ý đến thái độ của cậu, cô đi mấy bước đến trước mặt cậu, đưa tay ra nói: “Đưa đây.”

“Đưa cái gì?” Vệ Bắc bực mình hỏi một câu.

“Thuốc lá!” Diệp Sơ nói dứt khoát.

“Cậu muốn làm gì?”

“Trường học có quy định học sinh không được hút thuốc lá, cậu đưa thuốc lá cho tớ.”

“Quy định, quy định. Con mẹ nó, cậu lúc nào cũng chỉ biết nghe lời thầy giáo!” Nghĩ đến thầy giáo, Vệ Bắc liền nổi giận: “Nếu hôm nay tôi không đưa thì sao, cậu định tính thế nào? Mách thầy giáo sao? Hả?” Cậu nói xong, liền lôi ra một gói thuốc lá từ trong túi quần.

Chưa để cậu kịp lấy cái bật lửa ra, Diệp Sơ không nói gì, giật lấy bao thuốc trong tay cậu.

“Diệp Siêu Nặng, cậu điên rồi hả?” Vệ Bắc lập tức gào lên: “Ai cần cậu lo cho tôi! Con mẹ nó! Cậu nghĩ cậu là gì của tôi hả?”

Một câu nói này, khiến Diệp Sơ sững sờ.

Là gì? Đúng vậy, cô cũng đâu phải là gì của cậu ta? Cái gì cũng không phải....

Cô cười lạnh một tiếng, rồi nhét bao thuốc lá vào tay cậu.

Vệ Bắc không nghĩ đến Diệp Sơ đột nhiên lại làm thế, lập tức cậu cũng im lặng. Vừa rồi cậu cũng không ngờ mình lại thốt ra cái câu kia, không khỏi có chút hối hận. Diệp Sơ muốn tránh sang một bên để rời đi.

Giống như là phản xạ có điều kiện, Vệ Bắc kéo cô lại.

“Cậu định làm gì?” Giọng điệu của Diệp Sơ không được tốt lắm.

“Cậu làm trò gì thế hả? Lúc trước vừa giật bao thuốc của tôi, giờ lại trả cho tôi. Mẹ kiếp, cậu đùa giỡn tôi à!”

Diệp Sơ nghiêng răng, thấp giọng nói: “Cậu muốn giữ thì giữ, tôi không quản, tôi với cậu chẳng liên quan gì đến nhau!” Cô vừa dứt lời, thì có một lực rất mạnh kéo tay cô, lôi cô đến. Chưa để cô kịp phản ứng, đã bị Vệ Bắc ôm chặt vào trong ngực, vòng tay siết chặt lấy người cô.

Cậu nói rất nhỏ, cơ hồ nghe như âm thanh từ trong họng: “Ai nói không chúng ta không có quan hệ! Tôi nói có thì là có!” Nói xong, cậu hôn cô thật mạnh.

Cậu giống như phát điên hôn cô, cô bị ép chặt lên cánh cửa sắt lạnh như băng. Mặc kệ cô giãy giụa thế nào, cậu cũng cố tình chiếm đoạt tất cả.

Không biết bao lâu sau, người ở ngực cũng ngừng giãy giụa, giờ biến thành sự run rẩy. Tiếng khóc nức nở của cô truyền đến bên tai cậu.

Lòng ngực Vệ Bắc chợt căng cứng, cậu buông cô ra.

Đúng lúc đó “Bốp!” ... trên mặt cậu in hằn năm dấu ngón tay hồng hồng.

Cậu không nghĩ đến cô sẽ đánh cậu, cho nên nhất thời sững sờ. Khuôn mặt của Diệp Sơ đầy nước mắt, cô muốn đẩy cậu ra chạy lên tầng.

Vệ Bắc lấy lại tinh thần, cậu giữ chặt cổ tay của Diệp Sơ.

“Thật xin lỗi.”

Lúc này cậu ta nói xin lỗi thì có ý nghĩa gì nữa? Diệp Sơ đưa lưng về phía cậu, cô nghiêng răng: “Bỏ tay ra!” Giọng nói của cô lạnh như băng.

Rõ ràng là đêm mùa hè, mà nghe giọng nói của cô, Vệ Bắc vẫn cảm thấy người rét run. Cuối cùng cậu cũng buông bỏ hết tự trọng, nhỏ giọng nói: “Cậu đừng tức giận được không? Tôi sau này tôi sẽ không bao giờ đối xử với cậu như thế nữa. Tôi sẽ chăm chỉ đọc sách, không hút thuốc lá nữa, cũng không đánh nhau nữa. Sau này cậu nói điều gì, tôi cũng sẽ nghe theo...”

Trong lòng Diệp Sơ bỗng đau nhói, cô cũng chỉ lặp lại: “Bỏ tay ra!”

Vệ Bắc từ phía sau ôm lấy cô, cằm của cậu đặt lên vai cô: “Diệp Sơ, tôi thích cậu, tôi thật sự rất thích cậu, đừng rời xa tôi, tôi xin cậu...”

Trong đời này, cậu chưa từng hèn mọn cầu xin ai như thế. Diệp Sơ cảm giác thân thể mình khẽ run lên. Cảm giác này là gì đây? Cô thấy mình rất lạnh, lạnh đến nỗi chết lặng.

“Bỏ tay ra!” Cô nghiêng răng, nói lần thứ ba.

Cuối cùng, đôi tay ôm cô cũng buông lỏng. Người ở phía sau rũ tay xuống, vô lực lùi lại một bước, khuôn mặt chìm sâu vào trong bóng tối.

Diệp Sơ không quay đầu lại, mà cô cũng không dám quay đầu. Cô từng bước đi lên trên gác, nghe thấy tiếng cậu tự nhủ trong bóng tối: “Tôi có thể làm được... thật sự có thể mà...”

Dần dần, những âm thanh kia cùng với bóng dáng của cậu cũng biến mất vào trong bóng tối.

25. Chương 25

Lớp mười hai trong truyền thuyết cuối cùng cũng đến.

Vệ Bắc như phát điên lên vì chuyện học hành, khiến các thầy cô giáo của lớp cậu đều sợ hãi, đặc biệt là cô giáo Khương bất hạnh dạy môn tiếng Anh hai năm. Liên tục trong một tuần, cô thu được đầy đủ bài tập môn tiếng Anh. Cuối cùng cô cũng không nhịn được phải hỏi các thầy cô giáo khác trong văn phòng: “Thầy nói xem có phải học sinh Vệ Bắc mà em dạy bị kích động vì việc gì không? Trông không bình thường chút nào...”

“Bây giờ áp lực học tập lớn như vậy, không bình thường là bình thường...” Thầy giáo kia an ủi cô.

Cô giáo Khương: “....”

Lúc đó Diệp Sơ đang ở trong phòng làm việc bộ môn tiếng Anh lấy tài liệu ôn tập, động tác trong tay rõ ràng ngừng một lúc. Đến khi cô đang định giả bộ như không nghe thấy lại không nghĩ rằng xoay người phát hiện Vệ Bắc đang cầm quyển sách đứng ở cửa phòng làm việc.

Hai người đều nhìn thấy nhau, bước chân Diệp Sơ cũng dừng lại còn sắc mặt của Vệ Bắc cũng không tốt lắm.

“Vệ Bắc, có chuyện gì sao?” Cô giáo Khương ở bên trong không biết chuyện gì hỏi.

Vệ Bắc chuyển ánh mắt đang từ trên người Diệp Sơ, quay ra phía cô giáo giờ quyển vở bài tập lên: “Em tới để luyện nghe ạ.”

Câu nói này làm cho cô giáo Khương cảm thấy hãnh diện, chỉ thiếu điều đứng lên khỏi chỗ ngồi, nước mắt trào ra mà đón tiếp cậu: “Được được được, vào đi! Vào đi!”

Vệ Bắc lại nhìn Diệp Sơ đang đứng im tại chỗ, bước qua người cô.

Diệp Sơ hơi hơi rũ mắt xuống, nhưng rất nhanh cô lại ôm tài liệu trong lòng đi thẳng ra khỏi văn phòng.

Sau một tháng, bảng kết quả thi được công bố, thành tích của Diệp Sơ tiến bộ rõ rệt, dĩ nhiên là đứng đầu tất cả các môn!

Vậy mà tiến bộ của cô còn thua xa Vệ Bắc đang khiến cho mọi người sững sờ kia.

Tên kia thế mà không những không đứng ở vị trí thứ nhất từ dưới lên mà còn vượt lên năm mươi hạng trên bảng điểm.

Tuy rằng tất cả ban khoa học tự nhiên có hơn bốn trăm người, nhưng trong mười mấy năm học tập, giờ cậu đã có bước nhảy vọt đáng kinh ngạc. Tần Dao còn tưởng rằng nhà trường tính sai điểm nên bà lén lút vào văn phòng xem lại bài thi. Sau nhiều lần xem đi xem lại, xác định con trai thật sự có tiến bộ mà bà vui đến phát khóc.

Đây quả thực là kỳ tích..... Không! Phải gọi là thần tích!

Nhưng thần tích dù sao cũng chỉ là số ít, đến đợt thi tháng thứ hai, xếp hạng của cậu lại đi xuống hai bậc. Mặc dù như thế nhưng cuối cùng vẫn giữ vững được kết quả đó, căn bản đối với cậu mà nói thì việc đó cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Khi đó đang là lúc giao mùa thu đông, thời tiết bắt đầu thay đổi, trong trường học không ít học sinh bị cảm cúm.

Mặc dù từ sau khi trưởng thành, Diệp Sơ không hề bị bệnh, nhưng lần này không ngờ cô lại bị nhiễm virus. Mới đầu thì chỉ bị chảy nước mũi nhưng sau đó lại biến thành ho khan kéo dài liên tục hơn một tuần lễ.

Lưu Mỹ Lệ lo lắng cho sức khỏe của con gái, nhân dịp cuối tuần bà đưa cô đi đến trạm y tế xã để truyền nước. Đến khi hai bình truyền dịch treo trên kia đều đã hết thì trời đã chạng vạng tối, Diệp Sơ ôm chỗ bị chích lỗ kim tiêm trên tay, ra khỏi trạm y tế lại bị gió thổi qua, tránh không được cô lại ho khan một trận.

Đúng lúc đang cô đang ho, chợt nghe thấy bên cạnh có người hắt hơi một cái, cô nhìn sang hướng có tiếng động đó liền gặp phải Vệ Bắc đang chuẩn bị đi về.

Ánh mắt hai người giao nhau, Vệ Bắc hơi lúng túng.

“Cậu đừng hiểu lầm, tôi không phải tới cùng cậu, là tôi đến lấy thuốc hộ mẹ thôi.” Cậu vội vàng nói.

Diệp Sơ muốn nói cậu không giải thích thì tôi cũng không hiểu lắm, nhưng mà cậu vừa nói như vậy làm tôi hình như lại hiểu lắm thật .

Nhìn ánh mắt kia của cô, Vệ Bắc nhất thời như bị ai lấy hết dũng khí, nghiêm mặt nói: “Nhìn cái gì vậy? Chưa thấy trai đẹp bao giờ à!”

Trai đẹp thì nhìn thấy nhiều rồi nhưng chẳng qua chưa bao giờ thấy người xấu tính như cậu mà thôi.

Diệp Sơ khe khẽ thở dài, xoay người rời khỏi.

Mới đầu Vệ Bắc muốn đuổi theo nhưng vừa đi được hai bước vẫn nhìn thấy bóng lưng của cô không ngừng run lên vì ho khan , cậu đứng im tại chỗ hồi hận siết nắm tay nói thầm : “Sớm biết thế đã không chờ ở ngoài lâu như vậy! Thật cmn lạnh đến chết mà.... hắt xì!”

Vì vậy, lại qua thêm một tuần nữa, bệnh của Diệp Sơ cuối cùng cũng đỡ hơn nhiều, cùng lúc đó đợt thi giữa kỳ cũng lặng lẽ đến. Vì Diệp Sơ bị bệnh nửa tháng nên kết quả thi cũng bị rút vài bậc nhưng dù sao vẫn đứng trong vị trí mười người đầu bảng, cũng không tệ lắm.

Trái lại tên Vệ Bắc kia lại có tiến bộ, lúc này cũng đứng trong vị trí thứ hai mươi, đặc biệt là môn toán lần đầu tiên đứng trước mười tám người trong lớp của cậu. Thầy giáo Tiền vốn không ưa Vệ Bắc thiếu chút nữa thì ngã ngựa ra.

Buổi tối Lưu Hàn gọi điện thoại cho Vệ Bắc, nghe nói thành tích của tên này tiến bộ rất nhiều nên cũng rất mừng cho cậu. Cậu ta đề nghị ngày mai là cuối tuần đi hát Karaoke để chúc mừng nhưng lại bị Vệ Bắc từ chối.

“Ô hay, hôm nay mặt trời mọc đằng Tây à, hay là cậu đọc sách đến điên đầu rồi? Không được từ chối giống như ngày trước rủ cậu chơi ba ngày ba đêm đâu đấy, không phải chỉ có mấy tiếng đồng hồ thôi sao, cũng không mất bao nhiêu sức lực! Anh và vài người anh em đều ở đó, nếu cậu không đến là không nể mặt anh đâu đấy!” Lưu Hàn bên cạnh điện thoại cười nói.

Vệ Bắc im lặng nhưng vẫn nói ý từ chối: “Thật xin lỗi, bài tập tuần này rất nhiều.”

Lưu Hàn vốn không hay nói đùa, thấy Vệ Bắc nói vậy bỗng giật mình. Mãi một lúc sau cậu mới cười gượng nói: “Không đi thì thôi, cậu học tập cho tốt nha! Lúc rảnh rồi thì cùng đi chơi bóng! Tôi cúp máy đây!”

“Được.” Vệ Bắc nói xong cũng cúp điện thoại.

Đầu bên kia Lưu Hàn cầm điện thoại cười khỏ một tiếng: “Người anh em à người anh em....” Cậu bỗng nhiên nhận ra mình không chỉ bỏ qua cơ hội học tập mà còn rất nhiều thứ không thể quay lại được.

“Vào đi!” Bên cạnh cậu có một người thúc giục, ném cho cậu một liều thuốc.

Lưu Hàn bắt lấy hút một hơi thật sâu sau đó nhả ra một vòng khói rồi theo một nhóm đi vào trong quán bar.

Sau hơn một tháng, thành tích của Vệ Bắc đều tăng dần lên từng chút một, đến cuối kì thi, rốt cục cậu cũng đã lọt vào trong top ba trăm học sinh của ban tự nhiên, cũng may vừa đúng tên thứ hai trăm chín mươi chín.

Tên Diệp Sơ đứng thứ hai, người đứng trước cô chỉ cao điểm hơn một ít.

Đây chính là lớp mười hai, trường thi như là chiến trường.

Đối với học sinh lớp mười hai mà nói, trường học đã trở thành địa ngục giành đua khốc liệt, và rồi kì nghỉ đông cuối cùng cũng đến. Trường học của Diệp Sơ được nghỉ tất cả mười ngày, may là có thể nghỉ ở nhà chơi Tết. Lại được cái thầy cô giáo cũng biết bọn họ không dễ có được kì nghỉ, cho nên không giao quá nhiều bài tập, nói chung là cũng từ bi rồi.

Đêm giao thừa, trong lúc người dẫn chương trình ở đài CCTV đang cao giọng đọc lời chúc đầu năm mới thì Diệp Sơ lại ngồi làm nốt bài tập. Lưu Mỹ Lệ ở bên ngoài gọi cô: “Diệp Tử, đừng đọc sách nữa, mau ra đây xem liên hoan đêm giao thừa đi, có cả Quách Đông Lâm đấy!”

Diệp Kiến Quốc ở bên cạnh thực sự không nhịn được: “Bà đừng có Quách Đông Lâm, Quách Đông Lâm nữa, để ý một chút có được hay không hả?”

*Quách Đông Lâm sinh ngày 20.7.1961, quê gốc Diên Đài, tỉnh Sơn Đông- Trung Quốc, từng tốt nghiệp khoa Diễn xuất Học viện kịch nói Thượng Hải. Quách Đông Lâm thành công trong cả lĩnh vực sân khấu, điện ảnh và truyền hình. Khán giả Trung Quốc rất yêu thích anh qua các phim: Trái tim phụ nữ, Sống là chịu giày vò, Hai con hồ điệp, Ly hôn kiểu Trung Quốc, Câu chuyện của ban biên tập, Tôi yêu gia đình tôi, Cung từ Đại Minh, Đề hình quan Đại Tổng, Tô Đông Ba, Chuột yêu gạo... Ngoại hình chất phác, có phần hơi thô ráp, anh thường được giao các vai rất dân dã trong đời thường. Ưa quan sát và học hỏi, diễn xuất tinh tế, các vai của anh, dù là chính, thứ chính hay vai phụ, cũng rất sống động, cuốn hút.

Sinh trưởng trong một gia đình nghệ thuật, từ khi còn ngồi trên ghế nhà trường, hai anh em Quách Đông Lâm đã học diễn xuất từ cha mình với những rèn luyện khá ngặt nghèo. Với sự chỉ bảo nghiêm khắc của cha, Quách Đông Lâm luôn có ý thức cao về vai trò, trách nhiệm của người diễn viên. Cũng bởi được người xem yêu thích, anh từng được bình chọn làm “Đại sứ tuyên truyền đốt pháo bông an toàn ở Bắc Kinh” năm 2009 vừa qua, lãnh trách nhiệm đi tuyên truyền, giải thích cho người dân Bắc Kinh về những kinh nghiệm đón Tết an toàn bằng cách đốt pháo bông đúng cách thức. Ngoài ra, Quách Đông Lâm còn là gương mặt đại diện quảng cáo cho nhiều sản phẩm quen thuộc trong cuộc sống...*

Lưu Mỹ Lệ liếc nhìn ông một cái: “Ông thích Tổng Đan Đan của ông tham gia chứ gì!”

Tổng Đan Đan: diễn viên người Trung Quốc, từng đóng nhiều bộ phim nổi tiếng như Trộm Long Trảo Phụng, Kinh thành kì án....

Diệp Kiến Quốc im lặng....

Diệp Sơ ở trong phòng nhịn không được phì cười, đêm giao thừa năm nào cũng giống nhau, cô thật sự không thấy hứng thú gì cả nhưng thật ra xem ba mẹ đối đáp còn vui hơn so với diễn viên hài trên ti vi. Đúng lúc đó, trên bầu trời phía ngoài cửa sổ bỗng nhiên có một đốm lửa bay lên nổ trong bầu trời đêm tối rồi rơi xuống sáng chói cả một góc trời.

Diệp Sơ thấy pháo hoa này rất đẹp. Cô không chần chừ đến bên cửa sổ để ngắm, lại thấy một quả pháo hoa nữa đang bay lên rồi nổ tung. Sau đó là quả thứ ba, thứ tư, thứ năm.... ở trên bầu trời trước cửa sổ nhà cô giống như đặc biệt vì cô mà bắn vậy, thật vô cùng đẹp.

Quả pháo cuối cùng được bắn xong, Vệ Đông Hải ở trong phòng mắng một tiếng: “Thằng nhãi kia đừng bắn nữa, cẩn thận cháy!”

“Biết rồi! Ông già phiền phức đến chết....” Cậu lầu bầu một tiếng, nhìn ra chỗ cửa sổ kia rồi đi ra khỏi ban công.

Kỳ nghỉ đông kết thúc, rốt cuộc giai đoạn căng thẳng nhất của lớp mười hai cũng đến.

Học kì cuối cùng, Lưu Mỹ Lệ thấy con gái dậy sớm để chuẩn bị sửa soạn cho kì thi khó khăn, lại nghĩ tới học kỳ trước vì cô đi đường bị trúng gió mà bị cảm cúm làm bà không khỏi lo lắng hơn. Xem ra hằng ngày về nhà cũng không tốt mà điều kiện kí túc xá ở trường học lại càng không tốt. Nghĩ đi nghĩ lại, Lưu Mỹ Lệ quyết định thuê một phòng trọ ở ngoài trường học để tiện cho con học hành.

Đề nghị này hết sức được sự ủng hộ của chồng, hai người nhanh chóng tìm một phòng trọ cho con gái ở. Chủ cho thuê trọ là một bà cụ đã cao tuổi ở một mình, vừa may trong nhà cụ còn một phòng trống.

Lúc Diệp Sơ chuyển vào thấy trong nhà bà cụ có nuôi một con chó đáng vẻ không khác a Bảo là mấy, trông rất thích. Mỗi ngày về nhà cô đều chơi đùa với nó một lúc. Bà cụ cũng là một người yêu chó, thấy cô thích chó nên ẩn tượng với cô rất tốt nên bà hay quan tâm tới cô.

Hai tháng như vậy trôi qua nhanh chóng, cháu gái của bà cụ đột nhiên gọi điện thoại về muốn bà nội đến chơi. Bà cụ cũng không thích ở chung với con cái nhưng không thể chịu được cháu gái nhỏ làm nũng liền đi chơi hai ngày rồi về.

Buổi sáng lúc Diệp Sơ ra ngoài, bà cụ chủ nhà gọi cô quay lại đem chuyện đó nói với cô một chút. Ý của bà là bà đi chơi hai ngày, nếu Diệp Sơ cảm thấy không tiện thì bảo cha mẹ lên ở với cô.

Diệp Sơ lắc đầu từ chối, cô biết mẹ vừa phải lo chuyện ở cửa hàng vừa phải quan tâm đến chuyện ăn ở của cô đã rất vất vả rồi, hai ngày này cô không muốn làm cho mẹ phải lo lắng thêm.

“Bà ạ, cháu sẽ tự chăm sóc bản thân mình, bà đừng nói cho mẹ cháu biết, cháu không muốn mẹ phải lo lắng.”

Bà cụ cảm thấy cô bé này là người rất đáng tin tưởng lại thấy bản thân mình đi có hai ngày chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra nên cũng gật đầu đồng ý.

Cứ như vậy, Diệp Sơ bắt đầu cuộc sống tự lập trong hai ngày.

“Ý cậu nói là cậu phải ở nhà một mình trong hai ngày à?” Sau khi tan học Lâm Mậu Mậu hỏi Diệp Sơ.

Diệp Sơ gật đầu: “Thực ra chỉ có một đêm nay thôi, tối mai bà sẽ về.”

“Oa, vậy chẳng phải tối nay cậu có thể làm chuyện xấu rồi?” Lâm Mậu Mậu nháy mắt ra hiệu với cô.

Diệp Sơ xấu hổ, không biết trong đầu cô bạn này chứa những cái gì. Nếu cô mà biết được thì chắc có lẽ cô sẽ ra sức mà bóp chết Lâm Mậu Mậu mất, đương nhiên sẽ không có khả năng này.

Tự học buổi tối kết thúc, Diệp Sơ đeo túi sách về nhà, nhà trọ mà cô thuê ở ngay bên cạnh trường học, rõ một cái là có thể đến nơi.

Nhưng hôm nay không biết tại sao cô lại luôn có cảm giác có người đang đi theo cô, vì thế cô dừng bước xoay người lại nhìn về phía sau nhưng sau lưng cô chỉ có một đám bạn học cùng lớp.

Chẳng lẽ là ngủ ít quá nên sinh ra ảo giác sao?

Diệp Sơ không biết làm sao đành tiếp tục đi về phía trước. Đến tận khi vào cầu thang mới nghe thấy tiếng bước chân đi phía sau cô, lúc này cô mới khẳng định mình không phải có ảo giác, chợt xoay người lui về phía sau.

Lúc cô quay người lại làm Vệ Bắc suýt nữa thì va vào tường.

Bốn mắt ở phía xa nhìn nhau, Diệp Sơ hỏi: “Cậu đi theo tớ đến đây sao?”

26. Chương 26

Vệ Bắc lúng túng một lát, hết sức hùng hồn nói: “Tôi đi đường tôi, không khiến cậu lo!”

Mặt dày như vậy thì Diệp Sơ hết chỗ nói rồi, vì thế không thèm để ý đến cậu mà đi lên gác.

Cô đi mấy bước rồi quay đầu lại, thấy cậu vẫn chưa về mà còn theo cô đi lên vài bước. Điều này làm cho Diệp Sơ chợt nhớ đến lần xảy ra chuyện Vệ Bắc chặn mình ở dưới nhà rồi cưỡng hôn, khiến cô không khỏi hơi khấn trương. Cô chạy thực mạng lên trên gác.

Chẳng qua lúc đầu Vệ Bắc nghe Lâm Mậu Mậu nói hôm nay Diệp Sơ phải ở nhà một mình, cậu lo lắng cho cô nên mới đến xem một chút lại không ngờ cô đột nhiên lại chạy, nhất thời cậu liền tức giận.

Thật CMN lòng tốt xem thành lòng lang dạ thú, tôi sẽ không ăn cậu, cậu chạy cái quái gì!

Thế là từ bước hai bước biến thành một bước, cậu đuổi theo thật nhanh.

Dù sao tay chân cậu cũng dài, lúc đuổi theo lên trên gác thì thấy Diệp Sơ còn vội vàng tìm chìa khóa cửa, cô nhìn thấy cậu đuổi tới trước mặt, suýt chút nữa bị dọa sợ mà hét lên.

Thật ra thì Vệ Bắc có tật giật mình, thấy cô muốn kêu lên liền vội vàng vàng đi đến che miệng của cô lại: “Diệp Siêu Nặng, cậu gặp ma à? Sợ người ta không nghe thấy phải không?” Cậu khẽ mắng.

Diệp Sơ khó khăn giãy ra khỏi người cậu, hốt hốt nói: “Tóm lại là cậu muốn làm gì hả?”

Cậu vẫn còn đắm chìm trong cảm giác ôm eo của cô vừa nãy, vì thế trả lời một câu băng quơ: “Tôi thấy eo của cậu rất mềm....”

“Cậu.” Diệp Sơ bị cậu chọc tức đến đỏ cả mặt nhưng ngại đêm đã khuya sợ làm phiền đến hàng xóm, cô đành phải trừng mắt nhìn cậu một cái, lấy chìa khóa ra mở cửa.

Vệ Bắc đứng bên cạnh, không có ý đi về.

Diệp Sơ nhanh chóng mở cửa, chui vào bên trong. Sợ cậu chen vào nên lúc đóng cửa nên cô cố ý đạp chân ra bên ngoài một cái.

Vệ Bắc nhanh nhẹn nhảy lui về phía sau một bước, mắng một câu: “Cậu định mưu sát chồng à?” Cánh cửa trước mặt bỗng chốc liền đóng lại. Cậu giận đến muốn phá cửa, nắm đấm đập vào cánh cửa rồi dừng lại.

“Shit!” Cậu khẽ chửi một câu. Nếu cô giáo dạy tiếng anh của cậu mà biết cậu có thể thuận miệng dùng tiếng anh để chửi người, chắc rằng cô sẽ vui đến chết mất.

Diệp Sơ đóng cửa lại, một hồi lâu sau mà trong lòng vẫn còn sợ hãi. Mãi đến khi ngoài cửa vang lên một loạt tiếng bước chân đi xuống cầu thang, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm: Chắc là đi rồi... Nhưng cô không biết vì sao mà mình không thấy vui vẻ hơn chút nào, chỉ cảm thấy đầu hơi choáng váng, cả người đều mệt mỏi.

Vì vậy cô quyết định hôm nay sẽ đi ngủ sớm một chút, thu dọn nhà cửa rồi cầm quần áo đi tắm.

Tắm xong đã đến mười giờ tối, Diệp Sơ gấp một cái chuẩn bị vào phòng, cô chợt nhìn lướt qua cánh cửa đã bị cô đóng lại, không biết sao lại nghĩ đến cái tên bị mình nhốt ngoài cửa.

Cậu ta chắc là đã đi rồi nhỉ? Đùa hay sao, rõ ràng là mình đã nghe thấy tiếng bước chân của cậu ta xuống cầu thang rồi mà, nếu lúc này còn ở đây vậy chẳng lẽ là ma.

Mặc kệ có phải gặp ma hay không, tóm lại là Diệp Sơ cứ như bị ma xui quỷ khiến đi ra phía cửa, sau đó giống như bị trúng tà mà mở cửa nhìn ra bên ngoài.

Cô liếc nhìn một cái thật đúng là gặp ma rồi.

Vệ Bắc mặt đen lại giống như bức tượng đứng ngoài cửa, thấy nửa khuôn mặt của Diệp Sơ thò ra ngoài cửa, khẽ mắng một câu: “Cậu CMN không mở cửa sớm một lúc được à?”

Diệp Sơ bị dọa đến : “Cậu.... sao vẫn còn ở đây hả?”

“Liên quan gì đến cậu!” Cậu lại cau kính khó chịu.

“Ồ.” Giọng nói Diệp Sơ có vẻ khó chịu, chuẩn bị đóng cửa lại.

Thấy cô vừa muốn đóng cửa lại, Vệ Bắc lúc này mới nóng vội, nhanh chóng chống tay vào cánh cửa: “Này....” Cậu suy nghĩ một lúc lâu mà không kiếm nổi cái cớ nào, cuối cùng cũng lấy được cái cớ rất ngốc: “Tôi còn chưa chào tạm biệt cậu cơ mà.” Nếu mẹ cậu mà biết cậu lấy cớ này mà theo đuổi bạn gái chắc sẽ sùi bọt mép lên mắt.

Diệp Sơ cũng ngẩn ngơ, sau đó ừ một tiếng rồi nói: “Vây tạm biệt.” Nói xong cô lại định đóng cửa.

Nhưng cánh tay đang đặt lên tấm cửa không có ý muốn buông ra: “Thực ra....” Vệ Bắc dừng một chút: “Tôi vừa gọi điện thoại cho mẹ.”

“Cái gì?” Diệp Sơ sững sốt.

“Tôi nói với mẹ... Đêm nay sẽ ngủ ở nhà bạn học.” Cậu tiếp tục nói.

“Ừ.” Diệp Sơ tiếp tục cố gắng đóng cửa.

Thấy cô không có phản ứng gì, Vệ Bắc nghĩ phải cố không để ý đến, dù sao từ nhỏ đến lớn, vị trí của cậu trong lòng cô bé Siêu Năng này chắc rằng không đáng để nói.

Cậu mặt dày nói: “Tôi lừa mẹ thôi, thực ra đêm nay tôi không có nơi nào để ngủ.”

Diệp Sơ muốn nói: Vậy thì cậu đừng ngủ! Nhưng mà tay của cậu cứ như cái kim sắt để trên cánh cửa, nếu cô nói ra lời này chẳng phải sẽ rất khó nghe. Thế nên cô xụ mặt nói: “Nếu cậu dám vào, tôi sẽ gọi người.”

Thông thường lời thoại kế tiếp sẽ là: “Cậu kêu đi, kêu đến rất cổ hòng cũng sẽ không có ai đến cứu cậu đâu.”

Chẳng qua Vệ Bắc tất nhiên không phải là kiểu người đểu giả như thế mà chỉ có thể làm ra chuyện ở mức cao hơn mà thôi. Vì thế cậu không nói hai lời liền đẩy cửa, sau đó.... đi vào.

Diệp Sơ vừa mới nói xong, miệng cũng chưa khép lại mà cậu ta đã vào được, thế là cô lại thù người ra. Đến khi lấy lại được tinh thần thì Vệ Bắc đã xem xét xung quanh xong, cậu còn chỉ vào cái sô pha trong phòng khách mà lầu bầu: “Đêm nay tôi sẽ chịu chút thiệt thòi mà ngủ ở đây vậy.”

Cậu còn có thể mặt dày hơn nữa được không! Diệp Sơ suýt chút nữa thì mắng to nhưng cuối cùng cô cũng nhin. Bởi vì mười năm nay cô đã rút ra được kinh nghiệm, nếu tên mặt dày này mà muốn làm gì thì chắc chắn có thể vượt qua tưởng tượng của mình. Lúc này mà đuổi cậu đi còn không bằng để mặc cậu.

Vì vậy Diệp Sơ bỏ lại một câu: “Tùy cậu.” rồi xoay người vào phòng.

Tất nhiên vì đảm bảo sự an toàn của mình, cô còn cố ý nhìn lại hai lần, lúc này mới hài lòng mà trèo lên giường đi ngủ.

Đêm nay chắc chắn là một đêm không ngủ, nhớ tới tên Vệ Bắc chỉ cách có mỗi bức tường phía bên ngoài, Diệp Sơ làm thế nào cũng không ngủ được.

Cứ trần trọc trở mình như thế một lát thì cô chợt nghe thấy hai tiếng ‘cộc cộc’ ngoài cửa, sau đó Vệ Bắc tựa lưng vào cánh cửa hỏi: “Diệp Siêu Năng, cậu ngủ chưa?”

Diệp Sơ không để ý đến cậu, lại trở mình.

“Cậu đừng có giả bộ, tôi biết cậu không ngủ.” Cậu nói tiếp.

Diệp Sơ khẽ cắn môi, tiếp tục giữ im lặng.

Người bên ngoài lại cười khan hai tiếng: “Có tôi ở bên ngoài nên không ngủ được chứ gì?”

Diệp Sơ không cắn môi nữa, cô chỉ muốn ra ngoài cắn chết cậu ta.

“Không ngủ được thì tôi đây tạm thời nói chuyện với cậu một lát vậy.” Cậu lại bắt đầu lải nhải lầu bầu nói một đồng chuyện nhàm chán. Có lẽ khoảng hơn mười phút, Vệ Bắc đột nhiên hỏi: “Tôi nói này Diệp Siêu Năng, cậu đã nghĩ nên thi vào trường đại học nào chưa?”

“Chưa.” Cậu cứ độc thoại một lúc lâu cuối cùng Diệp Sơ cũng trả lời một câu.

Nghe thấy cô có phản ứng lại, hình như tên kia rất vui vẻ, lại tiếp tục nói: “Vậy cậu mau nghĩ đi, cậu thi trường nào thì tôi thi trường đó.” Nói xong, cậu lại dừng một lúc, giọng điệu trở nên hơi tủi thân: “Nhưng dù sao cũng phải nói lại, trường cậu thi thì chắc gì tôi đã thi nổi, tuy rằng thành tích hiện tại của tôi cũng có chút tiến bộ...”

“Vậy thì đừng thi nữa!” Diệp Sơ nói.

“Thế thì không được, mặc dù không thi vào cùng một trường nhưng nói không chừng có thể học cùng một thành phố. Tôi hỏi rất cụ thể cậu muốn thi trường nào hả? Tiết lộ một chút cũng chẳng chết đâu!” Cái giọng điệu nói chuyện của cậu chắc cả đời cũng không thay đổi được.

Diệp Sơ chợt buồn cười, im lặng một lúc cô mới nói ra: “Đại học C.”

Thật sự là không thi nổi rồi.... Vệ Bắc ở bên kia cánh cửa phiền não mà gãi đầu.

Thấy cậu bỗng nhiên im lặng, Diệp Sơ cảm thấy không quen cho lắm, cô muốn nói gì đó lại sợ mất mặt nên đành im lặng chờ.

Một lát sau, cuối cùng Vệ Bắc cũng lên tiếng: “Diệp Siêu Nặng.”

“Gì vậy?”

“Tôi hỏi... Lúc tôi vừa vào nhà, chắc cậu vừa tắm xong à?”

Sao lại hỏi chuyện này? Diệp Sơ nghĩ nghĩ rồi ừ một tiếng.

Bên kia cánh cửa vang lên mấy tiếng cười quái đản: “Thảo nào tôi thấy hình như cậu không mặc đồ lót.”

Diệp Sơ cầm cái gối ném vào cánh cửa.

Cô thì, sẽ không, không bao giờ quan tâm đến tên lưu manh này nữa!

27. Chương 27

Trước kì thi nửa tháng, trong trường tổ chức đợt thi thử cuối cùng. Không nằm ngoài dự đoán, Diệp Sơ lại đứng vị trí đầu tiên. Còn ngoài dự đoán của mọi người là Vệ Bắc đứng trong top một trăm. Không cao hơn cũng không thấp hơn, vừa đúng thứ một trăm.

Nghe được tin đó, Tần Dao mừng muốn phát điên. Đây chính là điều đặc biệt ở trường cấp ba, một trăm có nghĩa là đủ đạt chuẩn. Nếu cố gắng hơn một chút thì có thể được điểm cao hơn rồi. Nghĩ đến một năm trước con trai còn đứng thứ nhất từ dưới lên, khiến bà không khỏi vô cùng xúc động.

Rốt cuộc thì mình cũng đã dạy được con trai, nó không làm cho người làm mẹ như bà phải thất vọng.

So với Diệp Sơ và Vệ Bắc thì những bạn học khác không được may mắn như thế. Ví dụ như Lâm Mậu Mậu, kì thi thử cuối cùng đó cô bị tụt xuống hơn năm mươi bậc. Thành tích đó khiến cô ngầy ngẫn, lát sau liền khóc tu tu giống như trẻ con.

Lúc đó Diệp Sơ ở bên cạnh cũng không biết làm thế nào.

“Nếu mẹ biết được thành tích của tớ, chắc sẽ thất vọng lắm...” Lâm Mậu Mậu khóc đến thương tâm, cô vừa khóc vừa nói. Có rất nhiều bạn trong lớp đều quay ra nhìn cô rồi chỉ trỏ.

“Có cái gì hay mà nhìn? Các cậu chưa từng thi trượt bao giờ à!” Bỗng nhiên có một giọng nói tức giận vang lên trong lớp học. Trong phút chốc, Diệp Sơ còn cho là Vệ Bắc lại mò đến lớp mình rồi, nhưng khi ngẩng đầu lên, cô phát hiện về mặt Triệu Anh Tuấn đen xì, đang ngồi ở đó gào lên. Nhất thời cô cảm thấy hơi kì lạ.

Chưa từng thấy nam sinh hiền lành nhất lớp này tức giận bao giờ, nên các bạn trong lớp đều hơi sợ hãi. Mọi người đều không thấy thú vị nữa liền quay đi chỗ khác. Triệu Anh Tuấn đứng lên đi đến chỗ hai người, nói với Lâm Mậu Mậu: “Cậu khóc cái gì? Điểm số lúc cao lúc thấp là chuyện bình thường. Cậu phải cảm thấy may mắn vì đây không phải là thi thật mới đúng.”

Lâm Mậu Mậu xị xị cái mũi rồi ngừng đầu, bả vai còn run run vì khóc: “Nhỡ tớ không thi đỗ, thì phải làm sao bây giờ? Chúng ta đã hứa cùng nhau thi trường B mà...”

Hoá ra là như vậy nha! Các bạn học đang dài cổ hóng chuyện đều cười thầm thích thú.

Khuôn mặt Triệu Anh Tuấn đỏ hồng, thấp giọng nói: “Sao cậu nói to vậy hả, tớ cũng không chắc chắn sẽ thi đỗ. Chỉ biết cố gắng hết sức chứ còn sao nữa...”

“Ừ!” Lâm Mậu Mậu cố gắng gạt đầu, trên mắt vương lại mấy giọt nước.

Diệp Sơ yên lặng đứng nhìn hai người khích lệ nhau. Không hiểu sao cô lại nhớ đến tên đáng ghét kia.

Mấy tháng trước, cậu ta còn cầm tờ giấy đăng kí dự thi đại học C đứng trước mặt cô: “Cậu nhìn xem, nếu tôi cố gắng hết sức, thì cũng có thể đỗ được đại học C.”

Diệp Sơ nhớ lúc đó cô chỉ liếc cậu một cái: “Cậu cho rằng muốn thi đỗ là có thể thi đỗ sao? Tớ cũng chưa chắc chắn sẽ đỗ đâu!”

Kết quả là tên Vệ Bắc kia lại trượt mất, cậu ta chỉ tay vào mũi cô uy hiếp: “Mẹ kiếp! Tôi không cho phép cậu thi trượt. Nếu không bây giờ tôi cưỡng bức cậu!”

Diệp Sơ xụ mặt ném tờ giấy đăng kí cầm trên tay vào người cậu, cô lại cúi đầu khẽ mỉm cười.

Trong lòng cô thầm nghĩ: Thật ra thì thi vào trường đại học C cũng không khó.

Mặc kệ có muốn hay không thì kì thi tốt nghiệp định mệnh của học sinh cũng đã đến.

Tháng sáu, nhà trường đặt hàng rào ngoài cổng, trong trường toàn đầu người nhốn nháo. Tất cả phụ huynh đều lo lắng chờ đợi.

Thi xong môn Văn đầu tiên, Diệp Sơ đi ra khỏi trường thi thì thấy Vệ Bắc đã đứng ở ngoài huyết sáo, giơ tay chữ V ra hiệu tư thế chiến thắng với cô.

Thật ra thì thi tốt nghiệp cũng giống các kì thi ở trường cấp 3 ba mà thôi, có cần phải căng thẳng đến không? Lần đầu tiên Diệp Sơ vì một kì thi mà trở nên căng thẳng, nhưng không hiểu sao, bỗng nhiên cô lại thấy thoải mái hơn.

Buổi chiều thi Lý, quả nhiên cô không còn lo lắng nữa. Lúc chiều Lưu Mỹ Lệ cố ý đến đón con gái về nhà, thấy khuôn mặt bình thản của cô. Người làm mẹ đang lo lắng như bà cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Chiều mai thi Tiếng Anh, con đừng quên mang bút chì và tẩy nhé” Buổi tối lúc ăn cơm, Lưu Mỹ Lệ lại dặn đi dặn lại con gái lần thứ N.

Diệp Sơ vẫn gạt đầu như bình thường, chỉ là Diệp Kiến Quốc không chịu nổi: “Bà nói xong chưa hả? Hôm nay tổng cộng bà đã nói câu đó tám lần rồi, bà phiền muốn chết đi!”

“Ai bảo ông tám lần hả?! Mới bảy lần thôi!” Lưu Mỹ Lệ sửa lại lời ông.

“Bảy lần còn chưa đủ sao? Sao bà lại phiền phức thế nhỉ?”

“Không muốn phiền phức thì lúc đầu ông đừng có theo đuổi tôi, còn viết một đồng thư tình buồn nôn muốn chết...”

Diệp Kiến Quốc: “...”

Lưu Mỹ Lệ thấy ông xã không phản bác lại, bà cười ha hả nói với con gái: “Con gái à, con đã chọn học trường Đại Học nào chưa?”

“Còn chưa thi tốt nghiệp xong, bà hỏi cái này làm gì?” Diệp Kiến Quốc ở một bên lại nói xen vào.

“Diệp Kiến Quốc, hôm nay ông có tình gây sự với tôi phải không?”

“Là bà muốn gây chuyện đó chứ...”

Hai vợ chồng cứ nói qua nói lại, bỗng nhiên Diệp Sơ nói một câu: “Đại học C ạ.”

“Vậy hả?” Hai người đồng thời dừng lại, nhìn về phía con gái.

Diệp Sơ yên lặng, lặp lại một lần nữa: “Con muốn học trường C”

Bầu không khí trở nên khác thường. Một lúc sau, Lưu Mỹ Lệ cười cười: “Trường C cũng rất tốt, chỉ hơi xa một chút.” Thấy con gái không nói gì, bà vội vàng bổ sung: “Nếu con có thể thi đỗ thì xa một chút cũng không sao. Đó cũng là trường Đại Học danh tiếng nhất nhì, người khác muốn thi cũng không được. Có đúng thế không bố nó?”

Diệp Kiến Quốc buồn buồn hừ một tiếng.

Dù cha mẹ Diệp Sơ còn muốn cho con gái đi học xa hay không thì ngày thi thứ hai vẫn tiếp tục. Buổi sáng thi Toán xong, Diệp Sơ làm bài rất tốt. Lúc từ trường đi ra thì cô gặp Vệ Bắc đang cau mày đi đến. Trong lòng cô bỗng trùng xuống.

“Thằng nào ra đề thế hả! Con mẹ nó! Sao lại ra cái đề thi biến thái như thế!” Vệ Bắc mắng thăm trong miệng.

Trong lòng Diệp Sơ cũng thoải mái hơn một chút. Bài cuối cùng của đề thi thật sự khó. Cậu ấy không làm được cũng có thể hiểu được.

“Diệp Siêu Nặng” Vệ Bắc bỗng nhiên gọi cô.

“Sao vậy?” Diệp Sơ cảnh giác nhìn cậu.

“Buổi chiều thi Tiếng Anh, cậu cho tôi mượn cục tẩy đi.”

“Cậu đi thi Tiếng Anh mà tẩy cũng không mang theo sao?”

Vệ Bắc cười khan: “Quên mất rồi ...”

Diệp Sơ đen mặt, bẻ đôi cục tẩy đưa cậu: “Cho cậu này.”

“Sao bây giờ lại đưa tôi? Nhỏ như thế kiểu gì tôi cũng làm mất, đợi lát nữa thi tôi đến lấy.”

Có cục tẩy mà cậu ta cũng không giữ được. Diệp Sơ khinh bỉ nhìn cậu rồi cô cất hai cục tẩy nhỏ vào trong hộp bút.

Hai rưỡi chiều, cuối cùng tiếng chuông báo hiệu giờ thi môn tiếng anh cũng vang lên đúng giờ. Diệp Sơ hoà vào dòng người đi vào trường thi, cô nắm chặt cục tẩy trong tay.

Không phải cậu ta lại quên rồi chứ?

Cô để giấy thi lên bàn, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Bắt đầu phát đề thi, các em học sinh tập trung vào bài thi của mình, không được trao đổi bài.” Lời giáo viên coi thi vang lên. Diệp Sơ vẫn cầm cục tẩy trong tay, cô hơi híp híp mắt.

Nhất định là cậu ta lại quên rồi, trí nhớ quá tệ!

Tiếng chuông báo hiệu giờ làm bài bắt đầu, thì trong phòng thi bỗng phát ra tiếng loa thông báo chuẩn bị thi. Trong lúc mọi người đang tập trung làm bài, thì Diệp Sơ nghe thấy tiếng hai vị giám khảo coi thi.

“Trường thi của chúng ta còn thiếu một thí sinh!”

“Đã đến giờ thi rồi, còn ai chưa đến vậy hả?”

“Số báo danh 12, tên là Vệ Bắc.”

“Để tôi đi tìm xem, cuộc thi quan trọng như thế này, lại xảy ra chuyện gì thế...”

Những lời về sau Diệp Sơ nghe còn chưa rõ, thì âm thanh tính giờ đã vang lên. Cô như người mất hồn, một tay cầm bút, còn một tay cô cứ nắm chặt cục tẩy. Móng tay bấm vào da thịt.

Hai tiếng thi Tiếng Anh cũng trôi qua. Chuông báo hết giờ cũng vang lên. Dù thi tốt hay không tốt thì mọi học sinh đều thở phào nhẹ nhõm

Cuối cùng cũng kết thúc rồi!

Sân trường im lặng giờ bỗng trở nên ồn ào, âm ĩ bên tai tiếng “ Tự do rồi! Thoát rồi!” Diệp Sơ thu dọn sách bút đi ra khỏi phòng thi, cô cảm giác như mình đã trải qua cả một thế kỷ.

Cô ngẩng đầu nhìn phía bên kia trường thì, có bạn thì buồn rầu, có bạn thì cười tươi như hoa. Nhưng không có người mà cô muốn nhìn thấy.

Trong lòng cô chợt trống rỗng, vô cùng cô đơn.

Lần đầu tiên cô hi vọng được nhìn thấy người đó đi ra, về mặt bắt cần giờ tay hình chữ V về phía cô. Thế nhưng mọi người đã đi ra hết mà vẫn không thấy người kia.....

“Diệp Tử, con thi thế nào?” Lưu Mỹ Lệ đã đứng trước mặt con gái.

Diệp Sơ im lặng, không nói gì.

Nụ cười trên mặt Lưu Mỹ Lệ cứng đờ: “Thi thì cũng thi xong rồi, con suy nghĩ làm gì ? Đừng quan tâm nữa. Đi, chúng ta về nhà ăn một bữa cơm thật ngon! Ba con đang chờ chúng ta ở nhà đó!”

Diệp Sơ gật đầu, khoé mắt bỗng nhìn thấy một dáng người đứng nghiêm chỉnh trong đám đông. Quần áo của cậu bị rách, trên mặt còn có máu.

Một cái tát vung ra, Tần Dao đứng ở trước mặt cậu con, bà giận đến run người.

“Bình thường con đánh nhau thì không nói, giờ là kì thi tốt nghiệp cấp ba! Con lại đi đánh nhau? Sao con không bị chúng đánh chết đi hử!” Một cái tát nữa lại rơi trên mặt cậu.

Vệ Bắc nghiêng rằng không nói gì. Đôi mắt của cậu quật cường nhìn về phía Diệp Sơ. Không biết vì sao, Diệp Sơ cảm thấy vô cùng lo lắng.

“Diệp Tử, sao con còn chưa đi vậy?” Lưu Mỹ Lệ gọi.

“Con tới đây!” Diệp Sơ đáp lại, cô liếc mắt nhìn Vệ Bắc rồi vội vã chạy theo mẹ.

28. Chương 28

Mặc dù kì thi tốt nghiệp phổ thông đã kết thúc nhưng chuyện Vệ Bắc bỏ thi môn tiếng Anh đã nhanh chóng truyền đến tai tất cả các bạn học thông qua internet và điện thoại. Buổi tối Diệp Sơ lên QQ, thấy Lâm Mậu Mậu gửi một icon “kinh ngạc”.

[Miêu Miêu]: Tổ nghe nói Vệ Bắc không thi môn Tiếng Anh (o)?

[Mẹ A Bảo]: Hình như thế...

[Miêu Miêu]: Đã xảy ra chuyện gì vậy?

[Mẹ A Bảo]: Tổ không biết.

[Miêu Miêu]: Không phải chứ? Cậu là bà xã của người ta mà không biết sao?

[Mẹ A Bảo]: =;=

[Miêu Miêu]: Cậu ta xong rồi, bỏ thi một môn quan trọng như thế! Tiếc quá, cậu ấy đã tiến bộ nhiều như thế, làm sao bây giờ đây?

[Miêu Miêu]: Cậu ấy có học lại không nhĩ?

[Miêu Miêu]: Học lại rất cực khổ đó....

[Miêu Miêu]: Diệp Tử à?

[Miêu Miêu]: Cậu còn ở đó không?

[Miêu Miêu]: ?????

[Mẹ A Bảo] : Tổ có việc bận chút. 88

[Miêu Miêu]: Ặc.... 88

Trích dẫn:88: số 8 trong tiếng Trung đọc là bát .88 = bát bát phát âm gần giống bye bye

Tất máy tính, trong lòng Diệp Sơ lại thấy không yên. Một ngày nữa sẽ có kết quả kì thi. Dù kết quả của Diệp Sơ có ra sao thì kết quả của Vệ Bắc cũng không tốt đẹp gì rồi.

Kì thi quan trọng như vậy, tại sao cậu ấy lại đi đánh nhau?

Một ngày qua, Diệp Sơ luôn suy nghĩ về vấn đề này. Cô thực sự không hiểu, chẳng lẽ đối với cậu ta việc đi đánh nhau còn quan trọng hơn thi tốt nghiệp sao? Hay là cậu ấy có nỗi khổ tâm....

Diệp Sơ nghĩ đến đau cả đầu, lúc này tiếng mẹ gọi từ trong bếp truyền đến: “Diệp Tử à, con xuống siêu thị dưới nhà đi, hết tương rồi!”

“Vâng!” Diệp Sơ trả lời rồi tiện tay cầm ví tiền đi ra cửa.

Siêu thị ở ngay gần khu chung cư. Bây giờ là giờ bữa cơm tối nên cũng không có nhiều khách lắm. Diệp Sơ đi đến kệ hàng, cô lấy một lọ tương rồi ra quầy trả tiền. Đến lúc lấy tiền mới phát hiện trong ví không có tiền.

Cầm chiếc ví rỗng không trên tay, cô cùng với nhân viên thu ngân nhìn nhau có chút .

Diệp Sơ nói: “Chuyện này... Để em quay về lấy tiền...”

Cô còn chưa nói hết, thì một cánh tay ném tờ tiền lên quầy: “Tôi trả giúp cô ấy.”

Tiếng nói quen thuộc vang lên, trong lòng Diệp Sơ không khỏi chấn động. Cô quay đầu thì nhìn thấy Vệ Bắc đã đứng sau lưng cô từ lúc nào. Trên mặt vẫn còn vết bầm tím. Sau nhiều ngày không gặp, ánh mắt của cậu ta hình như cũng sắc bén hơn so với trước.

“Không cần đâu, tớ về lấy được rồi...” Diệp Sơ lấy lại tinh thần, vội vàng nói.

“Nói linh tinh nhiều thế để làm gì? Còn không cầm tiền đi!” Vệ Bắc mặt lạnh trừng mắt với nhân viên thu ngân.

Diệp Sơ trong lòng toát mồ hôi lạnh: Cậu ta tới cướp sao....

Từ siêu thị đi ra ngoài, không khí có chút khác thường.

Diệp Sơ cầm chai nước tương, cúi đầu đi phía sau Vệ Bắc. Tiếng dép của cô quét trên sân loẹt quẹt.

“Diệp Siêu Nặng!” Vệ Bắc bỗng dừng bước.

“Hả?” Diệp Sơ dừng ngay lại, thiếu chút nữa thì va vào người cậu.

“Cậu không có mắt nhìn đường à?” Vệ Bắc mắng.

Diệp Sơ: “...”

Giữa hai người lại lâm vào trầm mặc, một lát sau, Diệp Sơ chợt nghe cậu lẩm bẩm: “Thật xin lỗi...”

Cái gì cơ? Diệp Sơ giật mình, ngẩng đầu nhìn cậu.

Hai người hơn kém nhau đến hai mươi cm chiều cao. Diệp Sơ ngẩng đầu lên nhìn cậu thật giống như một thú nuôi nhỏ ngoan ngoãn.

Vệ Bắc cổ khồng chế không đưa tay ra vò tóc của cô, cậu rút tay vào túi quần rồi nói: “Hôm thi Tiếng Anh, tôi đã không đi thi...”

Diệp Sơ rất muốn hỏi, tại sao cậu không đi thi. Nhưng lời nói ra đến miệng lại dừng lại. Cô hỏi: “Ba mẹ cậu rất tức giận sao?”

Vệ Bắc cười khổ: “Có thể không giận à?” Rồi cậu chỉ vào mặt mình: “Đây là kiệt tác của cha tôi này.”

Diệp Sơ yên lặng, không biết nên nói gì.

Hai người im lặng trong chốc lát, bỗng nhiên Vệ Bắc xoay người quay lưng lại phía cô, cậu đá mạnh viên sỏi dưới chân. Giọng nói của cậu rất nhỏ: “Con mẹ nó! Tôi không đánh nhau, tôi đã đồng ý với cậu rồi mà, nhưng cái lũ khốn kiếp đi không chịu để tôi đi...”

“Cái gì cơ?” Diệp Sơ nghe không rõ lời cậu nói, cô ở phía sau hỏi lại.

Vệ Bắc quay đầu lại, nghiêng răng: “Không có gì.”

“VẬY VỪA RỒI CẬU NÓI...”

“Cái gì mà mới vừa rồi với không mới vừa rồi, tôi đi đây!” Vệ Bắc định chạy đi.

“Chờ một chút!” Diệp Sơ bỗng nhiên gọi cậu.

Cậu dừng bước, quay đầu lại: “Sao?”

“..... Tớ muốn trả lại tiền cho cậu.”

“Shit! Cậu không còn gì khác để nói à?” Vệ Bắc tức giận lắm bầm một câu, rồi nói với cô: “Đã bảo không cần, sao dám con gái các cậu phiền phức thế hả?” Nói xong cậu liền chạy đi, không hề quay đầu lại.

Diệp Sơ đứng yên trong bóng tối, nhìn theo bóng lưng cậu rời đi. Cô nghĩ mãi cũng không hiểu ra vừa rồi cậu đã nói gì.

Mấy ngày lại trôi qua, cuối cùng cũng đã có kết quả thi tốt nghiệp.

Điểm của Diệp Sơ cũng không tệ, chỉ có môn tiếng anh lại thấp hơn dự tính mười điểm. Mặc dù thành tích của cô vẫn đứng top đầu nhưng điểm số bị thiếu mười điểm cũng ảnh hưởng nghiêm trọng đến cơ hội đăng kí vào trường C. Dựa vào điểm chuẩn các năm qua thì cô rất có thể sẽ bị trượt.

Con gái thi không đỗ trường mình muốn. Làm cha mẹ chắc sẽ rất buồn. Nhưng khi biết được điểm số của Diệp Sơ, hai vị phụ huynh kia lại cười híp mắt cả ngày.

Có biết bao nhiêu trường đại học không hề thua kém trường C, thế nhưng con gái lại chọn một trường ở xa như thế. Nếu quả thực cô đã rời đi đến tận nơi xa xôi đó để chịu đựng cuộc sống vất vả thì không bằng cô học ngay trường Đại học gần nhà cho xong. Ví dụ như trường F, tiếng tăm tuy thua kém trường C một chút, nhưng cũng không hề xoàng đâu.

Thế nên, Lưu Mỹ Lệ và ông xã hợp sức, ngày đêm động viên con gái đăng kí trường F.

“Một cô bé như con không cần thiết phải đi xa như thế để thành con một sách đâu, nên ở đây cho tốt, ở gần mẹ cũng dễ dàng chăm sóc cho con.” Lưu Mỹ Lệ tận tình khuyên nhủ.

“Còn tiết kiệm được tiền đi lại nữa.” Diệp Kiến Quốc ở bên cạnh phụ hoạ .

“Đúng đó, tiết kiệm được tiền đi lại thì sẽ có tiền mua đồ ăn ! Mỗi tuần con về nhà, mẹ sẽ dẫn con đi ăn Hambegur!”

Diệp Sơ cảm thấy buồn cười, trong mắt ba mẹ cô mãi mãi chỉ là một cô bé mập thích đồ ăn sao? Nhưng những lời của họ cũng không hề vô lý. Dựa vào điểm số của cô, đăng kí vào trường C cũng thật nguy hiểm.

Trên đời này còn có nhiều người tài giỏi mà thi trượt, cô không muốn giống học lại giống như bọn họ. Có lẽ cô nên nghe theo ba mẹ thôi.

Do dự mấy ngày, thì hạn cuối cùng đăng kí cũng đã đến. Cô cầm phiếu điểm ra để khai, Diệp Sơ bỗng cảm thấy vô cùng khó xử.

Liều đăng kí trường C hay là muốn chắc chắn thì đăng kí trường F đây?

Cô cũng không phải là tuýp người thích mạo hiểm. Sau một ngày suy nghĩ, Diệp Sơ quyết định ghi danh trường F theo mong muốn của cha mẹ.

Đã chọn được trường, thì bước tiếp theo cô nên chọn khoa học. Ba mẹ nàng cảm thấy đã can dự vào việc chọn trường của cô rồi thì khoa học sẽ tùy cô lựa chọn.

Không có cha mẹ góp ý, Diệp Sơ lại chẳng biết chọn khoa nào. Từ nhỏ cô đã không muốn tranh giành với người khác, thành tích cũng không xuất sắc hẳn về môn nào. Có rất nhiều khoa để học mà trong mắt cô lại thấy nó chẳng có gì khác biệt.

Cứ do dự mãi, rốt cuộc cô lại kéo dài thêm một ngày nữa.

Buổi tối Lâm Mậu Mậu gọi điện hỏi Diệp Sơ quyết định học khoa gì. Cô ấy nói mình sẽ học khoa y, sau này sẽ gior tay là dễ dàng giết được người. Còn Triệu Anh Tuấn thì theo ngành khảo cổ học, dường như muốn dâng cuộc đời cho lịch sử.

Chỉ có Diệp Sơ, cô lại chẳng hề có mục tiêu nào, nên vẫn để trống ô ngành học tự chọn.

Thiếu chút nữa thì cô đã đổ xúc sắc để chọn rồi. Kết quả là xúc sắc trong tay còn chưa rơi xuống bàn thì cửa sổ đã bị người ta dùng đá ném vào.

May mà mọi người đều đang xem tivi, nếu không thì mẹ cô sẽ cho rằng nhà có trộm rồi.

Diệp Sơ mở cửa sổ ra, thì thấy Vệ Bắc đang đứng ở dưới cầm viên đá, giống như cậu ta là định ném tiếp viên thứ hai vậy.

“Cậu làm gì thế?” Diệp Sơ hỏi.

“Xuống đây!” Vệ Bắc thấp giọng nói.

Cậu ta không thể dùng phương pháp lịch sự hơn được sao? Diệp Sơ cực kì buồn bực nhưng cô vẫn lấy có để xuống dưới.

Ở bên dưới, Vệ Bắc đang đứng dưới tán cây đợi cô. Cậu mặc một bộ quần áo T- shirt màu xanh bên trên có một chữ T, vết thương trên khuôn mặt đã đỡ rồi. Cả người tản mát đầy sức sống.

“Cậu có việc gì thế?” Diệp Sơ hỏi.

“Ba đã sắp xếp cho tôi thi trường công an.” Vệ Bắc nói thẳng vào vấn đề, giọng nói của cậu nghe rất vui vẻ.” Mặc dù không phải đại học C, nhưng chỉ cách một thành phố thôi. Tôi đã tra rồi, từ chỗ tôi đến trường C rất gần, ngồi xe buýt cũng có thể đến.”

Diệp Sơ sững sờ, cô thốt ra: “Tớ không đăng kí trường C.”

“Cái gì?” Khuôn mặt Vệ Bắc liền biến sắc, hẳn là cậu không nghĩ đến Diệp Sơ lại nói như vậy.

“Điểm thi của tớ không được tốt, thi trường C sợ hơi mạo hiểm, nên mẹ bảo tớ ghi danh vào trường F.” Diệp Sơ giải thích.

“Mẹ cậu nói thi vào đâu thì cậu thi vào đó hả? Sao cậu lại không có chủ kiến như thế!” Vệ Bắc nổi giận.

Cậu tự dừng lại như thế, Diệp Sơ cũng thấy tức: “Ba cậu cũng sắp xếp cho cậu thi trường công an, cậu cũng nghe theo còn gì!”

“Tồi!” Vệ Bắc chán nản quát: “Mẹ kiếp! Còn không phải vì tôi nghĩ đến cậu muốn học trường C à.”

“Ai nói với cậu là tớ nhất định sẽ học ở đó hả?”

“Cậu!” Vệ Bắc chỉ tay về phía cô, giận đến hộc máu: “Diệp Siêu Nặng, cậu cố ý chơi tôi phải không? Con mẹ nó! Nếu không vì đã hứa với cậu thì tôi đã chẳng đứng yên cho chúng nó đánh. Hiện tại cậu nói rõ cho tôi, cậu không thi trường C thì cậu cho tôi học ở đâu hả?”

“Cậu nói cái gì?”

Vệ Bắc lúc này mới phát hiện ra mình đã lỡ mồm, cậu im lặng ngay lập tức.

“Vì tớ cậu mới đến muộn giờ thi sao?” Diệp Sơ hỏi dồn.

“Cái gì mà vì cậu, cậu thật là phiền đó!”

“Này! Chính cậu đã nói là vì tôi còn gì?” Diệp Sơ bỗng dưng trở nên kích động.

Thấy cô như thế, Vệ Bắc lúc này mới quay đi chỗ khác, bĩu môi nói thầm: “Tôi đã hứa với cậu là sẽ không đánh nhau nữa...”

Diệp Sơ giận đến phát run, cô chỉ muốn đi đến đánh cho cậu ta mấy cái: “Cậu, cái đồ ngu ngốc này, cậu bị điên sao? Lúc không nên đánh thì suốt ngày đánh nhau, lúc cần đánh thì lại đứng im, đầu óc cậu bị úng nước hả?”

“Đúng vậy, đầu óc tôi bị úng nước nên tôi mới đi thích cậu!” Vệ Bắc cúi đầu. Nói xong những lời này, hai người cùng giật mình.

Đêm khuya vắng lặng, bầu trời trong vắt đến nỗi có thể nhìn thấy rõ những vì sao lấp lánh trên bầu trời.

Hai người đứng dưới tán cây, ánh trăng lấp lánh trên những chiếc lá, chiếu cả trên người bọn họ.

“Cậu thi trường công an sao.” Diệp Sơ thở dài, phá vỡ không gian yên tĩnh: “Tớ đã làm liên lụy đến cậu một lần rồi, không muốn có lần thứ hai đâu.”

Vệ Bắc nghiêng rằng, không nói chuyện.

“Có lẽ chúng ta không thích hợp đâu, chẳng qua cậu chưa phát hiện ra thôi, tớ cũng không xứng đáng được cậu.... làm gì thế? Cô chợt nhận ra mình đã bị cậu ôm lấy. Cô giãy giụa thật mạnh nhưng cậu siết chặt cô vào trong ngực.

“Diệp Siêu Năng, cậu có biết những lời cậu vừa nói rất tuyệt tình không?”

Trái tim Diệp Sơ đau nhói, cô cúi đầu

“Nếu như cậu muốn tôi đi. Tôi sẽ đi. Nhưng...” Vệ Bắc đưa tay ôm lấy khuôn mặt cô: “Nếu trước khi tôi đi, mà cũng không được hôn cậu, tôi sẽ nuối tiếc cả đời.”

Cậu vừa nói xong, không chút do dự liền cúi người hôn lên môi cô.

Lần đầu tiên Diệp Sơ không hề giãy giụa, cô cảm giác được môi của cậu nhẹ nhàng ma sát, từ khoe môi rồi dịu dàng mút lấy. Mỗi cử chỉ của cậu chứa đựng biết bao nhiêu nhẹ nhàng

Nụ hôn vừa dừng lại, Vệ Bắc đứng thẳng người, đôi mắt cậu sáng như ánh sao trong màn đêm.

Cậu đưa tay chỉ lên một ngôi sao ở phía Bắc: “Cậu hãy nhớ lấy, ngôi sao sáng nhất chính là tên của tôi, sau này không cho cậu nhớ nhầm nữa!”

Ngày hôm đó, khi Diệp Sơ về nhà, cô nhìn vào ô trống ngành học tự chọn thật lâu.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía ngôi sao ở chân trời phía Bắc, một lúc lâu sau, cô cúi đầu ghi: Ngành thiên văn học.

Lúc cô nhìn lại, ngôi sao ở phía Bắc vẫn sáng rực lấp lánh nhất.

Diệp Sơ nghĩ, cả đời này, cô cũng sẽ không thể quên được tên của người con trai ấy.

29. Chương 29

Do tự nguyện đăng kí nên Diệp Sơ rất thuận lợi nhận được giấy báo nhập học ngành thiên văn học của trường đại học F. Cùng lúc đó Vệ Bắc cũng thi đỗ trường công an. Cuối tháng tám cậu liền bị ba “áp tải” rời khỏi thành phố A đến một thành phố khác để học. Đến đầu tháng chín lác đác có một số trường đại học bắt đầu khai giảng.

Diệp Sơ đi đến nhà ga tiễn Lâm Mậu Mậu và Triệu Anh Tuấn cùng đi Đại học B, thấy hai người đều lên tàu rồi, phụ huynh hai bên đi tiễn con vừa nói vừa cười trò chuyện.

Vậy là đã xác định rồi sao? Diệp Sơ rất ít khi quan tâm đến việc của người khác nhưng lần này cô lại hỏi han một chút

Lâm Mậu Mậu gật gật đầu, bỗng nhiên hỏi ngược lại Diệp Sơ: “Chúng tớ đều đã xác định quan hệ rồi, còn cậu và tên Vệ Bắc kia thì sao?”

Diệp Sơ bị hỏi nên hơi xấu hổ, lắc đầu: “Chúng tớ không có gì cả.”

“Thôi đi, các cậu mà có thể nói là không có gì sao? Kể mà cũng nhìn ra được tên kia có ý với cậu! Cậu ngốc thật hay là giả ngốc vậy? Thật ra thì cậu ta cũng không tệ lắm, trừ bỏ tính tình nghịch ngợm, hơi độc mồm độc miệng, ánh mắt hung dữ ra thì những cái khác cũng khá được...”

Diệp Sơ muốn nói: Trừ mấy cái đó ra thì còn có cái khác nữa sao? Nhưng ngay sau đó, tiếng loa thông báo kiểm tra vé vang lên

“Mậu Mộu, đi thôi!” Triệu Anh Tuấn xách một cái vali, đứng ở cửa soát vé quay ra gọi bọn họ.

Lâm Mộu Mộu vội vàng thu dọn đồ chạy theo, lúc đi còn không quên dặn đi dặn lại Diệp Sơ: “Tớ đi nhé, có việc gì thì cứ gọi điện thoại, đợi đến ngày nghỉ thì về cùng đi chơi nhé!”

“Ừ.” Diệp Sơ gật đầu.

“Còn nữa, chúng mình đều học đại học rồi, cậu đừng giống như trước kia lúc nào cũng chỉ học bài nữa, cũng nên nghĩ đến chuyện chung thân đại sự của mình đi chứ, tớ thấy Vệ Bắc cũng được đấy.”

“Đi thôi.” Triệu Anh Tuấn ở bên kia lại gọi.

“Biết rồi, biết rồi, cậu không thấy phiền à?” Lâm Mộu Mộu vội trả lời rồi lại quay ra vẫy vẫy tay với Diệp Sơ: “Tớ đi đây, cậu suy nghĩ kĩ đi, chỉ suy nghĩ một chút cũng không có thai được, phải không?”

Diệp Sơ dở khóc dở cười, vẫy tay nhìn theo hai người đi.

Hai người đi cũng không lâu thì trường đại học F cũng khai giảng.

Ngày mang theo giấy báo đi nhập học, hai vợ chồng họ Diệp mang theo túi lớn túi nhỏ đưa con gái đến phòng, Lưu Mỹ Lệ thấy con gái đăng kí ngành học ít được quan tâm như vậy nên cũng hay để ý. Một bên bà giúp con gái chuẩn bị đồ đạc, một bên nhin không được mà cần nắn: Sau này khó tìm công việc quá, con gái sao lại thích cái ngành thiên văn không phù hợp thể chứ.

“Cô à, kỳ thật học cái gì cũng không quan trọng mà quan trọng là phải học giỏi.”

Diệp Sơ nhìn lại nơi có tiếng nói, phát hiện ra người vừa nói là một nữ sinh dáng người nhỏ nhắn, da trắng, trông cũng rất dễ thương. Cô cảm thấy rất biết ơn rồi gật đầu với nữ sinh kia một cái. Lại thấy người bên kia chớp mắt nhìn cô cũng coi như là chào lại.

Thấy cô gái cùng phòng kia nói thế, Lưu Mỹ Lệ cũng không nói thêm gì nữa, bà sắp xếp đồ đạc xong liền cùng chồng ra về, trước lúc đi còn dặn dò tỉ mỉ về cuộc sống sinh hoạt, chỉ sợ con gái lần đầu tiên trọ ở trường sẽ không quen.

Diệp Sơ vẫn kiên nhẫn gật đầu nghe theo, mãi cho đến khi cha mẹ rời đi thì cô bạn da trắng vừa nãy mới đến gần cô.

“Nè, cậu họ Diệp à?”

Diệp Sơ gật đầu một cái: “Tớ tên là Diệp Sơ, còn cậu?”

“Mình tên là Tưởng Phương Phi, về sau cứ gọi mình là Tiểu Phi là được, bạn ấy là Khương Tử- Khương Hồng.” Để nhận thấy Tưởng Phương Phi là một nữ sinh rất cởi mở, mới có một ngày mà đã bắt đầu thân quen với các bạn trong phòng.

“Chào cậu.” Diệp Sơ gật đầu nói với nữ sinh Khương Tử lan lợi kia một cái: “Tớ tên Diệp Sơ.”

Khương tử mỉm cười chào lại cô: “Tớ tên là Khương Hồng, tớ vừa nghe ba mẹ cậu nói chuyện, cậu là người ở đây sao?”

“Ừ.” Diệp Sơ gật đầu, định nói gì thì bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói khó chịu ở phía trên.

“Người ta buồn ngủ, các cậu có thấy phiền không hả?”

Diệp Sơ ngẩn ra, lại nhìn Tiểu Phi và Khương Tử, trên mặt đều là vẻ mặt chán ghét.

“Hotgirl.” Tiểu Phi làm một cái khẩu hình.

Diệp Sơ còn không hiểu chuyện gì xảy ra thì một cô gái xinh đẹp được sắp xếp ở cùng giường với cô liền bịch bịch đi xuống, mặc áo dây quần soóc, dáng người rất đẹp, chỉ tiếc là vẻ mặt nhăn nhó khó chịu, chắc hẳn không phải là người dễ gần.

Thấy cô ta đi xuống, Tiểu Phi và Khương Tử đều im lặng.

“Xin chào, mình là Diệp Sơ.”Diệp Sơ chào hỏi với cô.

Người bên kia liếc mắt nhìn cô một cái, một lúc lâu sau mới nói ra ba chữ lạnh băng: “Trương Tiểu Giai.”

Sau này Diệp Sơ mới biết được người đẹp nóng tính Trương Tiểu Giai học cùng một lớp với cô, còn có cả Trương Phương Phi nữa. Còn Khương Tử là vì khoa Văn Học còn thiếu phòng ở nên phân cô sang đây ở cùng với họ. Vì vậy có thể thấy nữ sinh ngành thiên văn học quả thật không nhiều lắm.

Trong phòng cô, ngoại trừ Trương Tiểu Giai ra, thì hai người bạn kia cũng được. Dù sao ngày đầu tiên nhập học đều khiến cho người ta mệt mỏi, cho nên tối hôm đó mọi người đều đi ngủ rất sớm.

Diệp Sơ vừa nằm xuống thì nhìn thấy chiếc di động mới mua chợt nhấp nháy, trên màn hình là một dãy số lạ.

Cô vừa nhấc máy, không kịp “Alo” một tiếng thì bên kia điện thoại đã có một giọng nói không kiên nhẫn vang lên.

“Diệp Siêu Nặng!”

Một câu này Diệp Sơ liền biết cô bạn xấu xa Lâm Mậu Mậu ở mãi Đại học B xa xôi đã bán đứng cô.

“Ừ.” Diệp Sơ khẽ lên tiếng.

“Sao nói nhỏ thế?”Vệ Bắc hỏi.

“Mọi người đều ngủ rồi.”Diệp Sơ nhỏ giọng trả lời.

“Sao con gái các cậu lại phiền phức thế, ngủ sớm như vậy làm gì?”

Diệp Sơ xấu hổ, lại nghe Vệ Bắc nói tiếp: “Ngày nhập học đầu tiên của cậu thế nào? Trường học có tốt không?”

“Ừm, cũng không tệ lắm.” Diệp Sơ nhỏ giọng trả lời một câu, nghĩ lại thì cảm thấy người ta cố ý gọi điện thoại đến để hỏi thăm mình, nếu không hỏi lại một chút thì cũng ngại, vì thế liền nói: “Còn cậu, trường học có tốt không?”

Nghe thấy Diệp Sơ quan tâm đến mình, giọng nói đầu bên kia dịu dàng hơn rất nhiều: “Cũng tốt, chỉ là rất nhớ cậu.”

Tiếng nói vừa dứt, giường ở bên trên liền xuất hiện một khuôn mặt nhăn nhó cười tí mắt hỏi: “Anh Bắc, gọi điện thoại cho bạn gái à? Thật là dịu dàng nha...”

“Bạn gái cái gì? Là bà xã của tao!”Vệ Bắc mắng một câu.

Diệp Sơ , chợt nghe thấy tiếng đập chân rồi sau đó là tiếng mắng của Trương Tiểu Giai: “Muốn gọi điện thoại ra ngoài mà gọi, có biết người ta đang ngủ không hả?”

“Sao vậy?”Vệ Bắc thận trọng hỏi.

“Không có gì.”Diệp Sơ vội vàng nhỏ giọng nói; “Tớ muốn đi ngủ, không có việc gì nữa thì tớ cúp máy trước đây.”

“Ê! Cậu vội cái gì hả? Diệp Siêu Nặng! Diệp....”

“Tút, TUT, TUT...” Điện thoại đã ngắt.

“Shit!” Cậu tức giận đến mức suýt ném cái điện thoại đi.

“Anh Bắc bị người yêu ngắt điện thoại à?” Tên ở giường trên lại bày ra cái vẻ mặt dò xét

“Cút!”Vệ Bắc đập một cái vào giường, “Đã bảo là bà xã của tao!”

“Bà xã mà lại cúp điện thoại của anh?”

“Con mẹ nó!sao mày nói nhiều thế hả!” Đang nói thì di động của Vệ Bắc nhận được một tin nhắn.

Bà xã: Gọi điện thoại ảnh hưởng đến các bạn cùng phòng nghỉ ngơi, ngày mai lại nói chuyện tiếp

Nếu Diệp Sơ mà biết Vệ Bắc lưu tên mình trong danh bạ như thế này thì chắc rằng cả đời cô sẽ không bao giờ gửi tin nhắn cho cậu nữa, nhưng tiếc là cô lại không biết.

Nhìn thấy tin nhắn điện thoại trên tay hiện chữ “bà xã” gửi lại cho mình cái gương mặt cười, Vệ Bắc không nhận được mà tâm hồn bay bay.

Tuân lệnh, bà xã ^__^

Nhìn tin nhắn nhanh chóng được gửi lại, Diệp Sơ hồi hận đâm xuống giường: Ai bảo mày tùy tiện gửi tin nhắn hả! Ai bảo mày viết hình mặt cười làm gì!

Trong lúc vô cùng hồi hận cô đã ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

30. Chương 30

Sinh viên vừa nhập học được một tuần thì đợt huấn luyện quân sự đã bắt đầu.

Vì khoa thiên văn học của trường đại học F năm nay chỉ tuyển được đủ một lớp nên khi học quân sự bọn họ được sắp xếp học cùng một lớp với khoa xây dựng.

Hai khoa đều nam nhiều nữ ít nên mấy nữ sinh bọn họ trở thành những động vật quý hiếm được quan tâm nhiều hơn. Đặc biệt là bạn cùng phòng của Diệp Sơ là Trương Tiểu Giai, vì rất xinh đẹp nên mới bắt đầu kì huấn luyện quân sự cô đã trở thành tiêu điểm trong mắt các nam sinh, ngay cả cái vẻ mặt nghiêm nghị của sĩ quan huấn luyện cũng biến đổi, gọi cô đi làm mẫu các động tác.

“Này, cậu nhìn bên kia kia!” Trong lúc nghỉ ngơi, Tưởng Phương Phi nháy mắt với Diệp Sơ.

Diệp Sơ theo tiếng nói nhìn lại thì thấy Trương Tiểu Giai ngồi một mình ở dưới bóng cây uống nước, mấy nam sinh vây quanh cô nói cái gì đó. Một lát sau, chợt thấy cô đứng lên, đem chai nước trong tay ném vào mấy nam sinh đó.

“Mẹ kiếp! các cậu có thấy phiền không hả?” Cô lớn tiếng mắng một câu rồi đứng dậy đi. Sĩ quan huấn luyện ở phía sau gọi cô mấy tiếng nhưng cô cũng không quay lại.

“Tôi thêm vào, thật là ngứa mắt đến chết mất! Sao người như vậy lại có thể thi đỗ đại học nhỉ?” Tưởng Phương Phi đứng một bên nói nhỏ.

“Không biết chừng là có quan hệ gì đấy chứ.” Một nữ sinh khác học cùng lớp nói.

“Nhiều quan hệ lớn lắm đấy...”

Mặc kệ người bên cạnh xì xào bàn tán, Diệp Sơ nhìn theo hướng Trương Tiểu Giai bỏ đi, nhìn bóng cô càng chạy càng xa, không biết sao lại nghĩ đến Vệ Bắc.

Nói chung hai người học cũng có chút giống nhau, Diệp Sơ thầm nghĩ.

Cả ngày hôm đó cũng không thấy Trương Tiểu Giai quay về, các nam sinh không có mục tiêu theo đuổi liền nhấm sang các nữ sinh khác. Bộ dáng Diệp Sơ cũng không tệ, trước đây còn làm lớp trưởng nên có mấy bạn nam luôn quần lấy cô nói chuyện, còn bây giờ thì ngay cả khi huấn luyện quân sự xong rồi mà họ vẫn không có ý muốn giải tán.

Sức khỏe của Diệp Sơ vốn đã không tốt, lại còn mệt mỏi cả ngày, nghe người ta nói chuyện đã không thích chứ đừng nói đến mấy nam sinh chỉ biết ba hoa khoác lác này. Cô muốn kéo Tiểu Phi và Khương Tử về nhưng mà, hình như hai người họ ở đó rất vui vẻ, cuối cùng cô đành phải kiểm soát, một mình trở về phòng ngủ trước.

Vừa mới mở cửa phòng ra, mùi thuốc lá liền xông vào mũi, Diệp Sơ nhíu nhíu mày, thấy Trương Tiểu Giai ngồi trên ghế hút thuốc, cô ngoảnh đầu lại liếc nhìn Diệp Sơ, vẻ mặt có chút không vui.

“Về sớm làm gì không biết!” Cô ta lườm bầu một tiếng, đứng dậy đi ra ban công nhả khói, Diệp Sơ vốn còn muốn chào hỏi, nhưng nghĩ như vậy cũng không cần thiết liền cầm quần áo đến nhà tắm.

Tắm xong thì Trương Tiểu Giai đã đi rồi, toàn bộ căn phòng rất im ắng, chỉ có mỗi chiếc điện thoại di động của Diệp Sơ đang rung mạnh trên bàn.

“Diệp Siêu Năng, cậu điếc à? Gọi điện thoại cho cậu mãi mà không nghe máy.” Điện thoại vừa kết nối, giọng nói của Vệ Bắc ở đầu kia điện thoại liền truyền thẳng tới.

Diệp Sơ xoa xoa lỗ tai sắp bị thủng tới nơi, chậm rãi nói: “Tớ đi tắm.”

Đầu bên kia điện thoại ngắt ra: “Vậy tắm xong chưa?”

“Rồi.”

“Tắm sạch không?”

Diệp Sơ không nói gì, cô cảm giác tên này càng ngày càng lưu manh ra rồi.

Hai người cứ trò chuyện “có”, “không” một lúc, chủ yếu là Vệ Bắc nói một mình. Bỗng nhiên Vệ Bắc nói: “Đúng rồi, không phải tháng sau là tháng mười sao?”

“Ừ.” Diệp Sơ uể oải đáp lại.

“Tôi định trở về.”

“Về làm gì?”

Tôi thêm vào! Thiếu chút nữa Vệ Bắc nói ra những lời thô tục: Ông về làm gì à? Còn không phải là vì để được nhìn thấy cô nhóc Siêu Năng sao hả! Cậu khó khăn lắm mới nên được cơn giận nói: “Về gặp cậu.”

Bởi vì thời gian ngừng giữa cuộc đối thoại khá lâu nên Diệp Sơ hơi mất tập trung, cô không nghe thấy Vệ Bắc nói câu này.

Vệ Bắc ở đầu bên kia điện thoại đợi rất lâu cũng không thấy Diệp Sơ trả lời một tiếng, cuối cùng cậu nổi giận: “Diệp Siêu Năng!”

“Hả?!” Diệp Sơ lấy lại tinh thần: “Sao vậy?”

Không đợi Vệ Bắc tức giận đến ói máu, cô lại nói một câu không đầu không đuôi: “Hình như tớ chưa ăn cơm.”

Vệ Bắc hết chỗ nói: “Cái gì? Mấy giờ rồi mà cậu còn chưa ăn cơm? Mau đi ăn cơm cho tôi!”

“Được, vậy tôi cúp máy nhé?”

“Ừ.”

Vệ Bắc buồn rầu cúp điện thoại, trong phòng ngủ có hai người đẹp trai lại gần cậu hóng chuyện.

“Anh Bắc, tháng mười một tới anh định về nhà à?”

“Ừ, về nhà gặp bà xã của tao.”

“Nhưng mà hôm đó chỉ được nghỉ một ngày thôi, anh vẫn về à?”

“Cái gì cơ?” Vệ Bắc ngắt ra.

“Anh quên à, sáng nay sĩ quan huấn luyện nói dịp quốc khánh cấp trên có kế hoạch rồi.”

Lúc này Vệ Bắc mới thấy sợ, mình đã quên chuyện quan trọng này, lại nhớ tới vừa nãy mình đã nói với Diệp Sơ qua điện thoại chuyện về nhà, tâm tình trở nên tồi tệ.

Mẹ kiếp, cho nghỉ có một ngày thì về nhà sao được?

Trong lúc Vệ Bắc đang vô cùng rầu rĩ, Diệp Sơ ở bên này cũng suy nghĩ vòng vo, cô nên đi ăn cơm hay là đi ngủ trước đây.

Suy tính hồi lâu, cô phát hiện mình chân mình bị tê không đi lại được, hay là cứ ngủ một lát đi.

Nghĩ như vậy Diệp Sơ leo lên giường ngủ.

Rõ ràng cô chỉ định ngủ một lát thôi mà lúc thức dậy trời cũng đã sáng.

Hôm trước không ăn tối, đến lúc ăn cơm sáng chỉ ăn được có chút thôi, kết quả là lúc buổi sáng huấn luyện quân sự Diệp Sơ đã vẻ vang té xỉu. Tiểu Phi và Khương Hồng vội vàng vàng đưa cô tới phòng y tế, đón tiếp các cô là một anh bác sĩ trông rất đẹp trai.

Mắt Tiểu Phi cứ nhìn chăm chăm, lấy cớ theo bệnh nhân, cô không ngừng bắt chuyện với vị bác sĩ đẹp trai kia.

“Các em tham gia huấn luyện chắc rất vất vả nhỉ?”

“Em cũng không biết.”

Anh chàng đẹp trai đeo kính hơi cười.

“Anh không phải là bác sĩ à?”

“Không phải, anh là nghiên cứu sinh ở đây, tranh thủ đến giúp việc mà thôi.”

Đại học F được coi là trường có khoa y đứng đầu cả nước, có thể tới đây học nghiên cứu sinh nhất định là một sinh viên giỏi, Tương Phương Phi càng mạnh bạo hơn: “Anh ơi, anh tên gì vậy?”

“Anh hả? Anh họ Trác...”

“Trác Húc, anh xong chưa hả? Đi thôi!” Một giọng nói cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ.

Diệp Sơ và Tương Phương Phi cùng lúc ngoảnh đầu lại, thấy Trương Tiểu Giai sốt ruột đứng dựa vào cánh cửa phòng y tế.

“Xong rồi, em đợi một chút đi.” Trác Húc khẽ mỉm cười, quay đầu lại nói với Diệp Sơ: “Em không có vấn đề gì đâu, anh sẽ kê đơn thuốc cảm nắng cho em, chỉ có điều sức khỏe của em không nên tiếp tục tham gia huấn luyện. Đợi lát nữa anh đưa cho em tờ chứng nhận, em đến chỗ sĩ quan huấn luyện xin nghỉ nhé, sau này đừng tham gia huấn luyện quân sự nữa.”

“Vâng.” Diệp Sơ gật gật đầu: “Cảm ơn anh.”

” Đứng ngại, các em là bạn cùng phòng của Tiểu Giai, sau này Tiểu Giai còn phải nhờ các em quan tâm nữa.”

“Trác Húc, anh còn lè mề cái gì thế?” Trương Tiểu Giai đứng bên ngoài giục.

“Anh đến đây.” Trác Húc đứng lên cởi khoác ra, lộ ra chiếc áo sơ mi trắng bên trong, khí chất càng thêm cao quý, đứng cùng một chỗ với Trương Tiểu Giai không khác gì một thiên thần và một ác quỷ.

“Thật là, người đàn ông tốt như thế này cũng bị đứa con gái hư hỏng cướp mất rồi!” Tương Phương Phi vô cùng đau lòng.

“Hay là chúng ta cũng đợi đàn ông tốt đến cướp đi.” Khương Tử ở một bên nháy nháy mắt.

Diệp Sơ: “...”

Bởi vì Diệp Sơ bắt ngờ bị cảm nắng nên đến buổi tối lúc Vệ Bắc gọi điện, cô có vẻ mệt mỏi.

Vệ Bắc nghe thấy liền đoán ra, ép hỏi Diệp Sơ bị làm sao, cô lúc này mới nói rõ đầu đuôi, không nghĩ tới mới vừa nói xong, đầu bên kia điện thoại liền nổi khùng: “Diệp Siêu Nặng, đầu cậu lại bị úng nước à? Cơm mà cũng có thể quên không ăn sao?”

Diệp Sơ , chậm rãi giải thích: “Không phải tớ quên mà là không có sức để ăn...”

Vệ Bắc sắp hết chỗ nói với cô luôn: “Vậy hôm nay đã ăn chưa?”

“Ừm, ăn một chút rồi.”

“Cái bộ dạng này của cậu, 1/10 mà tôi mà không về thì thật không yên lòng!” Cô bé này không biết chăm sóc mình thật tốt sao?

“1/10 cậu không về được sao?” Diệp Sơ hỏi lại.

Câu này cũng chọc vào nỗi đau của Vệ Bắc, nhớ tới một ngày nghỉ ít ỏi kia, cậu không nén nổi sự bức dọc trong lòng: “Tôi cũng không rõ lắm, cấp trên hình như đã sắp xếp kế hoạch.”

“.” Diệp Sơ đáp lại: “Vậy thì dừng về nữa.” Thế thôi, cậu ấy học ở nơi xa như vậy, lại vừa mới nhập học thì về làm gì?

Kết quả là cô vừa mới nói ra, Vệ Bắc liền nổi giận: “Mẹ nó! cậu đang nói tiếng người đấy hả?”

“Cái gì?” Diệp Sơ còn không phản ứng kịp.

Vệ Bắc bị chọc tức thiếu chút nữa ném cái điện thoại đi: “Tôi không muốn nói chuyện với cậu nữa, buổi tối phải huấn luyện nữa, cúp máy đây.”

Từ “được” còn chưa ra khỏi miệng, điện thoại đã bị ngắt.

Diệp Sơ cầm điện thoại di động ngây người một lúc, nhớ trước kia đều là mình cúp điện thoại trước, hôm nay lần đầu bị cậu ngắt trước, cô cảm thấy có điều gì đó lạ lạ.

Ngay lúc đó Tương Phương Phi đột nhiên nói góp một câu: “Diệp Sơ, người gọi điện mỗi ngày cho cậu là bạn trai hả?”

Bạn trai? Diệp Sơ không biết nên giải thích như thế nào về mối quan hệ giữa cô và Vệ Bắc.

“Cậu ấy đang đi học à? Có đẹp trai không?” Tương Phương Phi hỏi tiếp.

Diệp Sơ suy nghĩ một chút: “Ừ, cũng tạm được...”

Thấy Diệp Sơ trả lời lí nhí, Tương Phương Phi thấy chán, thầm nghĩ Diệp Sơ chắc chắn không giống Trương Tiểu Giai yêu được hàng cực phẩm, nên cũng không hỏi nữa, cô lại hỏi Khương Tử xem 1/10 định làm gì.

“Tớ không về nhà, định đến chỗ bạn chơi vài hôm, còn các cậu thì sao?” Khương Hồng hỏi.

“Tớ về nhà, sau đó cả gia đình đi du lịch ở núi Trường Bạch.” Tương Phương Phi hơi đắc ý, lại hỏi Diệp Sơ: “Còn cậu?”

“Tớ hả?” Diệp Sơ suy nghĩ một lúc: “Tớ ở đây thôi.”

“Không phải chứ, nhầm chán vậy?” Tương Phương Phi đang nói thì cửa phòng bị mở ra, Trương Tiểu Giai mặc một cái quần sooc đi vào, đôi chân thon dài khiến con gái cũng phải liêu xiêu.

“Tiểu Giai, 1/10 cậu định làm gì?” Tương Phương Phi nhiều chuyện hỏi một câu.

Nếu mà là Vệ Bắc thì cậu sẽ nói “liên quan gì đến cậu” nhỉ! Diệp Sơ thầm nghĩ trong lòng.

Quả nhiên, Trương Tiểu Giai liếc xéo cô ta một cái nói: “Liên quan gì đến cậu.

”

Bầu không khí trong phòng hạ xuống đến đóng băng, Tương Phương Phi lè lưỡi một cái, cuối cùng cũng kết thúc cuộc nói chuyện không có ý nghĩa của mọi người, ai đi làm chuyện của người nấy.

Lại qua một tuần như thế, đợt học quân sự rồi cuộc cũng kết thúc, cùng lúc đó đợt nghỉ dài ngày mà mọi người mong đợi cuối cùng đã đến.

So với các bạn trong lớp đang mừng như điên vì kì nghỉ này, còn Diệp Sơ bình tĩnh hơn nhiều, không có việc gì thì ở nhà đọc sách, thỉnh thoảng cũng đi đến để phụ giúp cửa hàng của mẹ. Năm ngày nghỉ cứ trôi qua như những ngày bình thường.

Đến buổi trưa ngày thứ sáu, cô chợt nhận được điện thoại của Vệ Bắc.

Bởi vì nhà trường quản lý nghiêm khắc, Vệ Bắc rất ít khi gọi điện cho Diệp Sơ vào buổi trưa, cho nên khi thấy màn hình điện thoại lóe lên tên của Vệ Bắc, Diệp Sơ còn hơi buồn bực, thế nhưng sau khi cô nhận điện thoại, buồn bực đó đã nhanh chóng tiêu tan.

Bởi vì Vệ Bắc ở đầu bên kia điện thoại nói với cô: “Diệp Siêu Nặng mau đến nhà ga đón tôi.”

31. Chương 31

Lúc Diệp Sơ đến nhà ga thì đã gần hai giờ chiều, từ xa nhìn thấy bóng dáng một người mặc bộ quân phục vừa xuống tàu, đang đứng trên bậc thang ở nhà ga. Dáng người cao lớn toát ra khí chất tinh anh, thậm chí còn có vài cô gái đi đi lại lại liếc mắt nhìn cậu, dường như đứng ở đâu thì những người bên cạnh đều làm nền cho cậu.

Diệp Sơ xuống xe, đi về phía Vệ Bắc. Cô có cảm giác như Vệ Bắc đã xoay người, ánh mắt từ trên cao chạm tới ánh mắt của cô, đáy mắt của cậu hiện lên một tia vui sướng, trong thoáng chốc liền biến mất.

“Diệp Siêu Nặng, cậu là ốc sên đấy à? Đến chậm thế!” Cậu ta chẳng chú ý dè quýt cô, đáng nói là thời khắc trùng phùng này hoàn toàn chẳng có tí lãng mạn nào cả.

Diệp Sơ im lặng, cô vội vội vàng vàng chạy từ nhà đến nhà ga. Tiền xe cũng mất hơn năm mươi tệ mà thái độ của người này không thể tốt hơn một chút sao? Thật ra cô chưa kịp nghĩ gì cả, tại sao mình lại chỉ vì một cú điện thoại ra lệnh như ông chủ của cậu ta mà đã chạy vội tới nhà ga.

Vừa lúc đó, Vệ Bắc bước từ bậc thang xuống rồi đi tới. Trên vai cậu có một túi hành lí màu đen, trên người mặc bộ quân phục, không hề giống một người từ thành phố C về chút nào.

Diệp Sơ như nhận ra điều gì liền hỏi: “Không phải cậu nói chỉ được nghỉ có một ngày thôi sao?”

“Lúc đầu thì là một ngày, nhưng hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn nên được về sớm một ngày.” Về mặt Vệ Bắc rất thản nhiên.

Diệp Sơ nhú mày, ngồi xe lửa mười mấy tiếng mới đến nơi, không phải đi lại sẽ mất hẳn một ngày sao? Cô hỏi tiếp: “Ý của cậu là ngày mai cậu sẽ trở về sao?”

“Không phải ngày mai.” Vệ Bắc quơ quơ vé xe lửa vừa mua lúc nãy: “Ngày mai không có vé nên tôi đã mua vé đêm nay rồi.”

Diệp Sơ xấu hổ, đi lại mất những ba mươi mấy tiếng đồng hồ, chỉ ở đây có mấy tiếng, cái người này rốt cuộc là về làm gì vậy?

Cô còn đang suy nghĩ, thì Vệ Bắc không kiên nhẫn thúc giục: “Đi thôi, tôi chỉ có nửa ngày thôi, cậu đừng có mà lè mề”

Cậu ta cũng biết chỉ có nửa ngày sao? Diệp Sơ im lặng nhưng dù sao thì giờ cũng chẳng thể làm gì, cô đành thở dài nói: “Cậu đói bụng không? Chúng ta đi ăn cơm trước đi.”

“Ăn cái đầu cậu, tìm một chỗ để tắm trước đã, tôi đang hôi muốn chết đây.”

Cậu vừa nói xong, Diệp Sơ mới nhận ra trên người cậu đúng là có mùi kì lạ.

Vệ Bắc đen mặt: “Cậu cho rằng tôi thích hôi như này hả? Còn không phải là vì cái nhiệm vụ khốn nạn kia hại tôi chưa kịp thay quần áo đã phải quay về gấp rồi”

Diệp Sơ muốn nói, tại sao cậu lại phải trở về gấp? Nhưng lại thấy mặt Vệ Bắc càng lúc càng đen, cô đành chép miệng, không nói chuyện.

Về nhà tắm thì không kịp, hơn nữa lần này Vệ Bắc trở về cũng không nói với gia đình, để tránh việc cha cậu tức đến học máu. Ở gần trường đại học F cũng có phòng trọ, nhưng một nam một nữ thế này thì có chút không thích hợp. Nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Sơ quyết định đưa cậu đến một phòng trọ ở gần đó.

Một nam một nữ đi thuê phòng trọ, mà lại là thuê phòng tính theo giờ, thế nên ông chủ ở quầy thu tiền cười vô cùng quỷ dị. Vừa ghi tên, vừa nói không ngừng: “Phòng của chúng tôi giá rẻ, mà lại đầy đủ tiện nghi, đặc biệt là cách âm rất hiệu quả, đảm bảo cô cậu sẽ muốn quay lại.”

Vệ Bắc cười ngoác miệng, liếc nhìn Diệp Sơ, thấy vẻ mặt cô tỏ ra mờ mịt, thì lại thấy tâm tình tốt hẳn lên.

“Lần sau chú nhớ giảm giá.” Cậu cười xấu xa.

“Được!” Ông chủ vỗ ngực một cái, thật giống như đã kiếm được một vụ làm ăn.

Nếu như Diệp Sơ biết được hai người bọn họ đang thì thầm cái gì, chắc cô sẽ quay đầu bỏ đi, chỉ tiếc là cô không biết.

Cầm thẻ phòng, hai người lên gác.

Diệp Sơ đi vào trong phòng, đặt cái túi hành lí xuống. Vệ Bắc đứng ở đằng sau lưng cô, nhìn dáng lưng mà cậu ngày đêm nhung nhớ hơn một tháng qua, trong lòng bỗng rung động. Cậu rất muốn đi qua đặt cô ở dưới thân, nhưng trên người hơi rình, ngay cả cậu cũng không nghĩ nổi.

“Tôi đi tắm.” Vệ Bắc nói một câu rồi đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm nước chảy ào ào, lúc này Diệp Sơ mới quan sát qua gian phòng này. Chỉ là loại phòng đơn bình thường, ở cạnh bức tường màu trắng có một chiếc tivi, phòng đã được quét dọn sạch sẽ, khăn trải giường cũng rất thẳng thớm.

Diệp Sơ đánh giá xong thì cảm thấy nhàm chán. Cô đi đến bên giường, cầm lấy điều khiển bật tivi lên xem.

Trên tivi đang chiếu một đoạn quảng cáo nhạt nhẽo, người bán hàng cầm một chiếc điện thoại di động, sau đó nói liến thoắng một hồi, thấy vậy Diệp Sơ liền ngáp một cái.

Sao chưa tắm xong vậy? Cô mơ màng nghĩ, tựa đầu vào giường rồi ngủ quên mất.

Lúc Vệ Bắc từ phòng tắm đi ra, cảm thấy cả người đều sảng khoái. Cậu đang muốn gọi Diệp Sơ thì phát hiện thấy cô đang ngồi ở đầu giường ngủ thiếp đi, trong tay còn cầm điều khiển, trên tivi đang không ngừng phát đi phát lại các chương trình quảng cáo.

“Cậu là heo à, chỗ này cũng có thể ngủ...” Vệ Bắc làu bàu mấy câu, tắt tivi đi, rồi lại quay sang cầm lấy cái điều khiển trong tay cô. Song ánh mắt của cậu lại bị dáng vẻ ngủ quên không hề phòng bị của cô hấp dẫn.

Chỉ thấy Diệp Sơ nhắm mắt tựa vào đầu giường, hàng lông mi vừa dài vừa cong che khuất đôi mắt, cái mũi tròn tròn, đôi môi đầy đặn, tuy rằng khuôn mặt toàn thịt là thịt nhưng lại vừa mềm mại vừa trắng bóc không chút tỳ vết làm cho người ta không nhìn được mà muốn gần hơn.

Đang lúc Vệ Bắc đến gần cô hơn thì Diệp Sơ bỗng giật mình tỉnh lại. Hai khuôn mặt đang ở rất gần, ánh mắt nhìn thẳng với đối phương, cả hai đều ngây ngẩn.

Vệ Bắc không hổ là kẻ chuyên đi chiếm tiện nghi, cậu nhanh chóng phản ứng, thừa dịp Diệp Sơ đang ngơ ngác, liền hôn lên môi cô.

Nụ hôn này như bão lũ, rất lâu không hề dừng lại.

Diệp Sơ muốn đẩy cậu ra nhưng không được, cô chỉ cảm thấy hàm răng nhanh chóng bị cạy mở, đầu lưỡi kia tiến vào trong miệng quấn lấy lưỡi của cô, dịu dàng hút lấy. Thân thể mới đầu còn muốn giãy giụa, ngay lập tức liền mềm nhũn, tay chân không còn chút khí lực.

Vệ Bắc vốn muốn hôn một cái giải tỏa nỗi nhớ mong, nào biết được kĩ thuật hôn của mình mù mờ loạn xạ, thế mà lại càng ngày càng khá lên, liền hôn càng sâu. Dần dần, cậu cảm thấy thân thể nóng lên, người ở phía dưới lại mềm mại như thế, làn da mát lạnh, càng ôm càng thấy thoải mái.

Thế nên, cậu rời môi cô, bắt đầu hôn hai má vành tai, xuống đến cổ, bàn tay to lớn luồn vào trong áo T-shirt của cô.

Phần hông mát lạnh khiến cho ý thức của Diệp Sơ tỉnh táo lại. Lúc này cô mới giật mình nhận ra áo của mình đã bị Vệ Bắc kéo lên một nửa, tay của cậu đang giữ chặt hông của cô, một tay khác thì trượt từ hông lên tận lưng, cổ gằng cởi móc áo lột .

“Cậu làm gì thế hả!” Diệp Sơ kêu lên, cố gắng đẩy cậu ra.

Nhưng tên nhóc kia cạy mình khỏe như trâu, kết quả là cậu đè cô xuống giường định ngăn miệng cô.

“Vệ Bắc, cậu định chọc tức tôi hả!” Trong lúc bối rối, Diệp Sơ quát to.

“Cậu gọi tên tôi là gì?” Vệ Bắc bỗng nhiên dừng lại, đã bao nhiêu năm qua, cho đến tận bây giờ, cậu chưa từng được nghe chính miệng cô bé này gọi tên mình.

Khuôn mặt Diệp Sơ đỏ bừng, miệng vẫn còn thở hổn hển: “Vệ Bắc, cậu đừng như thế, tớ không thích.”

“Gọi một lần nữa có được không?” Bỗng nhiên cậu giống như một đứa trẻ đòi ăn kẹo: “Gọi A Bắc, cậu gọi tên tôi lần nữa, tôi sẽ buông ra.”

Diệp Sơ run rẩy, một lúc lâu sau nhỏ giọng nói: “A....Bắc...”

“Gọi một lần nữa đi.”

“.....A Bắc”

“Gọi thêm một lần nữa”

“A....”

Lời nói còn chưa kịp ra đến miệng, Vệ Bắc đã ôm chặt lấy cô.

“Tiểu Diệp, anh yêu em.” Anh ôm cô vào trong lòng như một bảo bối đã có được sau bao năm tìm kiếm, nghe bao nhiêu cũng không đủ, ôm bao nhiêu cũng không đủ, không thể nào buông tay...

32. Chương 32

Tối hôm đó, Diệp Sơ đưa Vệ Bắc ra ga.

Hành trình lần này của anh quá vội vã. Hai giờ chiều xuống tàu, tám giờ tối đã lên tàu, tổng cộng mới ở đây có sáu tiếng, so với ba mươi tiếng tàu chạy thật không thấm vào đâu.

Nhưng tên nhãi Vệ Bắc kia không hề tỏ ra khó chịu, ngược lại thần sắc còn tỏ vẻ sảng khoái.

Còn không thể sao, phải ở một nơi toàn đàn ông trong suốt một tháng trời, rốt cuộc cũng được trở về gặp người con gái ngày đêm mong nhớ, không chỉ được nhìn mà còn được hôn, ôm ấp, sờ soạng... Bằng ấy chuyện tốt đẹp, đừng nói là chỉ có sáu tiếng, dù có sáu phút, sáu giây, anh cũng cam tâm tình nguyện.

Diệp Sơ tiễn Vệ Bắc ra ga, tàu đang nằm yên trên đường ray, xung quanh rất nhiều người đưa tiễn. Có người dặn dò người thân sắp đi xa, có đôi tình nhân ôm ấp khóc nức nở, duy chỉ có hai người bọn họ đứng thẳng đờ, chẳng làm cái gì cả.

Vệ Bắc đợi một lúc lâu mà không thấy Diệp Sơ tỏ vẻ gì, đành đi tới ôm cô vào lòng.

Diệp Sơ nhớ tới chuyện lúc nãy, cảnh giác muốn đẩy anh ra: “Anh làm gì thế?”

Chút sức lực nhỏ này, Vệ Bắc không thèm để vào mắt, anh ôm cô thật chặt, còn trêu đùa lưu manh: “Anh sắp đi rồi, cho anh ôm một chút không được sao? Cũng chẳng có thai được mà.”

Diệp Sơ im lặng, vẻ mặt cũng vẫn như cũ, nhưng không còn cố đẩy anh ra nữa.

Cho nên tên nhóc kia lại càng được thể tiến thêm một bước, không nói câu nào cúi đầu chạm vào môi cô.

Diệp Sơ sợ ngây người, đây đâu phải là phòng trọ, ở ngay trước mặt mọi người tên nhóc này muốn làm gì hả?

“Anh làm như vậy là muốn chọc tức em hả!” Cô chân thành cảnh cáo.

Nhưng hiển nhiên, lời cảnh cáo đối với một kẻ lưu manh cấp cao này mà nói, thì chẳng có tác dụng gì đâu “Hôn xong rồi hãy giận.” Anh nói xong, lại tiếp tục hôn cô, cho đến khi khuôn mặt cô gái trong ngực đỏ bừng, lúc này anh mới lưu luyến buông tay ra.

Tàu hỏa chuẩn bị chạy, Vệ Bắc bước mấy bước lại quay đầu nhìn cô, lên tàu rồi vẫn còn đứng ở cửa sổ vẫy tay với cô.

Diệp Sơ đứng ở đó, nhiệt độ khuôn mặt vừa mới giảm một chút, trong đầu cô rối rắm biết bao suy nghĩ, cô nhẹ nhàng vẫy tay với anh, nhìn anh đứng ở phía cửa sổ, khuôn mặt càng lúc càng xa, trong lòng cô bỗng nảy sinh một cảm giác hụt hẫng chưa bao giờ có.

Ban đêm, nhà ga đèn đuốc sáng trưng, tiếng tàu chạy theo nhịp vang bên tai.

Có lẽ có thể thử một lần, Diệp Sơ nhủ thầm.

Sau khi Vệ Bắc đi, thi kì nghỉ lễ Quốc khánh cũng kết thúc, chương trình học trong trường lại theo nề nếp.

Diệp Sơ phát hiện môn Thiên Văn Học khó hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô. Để nắm chắc những kiến thức cơ bản về số học, vật lí và tiếng anh cũng đã chiếm phần lớn thời gian rồi, chứ đừng nói đến những môn học chuyên ngành.

Cứ bận rộn như thế, chớp mắt đã đến tháng mười hai.

Trong trường bắt đầu tiến hành tổ chức buổi biểu diễn chào mừng Tết Nguyên Đán, khoa Thiên Văn Học vì ít sinh viên đến đáng thương. Tuy rằng khoa Thiên Văn học có rất ít người nhưng cũng phải có một tiết mục tham dự. Diệp Sơ là một trong số ít nữ sinh trong khoa, phải đi tham gia diễn xuất trong vở kịch “Vươn tới một ngôi sao” vai diễn là... một ngôi sao.

Kết quả sau khi kết thúc biểu diễn, cô không giành được giải quan trọng gì cả, nhưng lại được đánh giá cao ý tưởng đạo cụ, nghe nói ngôi sao giả kia rất gây ấn tượng với người xem.

Trở về phòng, Vệ Bắc theo thói quen lại gọi điện tới, hỏi chuyện diễn kịch, Diệp Sơ lại kể chuyện đóng vai ngôi sao kể cho anh. Kết quả là tên nhóc ở đầu dây bên kia rất phấn khích, bắt Diệp Sơ gửi một bức ảnh cho anh.

Diệp Sơ rồi, buổi tối như này, làm sao gửi hình cho anh đây?

“Mấy người cùng diễn không chụp hình sao?” Vệ Bắc mắt híp hỏi

“Có chụp, nhưng làm thế nào để thấy?”

“Vậy càng đơn giản, gửi qua tin nhắn cho anh ”

Diệp Sơ cúi đầu nhìn chiếc điện thoại di động trên tay một chút: “Ảnh để ở trong USB, em không lưu vào di động”

Vệ Bắc đầu chịu bỏ qua, lại hỏi tới: “Vậy phòng em có máy tính không?”

Máy tính sao? Diệp Sơ đưa mắt nhìn sang chỗ Trương Tiểu Giai đang chơi game, cô học khoa công nghệ thông tin nên trong phòng chỉ có một mình cô ấy có máy tính, nhưng mà...

“Nhanh lên, anh muốn nhìn!” Vệ Bắc thúc giục.

Diệp Sơ mím môi, đi tới gọi Trương Tiểu Giai một tiếng.

Trương Tiểu Giai quay đầu, liếc nhìn Diệp Sơ, thản nhiên nói: “Sao thế?”

“Chuyện là...cậu có thể giúp tôi gửi một bức ảnh không?” Đối với cô bạn này, Diệp Sơ cũng không quá thân thiết.

Trương Tiểu Giai lăm bằm mấy tiếng, tắt trò chơi rồi giơ tay về phía Diệp Sơ: “Cậu đưa đây.”

Diệp Sơ đưa USB cho cô.

Mười ngón tay cô ấy lướt nhanh trên máy tính, nhanh chóng tìm ra folder chứa hình, rồi gửi đến hộp thư của người nhận, trước khi gửi còn quay đầu hỏi: “Cậu chắc chắn muốn gửi ảnh này hả?”

Diệp Sơ gật đầu, nhiều ảnh diễn kịch như thế, mà chỉ có mỗi ảnh này có một mình cô, không gửi ảnh này thì gửi ảnh nào đây?

Trương Tiểu Giai có vẻ bất đắc dĩ, ấn gửi.

Vệ Bắc nhìn bức ảnh trên điện thoại di động mà phì cười.

Đây là cái hình tượng gì vậy hả? Thật giống khoác lên người một con sao biển to đùng, chỉ lộ ra một khuôn mặt tròn tròn, nhìn kĩ cũng thấy rất đáng yêu, đôi mắt cười cong cong, trên má còn lộ hai cái má lúm đồng tiền.

“Anh Bắc, xem ảnh 18 hay sao mà vui vẻ vậy hả?” Hai anh chàng đẹp trai nằm trên giường đã quay sang đây hóng hớt.

“Đi chết đi, ảnh bà xã của tao đó!”

Lời nói vừa dứt, cả lũ đàn ông trong phòng đều nhào tới, thiếu chút nữa đập nát điện thoại di động mới mua của Vệ Bắc luôn rồi.

Đêm hôm đó, Diệp Sơ không biết vì sao hất-xì rất nhiều lần.

Trời lạnh rồi, phải về nhà lấy thêm quần áo thôi, Diệp Sơ thầm nghĩ.

Sau Tết Nguyên Đán, thoáng cái đã đến kì nghỉ đông.

Diệp Kiến Quốc thi bằng lái xe xong, liền đem chiếc xe hiệu Nissan mới mua ra để đi đón con gái trở về nhà. Kết quả là vừa đỗ xe ở bên dưới có hai phút đã buồn bực.

“Sinh viên giờ giàu thật, xe đắt tiền thế mà cũng mua được” Diệp Kiến Quốc nói thầm.

Diệp Sơ đứng ở bên cạnh xe nhìn sang, thấy bên cạnh chiếc xe Nissan của ba cô quả thật có một chiếc xe mới trần đang đỗ ở đó. Đúng lúc này, người ngồi ở vị trí lái cũng quay đầu lại, hai người đối mặt với nhau, người đó lên tiếng chào hỏi Diệp Sơ.

Diệp Sơ sững sốt một lúc vẫn không nhớ ra người đó là ai thì thấy Trương Tiểu Giai kéo hành lí xuống rồi ngồi vào trong xe, thúc giục: “Đi thôi, đừng lè mề nữa.”

“Được.” Trác Húc gật đầu rồi quay lại vẫy tay với Diệp Sơ một cái: “Tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Diệp Sơ cuối cùng cũng nhớ ra, người đó là bạn trai của Trương Tiểu Giai.

“Ông nói xem Diệp Sơ nhà chúng ta sau này có thể được gả cho một người có tiền thì thật tốt! Lưu Mỹ Lệ ở một bên cảm thán.

“Bà thôi đi!” Diệp Kiến Quốc hừ một tiếng “Đàn ông có tiền thì sinh hư, mà phụ nữ hư hỏng chỉ vì tiền, tôi nhìn hai cái đứa đó cũng chẳng phải ngoan ngoãn gì.”

“Ông biết được chắc.” Lưu Mỹ Lệ bĩu môi, vẻ mặt khinh thường.

Bởi vì trường học ngay trong thành phố nên hầu như mỗi tuần Diệp Sơ đều về nhà. Kì nghỉ đông với cô cũng chỉ lâu hơn ngày nghỉ thường một chút mà thôi. Nhưng đối với học sinh ở ngoại tỉnh mà nói thì, kì nghỉ đông không giống với người bình thường vậy đâu.

Diệp Sơ vừa về đến nhà liền nhận được hai cuộc điện thoại. Cuộc thứ nhất là Lâm Mậu Mậu gọi tới, phần khích nói rằng chỉ còn ba ngày nữa sẽ kết thúc kì thi, hẹn về nhà sẽ cùng nhau ăn mừng.

Cô vừa cúp điện thoại, thì sau đó Vệ Bắc gọi tới.

“Tiểu Tinh Tinh, em về đến nhà chưa?” Cậu hỏi.

*Tiểu Tinh Tinh ((Xiǎo xīng) : nghĩa là Ngôi sao nhỏ.

(Xiǎo xīng xīng) : con tinh tinh

Vì hai từ này đọc giống nhau nên bạn Diệp Sơ nghĩ như thế.

Nhưng mình để nguyên tên Hán nghe cho nó cute

Diệp Sơ , lại bắt đầu thấy hối hận lúc trước cô không nên gửi ảnh cho anh xem, khiến cái người cứ luôn miệng gọi cô là Diệp Siêu Nặng giờ lại đổi thành Tiểu Tinh Tinh.

Tiểu Tinh Tinh? Tiểu Tinh Tinh?

Gọi là Diệp Siêu Nặng còn hơn đây!

“Ừ, em vừa về đến nhà.”

“Mẹ kiếp, anh còn những một tuần nữa!”

“Anh đừng có nói bậy nữa.” Diệp Sơ không nhin được nói.

“Làm sao, em không thích à?”

“Ừ.”

“Được, vậy sau này anh không nói.” Đầu bên kia điện thoại đồng ý

Diệp Sơ còn chưa kịp vui mừng, đã nghe thấy tiếng nói thất thanh vang lên: “Hai thằng đẹp trai khốn kiếp kia, chúng mày CMN dám nghe lén tao nói chuyện điện thoại hả?”

Diệp Sơ toát mồ hôi hột.

Vệ Bắc quay lại lúng túng cười hai tiếng, giải thích: “Ý của anh là, chỉ không nói với một mình em thôi.”

Diệp Sơ: “...”

Cúp máy rồi, Diệp Sơ vẫn mang vẻ mặt dở khóc dở cười, đúng lúc Lưu Mỹ Lệ đi vào thì thấy vẻ mặt con gái có biểu cảm như thế, liền cảm thấy kì lạ.

“Con nói chuyện điện thoại với ai thế?” Bà hỏi.

Diệp Sơ lấp bắp: “..... Mậu Mậu ạ.”

“Ừ, khi nào thì con bé về thế?” Lưu Mỹ Lệ không hề nhận ra con gái ấp úng nói dối.

Toi rồi, quên mất rồi! Diệp Sơ suy nghĩ một chút: “Khoảng một tuần nữa ạ.”

“Rốt cuộc là học ở đây vẫn tốt nhất, con thấy đây còn có thể về nhà sớm.”

Lưu Mỹ Lệ không nhin được mà tự đắc: “Đúng rồi, ngay mai không có việc gì thì đến cửa hàng giúp mẹ, cuối năm, công việc bận muốn chết.”

“Vâng ạ.” Diệp Sơ gật đầu đồng ý.

Ngày hôm sau, cô ra cửa hàng giúp mẹ.

Bây giờ “Tiệm may Mỹ Lệ” của mẹ cô không còn giống như trước kia, không những mặt tiền cửa hàng rộng hơn gấp mấy lần, mà ngay cả tên hiệu cũng đổi thành “Thời trang thiết kế Mỹ Lệ”, bà có thể dựa theo yêu cầu của khách hàng mà tạo ra kiểu trang phục thịnh hành nhất, ngay cả đài Truyền hình cũng tới phỏng vấn thì danh tiếng cũng không nhỏ.

Kể từ sau khi lên truyền hình, công việc làm ăn của mẹ cô rất tốt, gần đây còn tiếp đón không ít các vị khách giàu có, vừa vung tay đã chi mấy ngàn mấy ngàn không hề tính toán. Thảo nào từ ngày phát đạt đến giờ mẹ cô luôn lắm tiền lắm của.

Hôm đó, đang lúc Diệp Sơ bận rộn giúp việc trong cửa hàng, thì chợt nghe thấy mấy nhân viên nữ trẻ tuổi trong cửa hàng bàn tán.

“Cô nhìn kia, nhìn kia, thật là đẹp trai!”

“Anh ta vào trong cửa hàng của chúng ta đó, mau đi ra....”

Diệp Sơ lúc đó đang bận tính sổ sách, ngẩng đầu nhìn thấy mấy cô nhân viên của cửa hàng chạy ra phía cửa ra vào như ong vỡ tổ, đứng giữa họ là một chàng trai trẻ tuổi, dáng người cao lớn, đeo kính màu đen, bên ngoài còn khoác một chiếc áo lông cổ chữ V rất đắt tiền, trên cổ quàng một chiếc khăn màu đỏ, vừa trang nhã vừa hợp mốt, quả thật người ở trước mắt cô vô cùng chói sáng.

Người đó vừa bước vào, trên mặt vẫn nở nụ cười, không hề tỏ ra phiền phức vì thái độ nhiệt tình thái quá của mấy nhân viên nữ trong cửa hàng, trong khi mấy nữ sinh bị nụ cười này làm cho ngán ngán thì anh ta đi chậm chậm về phía Diệp Sơ.

“Anh có cần giúp gì không ạ?” Diệp Sơ hỏi.

Người đó nhìn thẳng vào Diệp Sơ, hàm răng trắng bóng, đôi mắt sáng ngời, trên người còn có hương nước hoa dịu nhẹ. Anh ta đặt chiếc túi cầm trong tay lên bàn, rồi nói: “Anh có một bộ âu phục, muốn may nhỏ lại một chút.” Giọng nói thật mê người.

“Bà chủ không ở đây ạ, anh để mấy người đó lấy số đo trước đi.” Diệp Sơ chỉ chỉ vào đám con gái bên cạnh, nhất thời bên tai vang lên mấy tiếng hô khe vui mừng.

“Em lấy cho anh không được sao?” Người đó hỏi

Diệp Sơ giật mình: “Không được ạ, em chỉ tới giúp việc, chứ không có tay nghề.”

“Nhưng nhìn em giống bà chủ lắm.”

“Cô ấy là cô chủ nhỏ.” Có một nhân viên bên cạnh nhanh mồm nói một câu.

“Em nhìn xem, bộ đồ của anh rất đắt, không thể để cho thợ phụ sửa được phải không?” Giọng nói của anh ta vẫn điềm đạm, nghe vô cùng thân thiết mà dịu dàng.

Diệp Sơ nghĩ, tôi còn không bằng thợ phụ nữa cơ, nhưng mà nhìn qua đối phương biết ngay là kẻ có tiền, mẹ cô đã dặn không được làm mất lòng khách.

“Được rồi.” Diệp Sơ thoả hiệp, “Nhưng mà nếu đo sai, thì anh đừng có trách em đây.”

“OK” Người đó cười tươi, khuôn mặt rạng rỡ.

Cũng may là con nhà tông, tay nghề coi như cũng tạm được. Diệp Sơ vừa cầm thước dây lấy số đo cho người thanh niên, vừa ghi chép lại số liệu chi tiết. Đối phương đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, cúi đầu dịu dàng ngắm nhìn.

“Em vẫn còn đi học à?” Người kia hỏi.

“Vâng.” Diệp Sơ cúi đầu, bận rộn với công việc của mình

“Nhìn qua cũng không lớn lắm, em học cấp ba hả?”

“Không ạ, học đại học rồi.”

“Năm thứ nhất hả? Trường nào vậy?”

“Anh hỏi làm gì ạ?” Diệp Sơ ngẩng đầu, cảnh giác nhìn anh ta.

Người đó không nhịn được hơi mỉm cười: “Xin lỗi, tôi mới từ Mỹ trở về, nên chưa quen với cách nói chuyện của trong nước.”

Chẳng phải người nước ngoài ghét nhất là bị hỏi về vấn đề cá nhân sao? Diệp Sơ có chút khó hiểu, nhưng lúc này cô cũng cảm thấy mình phản ứng hơi nhạy cảm, nên cũng cười cười xin lỗi.

“Em cười lên rất xinh, nên cười nhiều một chút.” Người đó lại nói.

Diệp Sơ không quen nghe người khác khen ngợi, nên cô im lặng, không biết nên nói gì.

Qua một lúc, người đó đột nhiên hỏi: “Em thích ăn bánh kem đúng không?”

“Hả?” Diệp Sơ càng không hiểu.

“Vị dâu tây?” Người đó hỏi tiếp.

Khuôn mặt Diệp Sơ càng thêm ngơ ngàng.

Cuối cùng, người đó thở dài, buồn bã nói: “Diệp Tử, em thật sự không nhớ anh à?”

Tình huống bất ngờ!

Tất cả nhân viên cửa hàng đều nhìn chằm chằm màn nhận người quen này, nổi lên một trận xì xào bàn tán, lời nói đều tỏ ra vô cùng gen tị, có người còn nóng lòng không thể chạy ra đẩy cho Diệp Sơ gạt đầu nhận người quen: Có nhớ, anh có phải là A Ngưu, cháu của em vợ chú Vương Tam hàng xóm nhà em không?

Trước sự mong đợi của mọi người, Diệp Sơ thành thật lắc đầu.

Khuôn mặt đẹp trai có chút thất vọng : “Em thật sự không nhớ rõ sao? Khi còn bé chúng ta vẫn hay chơi với nhau mà.” Anh ta nỗ lực nhắc lại.

Diệp Sơ tiếp tục lắc đầu, vẻ mặt vô tội.

Anh ta rốt cục không nhận được, nói: “Diệp Sơ, anh là A Bảo!”

A Bảo không là con chó nhà cô sao? Diệp Sơ thiếu chút nữa thốt ra, nhưng thật may nhận được: “Em thực sự đã quên rồi, xin hỏi anh là ai ạ?”

Người đó hoàn toàn chịu thua, thở dài nói: “Năm đó lúc anh đi đã tặng con chó Tiểu Hoàng cho em, em còn nhớ không?”

Nhắc đến chú chó kia, Diệp Sơ lúc này mới hiểu ra, hoá ra là chủ cũ của A Bảo!”

Nếu như người này mà biết Diệp Sơ nhớ ra anh vì một con chó thì đoán chừng anh sẽ vô cùng xấu hổ muốn đập đầu vào tường mà tự tử mất.

Thấy Diệp Sơ có vẻ đã nhớ ra, cuối cùng anh cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng không đến hai giây sau, cảm giác kia còn chưa hết, đã bị câu tiếp theo của Diệp Sơ làm nghẹn chết.

Cô hỏi: “À, là anh sao! Anh tên là gì thế?”

Nụ cười lần thứ N trước mắt của Thẩm Nam Thành cứng đờ, một lúc lâu sau, anh mới chậm rãi nói ba chữ: “Thẩm Nam Thành.”

33. Chương 33

Mặc dù gặp lại có hơi xấu hổ, nhưng cũng không ảnh hưởng đến cuộc nói chuyện của hai người sau đó. Bạn thuở nhỏ chơi với nhau giờ xa cách đã lâu luôn có chung nhiều kỷ ức không thể quên được.

Hai người trò chuyện một lúc liền rôm rả hơn, đúng lúc Lưu Mỹ Lệ ra ngoài trở về, thấy con gái đang nói chuyện vui vẻ với một anh chàng rất đẹp trai giống như một sinh viên, thì thấy có chút kì lạ. Vừa hỏi chút thì phát hiện đúng là con trai nhà hàng xóm cũ, bà vô cùng mừng rỡ, nói thế nào cũng phải kéo anh về nhà ăn cơm.

“Xin lỗi dì, hôm nay không được ạ, hay là để cuối tuần được không?” Thẩm Nam Thành đề nghị.

Anh chàng này không chỉ đáng đẹp dễ mà còn rất lễ phép, cảm tình của Lưu Mỹ Lệ đối với anh tăng lên không ít: “Cũng được, cuối tuần tới, dì có thể chuẩn bị nhiều món ăn hơn.”

“Dì khách sáo quá, dù thế nào cũng đừng coi cháu là người ngoài.”

“Tất nhiên, tất nhiên.” Lưu Mỹ Lệ cười ha ha, lại nhớ đến hồi trước con gái và anh chàng này chơi rất thân với nhau, lòng của người làm mẹ cũng bắt đầu thay đổi.

Không chừng sau này sẽ là người một nhà ấy chứ, bà bắt đầu mơ mộng.

Đến cuối tuần, đúng hẹn Thẩm Nam Thành mang theo một gói quà tới nhà.

Lúc ấy Diệp Sơ đang ở trong phòng nghe điện thoại của Vệ Bắc, mẹ cô đang ở ngoài gọi, cô tiện mồm nói : “Khách đến rồi, em ra ngoài đây.”

“Khách nào mà em phải ra ngoài tiếp hả?.” Vệ Bắc hỏi.

“Người hàng xóm cũ.”

“Hàng xóm cũ của em ngoài anh ra thì còn có ai nữa nhỉ?” Vệ Bắc lăm bắm một câu, bỗng nhiên sửa lại lời nói: “Không đúng, chúng ta không phải hàng xóm cũ mà là bạn thân lâu năm.”

Khóe miệng Diệp Sơ giật giật: “Anh đừng nói linh tinh, em cúp máy đây.”

“Nói linh tinh gì hả? Đúng là như thế mà, này! Em đừng cúp máy, anh còn chưa hỏi là nam hay nữ đâu!” Vệ Bắc gào lên, điện thoại đã ngắt từ lâu.

“Cô bé này.” Vệ Bắc nghiêng răng nghiêng lợi hừ một tiếng, lấy vé xe lửa mới vừa mua từ trong túi ra nhìn một lúc, chân mày vừa nhíu chặt, lại dần ra.

Anh sẽ về sớm trước hạn, dọa chết em! Trong lòng anh đắc ý nói nhỏ một câu.

Bên kia, Diệp Sơ đang bị ép “tiếp khách” ăn cơm. Trên bàn cơm hầu như không có phần cho cô nói chuyện, ở đằng kia mẹ cô đang hỏi dồn dập Thẩm Nam Thành.

Mặc dù không có thói quen nói chuyện phiếm trên bàn cơm nhưng nhập gia tùy tục, Thẩm Nam Thành vừa cười vừa trả lời.

Lúc nói chuyện hỏi đến cha mẹ anh, sắc mặt của anh trở nên hơi mất tự nhiên. Thì ra năm ngoái cha của anh đột lên cơn nhồi máu cơ tim, lúc hôn mê ông đã mơ gặp lại người mẹ quá cố, bà nắm lấy tay ông và nói rằng họ muốn ông quay lại. Đến khi ông hồi phục liền có ý định về nước định cư.

“Vậy ba mẹ cháu đều về sao?” Lưu Mỹ Lệ hỏi.

“Tạm thời thì chưa, bây giờ làm thủ tục rất phiền phức, nhưng ý cha cháu đã quyết, nói là đợi đến khi về nước muốn ở lại quê nhà, sẽ mua một căn hộ ở đây để sinh sống với con cái.”

“Vậy chẳng phải lần này cháu về một mình sao?”

” Cũng không hoàn toàn như vậy, lần này cháu về nước chủ yếu là cùng thầy hướng dẫn tham gia nghiên cứu. Đúng rồi, bộ âu phục kia trong ngày phát biểu cháu phải mặc, sợ đến lúc đó không vừa, nên lên mạng tìm kiếm một chút, kết quả là tìm ra được tên cửa hiệu rất quen” Thẩm Nam Thành nói đến đây lại tiếp tục mỉm cười.

Vừa trò chuyện vừa ăn, Diệp Sơ chỉ im lặng ở bên cạnh nghe, chột điện thoại di động của cô vang lên.

Lại là Vệ Bắc gọi đến.

“Con đi nghe điện thoại ạ.” Cô nói xong, chạy ra ban công.

“Điện thoại gì mà ngay cả cơm cũng không ăn mà đi nghe.” Lưu Mỹ Lệ cắn nhằn mấy tiếng.

“Chắc là bạn trai gọi tới.” Thẩm Nam Thành nói.

“Con bé nào đã có bạn trai? Vẫn còn nhỏ mà.” Lưu Mỹ Lệ nói câu này rồi thoát cái đổi luôn đề tài: “Đúng rồi Thành Thành à, thím nhớ cháu lớn hơn Diệp Sơ ba tuổi, đã có bạn gái rồi chứ?”

Thẩm Nam Thành ngại ngừng cười cười: “Con gái nước ngoài dễ dãi quá, không hợp với cháu.”

“Tất nhiên, người Trung Quốc thì nên tìm một người vợ tốt trong nước tốt là được.” Lưu Mỹ Lệ như có điều gì suy nghĩ gật gật đầu.

“Gì vậy?” Diệp Sơ nghe điện thoại của Vệ Bắc.

“Anh chột nhớ tới quên hỏi, hàng xóm cũ của em là trai hay gái.”

Vệ Bắc ngồi trên tàu hỏa, đắc chí xoay xoay cái cuống vé trong tay. Anh không hẳn muốn hỏi cô, chỉ là trên tàu buồn chán nên muốn nghe giọng của cô một lúc, nhân tiện tưởng tượng đến vẻ mặt kinh ngạc của cô ngày mai.

Vì việc này sao? Diệp Sơ hơi .

“Thế nào? Có phải thừa dịp anh không có ở nhà lén lút đi ngoại tình hả?” Anh đã được tiện nghi lại còn bày đặt.

Diệp Sơ tức giận đến nghiêng răng, em còn chưa cho anh là người trong nhà mà anh còn dám nói chuyện ngoại tình với em, có biết xấu hổ hay không hả!

Thấy Diệp Sơ không nói lời nào, Vệ Bắc tưởng rằng cô đang giận, vội vàng đổi giọng điệu: “Em tức giận à? Anh chỉ đùa với em một tí thôi, Tiểu Tinh Tinh ạ.”

Tinh Tinh cái đầu anh đấy! Diệp Sơ nghiêm mặt nói: “Về sau cấm anh không được gọi em như thế nữa.”

“Vậy gọi là gì?”

“Tùy.”

“Vậy thì gọi là bà xã.” Anh tự biên tự diễn.

Diệp Sơ hết ý kiến, người này còn có thể mặt dày hơn nữa không.

Trong lúc cô đang im lặng, Thẩm Nam Thành bắt ngờ đi tới. Diệp Sơ sợ Vệ Bắc nghe thấy lại nói linh tinh liền vội vàng nói một câu: “Ba em tới rồi, em cúp máy đây.”

“Này, em dám cúp máy thử xem!” Lời của Vệ Bắc còn chưa nói hết đã bị ngắt máy lần thứ hai trong ngày.

Anh ở trên tàu hỏa giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, một đứa bé trai bên cạnh thấy thế liền hỏi cô gái bên cạnh: “Anh kia sao lại tức giận ạ?”

Cô gái bĩu môi: “Còn phải hỏi sao, nhất định là bạn gái của anh ấy không cần anh ấy.”

“Bạn gái mày mới không cần mày đấy” Vệ Bắc trợn mắt nhìn họ một cái.

Đứa bé trai kia sững sờ một lát, trong nháy mắt nước mắt lưng tròng.

“Cái anh này, người lớn rồi mà sao cả trẻ con cũng bắt nạt thế hả? Đồ tồi!” Cô gái giờ nắm đấm về phía cậu, vội đổ dành đứa bé trai bên cạnh: “Đừng khóc nữa, đừng khóc nữa, chị thương em còn chưa đủ sao?”

Vệ Bắc: “...”

“Từ lúc nào mà anh đã trở thành ba của em nhỉ?” Thẩm Nam Thành vừa nói vừa cười.

Diệp Sơ không ngờ mình đã nói nhỏ như vậy mà vẫn bị anh nghe thấy, ngay sau đó kiên xấu hổ: “Xin lỗi nha, em chỉ thuận miệng nói mà thôi.”

“Anh có trách em sao?” Thẩm Nam Thành cười rộ lên.

Diệp Sơ càng cảm thấy lúng túng.

“Bạn trai hả?” Anh đột nhiên hỏi.

Diệp Sơ ngẩn ra, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Thấy cô không nói gì, Thẩm Nam Thành cũng không hỏi tới cùng mà chỉ nói: “Ngày mai em có rảnh không? Anh vừa mới về đây, muốn tìm một người quen dẫn đi xem xung chung quanh một chút.”

“Ngày mai à?” Diệp Sơ suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Em không có việc gì cả, anh muốn đi đâu chơi?”

“Anh không biết, em có ý tưởng gì không?”

“Quang cảnh nội thành cũng rất đẹp, lại còn có thể uống trà ngắm hồ, có thể leo núi lễ Phật.”

“Được, vậy mai anh đến đón em.”

“Vâng.” Diệp Sơ gật đầu đáp lại.

Nhưng mà cô không nghĩ tới, sáng sớm hôm sau Thẩm Nam Thành lại dùng chiếc chiếc BMW X5 đến đón cô. Năm nay ở trong nước loại xe này đang rất nổi tiếng, đi ở trên đường trông rất là thời thượng.

Đối với những thứ này Diệp Sơ chưa bao giờ quan tâm, thảo nào lại có rất nhiều người cứ quay đầu lại nhìn bọn cô, cho đến khi hai người tới bãi đỗ xe ở dưới chân núi, nghe có người xì xào bàn tán, Diệp Sơ lúc này mới hỏi: “Xe này tuyệt vời lắm ạ?”

Thẩm Nam Thành lắc đầu: “Chỉ bình thường thôi, là xe anh mượn của một người bạn khi về nước.”

“À” Diệp Sơ không có ý kiến gì nữa, đi theo Thẩm Nam Thành lên núi.

Ngọn núi này đúng là địa điểm du lịch nổi tiếng ở thành phố A, trên núi có không ít thắng cảnh nổi tiếng, đỉnh núi còn có thể ngắm mặt trời lặn, rất được du khách yêu thích.

Bởi vì không phải là mùa du lịch nên lúc hai người đi lên, du khách trên núi cũng không nhiều, hai người vừa đi vừa nghỉ đến khi lên được đỉnh núi thì trời cũng đã hoàng hôn.

Mặt trời chiều ngả về tây, nhuộm đỏ cả một đỉnh núi, cảnh tượng tráng lệ này khiến cho người ta phải rung động.

Trong cảnh tượng hiem thấy như vậy, làm cho người ta cảm thấy bản thân thật nhỏ bé, Thẩm Nam Thành nhìn xuống dưới chân núi là những ngôi nhà cao tầng san sát, không khỏi thở dài một hơi: “Không ngờ thời gian trôi qua nhanh như vậy, lúc anh đi thành phố đã thay đổi đến như vậy.”

“Đúng vậy.” Trong lòng Diệp Sơ không khỏi sinh cảm giác buồn như vậy, thời gian trôi qua quá nhanh, trong chớp mắt cô đã không còn là cô bé cái gì cũng không hiểu của năm ấy, ít nhất bây giờ cô cũng đã bắt đầu biết được thế nào là nhớ nhung.

Cô ngoảnh đầu lại nhìn ánh nắng chiều chiếu lên trên mặt của Thẩm Nam Thành, không hiểu sao dường như thấy được khuôn mặt của một người khác.

Thẩm Nam Thành vốn đang ngắm mặt trời về chiều chợt cảm giác được một ánh mắt của người bên cạnh mình, ngay sau đó anh quay đầu lại một cách tự nhiên.

Đây chính là cuộc sống, Trong khoảnh khắc không thể lí giải nổi, bạn sẽ vì một người mà quên đi hô hấp của chính mình.

Trong giây phút đó, Thẩm Nam Thành cảm giác mình như ngừng thở, cho đến khi anh muốn nhìn rõ lại thì ánh mắt của Diệp Sơ đã dời khỏi khuôn mặt của anh.

Bị nắng chiều chiếu vào làm cho ngó ngẩn luôn rồi sao?

Diệp Sơ cúi đầu, tự giễu cười cười, tay lại đút vào trong túi, cô bắt giác sờ sờ chiếc điện thoại.

34. Chương 34

Vệ Bắc cầm điện thoại di động, tức giận đến nghiến răng.

Lần này anh về nhà đúng thật là quá đen đủi!

Đầu tiên là không mua được vé tàu điện ngầm, đành phải mua vé tàu chợ, gần hai mươi tiếng đồng hồ mới đến nhà ga. Đến nhà ga lại phải đợi nửa giờ mới bắt được xe taxi, trong lòng chỉ nghĩ đến về nhà lại không thể tưởng tượng được bị tắc đường, lại phải mất vài giờ nữa.

Đúng là đứa trẻ tội nghiệp, đến khi về đến nhà thì trời đã tối.

Nhưng sau tất cả mọi chuyện trong lòng anh vẫn vui mừng, đặc biệt nghĩ đến lát nữa có thể cho Diệp Sơ một bất ngờ, anh luôn cảm thấy những thứ kia chẳng thấm vào đâu.

Nhưng!

Người tính không bằng trời tính, ngay khi anh vô cùng đắc ý đứng ở dưới nhà Diệp Sơ, lấy điện thoại di động ra gọi cho cô lại phát hiện ra cô gái chậm chạp này lại tắt máy.

Sớm không tắt, muộn không tắt mà lúc này lại tắt máy, Diệp Siêu Nặng à, có phải em không muốn sống nữa hay không?

Vệ Bắc đứng đó một lát, tiện tay nhặt viên đá lên, ném lên hướng cửa sổ phòng cô.

Chỉ nghe thấy “đụp” một tiếng, Lưu Mỹ Lệ giúp con gái dọn dẹp phòng thò đầu ra mắng: “Trẻ con nhà ai thế nhỉ? Sao lại ném đồ vào cửa sổ nhà người khác thế, thật vô giáo dục!”

Nếu bà mà biết “Trẻ con” ném đá vào nhà bà đã hai mươi tuổi, hơn nữa còn là con rể tương lai nhà mình, chắc rằng cũng ném một hòn đá xuống đập người ta chết mất.

Tiếc là bà không có khả năng biết trước tương lai, sau khi mắng vài câu, bà liền đóng cửa sổ lại rồi đi ra ngoài.

Vệ Bắc núp ở phía sau cây cỏ phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ mình may mắn trốn nhanh chứ không để cho mẹ vợ tương lai tóm được thì cũng rất khó xử.

Vừa lúc đó có một chiếc BMW màu đen chậm chậm lái vào khu chung cư, cách anh một đoạn ngắn rồi dừng lại.

Vệ Bắc đang muốn đi ra khỏi bóng cây, trong lúc vô tình liếc mắt sang bên kia. Lúc này bước chân của cậu ngừng lại, hai mắt nhìn chăm chăm về phía trước, dường như sắp tóe ra lửa.

Diệp Sơ cảm thấy sống lưng lạnh toát, theo phản xạ có điều kiện mà quay đầu lại nhìn.

“Sao vậy?”Thẩm Nam Thành hỏi.

“Em cảm thấy có người đang tức giận.”Diệp Sơ thành thật trả lời.

Thẩm Nam Thành ngẩn ra, thiếu chút nữa thì phì cười: “Không thể tin nổi em lại hài hước như vậy.” Anh còn tưởng rằng cô là một cô gái rất nghiêm túc chứ.

Diệp Sơ lắc đầu một cái, nghiêm túc nói: “Em nói thật.”

Thẩm Nam Thành càng phát hiện ra cô gái trước mắt này rất đáng yêu, đang muốn mở miệng nói gì đó đột nhiên anh cũng cảm thấy sống lưng mình lạnh toát, anh mỉm cười: “Bị em nói như vậy quả thật giống như là có người tức giận.” Lời còn chưa dứt liền thấy trong bóng đêm phía trước có người đang đặng đặng sát khí đi tới chỗ bọn họ.

Diệp Sơ thấy anh đột nhiên nhìn chăm chăm phía sau lưng của mình, hơi khó hiểu liền hỏi: “Anh sao vậy?” Lại quay đầu nhìn.

Lúc này, cô cũng ngây ngẩn cả người.

Sao lại là anh chứ?

Cô thấy khó tin, dụi dụi mắt muốn nhìn cho rõ hơn, khi đó Vệ Bắc đã đi tới bên cạnh cô, đưa tay ra ôm lấy eo cô, sau đó siết chặt khiến Diệp Sơ ngã vào trong lòng anh.

Ngay lập tức xung quanh cô tràn ngập hơi thở quen thuộc kia, Diệp Sơ biết mình không phải đang nằm mơ: “Anh... Sao lại về?”Cô hỏi.

“Sao nào, anh không nên về à?”Mặt Vệ Bắc đen xì hỏi vặn lại.

Diệp Sơ ngẩn ra, không biết trả lời như thế nào.

Vệ Bắc cười lạnh một cái: “Hay là anh đến không đúng lúc?” Anh nói xong, khuôn mặt vênh lên, ánh mắt tỏ ra khiêu khích kẻ đang đứng đối diện bọn họ chính là Thẩm Nam Thành.

Thẩm Nam Thành giật mình bừng tỉnh, suy nghĩ lại nguyên nhân gây lạnh sống lưng đó, trong lòng cũng hiểu được mấy phần, anh ung dung thản nhiên mỉm cười, đưa tay ra rồi nói: “Chào anh, tôi tên là Thẩm Nam Thành, là bạn của Diệp Tử.”

Diệp Tử là để cho anh gọi à? Vệ Bắc hừm một tiếng: “Tôi không hỏi anh, anh chen miệng vào làm gì?”

Tay của Thẩm Nam Thành đang giơ ra giữa khoảng không, liền cứng đờ.

“Vệ Bắc, anh ăn nhầm thuốc súng à? Sao nói chuyện như muốn đánh nhau với người khác thế hả!”Diệp Sơ không nhịn được nói một câu.

Vệ Bắc giận đến nổi sắc mặt biến thành màu đen: Ông ăn phải thuốc súng à? Rõ ràng là nổi máu ghen, con mẹ nó đúng là một hũ dấm chua lâu năm đấy! Tôi đi hai mươi mấy tiếng đồng hồ một đường về nhà, cô còn không biết ý mà đón tôi?

Tuy anh không nói ra nhưng với vẻ mặt này thì người không nhanh nhạy như Diệp Sơ cũng có thể hiểu được ít nhiều. Nhưng mà tên nhóc này có cần phải lo lắng không đâu vậy không? Diệp Sơ cười cười xin lỗi với Thẩm Nam Thành: “Thật ngại quá, anh ấy không biết ăn nói.”

” Diệp Siêu Nặng, có phải em điếc không sợ súng không hả?” Vệ Bắc ngay lập tức nổi giận, nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Anh mà còn như vậy nữa thì mau về nhà cho em!” Diệp Sơ cũng không cam chịu, không biết tại sao khi ở cùng người con trai xấu xa này càng lâu, thì khả năng phản kháng của cô càng trở lên mạnh hơn.

“Em!” Vệ Bắc giận đến bóp chặt nắm tay, nhưng cũng không nỡ đánh người ngay trước mắt cô gái này. Vì vậy anh đành phải nhẫn nhịn không nói gì nữa, dùng ánh mắt chờ đợi nhìn cô.

Diệp Sơ không sợ hãi chút nào, đưa mắt nhìn thẳng vào anh.

Hai người cứ em trừng anh, anh trừng em như vậy, không ai nhường ai.

Một lúc lâu sau, Thẩm Nam Thành đứng ở một bên nhìn không được khê ho nhẹ một tiếng nhắc nhở: “Diệp Tử, mẹ em vẫn còn chờ em về nhà đây.”

Vệ Bắc mới vừa nguôi cơn giận thì lại nổi lên, siết chặt nắm đấm.

Diệp Sơ nhìn thấy tình hình không ổn vội vàng dè tay anh xuống: “Dạ vâng, em đi lên đây, anh đi đường cũng phải cẩn thận nhé.” Cô cười nói với Thẩm Nam Thành.

Chân mày Thẩm Nam Thành cau lại: “Một mình em lên à, không có vấn đề gì chứ?” Anh nói, hơi có ý mà liếc nhìn người bên cạnh cô.

Diệp Sơ cũng sắp khóc đến nơi rồi, cô quen biết Vệ Bắc nhiều năm như vậy chẳng lẽ lại không hiểu, nếu Thẩm Nam Thành lại nói một câu nữa, e rằng sẽ có đánh nhau ở dưới nhà của cô.

Để không gây phiền toái, Diệp Sơ vội gật đầu: “Không có chuyện gì cả, anh cứ về trước đi.”

Cô đã nói như vậy dĩ nhiên là Thẩm Nam Thành hiểu, anh tháo chiếc kính xuống, khôi phục lại nụ cười trên mặt: “Được rồi, vậy em cẩn thận một chút, có chuyện gì xảy ra thì gọi điện cho anh.”

“Vâng.” Diệp Sơ nở nụ cười cứng nhắc, lòng bàn tay nắm lấy tay của Vệ Bắc cũng đã ướt đầm mồ hôi.

Cuối cùng cũng đi!

Nhìn xe của anh chậm chậm lái ra khỏi tầm mắt, Diệp Sơ thở phào một cái, vừa muốn buông tay của Vệ Bắc đang nắm chặt kia ra liền bị anh bắt lại.

“Còn làm gì nữa? Vẫn không nỡ xa rời hả!” Giọng điệu của anh rất hung hăng.

“Anh không thể nói lý lẽ một chút được à?”

“Anh nói cái gì vô lý à? Anh ngồi tàu hỏa hai mươi tiếng mới về đến nhà, ở dưới nhà chờ em lâu như vậy, ai là người không biết lý lẽ hả?”

“Tại anh không nói cho em biết!”

“Mẹ nó chứ, không phải là anh muốn cho em một bất ngờ à!”

Bất ngờ cái đầu anh ấy! Diệp Sơ thực sự rất muốn cãi nhau với anh nhưng nghe xong những lời này không biết làm thế nào, cuối cùng cũng không quan tâm đến nữa. Cô thở dài: “Đi thôi.”

“Đi chỗ nào?” Giọng điệu của anh vẫn rất khó nghe.

“Đi đến bờ sông một lúc.”

“Trời lạnh như thế này mà đi đến bờ sông, em có bị bệnh không hả?”

“Anh mới có bệnh đấy!” Diệp Sơ rốt cục cũng nhẫn nại nữa: “Anh cãi nhau với em ở đây là lo người khác không biết quan hệ của chúng ta hay sao?”

“Biết thì đã sao...” Vệ Bắc chợt dừng lại, mới vừa rồi còn nổi giận đùng đùng mà giờ trên mặt đã hiện lên vài phần ngạc nhiên vui mừng, hỏi đến cùng: “Quan hệ của anh với em là thế nào?”

Diệp Sơ hất tay của anh ra không trả lời: “Bớt nói nhảm đi, có đi hay không?”

“Đi!” Vệ Bắc tươi cười rạng rỡ, đừng nói tới đi ra bờ sông, dù có lên núi đao xuống biển lửa cũng phải đi theo nha!

Ban đêm vào mùa đông thành phố A thực sự rất lạnh, Diệp Sơ mới đi dọc theo con đê một lát thì không ngừng hà hơi chà xát bàn tay. Chợt có một cái áo khoác trùm lên người cô, mang theo hơi ấm còn lưu lại bao người cô trong ấm áp.

Cô dừng bước lại, xoay người nhìn mặt Vệ Bắc.

Đây là lần đầu sau nhiều năm cô nghiêm túc nhìn anh, anh đã đen đi nhiều, tóc cắt ngắn tũn, đôi mắt gương gương mở to giống như vài chục năm trước khi hai người lần đầu tiên gặp nhau.

Mặt trời mọc rồi lặn, xuân đi thu đến, thành phố này liên tục phát triển, tất cả mọi thứ xung quanh cũng đổi thay, những người bạn học đến rồi lại đi, chỉ còn lại người này. Mặc dù cậu ta hơi đáng ghét, ăn nói thô lỗ một chút, hành động cũng cục cằn một chút, nhưng vẫn luôn yên lặng đứng đó, chỉ cần cô quay đầu lại là có thể nhìn thấy.

“Vệ Bắc.” Diệp Sơ nhẹ nhàng gọi anh.

“Gì vậy?” Anh bày ra vẻ mặt coi nhẹ nhưng tim đang đập thình thịch lên.

“Em đang suy nghĩ...” Cô rũ mắt xuống, lo lắng đảo đảo ngón tay: “Chúng ta có nên thử ở cùng một chỗ xem ...”

“Mẹ kiếp!” Vệ Bắc chửi một câu: “Chúng ta có lúc nào không ở chung một chỗ hả?” Anh nói xong, không chút do dự nâng khuôn mặt cô lên rồi hôn xuống.

35. Chương 35

Sau khi Vệ Bắc trở về không lâu thì hội Lâm Mậu Mậu cũng được nghỉ

Suốt một kỳ học không gặp, Lâm Mậu Mậu đề nghị hẹn các bạn học ra ngoài họp mặt, Diệp Sơ cảm thấy không sao cả nên cũng đồng ý tham gia. Kết quả là ngày họp mặt hôm đó, không chỉ có mấy bạn học cũ, mà còn có cả người thân của bạn học, và bạn học của người thân. Tóm lại là hơn mười mấy người.

Cô vốn không phải là người thích tham gia náo nhiệt, thấy nhiều người tới, nên cũng ít nói hơn.

Lâm Mậu Mậu thì ngược lại, cô luôn rất sôi nổi, lại học đại học nửa năm nên dáng vẻ cũng thay đổi không ít. Từ một cô bạn nữ nam nửa trước kia giờ đã biến thành mỹ nữ thực thụ, lại còn đứng bên cạnh chàng trai trí thức phong độ Triệu Anh Tuấn, có vẻ rất đẹp đôi. Ánh mắt của mọi người đều hướng về phía hai người bọn họ, lúc hát Karaoke cũng cố ý để cho hai người học hát song ca

Lâm Mậu Mậu vừa bắt đầu đã hát mấy bài, sau đó mọi người lại kéo lấy cô không tha, liền đẩy cho Diệp Sơ: “Nè, các cậu đừng có nhường cho chúng tớ thế, ở đây đâu phải có mỗi đôi bọn tớ đâu.”

Tiếng nói vừa dứt, tất cả mọi người đều im lặng, không phải vì Diệp Sơ, mà là vì người ngồi bên cạnh cô, người này hồi học cấp hai đã nổi tiếng hư hỏng, không ai dám chọc đến anh ta.

Bầu không khí bỗng dưng im ắng khiến Diệp Sơ có chút lúng túng từ chối: “Hay là thôi đi, tớ hát không hay.”

Lâm Mậu Mậu lại nói: “Hát karaoke thôi mà, đâu phải bắt cậu lên sân khấu, hát một bài thôi!”

“Đúng vậy, cậu hát một bài đi.” Triệu Anh Tuấn ở bên cạnh dục dăng thêm lời.

“Hát cũng được.” Cuối cùng cũng đã có người lên tiếng.

Diệp Sơ vẫn cảm thấy gượng gạo, đang định từ chối, bỗng nhiên nhìn thấy có người nhận lấy microphone mà Lâm Mậu Mậu đưa tới.

“Được, hát bài gì nào?” Vệ Bắc thản nhiên nói

Tất cả mọi người đều nhìn cậu như nhìn quái vật. Phải biết rằng, ngày trước học cấp ba, đừng nói là bắt cậu hát, mà ngay cả nói chuyện với cậu cũng đã dừng cảm lắm rồi.

““Mái nhà” đi, hát hay một chút.” Lâm Mậu Mậu nói.

Sao lại hát được? Diệp Sơ xấu hổ, đang muốn từ chối, Vệ Bắc đã dồn gý luôn, ngay sau đó là đoạn nhạc dạo vang lên.

“Nửa đêm trần trọc không ngủ được

Bỗng có tâm trạng lảo nhảm theo một bài hát

Trèo lên mái nhà mong tìm được một cảnh mộng khác...”

Vệ Bắc vừa cất tiếng hát, tất cả mọi người đều ngây ngẩn, không ngờ tên nhóc này lại hát hay đến vậy.

“Đến lượt cậu kìa!” Lâm Mậu Mậu nhắc nhở cô.

Diệp Sơ cố bình tĩnh, vội vàng hát câu tiếp theo, hát đúng nhạc, nhưng không có gì đặc sắc.

Vệ Bắc lại hát: “Đó chẳng phải là do người vô tình...xuất hiện ở trong giấc mơ của tôi sao?”

Giọng hát của anh trầm ổn, lại còn làm lòng người say mê, mặc dù song ca cùng với chất giọng bình thường của Diệp Sơ nhưng vẫn khiến người nghe say sưa lắng nghe.

Vừa hết bài, có người vỗ tay: “Hát thêm một bài nữa! Hát thêm một bài nữa đi!”

“Em hát nữa không?” Vệ Bắc quay mặt hỏi Diệp Sơ.

“Ừ” Diệp Sơ gật đầu

Thế nên, hai người lại song ca một bài nữa, tốt hơn so với bài đầu.

Dần dần những người bạn vừa nãy còn sợ Vệ Bắc giờ đã thoải mái hơn, có người còn mạnh dạn yêu cầu cậu hát đơn ca, anh cũng không ngần ngại mà hát luôn, ai ai cũng reo hò ủng hộ.

“Tớ đi ra phòng vệ sinh.” Diệp Sơ cúi đầu nói một câu rồi liền ra ngoài.

Không lâu sau, Lâm Mậu Mậu cũng đi ra, vừa gặp Diệp Sơ đang rửa tay.

“Không ngờ Vệ Bắc nhà cậu lại hát hay như vậy, trước kia tớ còn tưởng tên nhóc đó chỉ biết đánh nhau thôi đấy.” Cô cười ha hả nói.

Diệp Sơ không nói lời nào, khẽ “Ừ” một tiếng

“Diệp Tử, hôm nay tâm trạng cậu không được vui sao?” Lâm Mậu Mậu cũng đoán ra được một chút.

Diệp Sơ chớp mắt: “Không phải.”

“Vậy sao cậu không nói chuyện?”

“Mình không biết nói cái gì và cũng không có gì hay để nói cả...” Cô vừa nói vừa rửa tay. Nhìn qua gương trong phòng vệ sinh, cô thấy mái tóc vừa mới làm xoăn và khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ của Lâm Mậu Mậu, bỗng nhiên cảm thấy hơi xa lạ

“Mậu Mậu” Cô không nhận được hỏi: “Vì sao cậu lại bắt đầu mặc kiểu quần áo của con gái rồi?”

Lâm Mậu Mậu cười lớn: “Bạn cho rằng tớ vẫn còn là cô nhóc giống con trai như trước kia hay sao? Mọi người ai chả thay đổi, cậu nhìn Vệ Bắc nhà cậu đi, bây giờ trông cũng phóng khoáng hơn trước kia nhiều.”

Diệp Sơ hơi ngỡ ngàng, từ trong miệng lẩm bầm vài tiếng: “Trước kia vẫn tốt như thế mà...”

Lâm Mậu Mậu không nghe thấy cô nói gì, đi ra cửa phòng vệ sinh vẫy cô: “Đi thôi, tất cả mọi người đang đợi chúng ta đấy!”

“Ừ” Diệp Sơ gật đầu, khuôn mặt hiện lên vẻ cô đơn.

Những lần gặp mặt sau đó, hiển nhiên Vệ Bắc được chào đón hơn so với thời trung học, hay có bạn học cũ rủ cậu đi chơi. Diệp Sơ đi được hai lần, rồi dần dần kiếm cớ từ chối.

Thời gian nghỉ hè trôi qua được một nửa, bạn học cùng lớp Vệ Bắc trước kia tổ chức họp lớp, hoan nghênh các bạn mang theo người yêu đi giới thiệu.

Vệ Bắc gọi điện hỏi Diệp Sơ có đi không, Diệp Sơ nói có chút việc không đi được, tiếng nói vừa dứt, Vệ Bắc liền có chút không vui: “Chuyện gì mà quan trọng vậy hả?”

“Em đi nghe toạ đàm”

“Toạ đàm? Cũng không phải là đi học, em tích cực vậy để làm gì?”

“Những bài diễn thuyết rất ý nghĩa” Diệp Sơ giải thích.

“Được lắm, được lắm! Em không đi thì anh đi một mình!” Cậu nói xong rồi cúp máy.

Nghe tiếng tút tút, Diệp Sơ có chút thất thần, trong trí nhớ của cô bọn họ rất ít khi cắt đứt không vui như vậy, cô cảm thấy hơi tủi thân. Vừa lúc đó, cô nhìn thấy tờ thông tin trên bàn, điều không vui trong lòng cũng tan đi không ít.

Họp mặt bạn học thật nhàm chán, nào có ý nghĩa như buổi toạ đàm này? Cô nghĩ như thế, trong lòng càng thêm vui vẻ.

Ban đầu Diệp Sơ rất muốn tham gia buổi toạ đàm, nhưng thực ra nó chỉ là một cuộc giao lưu quy mô nhỏ giữa các nhà thiên văn trong tỉnh và những người yêu thích ngành thiên văn này. Trong buổi giao lưu còn mời vài vị là những nhà thiên văn học nổi tiếng trong nước đến đây để thuyết giảng, cơ hội vô cùng ít ỏi.

Diệp Sơ đã chờ đợi buổi toạ đàm này rất lâu rồi, chỉ tiếc rằng không có vé vào cửa. Đúng lúc này, Thẩm Nam Thành biết được mong muốn của cô, liền dựa vào mấy mối quan hệ lấy được hai vé vào cửa, mời cô đi cùng.

Cơ hội như thế rất khó để có được, Diệp Sơ sao có thể từ chối? Sáng sớm hôm sau, cô cùng Thẩm Nam Thành đi tới chỗ các nhà thiên văn ở tỉnh toạ đàm.

Quả nhiên là do các chuyên gia cao cấp diễn thuyết, thật khác xa so với những gì giáo sư trên lớp chỉ dạy. Cô vừa nghe, vừa cùng Thẩm Nam Thành nói mấy câu, phát hiện anh ta dường như cũng đã nghiên cứu về thiên văn học.

“Anh học về thiên văn học sao?” Diệp Sơ kinh ngạc hỏi.

“Cũng không gọi là học được, chỉ là ngành vật lí của anh có đề cập đến một số kiến thức về tính chất vật lý của các thiên thể, anh thấy nó rất có ý nghĩa nên cũng tự mình nghiên cứu một thời gian.”

Khó có thể tìm được người có chung quan điểm với mình, Diệp Sơ không thể bỏ qua, vì thế hai người trò chuyện cũng không dứt.

Đến khi kết thúc, điện thoại của Diệp Sơ vang lên. Vừa nhìn thấy Vệ Bắc gọi tới, cô vội vàng đi ra ngoài nghe máy.

“Buổi toạ đàm của em xong chưa? Anh bên này xong rồi, em đang ở đâu, anh qua đón em.” Vệ Bắc nói.

“Không cần đâu, em ở rất xa, anh xong rồi thì về nghỉ ngơi sớm đi.”

“Em nói linh tinh ít thôi, rốt cuộc là đang ở đâu? Cho dù có ở cung trăng, anh cũng phải đến khiêng em về!”

Diệp Sơ cảm thấy buồn cười, nhưng nhớ tới mình và Thẩm Nam Thành đi cùng nhau, cô sợ Vệ Bắc hiểu lầm, liền nói: “Anh đừng đến, em đi cùng với bạn.”

“Bạn nào?” Vệ Bắc thoáng cảnh giác: “Không phải là cái tên họ Thẩm kia chứ?”

Không ngờ lại bị cậu đoán trúng, Diệp Sơ có chút chột dạ: “Anh đừng có đoán bậy, em tự về được rồi.”

“Diệp Siêu Năng, em giỏi lắm! Vệ Bắc ở đầu điện thoại bên kia giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cậu còn không hiểu suy nghĩ của Diệp Sơ sao? Cô gái này chỉ cần không trả lời thẳng vào vấn đề, thì chẳng khác nào tự nhận.”

“Em ở đâu, anh đi qua làm thịt thàng nhai kia! Khỏi phải nhìn nó quần lấy em!” Cậu quát to.

Diệp Sơ có chút không vui: “Anh thôi đi! Em chỉ cùng anh ta nghe toạ đàm, không làm gì cả!”

“Giỏi, em chịu thừa nhận rồi!” Vệ Bắc nhất thời tức giận muốn phát điên: “Các người rốt cuộc đang ở đâu hả?”

“Em ở đâu anh quản làm gì hả?” Diệp Sơ nói không hề suy nghĩ.

“Em là bà xã của anh, anh không quản thì là ai hả?”

“Ai là bà xã của anh hả?”

“Em *** muốn thử một lần, hiện tại không thừa nhận hả?”

“Em thử thấy không được, không thể sao?” Diệp Sơ nói xong câu đó liền hối hận nhưng đã không còn kịp rồi.

Ở đầu bên kia điện thoại, sắc mặt Vệ Bắc đột nhiên hay đổi, nếu nói lúc trước họ chỉ cãi nhau mấy câu bình thường... nhưng những lời như này đã đẩy mâu thuẫn lên cao rồi.

Ngồi nổ đã bị châm, rất khó lòng dập tắt.

Vệ Bắc cười lạnh một tiếng: “Phải không? Tôi cũng thấy không được.”

Diệp Sơ sững sờ, giống như một con dao cứa mạnh vào lòng cô. Cô còn muốn nói điều gì đó thì Vệ Bắc đã cúp máy rồi. Nghe thanh âm tút tút vang lên, trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng.

“Sao thế?” Nhìn tình hình, Thẩm Nam Thành đi ra.

Diệp Sơ ngắc ngẫn đứng đó, không trả lời.

Thẩm Nam Thành do dự một chút: “Hai người.... cãi nhau sao?”

“Không liên quan đến anh.” Diệp Sơ lạnh lùng nói một câu, rồi quay đầu đi thẳng.

Mấy ngày sau, Vệ Bắc trở về trường học, lúc đi cậu không nói cho bất kì ai, kể cả Diệp Sơ.

Sau đó mấy hôm thì Thẩm Nam Thành cũng quay về Mĩ, trước khi đi anh có nhắn tin cho Diệp Sơ, nhưng cũng không nhắc đến chuyện ngày hôm đó.

Rồi cũng đã đến ngày khai giảng.

36. Chương 36

Ngày lễ tình nhân đã đến.

Hôm đó vào đúng ngày thứ tư, buổi học ít, nên đến tầm chiều nữ sinh trong phòng kí túc xá của bọn họ đều đã đi hết.

Phòng của Diệp Sơ cũng không ngoại lệ, Trương Tiểu Giai đã không thấy đâu từ sáng sớm, chắc là đã đi cùng Trác Húc rồi. Còn Khương Tử được một anh khóa trên khác khoa theo đuổi suốt một năm, cuối cùng cũng ôm được vào lòng, hai người cùng đi hẹn hò vui vẻ.

Buổi tối trong phòng, chỉ còn lại hai người là Diệp Sơ và Tưởng Phương Phi.

Tưởng Phương Phi rất thích buôn chuyện, thấy Diệp Sơ cả ngày không đi đâu, không nhin được hỏi: “Diệp Tử, bạn trai của bạn không đến gặp bạn sao?”

Diệp Sơ lúc đó đang lướt web, sau tết ba cô mua cho cô một chiếc notebook để cô dễ dàng tra tài liệu, nghe Tưởng Phương Phi hỏi, bàn tay cầm chuột của cô hơi dừng lại.

“Ừ.” Cô nhẹ nhàng lên tiếng.

Tướng Phương Phi không đoán được nguyên do, tiếp tục nói: “Cũng đúng thôi, hai người ở xa nhau như thế, anh ấy tới đây cũng không dễ dàng, nhưng hôm nay là ngày lễ tình yêu, chắc anh ấy có tặng quà cho cậu nhỉ? Cậu nhìn xem, mới vừa rồi Khương Tử vừa mới cầm một bó hoa hồng to đi ra ngoài... Đúng rồi, anh ấy tặng cậu cái gì thế?”

Diệp Sơ lắc đầu: “Không có gì cả.”

“Thật sao?” Tướng Phương Phi có chút ngạc nhiên: “Ngày lễ tình yêu mà anh ấy không tặng quà cho cậu sao? Chắc là...” Cô nói đến đây thì nhận ra mình đã lỡ lời, vội vàng xấu hổ chữa lại: “Chắc là anh ấy muốn gây bất ngờ cho cậu đó?”

Bất ngờ ư? Diệp Sơ cười khổ, từ ngày đó cho đến tận hôm nay, anh cũng chẳng hề gọi cho cô một cuộc điện thoại.

Vừa lúc đó, điện thoại trong phòng reo lên.

Tướng Phương Phi ngay lập tức chạy đến, tinh thần liền phấn chấn: “Ai nói không có bất ngờ nào? Mau xuống dưới đi!”

Ngoài mặt, Diệp Sơ tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng trái tim vô thức đập loạn nhịp, cô cùng với Tướng Phương Phi xuống dưới tầng. Đến phòng nghỉ ở bên dưới, liền nhìn thấy một bó hoa hồng rất lớn trên bàn hành chính, nói là tặng cho cô.

Diệp Sơ giật mình, theo phản xạ liền nghĩ ngay tới Vệ Bắc, nhưng lại cảm thấy, nửa tháng qua anh chẳng hề gọi điện cho cô, cũng khó mà làm ra những chuyện như này. Vừa lúc đó, điện thoại di động của Diệp Sơ nhận được một tin nhắn, cô vừa đọc xong, hàng lông mày liền nhíu chặt lại.

Tướng Phương Phi thấy lạ, mới vừa rồi Diệp Sơ còn tốt, sao đọc tin nhắn xong ngay cả hoa cũng không cần liền đi thẳng lên trên tầng chứ? Cho nên cô vội vàng đuổi theo hỏi lý do.

Diệp Sơ thản nhiên nói một câu: “Tớ không thích”

Tướng Phương Phi lại càng thấy kì quái, hỏi tiếp: “Tại sao lại thế? Là bạn trai cậu tặng mà?”

Diệp Sơ quay đầu lại, nghiêm mặt nói: “Là của Lục Lượng.”

Cô vừa dứt lời, Tướng Phương Phi cũng cau mày, vẻ mặt chán ghét.

Nói đến tên Lục Lượng này thì đúng thật là gã cực phẩm!

Người này hơn bọn cô hai khóa, là hội trưởng hội sinh viên của bọn cô, thành tích thì bình thường, năng lực làm việc cũng tạm, sở trường duy nhất chính là khéo nịnh hót nên được rất được lòng các giảng viên và các nhà cổ vấn.

Nhưng người này nổi tiếng trong trường học không hẳn là vì tài năng “vuốt mông ngựa” của hắn, mà bởi vì hắn chuyên đi chọc ghẹo các nữ sinh năm thứ nhất. Trong khoa còn có lời đồn năm ngoái cậu ta theo đuổi một em năm nhất, đến nỗi phải chuyển khoa tới giờ liền được phong luôn danh hiệu: “Sát gái”

Thành tích học tập nổi bật, lại có nhan sắc nhất trong số các nữ sinh năm nhất, Diệp Sơ may mắn bị gã “Sát gái” này để mắt đến. Lúc đầu, mỗi lần cô đi họp cán bộ lớp thường kỳ luôn bị người này làm phiền nên đành trốn về. Lục Lượng thấy Diệp Sơ không để ý đến mình, liền chuyển đổi sách lược mới là: gửi tin nhắn. Lúc nhiều nhất là khoảng mấy chục tin nhắn mỗi ngày, đến nỗi mà nghe thấy chuông báo mà Diệp Sơ cũng giật mình sợ hãi phải để sang chế độ im lặng, cuối cùng mới được yên tĩnh.

Nhưng Diệp Sơ đã quá xem thường ý chí của Lục Lượng. Đây, bó hoa vừa rồi cũng chính là do hắn tặng, tin nhắn cũng là do hắn gửi, nội dung buồn nôn đến mức Quỳnh Dao đọc cũng thấy xấu hổ.

Đọc xong tin nhắn kia, Tướng Phương Phi thở dài: “Diệp Tử, bạn bị một gã như này đeo bám mà không hề khó chịu, thật là giỏi đó.”

Diệp Sơ im lặng: “Có thể là do khả năng chịu đựng của tớ tương đối mạnh.”

“Ồ, Diệp Tử! Bạn bị tên kia đả kích đến nổi biết nói đùa luôn kìa!” Tưởng Phương Phi tỏ ra kinh ngạc.

Diệp Sơ im lặng, đúng lúc đó, điện thoại di động lại reo lên, vừa nhìn màn hình, là Lục Lượng gọi tới. Diệp Sơ hít sâu một hơi, nghe máy.

“Em gái à, đã nhận được hoa chưa? Sao còn chưa trả lời tin nhắn của anh?” Một âm thanh nhiệt tình như nã pháo liên hồi trong điện thoại.

“Anh thật không biết xấu hổ, mời mang hoa của anh về đi.” Diệp Sơ lạnh lùng nói.

“Tại sao lại thế? Em không thích hoa hồng sao? Vậy em thích hoa gì? Anh biết rồi, anh nên mua hoa bách hợp chứ nhỉ, hoa bách hợp rất xứng với em nha, em tựa như một đoá hoa bách hợp thuần khiết...”

“...” Diệp Sơ lặng lẽ cúp điện thoại, tắt nguồn.

Nhưng Lục Lượng không hề có ý định buông tha cho cô, thấy di động bị tắt nguồn, hắn lại kiên trì gọi đến điện thoại bàn.

Reng reng reng, reng reng reng....

Cuối cùng, Diệp Sơ thật sự nổi giận.

“Mẹ kiếp! Anh thật phiền phức!” Cô mắng xong, rồi cúp mạnh điện thoại.

Tưởng Phương Phi ngồi bên cạnh sợ hãi đến suýt ngã: “Diệp... Diệp Tử, cậu... cậu... hình như vừa mới mắng chửi người khác nha...” Ở cùng nhau hơn một học kì rồi, mà cô chưa từng thấy Diệp Sơ tức giận như thế bao giờ.

“Thế cũng tốt.” Tưởng Phương Phi lại nháy mắt với cô: “Mắng thoải mái đi, kẻ như thế đáng bị mắng chửi!”

Vừa nói xong, điện thoại lại vang lên.

Lúc này, đến cả Tưởng Phương Phi cũng nổi giận: “Để xem cái tên này có chịu thôi đi không hả? Cậu đừng đi, để tớ nghe!” Nói xong, cô liền xắn tay áo lên.

Lúc đó, ở thành phố C xa xôi, Vệ Bắc không gọi được điện thoại di động cho Diệp Sơ, nên đành gọi đến điện thoại bàn, tiếng điện thoại vang lên, mãi mới kết nối.

Anh còn chưa kịp nói gì, đã thấy đầu dây bên kia mắng anh một trận.

“Anh có chịu thôi đi không hả? Diệp Tử không thèm để ý đến anh, anh còn làm phiền bạn ấy! Da mặt của cả thế giới này cộng lại cũng không dày bằng da mặt anh đâu, nếu tôi mà là anh, tôi đã lột da mặt làm đường sắt Thanh Hải- Tây Tạng* rồi! Tôi nói cho anh biết, soi gương xem bộ dáng mình ra sao mà dám theo đuổi Diệp Tử nhà chúng tôi hả? Đừng có mơ mộng nữa, mau cúp đi ngủ đi!”

Trích dẫn:* Đường sắt Thanh Hải-Tây Tạng, Thanh Hải-Xizang đường sắt hoặc đường sắt kết nối Tây Ninh, tỉnh Thanh Hải, Lhasa, khu tự trị Tây Tạng, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

Những kỷ lục của tuyến đường sắt Tây Tạng:

- Tuyến đường sắt cao nhất thế giới với độ cao 5072m trên mực nước biển.
- Tuyến đường sắt dài nhất thế giới chạy qua vùng đồng bằng (1.142km).
- Tuyến đường sắt chạy qua vùng băng tuyết dài nhất thế giới (khoảng 550km).
- Nhà ga cao nhất thế giới là Tangula ở độ cao 5068m trên mực nước biển.
- Đường hầm cao nhất thế giới Fenghuoshan nằm ở độ cao 4.905m so với mực nước biển.
- Đường hầm dài nhất thế giới xuyên qua vùng băng tuyết, dài 1686m qua núi Côn Lôn (Kunlun).
- Cầu Qingshuihe là cây cầu cho tàu hỏa dài nhất thế giới với độ dài 11,7km.
- Tốc độ đoàn tàu nhanh nhất so với các loại tàu cùng loại, vận tốc 100km/giờ ở những vùng tuyết phủ và 120km/giờ ở những vùng bình thường.

Nói xong liền cúp điện thoại cái rầm!

Vệ Bắc cầm điện thoại, toàn thân cứng đờ!

Anh chàng Lương Nhị Soái lại gần hỏi anh: “Anh Bắc, anh làm sao thế?”

Vệ Bắc hồi thần, mặt đen như Bao Công, túm lấy bả vai hai anh chàng đẹp trai kia hỏi: “Anh hỏi cậu, anh có đẹp trai không?”

Nhị Soái : “Cái này...”

“Nói xem, anh có đẹp trai không? Ngắm kĩ vào?”

Nhị Soái lau mồ hôi: “Anh Bắc, anh bị cái gì kích động vậy? Cho dù bạn gái anh không cần anh thì cũng đừng như vậy...em...em không có sở thích đó đâu...”

“... Cút!” Vệ Bắc đập cậu ta một phát.

Nhị Soái lẩn một vòng liền bỏ chạy, vừa chạy vừa rêu rao: “Anh Bắc đẹp trai nhất luôn! Có tin mới, anh Bắc tút tát nhan sắc!”

Để lại Vệ Bắc đứng đó tức đến nghiêng răng nghiêng lợi: Diệp Siêu Nặng em giỏi lắm, em không muốn để ý đến tôi sao? Được, tôi cũng chẳng cần để ý đến em, để xem ai quan tâm ai trước!”

Lúc này, hai người thật bướng bỉnh.

Lễ tình nhân đi qua, mọi việc đều bình thường trở lại.

Diệp Sơ mỗi ngày đều bần thần ngồi trong kí túc xá, nếu không lên lớp thì lại đi lên thư viện, cảm giác như cuộc sống cứ vô tri vô giác mà trôi qua.

Cho đến tháng năm, lại kì nghỉ lễ, chủ nhiệm lớp bỗng nhiên tìm cô có việc.

Chuyện này rất kì lạ, bởi vì ở trường đại học, giáo viên chủ nhiệm cực kì hiếm xuất hiện trong lớp. Ví dụ như cô giáo Vương Phương chủ nhiệm lớp của cô, cả một năm trời chỉ đến lớp đúng ba lần, đầu năm cuối năm một lần, giữa năm lại một lần nữa, tổng cộng thời gian đến cũng mới có hai tiếng đồng hồ. Hôm nay lại chủ động tìm Diệp Sơ nói chuyện, thật là khiến người ta kinh ngạc

Vương Phương tìm Diệp Sơ, ban đầu cũng không có chuyện gì sau đó có hỏi về tình hình một số việc trong lớp. Cô vừa trả lời xong, thì cô giáo khéo léo nói: “Mới vừa rồi có người phản ánh với cô, nói rằng ban cán sự lớp thiếu trách nhiệm...”

Vương Phương cũng không nói sâu thêm về vấn đề này, trò chuyện mấy câu rồi để cho Diệp Sơ về.

Mấy ngày sau, Bí thư đoàn bỗng nhiên thông báo cho ban cán bộ lớp, nói là chủ nhiệm lớp có vài việc muốn tuyên bố với mọi người, việc Diệp Sơ không thêm quan tâm, đến lúc ấy mới thấy vấn đề trở lên nghiêm trọng hơn.

Khuôn mặt Vương Phương u ám phê bình tất cả ban cán sự, còn trách lớp trưởng làm việc thiếu trách nhiệm, nói các giáo viên không hài lòng về tình hình lớp của cô, muốn mọi người trở về suy nghĩ cho cẩn thận một chút. Nếu như còn vấn đề như thế nảy sinh, sẽ phải thay đổi ban cán sự mới.

Diệp Sơ cũng bị ảnh hưởng, cô hoàn toàn không hay biết gì, cho nên những lời nói của Khương Tử khiến cô bực tính: “Diệp Tử à, bạn phải cẩn thận Lục Lượng đấy.”

Diệp Sơ lúc này mới chợt hiểu ra, hoá ra mấy tháng nay Lục Lượng không đến làm phiền cô, là bởi vì đã ghi thù với cô rồi.

Khương Tử khuyên cô phải chú ý mọi việc, trường học cũng là một xã hội thu nhỏ, không hề đơn giản. Diệp Sơ im lặng gật đầu, trong lòng cũng dễ chịu hơn. Không phải vì Lục Lượng hăm hại cô, mà bởi vì hôm nay có nhiều cán sự lớp như thế, nhưng lại không có một ai dám đứng lên nói đạo lý, tất cả mọi người đều cúi đầu... Sao cô giáo lại quen biết cái người đáng bị ăn chửi như thế chứ, cô còn chưa kịp hỏi thêm mấy câu đã bị khí thế áp bách của Vương Phương làm mất.

Đây là trường đại học mà cô đã chọn sao? Diệp Sơ bỗng cảm thấy hoang mang.

37. Chương 37

Chuyện của Lục Lượng trong lớp mới qua không lâu thì đã có một chuyện khác xảy ra trong phòng của Diệp Sơ.

Vốn đây là chuyện mà mọi người cho là không may xảy ra thế nhưng lại ảnh hưởng đến sinh hoạt trong phòng Diệp Sơ. Tưởng Phương Phi là thủ quỹ vừa mới thu mấy nghìn tệ tiền mua tài liệu để trong tủ đã bị kẻ trộm lấy hết sạch.

Chuyện vừa xảy ra, các sinh viên trong lớp đều làm ầm lên.

Phải biết rằng đại học so với thời trung học rất khác biệt, các bạn trong lớp đến từ nhiều nơi, hoàn cảnh gia đình cũng có chênh lệch rất lớn, tính cách cũng không giống nhau, gặp phải chuyện như vậy khó tránh khỏi có người nói nọ nói kia.

Buổi sáng Tưởng Phương Phi mới phát hiện ra bị trộm thì buổi tối ngồi khóc. Diệp Sơ và Khương Tử xúm quanh cô hồi lâu mới biết có người trong lớp nói xấu sau lưng là cô biển thủ công quỹ.

Cho dù ai nghe thấy những câu này cũng còn khó chịu chưa riêng gì cô gái được nuông chiều như Tưởng Phương Phi?

Trong lòng Diệp Sơ cũng đồng cảm thay cô nhưng cũng không thể xử lý được, dù sao một nghìn cũng không phải là số tiền nhỏ, làm sao có thể để cho cả lớp phải trả số tiền này được, rõ ràng là không hợp với thực tế.

Mấy ngày sau chuyện bị trộm vẫn không làm dịu đi những lời đồn trong lớp nhưng càng nghe thì vẻ mặt Tưởng Phương Phi lại càng sa sầm lại khiến mọi người cũng bị áp lực theo. Mãi cho đến khi sự việc lan rộng ra, buổi chiều ngày thứ tư cô bỗng nhiên lộ vẻ khó chịu kéo Diệp Sơ và Khương Tử đến nói chuyện.

Mọi người đứng cùng một chỗ, Tưởng Phương Phi vừa khóc vừa nói nhưng Diệp Sơ nghe vẫn hiểu được.

Cô nói tiền không tìm thấy nhưng mà tiền tài liệu lại phải nộp gấp nên muốn mỗi người trong phòng góp một nghìn để nộp trước.

Diệp Sơ còn chưa trả lời về vấn đề này Khương Tử đã phản đối đầu tiên, nhưng cô không giở giọng mà chỉ dùng giọng điệu phỏng đoán rằng mượn tiền trước thì không thành vấn đề nhưng mà nếu không tìm lại được tiền thì chẳng phải chúng tôi chịu thiệt?”

Lời của cô vừa nói ra, sắc mặt Tưởng Phương Phi hơi ngó ra, đâu phải một mình mình ra ngoài? Trong phòng có nhiều người ra vào hơn nửa buổi tối hôm đó người nào về cuối chắc quên không đóng cửa, trong lòng sẽ tự nhớ được!”

“Không phải tớ.” Khương Tử lắc đầu một cái.

Diệp Sơ ngăn ra, chẳng lẽ là cô?

Vì vậy cô cố gắng suy nghĩ một chút nhưng ngăn ra mới nghĩ đến mình về sau khi Trương Tiểu Giai nói dây điện của cô ấy bị hỏng muốn mượn notebook của cô để dùng. Nói cách khác người cuối cùng về sau Trương Tiểu Giai đứng là cô? Diệp Sơ hơi hoảng hốt.

Trong lúc đó, ánh mắt của Khương Tử và Tưởng Phương Phi cũng chăm chú nhìn vào cô.

“Tớ nhớ tớ là người về cuối cùng ...” Diệp Sơ nói thật.

Sắc mặt Tưởng Phương Phi liền trở lại bình thường nói với Diệp Sơ là chuyện xảy ra cô cũng không có ý trách ai nhưng mà một mình cô không thể có nhiều tiền để trả như vậy.”

Cô nói như vậy Diệp Sơ liền áy náy nói nếu cô đã quên đóng cửa thì cô sẽ chịu trách nhiệm.”

Diệp Sơ nói vậy Khương Tử cũng chỉ ậm ừ bỏ qua nhưng ánh mắt vẫn có cái gì đó hơi là lạ.

Buổi tối hôm đó Diệp Sơ liền đem chuyện này nói với mẹ.

Ngược lại Lưu Mỹ Lệ không hề trách gì con gái, dù sao từ nhỏ đến lớn con bé vẫn rất thật thà, giờ chỉ không may nên bà cũng dặn dò cô về sau nên cẩn thận hơn, ngày mai sẽ gửi tiền cho cô.

Đúng sáng sớm hôm sau Lưu Mỹ Lệ gửi hai nghìn cho Diệp Sơ, cô đem tất cả đưa cho Tưởng Phương Phi, nói với Tưởng Phương Phi thế nào cô ấy cũng không chịu nhận tiền, hai người đẩy qua đẩy lại một lúc lâu Trương Tiểu Giai mới chịu nhận một nghìn của Diệp Sơ cộng với một nghìn mà cô vừa tích góp được. Còn Khương Tử từ đầu đến cuối không chịu bỏ tiền ra.

Tiền mua tài liệu bị trộm cuối cùng cũng trôi qua nhưng quan hệ trong phòng lại có sự thay đổi rất lớn.

Lúc trước phòng bọn cô có bốn người, ngoại trừ Trương Tiểu Giai thì quan hệ của những người khác khi đi học rất tốt, ngay cả ăn ở đi lại cũng làm cùng nhau. Nhưng mà kể từ sau chuyện này, tình hình đã thay đổi, Tưởng Phương Phi vẫn cười toe toét với Diệp Sơ như cũ nhưng còn đối với Khương Tử thì chẳng nhiệt tình nữa.

Ngoài miệng Khương Tử nói chuyện nhưng trong lòng cũng không ưa nên mỗi ngày đều đến chỗ của bạn trai, dần dần tách khỏi nhóm.

Trong lòng Diệp Sơ cảm thấy dù sao chuyện cũng đã qua rồi nên không cần thiết phải để tâm nữa, không nên làm mọi chuyện bế tắc thêm, vài lần ở trước mặt Tưởng Phương Phi, cô nhắc tới việc này đều bị cô ấy nói đùa rồi chuyển sang chuyện khác, đành phải bỏ qua.

Thời gian cứ như thế trôi đi, có một hôm chủ nhật chỉ có mỗi Diệp Sơ ở phòng thì bỗng nhiên Trương Tiểu Giai trở lại, chào cô một tiếng rồi bắt đầu lên mạng chơi game.

Thái độ của cô đối với người Diệp Sơ luôn xa cách như vậy cũng là thói quen của hai người, mỗi người làm việc của mình thì đột nhiên Trương Tiểu Giai quay đầu lại nói với cô một câu “Cậu là đồ ngu.”

Gì? Diệp Sơ ngẩn ra không hiểu cô có ý gì.

Trương Tiểu Giai lại mắng một câu “Ngu ngốc” nữa.

Diệp Sơ nhẹ nhàng hỏi có chuyện gì sao?

Trương Tiểu Giai đành bó tay lắc đầu một cái: “Tớ nói này, sao cậu lại ngốc thế nhỉ? Người ta nói một câu mà cậu lại tưởng thật, có ngày cậu bị người ta đem bán mà còn đưa tiền cho người ta đấy.”

Thấy mặt Diệp Sơ vẫn còn ngỡ ngàng, Trương Tiểu Giai cuối cùng cũng nói chuyện hôm Diệp Sơ về, sau đó Tưởng Phương Phi đang ra ngoài lại quay về phòng một lần nữa, hôm sau thì phòng liền bị mất tiền. “Cậu có hiểu ý tớ không?”

Cô ấy vừa nói đến đó thì dừng lại, rồi xoay người, tiếp tục chơi game của mình, mà Diệp Sơ lại sững sờ cả một ngày không lấy lại được tinh thần, dần dần trong lòng tràn ngập một cảm giác đau đớn.

Cô... bị lừa sao?

Diệp Sơ chợt thấy rất đau vì từ lúc Tưởng Phương Phi nói do cô đã quên khóa cửa, sau đó trong lòng cô vẫn rất áy náy, đặc biệt là về sau bất luận thế nào Tưởng Phương Phi vẫn không để cô trả hết tiền, việc này khiến cho cô có cảm giác lỗi của mình rất lớn, còn Tưởng Phương Phi thì có tình có nghĩa hơn so với Khương Hồng.

Nhưng bây giờ nghe Trương Tiểu Giai nói việc này cô mới nhận ra chút tình cảm mà cô trao gửi tất cả đều chỉ như một cái rắm, cô mới chính là người coi tiền như rác.

Diệp Sơ làm một người coi tiền như rác khó ngủ

Buổi tối cô nằm trên giường nhìn chòng chọc trần nhà một lúc lâu, sao cô lại có cảm giác mình là người rất thất bại trong cuộc sống, hai mươi năm rồi mà ngay cả một người có thể trút bầu tâm sự về chuyện này cũng không có.

Sau đó cô nghĩ tới Vệ Bắc.

Nếu bọn cô không cãi nhau thì chắc có thể nói với anh chứ? Theo tính cách của anh chắc rằng sẽ ở đầu kia điện thoại lại khó chịu chứ vài câu thô tục hoặc mắng cô rất ngốc sao lại tin người khác thế chứ. Dĩ nhiên khi cô tức giận anh còn có thể chuyển giọng dỗ cô vui vẻ....

Vừa nghĩ tới anh, khuôn mặt Diệp Sơ nở nụ cười ngờ nghệch, sau nụ cười đó thì nước mắt chảy xuống.

Bốn tháng mà như bốn năm.

Trương Tiểu Giai đang chầm chần gửi tin nhắn cho Trác Húc đột nhiên nhận được tin nhắn của Diệp Sơ, vừa mở ra thì nhìn thấy hàng chữ trên màn hình.

Tớ ngốc lắm hả?

Trương Tiểu Giai liếc mắt nhìn một dòng chữ gửi qua “Ngốc đến nỗi khiến cho người khác đau lòng...”

Diệp Sơ nhìn chằm chằm màn hình một lúc lâu cuối cùng cũng nhấn lại một chữ “Ừ”

Qua một lúc lâu điện thoại của cô lại nhận được một tin nhắn, vẫn là của Trương Tiểu Giai gửi nhưng lại dài hơn vừa nãy một chút.

Cô nói: “Cậu đừng có thất vọng, trên thế giới này trừ cha mẹ cậu ra sẽ không có ai tự nguyện bỏ công bỏ sức vì cậu. Không ai phải có trách nhiệm đối xử tốt với ai cả, nếu có người không kêu ca, không hối hận mà giúp đỡ cậu thì người đó nếu không phải muốn lợi dụng cậu thì chắc chắn rất yêu cậu.”

Đọc xong những chữ cuối cùng trong dòng tin nhắn này, sâu trong lòng Diệp Sơ như thể có một cái gì đó muốn bật ra ngoài mà cô không thể khống chế được, vì thế cô liền đứng lên mặc quần áo chạy ra ban công.

Đêm khuya vắng người, đèn cũng tắt hết.

Tay cô cầm điện thoại di động hơi run run mà tìm một dãy số quen thuộc rồi nhấn nút gọi đi.

Điện thoại vang lên một lúc lâu, cuối cùng không đợi Vệ Bắc mở miệng Diệp Sơ đã nói: “Em rất nhớ anh.”

38. Chương 38

Suốt bốn tháng chiến tranh lạnh, cuối cùng Diệp Sơ cũng nói ra được câu nói kia. Đối diện với sự im lặng của đầu bên kia điện thoại, trái tim cô đập mạnh, không biết sẽ xảy ra chuyện gì tiếp theo.

Vừa lúc đó, giọng nói ừ xừ của Nhị Soái truyền tới: “Chị dâu... Chị gọi có thể alo một tiếng trước được không, em sợ anh Bắc sẽ đánh em...”

Diệp Sơ ngây ra, lúc này mới phát hiện người nghe điện thoại không phải Vệ Bắc, ngay sau đó liền ngượng ngùng, vội vàng cúp điện thoại.

Vừa cúp máy không lâu, điện thoại Vệ Bắc đã gọi đến, điện thoại vừa kết nối liền quát cô: “Diệp Siêu Nặng, em bị bệnh à, hơn nửa đêm rồi mà còn gọi điện thoại!”

Rõ ràng là bị anh mắng nhưng mà nghe thấy giọng nói quen thuộc, khóe miệng Diệp Sơ cứ nhếch lên.

Thấy phía bên kia không đáp lại, Vệ Bắc nhận thấy thái độ của mình có vấn đề, vội vàng dịu giọng xuống, nói: “Không phải anh quát em đây mà là em ngủ muộn quá không tốt.”

Chẳng biết tại sao, tâm tình lại rất tốt, ở đầu bên kia điện thoại, Diệp Sơ che miệng len lén cười.

Thấy Diệp Sơ vẫn không đáp lời lại, cuối cùng Vệ Bắc hơi sốt ruột, nói với Nhị Soái đứng bên cạnh: “Mẹ kiếp! Có phải mày nói cái gì dọa bà xã tao không hả?”

Nhị Soái uất ức sục sục, vẻ mặt cầu xin nói: “Anh Bắc anh đừng đổ oan cho em, em không nói gì cả...”

“Vậy sao bà xã tao lại phớt lờ tao?”

“Em làm sao mà biết được?” Nhị Soái đang giả vờ lau mấy giọt nước mắt chua xót, lẩm bẩm trong miệng: “Rõ ràng vừa nãy chị dâu nói nhớ anh...”

Cái gì cơ? Vệ Bắc giật mình, đưa chân đá văng Nhị Soái ra, cầm điện thoại di động chạy ra ngoài.

Diệp Sơ chỉ nghe thấy đầu bên kia vang đến tiếng bước chân bịch bịch, đến khi không nghe thấy tiếng bước chân nữa thì giọng nói của Vệ Bắc vang lên: “Anh ra hành lang rồi.”

“Hả?” Diệp Sơ không biết anh muốn làm gì.

“Bên cạnh không có ai.” Vệ Bắc lại nói thêm.

“Vâng.”

Vệ Bắc nôn nóng: “Mẹ nó chứ em nói lại lần nữa thì sẽ chết hả?”

Diệp Sơ suýt phì cười, cố nhịn cười giả bộ nghiêm túc nói: “Khuya rồi, mai nói sau.”

“Không được!” Vệ Bắc đầu chịu đựng: “Nếu hôm nay em không nói, anh sẽ không tha cho em.”

“Không tha thì làm gì được?”

“Diệp Siêu Năng, em cho là ở xa như thế anh không có cách dạy dỗ em đúng không?”

Diệp Sơ suy nghĩ một lúc, rất nghiêm túc mà trả lời: “Ừ đấy.” Cô nghĩ nếu cô đã nói như vậy thì đầu bên kia cũng tức giận đến giậm chân, thế nhưng đợi một lúc lâu, cũng chưa thấy anh quát lên.

Một lát sau, cô nghe thấy tiếng thở dài, Vệ Bắc nói: “Anh cũng rất nhớ em...”

Ngay lập tức trong lòng như có cái gì chạm vào, Diệp Sơ cảm thấy mũi hơi xót, suốt bốn tháng trời, nói không nhớ thì đúng là nói dối, quả thực cô nhớ anh đến phát điên lên ấy.

Cô chỉ há miệng, muốn nói thật ra em cũng nhớ anh, vừa mới mở miệng, điện thoại đã bị ngắt kết nối.

Gọi lại, thì tắt máy.

Chẳng lẽ hết pin? Diệp Sơ nghĩ, vừa lúc đó, điện thoại nhận được tin nhắn từ một số điện thoại lạ: “Báo cáo chị dâu, anh Bắc nói điện thoại của anh đã bị sĩ quan chỉ huy tịch thu rồi.”

Diệp Sơ: “...”

Nửa đêm chạy ban công gọi điện thoại, kết quả là Diệp Sơ vinh quang mà ngã bệnh. Đầu tiên chỉ là ho khan vài cái qua loa thôi, đến khi thấy nghiêm trọng, người đã không dậy nổi.

“Gọi điện báo cha mẹ em đến đón đi.” Trác Húc cất ống nghe đi, quả quyết nói.

“Nghiêm trọng thế à?” Diệp Sơ uể oải hỏi.

Trác Húc cười rộ lên: “Em nói thử xem? Vậy thì em tính nằm ở phòng này vài ngày à, dù sao Tiểu Giai ở chỗ anh, cũng không ảnh hưởng đến em ấy.”

Trương Tiểu Giai ở bên cạnh trừng mắt nhìn anh một cái.

Diệp Sơ không biết phải làm thế nào, tháng sau là thi cuối kỳ, bây giờ tất cả mọi người đều vội vàng ôn tập, nhìn cô ho khan mỗi tối, quả thật rất ảnh hưởng đến mọi người.

Vả lại, kể từ sau khi biết lần trước Tưởng Phương Phi cố ý gài bẫy mình, cô hết sức duy trì khoảng cách với cô ta, chỉ có người kia vẫn không nhận ra mà thôi, mỗi ngày quần lấy cô đi học cùng, ăn cơm cùng.

Cô cũng không phải là người sẽ đem chuyện này ra vạch mặt người khác, nhưng không có nghĩa là cô không quan tâm, ít nhất không phải bây giờ.

Diệp Sơ vừa nghĩ như vậy thì gật đầu: “Em về nhà ạ.”

“Mấy ngày này cần bổ sung thêm nhiều chất dinh dưỡng, chú ý nghỉ ngơi, ngoài ra đừng quên uống thuốc.” Trác Húc vừa cầm giấy chuẩn bệnh vừa dặn dò.

“Chỉ nói lời thừa.” Trương Tiểu Giai lẩm bẩm một tiếng.

Trác Húc nghe xong cũng không tức giận, cười híp mắt lại dặn dò Diệp Sơ vài câu, vô cùng kiên nhẫn.

Từ phòng cứu thương đi ra, Diệp Sơ không nhịn được nói: “Thật ra tớ thấy Trác Húc đối với cậu rất tốt...”

“Tốt cái rắm!” Trương Tiểu Giai mắng: “Cậu không biết từ nhỏ đến lớn anh ta bắt nạt tớ thế nào đâu!”

“Các cậu biết nhau từ bé?”

“Tớ biết anh ấy từ hồi tiểu học.”

“Sao hai cậu lại quen nhau?”

Trương Tiểu Giai yên lặng liếc nhìn Diệp Sơ, nói: “Mẹ anh ấy lấy cha tớ, nên bọn tớ biết nhau.” Nói xong, Diệp Sơ còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì người đã đi xa rồi.

Lưu Mỹ Lệ nhận điện thoại của con gái, bà vội vàng vàng chạy ngay tới trường học, thấy bộ dạng ốm yếu của Diệp Sơ thì vô cùng đau lòng, suốt dọc đường cần nhằn không ngừng.

Bệnh của Diệp Sơ vốn dĩ cũng không nhẹ, vì vậy cơn nhức đầu càng ngày càng khó chịu hơn. Về đến nhà cô mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại đã là buổi tối, trong phòng tối đen như mực, điện thoại di động cô để bên cạnh cái gối chợt lóe sáng.

“Alo?” Diệp Sơ mệt mỏi nhận điện thoại.

“Em về nhà à?” Vệ Bắc hỏi.

“Vâng, vừa mới ngủ dậy, nhức đầu...”

“Vậy em nghỉ cho khỏe đi, mấy hôm nữa có lẽ anh sẽ về.”

“Vâng.” Diệp Sơ chậm chạp đáp lại một câu, một lúc sau mới ngợ ra, hỏi: “Anh về làm gì?”

“Không sao, trong nhà có tí việc.” Anh trả lời rất bình tĩnh.

Diệp Sơ cũng không muốn nghĩ nhiều, hai người lại tiếp tục trò chuyện mấy câu, bệnh của Diệp Sơ lại tái phát, lúc nói chuyện chỉ đáp được vài câu rồi rạc, Vệ Bắc cũng không trách cô, nhắc cô chú ý giữ sức khỏe liên tục mấy.

Sau khi cúp điện thoại, Diệp Sơ nằm trên giường, ngẩn ngơ một lúc lâu, cứ cảm thấy cuộc điện thoại vừa rồi có gì đó là lạ. Nhưng vẫn không thể nói ra nó lạ ở chỗ nào? Cô cố gắng suy nghĩ thêm lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, còn về những gì Vệ Bắc nói trong điện thoại, đều bị cô vứt khỏi đầu rồi.

Dù sao cũng có cha mẹ chăm sóc, Ở trường Diệp Sơ bị phát bệnh mấy ngày, mới ở nhà có một hôm mà đã đỡ hơn nhiều.

Lưu Mỹ Lệ thấy con gái bình phục nhanh, trong lòng cũng vui vẻ lên, bữa cơm tối còn làm mấy món ăn đặc biệt, vừa ăn cơm vừa nói những chuyện đầu đầu.

Nói chuyện được một lúc thì Diệp Kiến Quốc đột nhiên hỏi bà xã: “Bà có nghe nói về chuyện ông Vệ không?”

Ông Vệ được nhắc đúng là chỉ cha của Vệ Bắc- Vệ Đông Hải, mặc dù biết con gái và con trai nhà ông Vệ cũng không có quan hệ gì, nhưng Lưu Mỹ Lệ vẫn cẩn thận một chút, nháy mắt với chồng: “Cái gì mà ông Vệ mới chẳng cháu Vệ, ăn cơm đi.” Sau đó vội vàng đổi chủ đề.

Diệp Sơ không biết hai người đang nói về cha của Vệ Bắc, cơm nước xong liền về phòng.

Cơ bản ở nhà cô không có hoạt động gì để giải trí, chỉ có lên mạng xem phim, nhưng chuyện này chỉ nhằm đốt thời gian mà thôi, thoáng cái đã đến chín giờ tối.

Chín giờ, theo thói quen, Diệp Sơ lấy điện thoại di động ra xem.

Mấy hôm nay tên Vệ Bắc kia bị sĩ quan chỉ huy cấm liên lạc, khi đó hai người rất ít khi liên lạc cho nhau, toàn dựa vào anh cướp điện thoại di động của Nhị Soái nên thỉnh thoảng hai người mới có thể gọi vài cuộc điện thoại. Nhưng từ sau khi cô xin phép nghỉ học về nhà, dường như cuộc nói chuyện điện thoại với anh cũng ít đi, cả ngày hôm nay cũng không có lấy một tin nhắn.

Diệp Sơ chỉ nghĩ là anh không có điện thoại nên khó liên lạc, cũng không để ý, đứng dậy đi ra ngoài rót nước.

Lúc đi ngang qua phòng của cha mẹ, bỗng nhiên nghe thấy hai người nhỏ giọng nói chuyện, cô không cố ý nghe lén nhưng mà lại có một cái tên bay vào lỗ tai mình, liền cố gắng nghe được hai câu, vừa nghe xong mặt cô bắt đầu trắng bệch.

Lưu Mỹ Lệ trách móc chồng: “Ông nói chuyện sao không suy nghĩ một chút hả? Tôi đã bảo ông trước mặt con gái thì đừng có nhắc đến thằng ranh nhà họ Vệ kia, ông lại còn nói.”

“Có gì liên quan? Đây đều là những chuyện hồi xưa rồi, dù sao con gái cũng lớn rồi, nó mà thực sự thích ai thì bà cũng đừng xen vào.”

“Sao tôi lại không xen vào? Tôi chính là mẹ của nó đấy! Hơn nữa bây giờ Vệ Đông Hải xảy ra chuyện đó, ai muốn có liên quan đến xui xẻo của nhà họ.”

“Sao lại nói như vậy, đều do người ta đồn đại, nói không chừng ông Vệ đúng là trong sạch đấy.”

“Trong sạch ấy à, bây giờ cái chức vị ấy không có mấy người là không ăn hối lộ, hôm nay tôi còn nhìn thấy con trai ông ấy về đấy...”

Những câu nói tiếp theo Diệp Sơ cũng không nghe vào, cô lùi về sau một bước, rồi mới đứng vững được, nhẹ nhàng bỏ cái cốc đang cầm trên tay lên bàn, nghiêng chặt răng.

39. Chương 39

Tần Dao bần thần cầm điện thoại trong tay, khuôn mặt càng thêm tiêu tụy. Bà không nhớ rõ, tháng trước mình đã gọi biết bao nhiêu cuộc điện thoại vì chồng, không hiểu tại sao Vệ Đông Hải lại bị người ta vu oan chuyện nhận hối lộ, bà cũng đã nhìn thấu mối quan hệ thân thiết kia. Đáng lẽ ra chỉ mong sao thân thiết với chồng mình, giờ thấy bọn họ như vậy chỉ sợ tránh không kịp, chứ đừng nói là có người giang tay giúp đỡ.

Đã nói chôn quan chức cũng như một cái chiến trường, năm trước, khi chồng bà mới lên làm phó thị trưởng, nếu bà phản đối, có lẽ bây giờ đã tốt hơn, ai nói quyền cao chức trọng là tốt đây? Bà thâm nghĩ chồng bà dù chỉ là một trợ lý nho nhỏ không có tiếng tăm gì, nhưng ít nhất ba người nhà họ cũng có thể vui vẻ thoải mái cùng nhau ăn cơm.

Tuy nói như thế, nhưng bà một mực không tin chồng bà sẽ làm ra việc như thế, Vệ Đông Hải là người thế nào, họ đã chung giường chung gối hơn hai mươi năm nay, bà còn không hiểu rõ sao? Chuyện này nhất định sẽ có ngày sáng rõ, đây cũng là lời đầu tiên con trai nói với bà, bà cũng nhất định tin tưởng.

Cộc... cộc...cộc.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, từ khi chồng bà gặp chuyện xui xẻo kia đến nay, đã lâu rồi nhà họ không có khách tới thăm, trời đã tối thế này, ai đến vậy chứ?

“Ai vậy?” Tần Dao đứng dậy, chỉnh lại quần áo rồi đi ra mở cửa.

Nhà Vệ Bắc cũng gần nhà cô, cho nên địa chỉ cũng không hề khó tìm. Chỉ là Diệp Sơ không ngờ mình không kịp suy nghĩ gì mà cứ thế lao đi, cho đến khi Tần Dao mở cửa nhìn cô mà tỏ ra kinh ngạc, cô mới cảm thấy lúng túng.

“Dì ạ.” Cô khẽ chào một câu.

Tần Dao hồi thần, hơi khó hiểu: “Diệp Tử à, đã muộn thế này, cháu...”

“Dì ơi, Vệ Bắc có nhà không?” Diệp Sơ hỏi thẳng.

Cuối cùng Tần Dao cũng hiểu ra: “Ừ, ừ! Cháu vào ngồi đi, tiểu Bắc vừa mới về, dì bảo nó đi tắm rồi.”

Quả nhiên anh đang ở nhà, có nghĩa là lời cha mẹ nói là thật? Sao lại thế được, trong lòng Diệp Sơ nặng trĩu. “Vâng.” Cô gật đầu rồi đi vào.

Nếu nhớ không lầm, thì đây là lần thứ hai cô đến nhà anh, lần đầu tiên là khi anh ném bùn vào bộ váy của cô, cô bị mẹ lôi sang để mách tội, thoáng chốc đã mười năm trôi qua, ai mà nghĩ được, lần thứ hai cô sang lại trong tình huống như vậy.

Tần Dao để Diệp Sơ vào nhà, trong lòng bà cũng đoán được quan hệ của cô với Vệ Bắc, nhưng giờ bà vui không nổi, vì dựa vào tình trạng hiện giờ của nhà bà, cho dù Diệp Sơ không có ý kiến gì, thì sợ rằng cha mẹ cô cũng chẳng nguyện ý để con gái quý báu ở bên cạnh con trai của một tội phạm tham ô.

Bà nghĩ như thế, không khỏi thở dài, rất nhiều việc bà cũng không thể giúp được, đành để cho bọn trẻ tự mình giải quyết vậy.

“Diệp Tử, tiểu Bắc vẫn còn một, nếu không cháu vào trong phòng chờ nó đi?”

“Vâng ạ.” Diệp Sơ gật đầu rồi đi vào trong phòng Vệ Bắc.

Diễn hình của phòng con trai chính là trên kệ sách đầy ắp các mô hình, trên tường thì dán ảnh ngôi sao bóng đá, trên bàn học còn có một bức ảnh gia đình ba người chụp chung. Diệp Sơ nhìn xung quanh đánh giá một chút, rồi phát hiện ra trong phòng có duy nhất một thứ đồ của con gái, đó là một con búp bê heo rất xấu treo ở đầu giường.

A! Cô nhớ con búp bê này, lúc hai người đi ăn KFC hồi cấp ba đã mua thêm một phần ăn có khuyến mại, không ngờ anh còn giữ.

Trong lòng Diệp Sơ có chút xúc động, đi đến cầm nó lên tay.

“Diệp Tử à, phòng có hơi bừa bộn, cháu đừng để ý nha.” Tần Dao nói.

Diệp Sơ đang định trả lời, thì chợt nghe thấy tiếng Vệ Bắc ở ngoài cửa: “Mẹ, sao lại...”

Cô quay đầu nhìn về nơi phát ra tiếng nói, đúng lúc Vệ Bắc nhìn qua. Anh vừa mới tắm xong, trên người mặc chiếc áo T-shirt với chiếc quần thể thao, đầu tóc ướt rượt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn cô: “Diệp Tử?”

“Hai đứa nói chuyện đi, đi ra ngoài đun nước.” Tần Dao cũng thức thời, ra khỏi phòng.

Bà vừa đi, thì trong phòng chỉ còn mỗi hai người bọn họ rồi, Vệ Bắc không dám tin vào mắt mình, cho đến khi Diệp Sơ cầm con búp bê trong tay hay vậy với anh, lúc này anh mới hồi thần tin tưởng đó là cô thật.

“Cái này, vẫn còn sao?” Diệp Sơ hỏi muốn giảm bớt sự căng thẳng trong lòng, nói thật thì đây là lần đầu tiên cô vào phòng con trai.

Vệ Bắc đi đến ngồi xuống bên cạnh cô, giật lấy con búp bê trong tay cô: “Cái gì mà ‘cái này’? Nó có tên, gọi là Siêu Nặng!”

Diệp Sơ phì cười: “Cái tên này thật khó nghe.”

Vệ Bắc cũng cười: “Đúng là khó nghe thật, nhưng mà anh thích.”

Khi anh nói những lời này, ánh mắt lại nhìn cô chăm chú. Diệp Sơ cảm thấy gương mặt mình nóng lên, cố ý quay đi không nhìn vào mắt anh, một lát sau, trước mặt được đưa đến một chiếc khăn bông.

“Giúp anh lau tóc.” Anh vẫn như nhiều năm trước, nói gì cũng có thói quen dùng câu ra lệnh.

Diệp Sơ gật đầu, cầm lấy chiếc khăn bông, để cho anh quay lưng về phía mình, rồi sau đó từ từ lau hết nước cho anh, hai người ở rất gần, cô có thể ngửi thấy hương thanh mát từ trên tóc anh, một loại hương có ma lực khiến cho người ta cảm thấy yên bình.

Căn phòng chợt yên tĩnh hẳn, hai người họ không ai nói gì với đối phương, nhưng cũng chẳng người nào định mở miệng trước, ngược lại là muốn hưởng thụ sự yên ổn khó có được này.

Từ nhỏ đến giờ, họ rất hiếm khi ở cùng nhau thế này.

Một lát sau, Vệ Bắc bỗng tựa đầu vào trong ngực Diệp Sơ: “Diệp Tử.” Anh gọi cô một tiếng, rồi thấp giọng nói: “Anh cảm thấy, anh rất không hiểu chuyện.”

Diệp Sơ không đáp lời, vẫn tiếp tục giúp anh lau tóc.

“Từ nhỏ đến lớn, anh chỉ biết mang lại phiền phức cho gia đình, gây ra một đống họa rồi lại còn trách ba anh đánh anh, còn gọi ông là lão già, lời nói bảo thủ. Cho đến khi mẹ gọi điện cho anh, nói cha xảy ra chuyện nhưng không muốn để anh biết, sợ ảnh hưởng đến việc học tập của anh, lúc đó anh mới phát hiện trước đây

mình đã sai quá rồi, nhưng bây giờ, ngay cả việc đứng trước mặt cha nói một tiếng xin lỗi, anh cũng không thể làm được...”

Diệp Sơ dừng động tác trên tay, trong lòng cô xúc động.

Qua nhiều năm như thế, người con trai này đã mang lại cho cô ấn tượng về sự kiêu ngạo, ngang ngược, không biết nói lý lẽ, nhưng chưa bao giờ anh lại mất đi cái vẻ ấy như ngày hôm nay, tựa vào ngực cô và tâm sự, phơi bày tất cả sự yếu đuối của mình trước mặt cô.

Cảm giác này thật sự rất tuyệt. Tưởng như đã hiểu rõ, nhưng hoá ra cô lại chẳng hiểu được gì. Anh kiêu ngạo để che đậy sự yếu đuối, đằng sau sự nghịch ngợm chứa bao sự dịu dàng, có khi không chịu nói lý lẽ, nhưng cũng có lúc lại nói đúng ý tứ của người khác. Có lẽ trên một phương diện nào đó, hai người họ rất giống nhau.

Cô độc nhưng lại khao khát mình không cô đơn.

Khoảnh khắc đó, trong lòng cô rung động, cô đưa tay ôm lấy anh: “Đừng buồn, mọi việc sẽ tốt thôi, em tin anh.”

Mấy ngày qua trong lòng luôn buồn phiền, vì cái ôm nhẹ nhàng này mà anh cũng cảm thấy thoải mái. Vệ Bắc đứng thẳng người, ôm Diệp Sơ vào ngực: “Trước kia là anh sai, anh không nên nghi ngờ em, thật xin lỗi...”

Trong mắt Diệp Sơ, ít nhất câu xin lỗi này cũng đã khiến bốn tháng chiến tranh lạnh kia tan như mây khói.

Anh vĩnh viễn sẽ không biết, bốn tháng qua em đã nghĩ đến anh nhiều bao nhiêu, Diệp Sơ dụi đầu vào trong ngực anh, tiếng trái tim đập ngay bên tai, cô thì thầm: “Em cũng vậy...”

“Hai đứa!” Tần Dao đẩy cửa đi vào, thấy cảnh hai đứa trẻ đang ôm nhau rất tình cảm, thì hơi lúng túng: “Hình như mẹ tới không đúng lúc, hai đứa cứ tiếp tục, tiếp tục...” Bà nói xong định đóng cửa đi ra, nhưng cửa vừa mới đóng lại mở ra: “Không được rồi, Diệp Tử à, hình như mẹ cháu đang tìm cháu.”

Gì cơ? Diệp Sơ giật mình, mới vừa rồi cô nghe loáng thoáng thấy tiếng gọi của mẹ ở tầng dưới, giọng của Lưu Mỹ Lệ vốn đã lớn, giờ phát hiện không thấy con gái đâu liền gọi ầm cả khu chung cư để tìm người.

Cô vội vàng đứng dậy: “Dì à, cháu về trước đây ạ.”

“Anh đi cùng em!” Vệ Bắc vội vàng đứng lên định bước đi theo, lại bị Tần Dao giữ lại.

Bà nhìn con trai lắc đầu: “Chờ chuyện của cha con qua rồi hãy nói, bây giờ chưa phải lúc.” Với tình hình trước mắt, tình yêu tuổi trẻ lại không bền vững, một người từng trải năm mươi năm như bà cũng đã hiểu rõ.

Vệ Bắc hiểu ý mẹ, cũng dừng chân.

Mặc dù trong lòng ngàn vạn lần không muốn, nhưng anh và cô đều giống nhau, tin tưởng tình cảm giữa hai người còn phải gặp nhiều khó khăn trắc trở hơn nữa, nhưng chắc chắn cuối cùng cũng có một ngày sau cơn mưa trời lại sáng, có thể nhìn thấy cầu vồng rực rỡ.

40. Chương 40

Gần tới cuối kì, tất cả các bạn học xung quanh cô cũng bắt đầu ra sức học một cách cần mẫn, ngay cả kẻ trốn học chuyên nghiệp như Tiểu Giai cũng không ngoại lệ. Cảm giác như không khí ở thư viện dường như phảng phất mùi thuốc súng.

Chỉ có Diệp Sơ lại không thể chuyên tâm.

Điều này cũng khó trách, nhà Vệ Bắc gặp phải chuyện lớn như vậy, làm sao cô có thể không lo lắng được? Nhưng có lo lắng cũng chẳng ích gì? Vụ án vẫn bị gác lại, tin tức càng ngày càng lan rộng, thậm chí ngay cả Lâm Mậu Mậu học ở trường xa như vậy cũng biết tin rồi hỏi bóng hỏi gió Diệp Sơ để chứng thực.

Dĩ nhiên Diệp Sơ sẽ không nói, những sự lo lắng trong lòng cô lại càng tăng lên.

Một người kiêu ngạo như Vệ Bắc, sao có thể chịu nổi khi nghe những tin đồn đó? Chỉ sợ trong lòng anh cũng khó chịu hơn so với bất kỳ ai khác, do mấy lần nói chuyện điện thoại gần đây giữa bọn cô liền có thể nhận ra điều này.

Anh ít nói hơn, cậu thiếu niên ngạo mạn ngày xưa giờ càng ngày càng trở nên trầm mặc

Có lẽ đây chính là hiện thực, cho dù là tảng đá cũng phải thay đổi.

Liệu có một ngày nào đó, tình cảm của bọn họ cũng sẽ bị năm tháng vô tình mài mòn không? Diệp Sơ bỗng dưng cảm thấy hoang mang. Trong tâm trạng lo được lo mất này, kì thi cuối kì đã kết thúc.

Hiệu suất hoạt động của trường cao đến kinh ngạc, môn thi cuối cùng còn chưa kết thúc thì kết quả của mấy môn thi trước đã được công bố rồi. Diệp Sơ là lớp trưởng nên đương nhiên cô sẽ biết tin sớm hơn so với các bạn khác, rất nhanh cô đã biết được kết quả của mình.

Kết quả không được tốt lắm, tuy không đến nỗi xếp cuối nhưng so với thành tích lúc trước của cô thì đã bị tụt giảm rất lớn. Ngược lại Tưởng Phương Phi cùng phòng trong đợt thi trước đứng ở top cuối của lớp, bây giờ kết quả mấy môn đều khác xa, vượt lên đứng đầu.

Diệp Sơ vốn không phải người có tính ghen tị, nhưng nhìn người đã từng lừa gạt mình thì tốt hơn mình như vậy, trong lòng luôn cảm thấy có phần không vui.

Chuyện của Vệ Bắc, cộng thêm thành tích này còn trực tiếp đưa đến nhà vào kỳ nghỉ, tâm trạng của Diệp Sơ suy sụp hẳn.

Là một người mẹ, Lưu Mỹ Lệ dễ dàng nhận ra con gái có gì đó khác thường, trong lòng bà mơ hồ đoán ra được đã có chuyện gì đó nhưng lại không nắm bắt được tâm tư của bọn trẻ, nghĩ tới nghĩ lui, bà lại nghĩ tới một chủ ý.

Chủ ý lần này thật tệ, dẫn đến tâm tình của Diệp Sơ vốn đã không tốt lại càng kém hơn, bởi vì mẹ cô đề nghị cả nhà đi du lịch.

Du lịch vốn là một chuyện tốt, nhưng cái từ du lịch từ trong miệng Lưu Mỹ Lệ nói ra lại là một tai hoạ, bởi vì bà rất có thể làm ra như vậy. Ví dụ như không thấy túi du lịch, mất vé xe, rồi nướng thịt suốt nửa thì gây ra cháy rừng và vô vàn các tình huống, gặp mãi cũng thành quen.

Nói tóm lại, cho dù là đi du lịch ở đâu chẳng nữa, chỉ cần có mẹ của cô thì chung quy cũng không phải là một chuyện tốt.

Được mệnh danh là: sát thủ du lịch.

Cho nên sau khi mẹ cô đưa ra ý kiến muốn cả nhà cũng đi du lịch, bình thường Diệp Sơ là người nghe lời nhưng lúc này đứng dậy phản đối đầu tiên, miễn cưỡng lấy lí do là thời tiết quá nóng, sợ cháy nắng.

“Mùa hè nhất định phải ra biển phơi nắng mới thấy thoải mái mà, Diệp Sơ, con không muốn cùng ba mẹ đi du lịch sao?”

Diệp Sơ im lặng, trong lòng lặng lẽ trả lời một chữ.

Lưu Mỹ Lệ thấy con gái không đi, liền nháy mắt với chồng: “Cha nó, ông có thấy đúng không hả?”

Diệp Kiến Quốc im lặng, một lúc lâu sau yếu ớt nói: “Trời nóng như vậy, thật sự không nên...”

“Trời nóng như vậy, tôi cũng không muốn rửa bát, tháng này ông rửa bát đi?”

Diệp Kiến Quốc đường đường là một nam nhi bảy thước mà lại chỉ vì một tháng rửa bát này mà thoả hiệp, đổi đề tài nói: “Thật sự cũng không muốn ở nhà, hay cứ đi ra ngoài một chút đi, đi cũng tốt.”

Diệp Sơ: “...”

Địa điểm du lịch là ở Tam Á, ánh mặt trời, sóng biển, bờ cát, tất cả đều là những nhân tố không thể thiếu vào mùa hè. Chỉ là Diệp Sơ không có lòng dạ nào để thưởng thức, trên đường ra sân bay lộ rõ vẻ buồn bực không vui.

Trích dẫn: *Thành phố Tam Á nằm ở cực Nam đảo Hải Nam, là thành phố du lịch bờ biển nhiệt đới duy nhất của Trung Quốc. Đây là thành phố lớn thứ hai (sau Hải Khẩu) trên đảo. Được quảng cáo là “Hawaii của Trung Quốc”, Tam Á có 20 km trải dài bãi biển. Môi trường nội thành Tam Á rất độc đáo, có cả ba loại cảnh đẹp thiên nhiên về núi, biển và sông, tạo thành cảnh quan thiên nhiên vốn có của Tam Á. Tam Á có 10 tài nguyên về du lịch là ánh nắng, nước biển, bãi cát, khí hậu, rừng, suối nước nóng, động vật, hang động, đồng quê, phong tục tập quán dân tộc, có các phong cảnh nổi tiếng như núi Nam Sơn, hang lớn nhỏ, vịnh Á Long, chân trời góc biển, đảo Tây, đảo Ngô Chi Châu, biển Đại Đông v.v, là vùng tài nguyên du lịch bờ biển nhiệt đới phong phú nhất, tập trung nhất của Trung Quốc. *

Lúc ngồi trên xe, Vệ Bắc gửi một tin nhắn cho cô, để cô đừng có suy nghĩ nhiều, vui chơi thật thoải mái.

Nếu như là trước kia, chắc chắn tên nhóc này đã hăm hăm nổi trận lôi đình đi, nhưng bây giờ anh chẳng hề nói gì. Con người là một loài động vật tầm thường, hẳn suốt ngày đối nghịch với mình thì lại nghĩ hẳn phiền phức, nhưng bỗng nhiên có một ngày người đó trở nên thuận theo mình, thì lại cảm thấy như thiếu cái gì đó, nói chung đó là cảm giác ngọt ngào của Diệp Sơ lúc này.

Mang theo tâm trạng này bước vào sân bay, nhưng ở trong phòng chờ nàng lại bất ngờ nhìn thấy một người.

Thẩm Nam Thành.

Không, không chỉ một mình anh mà còn có cả ba mẹ anh nữa, một nhà ba người đều mang hành lí đang chờ máy bay.

Nhất thời Diệp Sơ có chút ngượng ngùng, phải biết rằng lần trước họ chia tay không hề vui vẻ, giờ gặp lại không tránh khỏi có phần xấu hổ, thế nhưng điều đáng xấu hổ hơn còn ở phía sau.

Thẩm Nam Thành tiến lại từng bước, chủ động cầm lấy hành lí trong tay cô.

Diệp Sơ giật mình, lại liếc nhìn mẹ cô, dựa theo khuôn mặt rạng rỡ của mẹ cô, cô biết mình đã bị lừa rồi.

Mẹ cô thế mà lại rủ gia đình họ Thẩm mới quay về đây định cư đi du lịch cùng, điều làm người ta khó tin hơn là cả gia đình họ Thẩm thế mà cũng đồng ý đi. Diệp Sơ bóp trán, rốt cuộc là họ chưa từng biết vị “sát thủ du lịch”, không quá ba ngày sẽ làm các vị khóc đến chết mất.

Kết quả là không cần đến ba ngày, mọi người gặp mặt nhau chưa quá ba mươi phút, bỗng nhiên Lưu Mỹ Lệ vỗ đùi: “Ấy, hình như là thiếu một vé máy bay.”

Diệp Sơ xấu hổ, cô và cha trước khi ra cửa đã nhắc nhở đủ thứ, vậy mà mẹ cô vẫn còn bỏ sót rồi còn trở nên hung hờ thế này nữa chứ.

“Để tôi quay về lấy!” Lưu Mỹ Lệ xưng phong .

“Còn hai mươi phút nữa máy bay sẽ cất cánh, bà có chắc sẽ về lấy kịp không? Diệp Kiến Quốc ở bên cạnh nói.

“Vậy phải làm sao bây giờ đây?” Lưu Mỹ Lệ sốt ruột.

“Dì à, đừng lo lắng, giờ vé máy bay đều đăng kí dùng chứng minh thư, chỉ cần mang theo chứng minh thư cũng có thể làm được thủ tục”. Nhìn qua Thẩm Nam Thành chính là người hay dùng phương tiện giao thông loại đắt tiền, đối với thủ tục làm việc ở sân bay hiểu rất rõ, rất nhanh đã hỗ trợ làm xong thủ tục.

Cuối cùng hai nhà đăng kí thuận lợi, Lưu Mỹ Lệ luôn miệng khen ngợi anh.

Nào là kiến thức uyên bác, tuổi trẻ tài cao, tiền đồ sáng lạn, những gì có thể nói bà đều nói, không thể nói cũng nói gần hết. Diệp Sơ ở bên cạnh lau mồ hôi, chỉ có một tấm vé máy bay mà phải đến mức này sao?

Ngược lại, Thẩm Nam Thành tỏ ra rất bình thản, mặc kệ Lưu Mỹ Lệ nói gì anh cũng đều gật đầu mỉm cười, cũng không hề tỏ ra lúng túng, phong độ đẹp trai, khó trách mấy cô tiếp viên hàng không đều nhìn anh cười vô cùng ngọt ngào.

“Tiên sinh, xin hỏi anh có muốn uống chút gì không?” Cô tiếp viên hàng không thanh mảnh mỉm cười hỏi Thẩm Nam Thành.

Thẩm Nam Thành quay sang hỏi Diệp Sơ: “Em có muốn uống gì không?”

Ban đầu, Diệp Sơ còn thấy xấu hổ, sau khi anh rời đi cô vẫn còn trách anh, nhưng hôm nay anh lại bỏ qua sự việc lúc trước, nên cô luôn cảm thấy có lỗi với người ta.

Cô suy nghĩ một chút: “Nước lọc đi.”

“Hai chai nước.” Thẩm Nam Thành nói tiếng cảm ơn, trên khuôn mặt vẫn là nụ cười.

Mặc dù anh không hề nhắc đến chuyện xảy ra ngày đó, nhưng trực giác mách bảo Diệp Sơ, nhất định sẽ có chuyện. Xét thấy điều đó, cô không khỏi đề cao cảnh giác khi ở bên cạnh anh.

Mãi cho đến khi đến nơi, dường như Thẩm Nam Thành cũng không phát hiện ra sự khác thường của Diệp Sơ, anh vẫn như cũ nhiệt tình lấy túi hành lý của cô xách hộ.

Lưu Mỹ Lệ nhìn thấy liền tỏ ra rất vui vẻ.

Suy nghĩ của bà rất đơn giản, Thẩm Nam Thành học cao lại đa tài, vừa dịu dàng vừa đẹp trai, chưa nói đến gia cảnh, một người con rể cực phẩm như thế ở ngay trước mắt, người làm mẹ như bà sao có thể không tác hợp cho con gái chứ? Nói chung, nhân dịp chuyến đi này dù thế nào cũng phải làm con gái tỉnh ngộ, đừng có ương ngạnh như thế nữa.

Trong lòng Lưu Mỹ Lệ đắc ý, nhưng trời lại không giúp. Hôm đó đến nơi lại gặp phải trận mưa hiem hơi ở Tam Á, mưa suốt từ đêm hôm đó cho đến ngày thứ hai, không có chiều hướng tạnh.

Hai gia đình bị cầm chân trong khách sạn, đành rồi đến nhàm chán, thế là nổi lên rèn luyện tay nghề- vây quanh cái bàn chơi mạt chược, nếu có ai biết được mấy người này từ xa xô chạy đến Tam Á để chơi mạt chược chắc sẽ bị cười nhạo đến chết.

Diệp Sơ ở phòng bên cạnh, cách bức tường cũng có thể nghe thấy tiếng đánh mạt chược, mà dở khóc dở cười, quả nhiên đi du lịch với mẹ cô đúng là không phải chuyện tốt, chỉ vài ngày đã biết được ngay.

Đang suy nghĩ, thì tiếng đập cửa vang lên, Diệp Sơ chạy ra mở cửa phát hiện Thẩm Nam Thành đứng ở cửa, trên tay anh là chiếc laptop.

“Dây mạng ở phòng anh hình như bị hỏng, em cho anh mượn dây mạng được không?”

Người ta đã nói như vậy, Diệp Sơ cũng không tiện từ chối, đành mở rộng cửa để cho anh đi vào.

Thẩm Nam Thành nói câu cảm ơn rồi cầm tài liệu đi vào phòng Diệp Sơ, cắm dây mạng vào, mở các trang web. Cơ bản anh đều xem những trang web nước ngoài, Diệp Sơ không đến gần, ngại người ngồi ở mép giường.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, Thẩm Nam Thành bỗng nhiên xoay đầu, hỏi một câu: “Em và bạn trai đã làm lành chưa?”

Anh quả nhiên còn nhớ rõ! Diệp Sơ xấu hổ, gật đầu.

“Ha ha, ngày đó sau khi anh đi hình như các em còn rất căng thẳng.”

Diệp Sơ lúng túng: “Kì thực cũng không có chuyện gì.”

“Gia đình em không biết em có bạn trai sao?” Anh chợt đổi đề tài, hỏi về việc này.

Diệp Sơ giật mình, có cảm giác bị người ta nói trúng điểm yếu, cô im lặng không trả lời.

Thẩm Nam Thành tiếp tục độc thoại: “Anh đoán thế thôi, nếu không thì mẹ em cũng sẽ không hết sức tác hợp cho chúng ta, em thấy sao?” Lúc anh nói những lời này, trong nụ cười rõ ràng có chút ý tứ, Diệp Sơ cảnh giác đứng dậy.

Anh nói những lời này là có ý gì?

Không đợi cô nói ra suy nghĩ của mình, nụ cười của Thẩm Nam Thành đã biến mất, anh lại quay đầu lại, tiếp tục lên mạng, sau đó cũng không nói câu nào với Diệp Sơ.

Cuối cùng lúc trời gần tối mưa cũng tạnh, thời gian du lịch năm ngày tại Tam Á cuối cùng cũng chính thức bắt đầu.

Bởi vì lần đầu tiên đi Tam Á nên bọn họ chỉ chọn những địa điểm có phong cảnh nổi danh ở Tam Á. Từ “Chân trời góc bể” tới đảo Ngô Chi Châu. Từ vịnh Thiên Á Long đến vịnh Hoàng Hậu. Cuối cùng cũng đi tham quan hết được những thắng cảnh nổi tiếng ở Tam Á.

Trích dẫn:* Chân trời góc bể(Thiên Á Hải Giao): Cách thành phố Tam Á 23 cây số về phía Tây Nam. Đây một danh thắng nổi tiếng với bãi đá có hơn 100 tảng đá ngó ra mặt biển rộng mênh mông, nổi tiếng nhất là ba tảng “Chân trời”, “Góc bể” và “Nhất trụ Nam thiên”.

Đảo Ngô Chi Châu: Đảo Ngô Chi Châu là danh lam thắng cảnh được du khách trong nước ngoài ưa chuộng tham quan khi đến với vùng đất Tam Á. Đảo nằm ở phía Bắc của thành phố Tam Á, hình dạng như một con bướm nằm trong diện tích 1,48km vuông.

Vịnh Á Long: được coi là bãi biển tốt nhất ở Tam Á với “biển xanh, cát trắng, nước trong lành”, nằm ở phía Đông của thành phố Tam Á. Trung tâm của vịnh Á Long nằm trên một bãi biển hình lưỡi liềm, cách bờ 7000m.

Vịnh Hoàng Hậu: Vịnh Hoàng Hậu có tên cũ là Vịnh Quỳnh Nam, cách Tam Á ba mươi cây số, Ở giữa đảo Ngô Chi Châu và vịnh Thiên Á Long

Suối nước nóng Châu Giang, Nam Điền nằm ở vịnh Hải Đường thành phố Tam Á, cách Tam Á ba mươi phút đi xe.

Chuyến đi này, Lưu Mỹ Lệ cũng không gây ra nhiều chuyện, ngoại trừ một lần rơi ví tiền, ngồi nhầm hai chuyến xe, suýt nữa thì lạc đường ngoài biển không về được, căn bản là không phát sinh những chuyện bất trắc. Diệp Sơ vẫn có thể chấp nhận được. Nhưng mà bởi vì ngày đầu tiên Thẩm Nam Thành nói mấy câu kì quái trong phòng cô, cho nên mấy ngày sau cô đều cảnh giác, cố ý tránh anh.

Ngày cuối cùng của chuyến du lịch đã đến, lộ trình cuối cùng là đi chơi ở suối nước nóng ở Giang Nam, đã đi Tam Á thì tuyệt đối không thể bỏ qua nơi này.

Diệp Sơ kể chuyện muốn đi suối nước nóng cho Vệ Bắc biết, tên nhóc kia cuối cùng cũng không chịu nổi.

“Em muốn đi suối nước nóng với thằng nhãi kia?” Thằng nhãi kia đương nhiên là chỉ Thẩm Nam Thành.

Diệp Sơ cảm thấy : “Không phải em đi với anh ta, mà là mọi người cùng đi.”

“Thế không phải ở trong một suối nước nóng sao? Hơn nữa em còn định mặc áo tắm trước mặt nó nữa? Anh nói cho em biết, đừng có mơ tưởng!” Giọng anh rất kiên quyết.

“Em sẽ mặc áo tắm kín đáo.” Diệp Sơ biện minh.

“Kín đáo?” có áo tắm nào kín đáo sao?”

Diệp Sơ: “...”

Mặc dù anh ở bên này điện thoại phát cáu. Nhưng từ sau khi xảy ra chuyện của cha, lâu rồi anh có tinh thần như hôm nay, nếu như anh có thể vui vẻ hơn thì nhường anh một chút cũng có sao.

Vì vậy Diệp Sơ thỏa hiệp: “Được rồi, mai em sẽ lấy cớ để không xuống nước nữa.”

Diệp Sơ bỗng nghe lời, Vệ Bắc lại ngăn cả người, nhiều năm ở bên nhau, cô bé này tuy ít nói, nhìn qua rất dễ bắt nạt, nhưng một khi cô đã quyết định thì có mười con bò cũng không kéo lại được, từ trước đến giờ cô chưa bao giờ như ngày hôm nay, nghe lời anh như vậy.

Không hiểu sao, trái tim anh lại ầm ập.

“Diệp Sơ.”

“Vâng?”

“Anh đang nghĩ, chờ một thời gian ngắn nữa, có tin tức của cha anh, anh sẽ sang nhà em nhé?” Anh nói những lời này thể hiện rõ ràng sự suy tính thận trọng.

Diệp Sơ dừng một chút, lên tiếng trả lời rồi gật đầu trả lời, trên mặt nở một nụ cười.

Nếu đã quyết định chuyện gì, thì nên nói cho rõ.

41. Chương 41

Tìm một cái cơ băng quơ, Diệp Sơ liền suôn sẻ trốn nhiệm vụ phải đi đến suối nước nóng, một mình ở lại khách sạn nghỉ ngơi. Cô cũng không cảm thấy tiếc vì mùa nắng ở Tam Á bây giờ rất nóng, du khách lại rất đông, nói chung là không bằng ở lại phòng có điều hòa, hưởng thụ một buổi sáng dễ chịu.

Tiếc là không thoải mái được bao lâu điều hòa lại bị hỏng.

Diệp Sơ nghịch cái điều khiển trong tay một lát, cảm thấy nhiệt độ trong phòng càng ngày càng nóng, không còn cách nào đành phải gọi điện thoại cho nhân viên phục vụ, bên kia đáp lại rất nhanh, vừa mới gác điện thoại, tiếng gõ cửa liền vang lên.

Rất có năng suất, Diệp Sơ nghĩ như vậy liền nhanh nhẹn ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra cô liền thấy thân hình cao ngất của Thẩm Nam Thành ngoài cửa, trên gương mặt tuần tú kia mang một nụ cười thân thiện.

Diệp Sơ giật mình, đang định hỏi tại sao anh đã về rồi thì đối phương đã mở miệng trước cô: “Không phải đau bụng sao? Đã đỡ chưa?”

Rõ ràng cô không phải là kiểu người giỏi nói dối, bị Thẩm Nam Thành hỏi như thế, một lúc sau cô mới lí nhí đáp lại: “Vâng, cũng đỡ hơn một chút...”

“Mọi người vừa mới đi mà em đã đỡ hơn?” Rõ ràng là cười hỏi nhưng không biết sao lại làm cho người ta cảm thấy một loại áp lực vô hình.

Trong chớp mắt Diệp Sơ liền nghĩ đến lần nói chuyện với anh ở trong phòng mình, nhất thời cảm thấy nụ cười kia không thân thiện chút nào, cô không trả lời anh mà hỏi ngược lại: “Không phải mọi người đi suối nước nóng à? Về làm gì?”

“Bị cảm nắng.” Nói dối mà mặt không đỏ, tim không đập mạnh, so với Diệp Sơ còn bình tĩnh thành thạo hơn.

“Sao lại đột ngột bị cảm nắng thế?”

“Em cũng bị đau bụng đột ngột như vậy còn gì?”

“....” Diệp Sơ không nói gì, hơi xấu hổ.

“Đứng rất mệt, không định mời anh vào trong ngồi một lát à?” Thẩm Nam Thành chủ động mở lời.

Diệp Sơ không từ chối nhưng cũng không đồng ý, chần ừ ở cửa, chân cũng không nhúc nhích lấy một bước, thân nhiên nói: “Điều hòa trong phòng em bị hỏng rồi, nóng muốn chết.”

“Thế à?” Trong nụ cười của Thẩm Nam Thành lộ ra mấy phần ý tứ.

Ánh mắt anh thay đổi trong phút chốc nhưng mà Diệp Sơ vẫn nhìn thấy được, theo phản xạ mà lùi về sau, vừa mới bước được nửa bước, cổ tay đã bị tóm lấy.

“Em muốn tránh anh?” Thẩm Nam Thành hỏi.

Diệp Sơ ngăn ra, theo bản năng muốn hất ra.

“Em sợ anh?” Anh lại hỏi, khuôn mặt kề sát vào cô.

Diệp Sơ liền hoảng lên: “Anh nói gì vậy? Bỏ tay ra trước đi!”

“Không được, trả lời câu hỏi của anh trước đã, thế nào?” Cách anh nói chuyện khác với Vệ Bắc, tên nhóc kia nói gì cũng dùng giọng ra lệnh nhưng cô lại nghe theo, còn Thẩm Nam Thành thì ngược lại, dùng câu hỏi mà khiến người ta có cái cảm giác bị áp bách, không thoải mái.

Loại cảm này rất đáng ghét.

Diệp Sơ khẽ cắn môi, đối mặt với ánh mắt của anh: “Đúng, em đang trốn tránh anh.”

Hai hàng lông mày của Thẩm Nam Thành nhíu chặt lại, hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì em không thích anh.” Nếu đã không thích thì nên cho anh một câu trả lời dứt khoát, nhưng mà Thẩm Nam Thành lại hiểu sai ý.

Không thích à? Nụ cười của anh trong chớp mắt đã nản lòng, không chút tình cảm nào mà hỏi: “Vậy em thích ai? Cái thằng nhóc ranh chưa đủ lông đủ cánh kia?”

Lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt anh không có chút tình cảm, Diệp Sơ hơi kinh ngạc, há hốc miệng nhưng không biết nói cái gì.

Trong lúc đó, Thẩm Nam Thành đã khôi phục lại vẻ mặt như bình thường, bỗng nhiên cười rộ lên, trong nụ cười mang theo vài phần khinh thường: “Dù em có thích nó thì em cũng có dám để cho người nhà chấp nhận nó? Anh còn nghe nói nhà nó còn xảy ra chút chuyện gì đó...”

Câu nói này làm cho lòng của Diệp Sơ lại thấp thỏm lo lắng.

Không sai, đây chính là cửa ải khó khăn giữa cô và Vệ Bắc, cho đến bây giờ cô vẫn không quên được lúc mẹ ép cô hứa làm theo thời cấp ba.

Mẹ nói: Hai đứa các con không phải cùng một loại người.

Thấy Diệp Sơ thất thần, Thẩm Nam Thành như thực hiện được điều gì đó mà vui vẻ, mặt anh sát lại, nhẹ giọng nói: “Thay vì ở cùng với một người không xứng, không bằng chọn một người thích hợp? Chẳng hạn như...” Anh không nói tiếp, ánh mắt nhìn chăm chú vào môi của cô, càng sát lại gần hơn.

Diệp Sơ vẫn đang vì câu nói kia mà không để ý, trong lúc anh sắp đạt được ý đồ thì ở giây phút quan trọng này một tiếng hô nhẹ ngăn giữa hai người.

Một người thanh niên cầm trong tay hộp đồ sửa máy điều hòa mới đi lên, kinh ngạc nhìn hai người.

“Đến thật đúng lúc...” Thẩm Nam Thành khẽ cất tiếng cười, buông tay ra.

Anh nào có nghĩ đến, sau khi chuyện của anh bị phá hoại thì Diệp Sơ cũng giật mình bừng tỉnh, thấy bộ dạng của Thẩm Nam Thành như muốn hôn mình, kết quả là cô không nghĩ nhiều liền giơ tay tát một cái.

Cái tát này gần như gây chấn động trong lòng, đừng nói là Thẩm Nam Thành và tên thợ sửa đứng ngoài xem xét kia mà ngay cả Diệp Sơ cũng chết lặng.

Sao cô có thể tát người chứ?

Nhưng mà anh ta lại lấy Vệ Bắc ra mà chọc vào nỗi đau của cô, còn muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, việc này thực sự rất đáng đánh! Diệp Sơ nghiêng răng, quả quyết đồng ý, trừng mắt nhìn Thẩm Nam Thành cũng không quay đầu lại bước qua cửa vào phòng.

Sau đó cánh cửa “Rầm” một cái đóng lại, Thẩm Nam Thành sờ mặt bị đánh đến đỏ, bó tay lắc đầu một cái, ngay sau đó cũng về gian phòng ở đối diện.

Sau cùng chỉ còn lại có một người thanh niên sửa máy đứng ở chỗ kia, vô cùng buồn bực giơ cái tua vít lên vô rồi lẩm bẩm.

“Tôi chỉ đến sửa điều hòa...”

Chuyến đi Tam Á lần này từ lúc bắt đầu đã quái dị, đến lúc kết thúc cũng vội vàng vàng, đến khi người hai nhà bước lên chuyến bay trở về nhà, Diệp Sơ vẫn khó chịu.

Ngược lại Thẩm Nam Thành cứ như chưa có chuyện gì từng xảy ra, vẫn giống như trước nói chuyện với cô, thái độ bình tĩnh làm cho Diệp Sơ nghĩ như chuyện hồi trước chỉ như là mơ vậy.

Mãi đến khi máy bay hạ cánh, hai nhà cũng đến lúc phải tạm biệt, Thẩm Nam Thành ở bên cạnh đột nhiên nhẹ nhàng nói một câu: “Lời anh nói đều là thật, có thể suy nghĩ lại một chút.”

Đến khi Diệp Sơ quay đầu lại thì anh đã kéo vali đi xa, lúc vẫy tay chào cô, khoe miệng còn mang theo nụ cười tự tin, giống như chắc chắn rằng Vệ Bắc sẽ không được ba mẹ cô chấp nhận.

Một cảm giác buồn bực khó chịu tồn tại trong lòng Diệp Sơ, trên đường về cô gửi tin nhắn cho Vệ Bắc: “Em đã về rồi.”

Một lát sau cô nhận được tin nhắn trả lời của Vệ Bắc: “Diệp Tử, nghỉ hè này anh định đi làm thêm.”

“Làm việc gì?”

“Chuyển phát nhanh.”

Tưởng tượng đến cảnh vẽ mặt khó chịu của anh khi phải chuyển hàng, Diệp Sơ đã cảm thấy buồn cười: “Sao lại nghĩ đến chuyện đi làm thêm?”

“Trước kia dù sao cũng được ba mẹ chăm lo, thiếu cái gì cũng chỉ biết chìa ta ra xin, bây giờ anh mới biết được người ta có được không dễ dàng cho nên muốn thử rèn luyện bản thân mình một chút.”

Rất ít khi anh nói nghiêm túc như thế này, Diệp Sơ đột nhiên cảm thấy cậu bé cùng chơi với mình chục năm đã trưởng thành, vậy còn mình? Có phải cũng nên thay đổi rồi?

Cô ngẩng đầu nói với mẹ đang ngồi bên cạnh: “Mẹ, nghỉ hè dài như thế con muốn đi làm thêm vào hè.”

Lúc đó Lưu Mỹ Lệ còn vì đi đường mệt nhọc lại buồn ngủ, nên khi nghe thấy con gái nói cũng không nghĩ nhiều liền gật đầu, thế nên ý nghĩ đi làm thêm của Diệp Sơ còn chưa bị bóp chết ở trong nôi. Cho đến khi bà muốn ngăn cản thì con gái đã sớm nghĩ ra cách thực hiện sự thay đổi.

Diệp Sơ đã tìm cho mình một công việc đầu tiên rất bình thường- gia sư.

Đối tượng mà Diệp Sơ dạy kèm tại nhà chính là một thằng nhóc ranh nghịch ngợm mới học lớp ba tiểu học, thành tích rất kém, còn rất lì lợm, nghe nói có vài gia sư bị làm tức giận bỏ đi hết, ba mẹ cậu ta cũng bó tay với cậu con trai này.

Trái lại, với Diệp Sơ dường như trời sinh có thể kiềm chế được những tên nhóc có gen nghịch ngợm như thế này, không đến vài ngày đã làm cậu bé kia ngoan ngoãn nghe lời.

Phụ huynh của cậu bé hư hỏng này rất vui mừng, không chỉ tăng tiền lương cho cô mà còn nhờ cô mỗi ngày về muộn một chút, đôn đốc con trai làm hết bài tập đi.

Cứ bận bịu như vậy, kì nghỉ hè khá dài cũng lặng lẽ trôi qua.

Đến cuối tháng tám, vụ án của Vệ Đông Hải cũng có kết quả điều tra bước đầu, kết quả cho thấy trong rất nhiều thư nặc danh có nhiều chứng cứ rõ ràng nghiêm trọng, tội danh nhận hối lộ của Vệ Đông Hải không được thành lập, nhân viên chịu trách nhiệm điều tra lần này quyết định mấy hôm nữa sẽ đưa ra kết quả công chính.

Khi biết được ba cuối cùng cũng được giải oan, Vệ Bắc còn đang đi đưa hàng, anh vội vàng gọi điện thoại cho Diệp Sơ, nhưng sau khi Diệp Sơ nghe điện, anh lại cố tình úp mở.

“Tối về nhà anh đi đón em, có chuyện muốn nói với em.” Vệ Bắc nói.

“Chuyện gì?” Diệp Sơ hỏi.

“Chuyện bí mật.”

Dáng vẻ rất là thần bí, Diệp Sơ lại hỏi vài câu, anh còn không chịu nói, cũng thôi luôn, cô cúp điện thoại rồi quay đầu lại tiếp tục công việc dạy kèm cho cậu bé kia.

Không nghĩ tới tai đưa bé kia rất thính, lại nhớ rõ chuyện của cô nói qua điện thoại, cậu cười trộm bày đặt hỏi: “Cô giáo, cuộc điện thoại vừa rồi gọi đến có phải là bạn trai của cô không?”

Thằng nhóc ranh mới học lớp ba thì biết cái gì? Diệp Sơ giả vờ tức giận mà trừng mắt nhìn cậu một cái: “Nói vớ vẩn? Làm bài đi!”

Tên quỷ nhỏ hư hỏng kia lại cười rộ lên: “Cô giáo à, cô đừng cho là em không hiểu, em cũng có bạn gái.”

Diệp Sơ phì cười, bỗng chốc nở nụ cười, hỏi: “Vậy em có mấy bạn gái?”

Sao có thể nghĩ đến tên quỷ nhỏ kia lại nghiêm túc: “Cô giáo, cái này cô nói không chính xác rồi, bạn gái đương nhiên chỉ có một, em rất chung tình.”

Một tên nhóc ranh còn chưa đủ lông đủ cánh dùng cái giọng điệu này nói chuyện, đặc biệt lại có cảm giác vui mừng chứ, vì vậy Diệp Sơ cảm thấy thú vị liền đùa: “Xem ra em rất thích bạn gái của em nhỉ?”

“Tất nhiên rồi, bọn em đã nói suốt đời phải ở cùng nhau.”

Dù sao cũng là trẻ con, có đồng ý hứa hẹn cả đời cuối cùng cũng chỉ là chuyện trẻ con, Diệp Sơ cười rộ lên: “Vậy nhờ may ba mẹ em không muốn em và cô ấy ở cùng nhau thì sao?”

“Sao lại thế?” Cậu bé kia hỏi lại.

Diệp Sơ suy nghĩ một lúc: “Chẳng hạn như ba mẹ em không thích cô ấy.”

Cậu bé kia giống như bị hỏi, dừng một lát có thể là không nghĩ ra, cậu nói: “Trời ơi, cô giáo à cô rất phiền, em thích cô ấy thì còn suy nghĩ nhiều làm gì nữa!”

Diệp Sơ ngây người vì câu trả lời băng quơ của một đứa trẻ chín tuổi.

Trong thoáng chốc cô hiểu ra được điều gì đó.

Cô thích anh, cần gì phải lo lắng nhiều như vậy? Hoá ra có đôi khi hai người đi quá xa, thế cho nên mới quên mất mục đích ban đầu ở chung với nhau, đơn giản là thích lẫn nhau, nó phát ra từ trong trái tim mà muốn ở cùng một chỗ với nhau, chỉ có thể thôi.

Buổi tối, quả nhiên Vệ Bắc đã ở dưới nhà chờ cô, dáng người thật cao đứng lặng im ở bên cạnh cột đèn đường, một tay dắt xe đạp, một tay vẫy vẫy với cô, không dấu được vẻ mặt vui mừng.

Diệp Sơ chạy tới khoác lên cánh tay của anh.

Vệ Bắc vốn muốn đem tin tốt nói cho cô biết, lại bị hành động vô cùng thân thiết này làm cho kinh ngạc nói không lên lời, đang muốn nói gì thì Diệp Sơ lại hỏi anh trước: “A Bắc, chúng mình ở chung một chỗ có được hay không?”

Chúng ta không phải ở chung một chỗ từ lâu rồi hay sao? Anh muốn nói như vậy nhưng khi nhìn ánh mắt nghiêm túc của Diệp Sơ, trong đầu hình như hiểu được điều gì: “Cho dù ba anh có như thế em cũng không để ý chứ?” Anh hỏi.

“Không để ý.” Diệp Sơ lắc đầu.

“Nếu mà ba mẹ em không đồng ý thì sao?”

“Thì là không đồng ý, em vẫn yêu anh.” Cô nói rất nghiêm túc.

Yêu? Cái từ này hình như chưa bao giờ từ miệng cô nói ra, trong giây phút kia, anh dường dường là một thanh niên cao bầy thước lại xúc động đến muốn khóc.

“Mẹ kiếp!” Anh chửi một câu: “Những lời này em nên nói sớm chứ!”

Nói xong, anh nghiêng người ôm cô vào trong lòng.

“Anh cũng yêu em.” Anh nói.

Sự căng thẳng trong lòng Diệp Sơ được nói lỏng, từ trong ngực anh cô nhìn về phía bầu trời đêm, sao Bắc Cực ở cuối trời lóe sáng.

Ngày mai lại là một ngày nắng đẹp, cô nghĩ thế.

42. Chương 42

Sau kỳ nghỉ hè năm thứ nhất Đại học kết thúc, Diệp Sơ và Vệ Bắc đều thuận lợi lên năm thứ hai.

Cùng lúc đó, vụ án Vệ Đông Hải cuối cùng cũng sáng tỏ, người viết thư nặc danh đã được tìm ra, không ngờ kẻ đó là một chủ thầu công trình hồi trước muốn hối lộ ông, người này vì đấu thầu thất bại đã ghi hận trong lòng với Vệ Đông Hải nên mới tính kế trả thù một vỏ. Nào biết rằng thanh giả tự thanh, ngược lại còn chuốc thêm cái tội danh vu khống.

Ở bên này, chân tướng vụ án đã được làm rõ, còn ở bên kia thì tình cảm của Diệp Sơ và Vệ Bắc đã trải qua nhiều năm anh đuổi em tránh, cuối cùng nhờ một câu nói của Diệp Sơ mà xác định quan hệ rồi.

Có thể nói đây là tất cả những việc lớn rất đáng vui mừng nhưng mà hai người trẻ tuổi lần đầu tiên ném vị ngọt ngào của tình yêu lại phải ở hai nơi xa nhau nên cũng cảm thấy có rất nhiều điều bất tiện.

Thời điểm bọn họ còn chưa ổn định, Diệp Sơ luôn cảm thấy hai người có ở chung một thành phố hay không cũng không có gì khác nhau. Nhưng bây giờ lại khác, từ sau khi phát hiện mình đã yêu Vệ Bắc, cuối cùng cô cũng ném trải cái cảm giác nhớ thương.

Nhớ anh, nhớ hơi thở của anh, nhớ nhịp đập trái tim khi cô tựa vào ngực anh... Tất cả nỗi nhớ mong này không thể chỉ dựa vào vài cuộc điện thoại, mấy dòng tin nhắn mà có thể thỏa mãn được.

Hóa ra tình yêu cũng chẳng đơn giản như trong tưởng tượng của cô, rất nhiều vấn đề cần từ từ tự mình tìm hiểu và thích ứng.

Ở trong tâm trạng hạnh phúc lẫn nhớ thương, một kỳ học đã nhanh chóng qua đi.

Những ngày tháng mười hai này trở nên rất bận rộn.

Năm ngoái Diệp Sơ thi qua tiếng Anh cấp bốn, đến lượt năm nay thi lên cấp sáu, mặc dù với thành tích của cô cũng không bị trượt nhưng dù sao ai chả muốn điểm số đẹp mắt hơn chứ, cho nên hầu như ngày nào cũng thấy bóng dáng cô đi đến thư viện, đọc sách làm bài thi, bận rộn vô cùng.

Tuy rằng lúc bình thường tên Vệ Bắc kia sẽ không để ý nhưng thấy tình huống như vậy ngược lại cũng quan tâm, không những không trách Diệp Sơ bận rộn học hành mà không quan tâm đến anh mà còn chủ động để cô ôn bài cho tốt, đừng làm mất mặt anh.

Nghe xong lời của anh, Diệp Sơ cười đến nắc nẻ, nếu đúng là thành tích kém sẽ làm mất mặt anh thì có lẽ anh đã vị vút xuống Tây Thái Bình Dương từ hồi tiểu học lâu rồi.

Tuy nói vậy nhưng khi đối mặt với kỳ thi căng thẳng, không ngờ nhờ một câu nói đùa của anh mà khiến cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Đến cuối tháng mười hai, kỳ thi cũng kết thúc.

Diệp Sơ cảm thấy cơ thể không khỏe, thi xong liền về nhà, vì chuẩn bị cho kì thi nên đã gần một tháng cô chưa về nhà, lần này về nhà cũng giống như là chuẩn bị ăn tết, Lưu Mỹ Lệ chuẩn bị một bàn đồ ăn rất thịnh soạn.

Chẳng qua là Diệp Sơ không nghĩ tới mẹ không những chuẩn bị cơm nước mà còn mang đến một người cho cô.

Khi thấy nụ cười Thẩm Nam Thành, Diệp Sơ cũng biết lúc này mẹ quyết tâm muốn tác hợp cho hai người bọn họ. Chỉ tiếc lòng của cô sớm đã bị tên nhóc Vệ Bắc chiếm giữ, còn người khác cho dù tốt hơn mấy cũng không liên quan gì đến cô.

Ăn một bữa cơm như thế rất chán.

Diệp Sơ để chén đĩa xuống, trở về phòng, lúc này bên ngoài trời đã tối rồi, nhìn qua cánh cửa sổ, cô thấy vài đám pháo hoa nho nhỏ đang sáng lên giữa bầu trời đêm.

Tối nay là đêm Giáng sinh, thế hệ trước rất ít người theo lịch dương, chắc chẳng ai chơi cái ngày lễ lãng mạn của nam thanh niên đi lấy lòng bạn gái cả.

Không hiểu sao, trong đầu chợt vang lên bài hát Lonely Christmas của Trần Dịch Tấn

Người cưỡi chiếc xe tuần lộc đang bay

Quên mất món quà đem tặng cho tôi
Ngơ ngẩn nhìn chiếc đèn trang trí
Ánh sáng rực rỡ nhất đêm nay
Nhưng lại chiếu rọi nỗi cô đơn của tôi
Trích dẫn:*

Kentu: mình không tìm thấy lời dịch bài hát Tiếng Việt nên đành tự dịch, bạn nào có bài dịch nào ổn thì nói mình biết nha.

mp3.zing.vn/video-clip/Lonely-Christmas-Tran-Dich-Tan/ZWZ9D000.html*

“Đang nghĩ gì vậy?” Chẳng biết từ lúc nào Thẩm Nam Thành đã đứng bên cạnh cô.

Từ sau khi xảy ra chuyện ở Tam Á, anh dường như đã biết rõ hơn về Diệp Sơ, từ đó về sau anh cũng không quá phận nữa. Vì vậy quan hệ của hai người không còn sự ghét bỏ như trước nữa. Diệp Sơ vốn cũng không phải là người hay thù dai.

Diệp Sơ bỏ lại những suy nghĩ đó, lắc đầu: “Không nghĩ gì cả.”

Thấy Diệp Sơ cố tình lảng tránh, ngược lại Thẩm Nam Thành cũng không hỏi, mà bất ngờ hỏi một câu: “Em đã từng nghĩ đến chuyện đi du học chưa?”

Diệp Sơ ngẩn ra, không hiểu sao anh lại hỏi như vậy.

Trái lại Thẩm Nam Thành cũng không vội mà chậm rãi nói: “Ngành thiên văn học trong nước còn mới, rất nhiều lĩnh vực còn đang trong giai đoạn tìm tòi phát triển, chuyên ngành của em rất vất vả, nếu không ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu thì quả là đáng tiếc.”

Trong lòng Diệp Sơ xao động.

Cô phải thừa nhận, lúc đầu chọn chuyên ngành này là do xúc động nhất thời. Thế nhưng sau ba kì học vừa rồi, cô cảm thấy mình rất yêu thích ngành học này, đúng như lời Thẩm Nam Thành nói, tình hình của ngành thiên văn học trong nước quả thật không tốt, rất nhiều giáo trình của bọn cô đều được dịch từ nước ngoài đưa vào, những thuật ngữ chuyên ngành sâu xa ấy thậm chí không ít giáo sư cũng không hiểu rõ.

Nếu như được học ở nước ngoài, chẳng phải sẽ tốt hơn rất nhiều.

Diệp Sơ bị ý nghĩ này của mình làm cho kinh ngạc một lúc, giờ cô và Vệ Bắc cách nhau mười mấy tiếng đi tàu hỏa mà đã rất buồn bã rồi, nếu chuyển thành máy bay thì đúng là không thể nào tưởng tượng được.

Cô lắc đầu, đang định nói gì thì bầu trời ngoài cửa sổ lại có một đốm sáng của pháo hoa, truyền đến bên tai tiếng của nam nữ reo hò.

“Merry Christmas!” Thẩm Nam Thành đưa một hộp quà đến trước mặt cô.

Diệp Sơ nhìn chằm chằm hộp quà cười gượng trong lòng, ngay cả Thẩm Nam Thành đều nhớ tặng quà cho cô mà tên Vệ Bắc kia lại không có lấy một chút hành động nào.

Nên nói về anh như thế nào đây? Có đôi khi cảm thấy Vệ Bắc rất si tình, có đôi khi lại giống như rất vô tâm.

Thực ra tình yêu cũng giống như cửa hàng đang giảm giá vậy, cho dù là tiết thanh minh cũng phải tạo ra chút hoạt động nổi tiếng mới có thể thu hút khách hàng. Vệ Bắc có thể như vậy không? Dù cho anh có một

lòng một dạ, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày nghĩ đối xử tốt với mình, không hề vồn vã, lại khiến cô cảm thấy cuộc sống càng thêm chán chường.

Dường như thiếu sự nhiệt thành nhỉ?

Diệp Sơ nhận lấy hộp quà tặng, trong giây phút đó đầu cô chợt nảy ra một ý nghĩ điên rồ: Còn mấy ngày nữa là đến tết dương lịch, nhà trường cho nghỉ ba ngày, cô có nên đi mua vé tàu hỏa đến thành phố C gặp anh.

Cái ý niệm này nảy sinh trong đầu Diệp Sơ chốc lát mà bắt đầu lớn lên mạnh mẽ, sau đó cô giống như bị ma nhập mà lên mạng đặt vé tàu hỏa, kiểm cố ngày tết không về nhà, cuối cùng cũng một mình lên tàu hỏa đến thành phố C.

Mãi cho đến khi tiếng còi tàu inh ỏi bên tai, lúc này Diệp Sơ mới mau chóng bình tĩnh, mình đã chuẩn bị làm mọi thứ xong hết, duy chỉ có một việc cô quên mất.

Cô quên nói cho Vệ Bắc là mình đến đây.

Lúc đó Vệ Bắc vừa đá bóng xong cả người đầy mồ hôi, về phòng ngủ chuẩn bị đi tắm, nhận được điện thoại của Diệp Sơ, anh hơi ngạc nhiên.

Đêm tối thế này, chẳng lẽ cô nhóc kia lại nhớ mình? Trong lòng hơi hơi vui vẻ, mở miệng liền hỏi: “Sao vậy, nhớ anh à?”

Diệp Sơ không trả lời, hỏi: “Tết dương lịch các anh được nghỉ không?”

“Nghỉ hả, ba ngày đó.”

“... Anh có dự định gì không?”

“Đá bóng rồi ngủ thôi.” Không đúng, hình như lời nói của cô nhóc này có ý khác, Vệ Bắc lập tức thấy điều gì đó, hỏi: “Em có chuyện gì à? Không thì mai anh về?”

“Không cần.” Diệp Sơ bình tĩnh nói: “Ngày mai anh đến nhà ga đón em đi.”

Vệ Bắc phát điên rồi.

Vui mừng đến phát điên.

Bình thường cứ thích nghiêm mặt khó chịu, hôm nay gặp ai cũng cười ngốc nghếch, nếu không phải Nhị Soái ngăn anh lại, thì có khi anh đã chạy đến nhà ga ngủ cả đêm ở đấy rồi ấy chứ.

“Anh Bắc, anh phải bình tĩnh! Bình tĩnh!” Nhị Soái nói liên tiếp vài từ bình tĩnh.

Vệ Bắc trợn mắt nhìn anh ta: “Bình tĩnh cái rắm, bà xã mà đến đây, mà có thể bình tĩnh được hay không?”

Nhị Soái suy nghĩ một lúc: “Mặc dù em còn chưa có bà xã nhưng mà nếu tới thật...” Anh cười đều một cái, nghiêm mặt lại rồi nói: “Dù không bình tĩnh anh cũng không thể vội vàng sốt ruột được, mọi chuyện sẽ từ từ đến.”

Anh ta cười đến mức đều cáng, Vệ Bắc cảnh giác: “Chú có ý gì?”

“Có ý gì à?” Nhị Soái móc trong túi ra cái hộp kín đáo đưa cho Vệ Bắc: “Một chút thành ý của người anh em này, cầm lấy đi, ngày mai phải dùng đấy.”

Vệ Bắc vừa nhìn, cứ thật, một hộp Durex.

Cái thứ này ấy, chỉ cần là người đàn ông bình thường nhìn thấy cũng đều biết dùng để làm gì, trong đầu Vệ Bắc không nhận được hơi có phần rạo rức, hỏi: “Chú lấy ở đâu ra?”

“Không phải tháng trước bà xã của Đại Quân cũng đến đây gặp anh ấy à?” Đại Quân đúng là người bên cạnh phòng của bọn họ, là người anh em rất thân với Nhị Soái: “Phòng ngủ của bọn họ tự nguyện quyền góp tặng nó, nó dùng chưa hết nên cho em một hộp.”

Vệ Bắc , hoá ra cái thứ này chẳng những có thể tặng mà còn có thể không dùng hết thì cho người khác!

“Anh Bắc, anh đừng làm em phải thất vọng nhé, em đây chắc bóp đến từng kẽ răng mới đưa cho anh đấy.” Nhị Soái cười đến nhăn cả mặt.

“Biến.” Vệ Bắc đập anh ta một cái, nhìn hộp đồ trong tay, đắn đo một lúc, cuối cùng vẫn bỏ vào túi quần.

43. Chương 43

Trưa ngày hôm sau thì Diệp Sơ đã đến thành phố C, mùa đông ở thành phố này so với trong tưởng tượng còn lạnh hơn, mặc dù cô đã sớm nghe nói nên cũng cố ý mặc thêm áo trước thể nhưng khi ở từ trong xe ẩm áp ra ngoài, cũng không tránh khỏi bị gió lạnh thổi đến run cầm cập.

Vừa lúc đó, cô nhìn thấy Vệ Bắc rất nổi bật đứng trong đám người.

Không thể không thừa nhận, người con trai này tuy tính cách có thô lỗ, thể nhưng được sinh ra có khí chất làm người ta phải chú ý, dáng người rất cao, ngũ quan sắc nét, lại thêm ánh mắt kiêu ngạo bướng bỉnh, nhìn vào đám người, chỉ trong nháy mắt, sự xuất hiện của anh khiến những người bên cạnh như chỉ để làm nền.

Những cảnh lãng mạn trên phim, thường có tình tiết nữ chính và nam chính sau nhiều ngày không gặp, xuất hiện ở giữa dòng người trong nhà ga, thân giao cách cảm khiến họ chỉ cần liếc mắt liền nhìn thấy nhau, sau đó tiếng nhạc thanh thủy vang lên. Hai người tình cảm dâng trào đứng đối diện, mặc kệ tất cả chạy về phía đối phương, ôm hôn thắm thiết. Giả sử đúng là một đoạn phim, chắc chắn là còn có người qua đường giấp át bình đình vỗ tay chúc mừng. Nhiều người đang tưởng tượng ra một cảnh tượng rất lãng mạn hả!

Chỉ tiếc là, cuộc sống không phải như phim, rất nhiều chuyện không thể theo ý mình, đặc biệt là ở cái nơi tập trung người Trung Quốc đông nhất này, muốn có được một cảnh tượng trùng phùng lãng mạn thì thật quá đổi khó khăn.

Lối ra toàn người là người, Diệp Sơ mặc một chiếc áo lông dày, xách theo túi hành lý, trông y như một quả bóng bị đẩy tới đẩy lui, vất vả lắm cô mới chạy đến chỗ Vệ Bắc đứng lúc này, nhưng lúc ngẩng đầu lên nhìn thì lại phát hiện chẳng thấy bóng dáng tên nhóc kia đâu nữa. Cô không nhịn được có chút tức giận, tuy rằng ban đầu là do cô xúc động trong chốc lát mà chạy đến đây, thể nhưng lần đầu tiên từ nhỏ đến bây giờ mới một mình đi xa như vậy, nhìn xung quanh toàn người lạ, trong lòng cô cũng không nhịn được mà sợ hãi, cô ngẩng cổ nhìn xung quanh khắp bốn phía, cố tìm ra bóng dáng đã đi mất.

Ở một góc nhỏ cách đó không xa, Vệ Bắc thật sự không chịu nổi nữa.

Anh cũng không định trêu cô thể nhưng anh không tưởng tượng được lại nhìn thấy một cô nhóc ăn mặc tròn vo đi từ trong nhà ga ra thật đúng là khiến người ta chỉ muốn bắt nạt một chút.

Nghĩ như thế, đến khi hành động, lại thấy không đành lòng.

Vệ Bắc dễ dàng đi qua đám đông, chạy đến phía sau cô, đứng im không nói lời nào.

Mặc dù không có chút tiếng động nào, nhưng Diệp Sơ lại cảm thấy có gì đó ở phía sau, mà là một cảm giác rất quen thuộc, cô quay đầu, quả nhiên là Vệ Bắc, bốn mắt nhìn nhau.

Hai người đứng rất gần, cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh, chẳng hiểu sao, khuôn mặt của cô hơi nóng lên, muốn mở miệng nói một điều gì đó, nhưng chợt có một đám người đang đi từ lối ra đến, cô không chú ý nên bị người ở phía sau đụng phải, thân thể mất thăng bằng, liền ngã ngay vào lòng Vệ Bắc.

Gặp được người con gái xinh đẹp mình yêu thương, nhưng nhớ, Vệ Bắc cảm thấy rất vui vẻ, ôm chặt cô vào lòng, trong miệng còn không quên chiếm tiện nghi của người ta: “Diệp Siêu Nặng, em đừng có vội vã nhảy vào trong lòng anh thế chứ?”

Vội cái đầu anh, trong lòng Diệp Sơ còn chưa kịp khinh bỉ anh thêm một chút, thì lại có một đám người xô đến, cô theo phản xạ tránh về phía trước, cánh tay ôm anh lại càng chặt.

“Anh cũng không vội, em đừng có gấp như thế.” Đứng thấy ngoài miệng thì anh tỏ ra vô tội như vậy, thể mà hành vi lại không hề nghiêm túc, anh không chỉ ôm cô thật chặt, mà còn nhân cơ hội vuốt ve khuôn mặt của cô.

Bàn tay ấm áp nhẹ chạm vào gò má, khuôn mặt Diệp Sơ có chút nóng giờ liền bùng cháy. Suy nghĩ của con người luôn như vậy, ngày trước anh luôn trêu chọc đùa giỡn cô như thế mà cô chẳng hề có chút ngượng ngùng, vậy mà hôm nay mới chỉ ăn một chút đậu hũ nhẹ nhàng, cô lại đỏ mặt!

Vệ Bắc cảm thấy thật kì lạ, nhìn không được muốn ăn thêm chút đậu hũ nữa, nhưng mà đang ở giữa chốn đông người, sợ sẽ có kẻ nói làm ảnh hưởng đến văn minh xã hội, là một cảnh sát tương lai, anh khề cần môi, lưu luyến buông cánh tay.

“Đi thôi, đi đến khách sạn trước đã.” Vệ Bắc vừa nói vừa cầm lấy hành lý trong tay cô.

Nhiệt độ trên mặt Diệp Sơ đã giảm, gật đầu đi theo anh, bỗng nhiên để ý thấy anh chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng, cô nhìn không được mà hỏi: “Anh mặc như thế không lạnh sao?”

“Lạnh cái gì? Mấy hôm trước bọn anh phải chạy một nghìn mét, anh còn mặc áo cộc tay này.”

Áo cộc tay? Diệp Sơ rùng mình, trong lòng lặng lẽ nghĩ: “Anh là tên biến thái! Nào biết được chỉ bị lạnh một chút mà bộ óc còn chưa kịp điều khiển thì suy nghĩ trong đầu đã bật ra khỏi miệng.

“Em nói cái gì?” Vệ Bắc dừng lại, xoay người nhìn cô chăm chăm.

Diệp Sơ giật mình, không biết trả lời thế nào.

“Em nói anh biến thái?” Vệ Bắc híp mắt hỏi.

Diệp Sơ có chút chột dạ, lắp bắp trong miệng: “Hình như... nói...”

“Biến thái đúng không?” Vệ Bắc lẩm bẩm một câu, rồi bỏ hành lý trên tay xuống đất, nói: “Để anh chỉ cho em biết thế nào mới là Biến thái” Nói xong, anh liền tiến đến, một tay ôm lấy cổ Diệp Sơ, rồi hôn xuống.

Con mẹ nó cái văn minh xã hội! Ông đây giải quyết bà xã trước đã rồi sẽ tính sau.

Kết quả là hôn nhau trước mặt mọi người, Tên nhóc Vệ Bắc kia tựa như con sói thoát khỏi sự trói buộc, suốt từ nhà ga cho đến khách sạn luôn làm càn, dọc đường đi ăn không ít đậu hũ của Diệp Sơ.

Khuôn mặt Diệp Sơ đỏ ửng như quả cà chua, ngay cả tài xế taxi cũng trêu chọc: “Vợ chồng son đã bao lâu không gặp rồi?”

“Bốn tháng ạ.”

“Mới có bốn tháng hả? Thanh niên bây giờ sinh lực cũng thật dồi dào...” Chú tài xế hâm mộ lẩm bẩm một mình.

Diệp Sơ ngượng ngùng đẩy Vệ Bắc: “Anh đừng như vậy..”

Lời còn chưa dứt, Vệ Bắc lại ép lên môi cô: “Không phải em nói anh biến thái sao? Anh chỉ muốn chứng tỏ một chút thôi, anh còn có thể biến thái hơn nữa đấy. thực sự là tên biến thái đấy.”

“...” Diệp Sơ lớn thế này đến bây giờ mới hiểu rõ, cái gọi là họa từ miệng mà ra.

Vệ Bắc đặt phòng đơn tại một khách sạn ba sao, tuy chỉ là hạng phổ thông, nhưng điều kiện cũng rất tốt, Diệp Sơ vào trong nhà vệ sinh rửa mặt bằng nước nóng, rốt cuộc cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Lúc đi ra khỏi nhà vệ sinh thì thấy Vệ Bắc nằm nhắm mắt nghỉ ngơi trên giường, cô bỗng có chút sợ hãi.

Mới vừa rồi ở nhà ga, do có quá nhiều người, trời lại lạnh, cô không hề nhìn kĩ anh.

Bây giờ, hai người ở chung một phòng cô mới nhận ra người ở trước mặt mình chính là Vệ Bắc, bốn tháng qua họ gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, không biết bao nhiêu tin nhắn được gửi đi, nhưng dù sao cũng chỉ là một phương tiện liên lạc thôi, sao có thể so với người thật ở ngay trước mặt?

Dường như tất cả những kí ức nhớ nhung đều tràn về, cô cảm thấy rất chân thực mà lại vô cùng không thật.

Cô nghĩ như thế, rồi chẳng biết từ lúc nào đã chạy thẳng đến trước giường, vừa lúc đó, Vệ Bắc bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt hai người giao nhau, Diệp Sơ chưa kịp phản ứng Vệ Bắc đã nắm lấy cổ tay của cô, kéo nhẹ một cái lôi cả người cô theo.

Diệp Sơ chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, một lúc sau mới thấy mình đã bị đặt dưới thân Vệ Bắc, trong lúc cô còn chưa kịp có bất kì một phản ứng nào anh đã cúi người, hôn cô.

Rất khác với nụ hôn ở nhà ga, nụ hôn lúc này thật giống như nụ hôn của đôi tình nhân xa cách lâu ngày gặp lại, anh đem tất cả những nhớ thương đối với cô hòa tan vào trong nụ hôn này, từng chút từng chút hấp thụ hương vị của cô, một hương vị chỉ thuộc về một mình anh.

Ấm áp ngọt ngào đủ khiến người ta điên cuồng.

Anh bỗng nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô đắng, trong đầu lại nhớ đến cảnh Nhị Soái đưa cho anh cái hộp, hiện tại nó đang ở trong túi quần.

Có người nói đàn ông có hai bộ não nếu song song hoạt động có thể rất dễ bị rối loạn.

Không để anh kịp rối loạn để gây ra hậu quả, Diệp Sơ ở dưới thân bỗng nhiên lại nói một câu: “Mẹ không biết em đến đây.”

Những lời này, nghe thì có vẻ bình thường, nhưng lại giống như một lời uy hiếp với Vệ Bắc. Không sai, quan hệ của bọn họ giờ còn không hề có ai biết, anh còn chẳng thể hứa hẹn cho cô một tương lai, lúc này anh không có quyền làm thế với cô.

Trong lòng lại có chút buồn bã, niềm vui gặp nhau trong nháy mắt đã vơi đi không ít, Vệ Bắc ngồi dậy, nhìn đôi mắt trong veo của Diệp Sơ, anh biết, cô nhóc này cũng không ngốc chút nào.

“Em đói không? Đi ăn lẩu nhé?” Anh nói sang chuyện khác.

“Được.” Diệp Sơ cười rất tươi: “Phải ăn kem ly nữa.”

Mùa đông ở thành phố này rất lạnh lại kéo dài, nên ngành kinh doanh đồ ăn lẩu rất phát triển, đặc biệt gần khu trường học thì lại càng nhiều.

Vệ Bắc đưa Diệp Sơ đến cửa hàng lẩu truyền thống Trung Quốc (Hot Pot), trong nồi còn có miếng sườn dê, hương thơm ngào ngạt, những nguyên liệu phong phú trong đó khiến người ta thèm thuồng.

“Một lát nữa, có một bạn học của anh sẽ đến.” Vệ Bắc nói.

“Rất thân với anh sao?” Diệp Sơ biết từ nhỏ Vệ Bắc không hề có bạn bè, hôm nay lại đến ăn cùng, chắc quan hệ cũng không phải qua loa.

“Cũng thân, là bạn cùng phòng, nằm giường phía trên anh, chỉ là hơi lấm mồm, lát nữa cậu ta đến, nếu có nói gì thì e cũng đừng để ý”

“Vâng”. Diệp Sơ gật đầu, rồi bắt đầu giải quyết nồi lẩu dê kia.

Một lát sau, Nhị Soái đến, đi cùng một cô gái thanh mảnh.

“Chào chị dâu, em tên là Quách Nhị Soái, chị cứ gọi em là Nhị Soái cũng được.” Nhị Soái chủ động giới thiệu với Diệp Sơ, nói xong rồi lại nở nụ cười xấu xa: Chúng ta chưa từng gặp mặt chỉ mới nói chuyện qua điện thoại, chị còn nhớ chứ?”

Chính là cái lần nhận nhầm điện thoại đó... Diệp Sơ nghĩ cả đời này mình cũng không quên được, cô lúng túng cười cười, đưa mắt đến cô gái kia: “Vị này là?”

Cô gái kia rất cởi mở nói: “Chúng em học một lớp, em tên Tư Đồ Duyệt, mọi người gọi mình là chị Duyệt”

“Chị Duyệt là hoa khôi của lớp em.” Nhị Soái bổ sung.

Lớp các người tổng cộng chỉ có hai nữ sinh, Diệp Sơ trong lòng nghĩ tên này không biết xấu hổ mà còn nói ra.

Diệp Sơ không nói ra miệng, trái lại Tư Đồ Duyệt lại tự mình nói: “Hoa khôi cái chết tiệt! Trong lớp có mỗi hai nữ sinh, sao chú không nói luôn tôi là chị cả hả?”

Chỉ bằng những lời này, Diệp Sơ thấy cô bạn Tư Đồ Duyệt này cũng không tệ lắm, tính tình rất thoải mái, cũng nảy sinh chút cảm tình với cô ta.

Nào biết nữ sinh này tính cách thoải mái, từ lượng lại càng thoải mái hơn vậy mà có thể uống được Erguotou*, không chỉ uống một mình mà còn gạ người khác cùng uống, Nhị Soái muốn đua với cô, nên cũng nhắm mắt uống một ly rượu rồi gục xuống, cơm còn chưa ăn mà đã vùi đầu vào ngủ.

Trích dẫn:*Erguotou: Được gọi là rượu trắng Trung Quốc hay vodka Trung Quốc, là một loại rượu cất từ lúa miến (cao lương), 56 độ. Thương hiệu phổ biến nhất là Hồng Tinh. Erguotou có nghĩa là “chưng cất thứ hai”, cho thấy nó rất tinh khiết và mất sáu tháng để sản xuất.

Diệp Sơ toát mồ hôi, kéo kéo Vệ Bắc: “Anh uống ít thôi”

“Yên tâm, anh tự biết chừng mực.” Vệ Bắc cúi đầu nói khề bên tai cô, còn định nói thêm câu nữa đã bị Tư Đồ Duyệt chen vào

“Tình cảm của hai người thật tốt”

Diệp Sơ sững sờ, không hiểu vì sao cô ấy lại nói như vậy

“Tiểu Diệp, mình nói với cậu, người này thật sự không tệ, cậu phải biết quý trọng” Cô bỗng nhiên đứng vùng dậy nói

Diệp Sơ nghe không hiểu, quay đầu nhìn Vệ Bắc thì chỉ thấy anh nhú mày rồi thấp giọng nói : “Cô uống nhiều rồi, nói ít thôi”

“Tên kia mới uống nhiều kia?” Tư Đồ Duyệt chỉ chỉ vào tên Nhị Soái đang bất tỉnh rồi tiếp tục nói : “Tiểu Diệp, mình nói với cậu, lúc trước mình không biết Vệ Bắc đã có bạn gái, mình còn theo đuổi anh ấy...”

“Tư Đồ Duyệt!” Vệ Bắc hình như có chút tức giận

“Có làm sao chứ, anh cũng không chấp nhận em” Tư Đồ Duyệt liếc mắt nhìn anh, rồi lại nói với Diệp Sơ. “Từ nhỏ đến lớn, mình chưa từng theo đuổi ai mà bị thất bại, nhưng anh ấy lại lạnh lùng với mình, lúc đó mình còn nghĩ anh ấy thích tên Nhị Soái kia”

Diệp Sơ đang uống một hớp nước hoa quả trong miệng, thiếu chút nữa thì bị nghẹn.

Tư Đồ Duyệt còn chưa nói hết : “Mình lúc đó đã nghĩ, Nhị Soái thật có phúc, anh ấy có dũng khí thích đàn ông! Cho nên khi Nhị Soái nói anh ấy có bạn gái, mình có chết cũng phải đến để xem, rốt cuộc anh ấy thích nam hay là nữ. Bây giờ thấy cậu, trong lòng mình cũng được an ủi phần nào, con gái chúng ta sao lại có thể bị thua trong tay một tên đàn ông, chị thấy đúng không?”

Vệ Bắc rốt cuộc cũng tức giận : “Tư Đồ Duyệt, cô nói đủ rồi đấy”

“Được rồi, được rồi” Tư Đồ Duyệt bĩu môi, cũng không nói thêm gì nữa.

Diệp Sơ ở bên cạnh yếu ớt nói : “Thế nhưng em còn muốn nghe nữa”

Vệ Bắc : “...”

44. Chương 44

Diệp Sơ cảm thấy mình là một người không thích hóng chuyện nhưng khi tán chuyện về người yêu của Vệ Bắc thì cũng không cần câu nệ làm gì.. Phải biết rằng, từ nhỏ đến lớn không có ai dám bàn tán sau lưng tên nhóc Vệ Bắc, hôm nay lại có người dám nói thẳng trước mặt anh, nhìn anh bày ra thái độ thẹn quá hoá giận thật là một chuyện thú vị.

Chăm chú nghe cuộc tán chuyện đến nỗi đồng hồ trên tường đã chỉ chín giờ từ bao giờ.

Bữa cơm chiều liền biến thành ăn đêm, không thể khiến cho người ta hài lòng, Diệp Sơ thiếu chút nữa còn định kéo Tư Đồ Duyệt về phòng ở khách sạn, may mà Vệ Bắc phát hiện ra ý định của cô, kịp thời ngăn cản

Nhìn gương mặt thích thú, đáng vẻ đầy sức sống của cô, Vệ Bắc thật cảm thấy dở khóc dở cười.

Trước đây anh luôn cảm thấy Diệp Sơ rất lạnh nhạt, chuyện gì cũng không để tâm, nhưng hôm nay mới phát hiện không phải chuyện gì cô cũng không chú ý. Ít nhất là đối với chuyện khô khan của anh cô còn rất hứng thú.

Chỉ là Tư Đồ Duyệt nói mấy chuyện kia làm tổn hại tự tôn đàn ông của anh quá đi?

Không để cô ta mở miệng nói thêm, Vệ Bắc bắt một chiếc taxi lại rồi nhanh chóng đẩy hai kẻ kia vào xe.

“Vệ Bắc, sao anh lại vong ân bội nghĩa như thế hả, chẳng phải tôi chỉ muốn bà xã của anh hiểu rõ anh hơn một chút sao, đúng không Tiểu Diệp?” Tư Đồ Duyệt ở trong xe ngụy biện

Diệp Sơ vừa định gật đầu liếc thấy Vệ Bắc đang trừng mắt đành đứng im.

“Hiểu rõ cái đầu cô! Còn không mau đi đi!” Vệ Bắc đóng mạnh cửa xe lại

Nhận thấy Vệ Bắc thật giống một nhân vật nguy hiểm, vị tài xế đáng thương vội vã khởi động xe, rồi lái xe thật nhanh ra ngoài đường, từ đằng xa, hình như Tư Đồ Duyệt còn nói gì đó trong xe, nhưng đáng tiếc là nghe không rõ

Diệp Sơ có chút thất vọng, cúi đầu thất vọng : “Thực ra chị Duyệt cũng rất tốt..”

“Tốt cái đầu ấy, chỉ biết đi chọc vào nỗi đau của người khác” Vệ Bắc vẫn còn tức giận

“Chỉ ít thì tình cảm giữa hai người cũng rất tốt” Diệp Sơ lẩm bẩm

Vệ Bắc ngăn người, anh còn tưởng Diệp Sơ đang ghen, vội hỏi : “Diệp Siêu Nặng, không phải em tin mấy lời cô ta nói chứ? Không sai, Tư Đồ Duyệt đúng là người anh đã từng có ấn tượng tốt, chuyện của cô ấy và anh có thể nói rõ ràng.

“Không phải!” Diệp Sơ vội vàng lắc đầu: “Ý em muốn nói là, tình cảm của anh với các bạn học rất tốt, không giống như em...”

“Bọn em làm sao?” Vệ Bắc hỏi

Diệp Sơ do dự một chút, cuối cùng cũng kể sự việc của Tưởng Phương Phi cho Vệ Bắc

Từ khi xảy ra chuyện đó đến nay, cô vẫn giấu kín trong lòng không nói với bất kì ai, kể cả đối với Tưởng Phương Phi, cô cũng không hề tỏ ra khó chịu rõ rệt. Chỉ là, hôm nay thấy tình cảm giữa Vệ Bắc và các bạn tốt như vậy, chẳng hiểu sao cô cảm thấy rất ngưỡng mộ.

Nghe Diệp Sơ kể xong, ngoài dự đoán của mọi người, Vệ Bắc lại không hề nổi giận mà chỉ thở dài hỏi Diệp Sơ : “Em còn nhớ Lưu Hàn không? Thời gian học cấp ba, anh rất thân với cậu ta”

Diệp Sơ nhớ lại rồi gật đầu

“Anh và cậu ta đã lâu rồi không liên lạc”

“Vì sao thế?” Diệp Sơ không hiểu hỏi

“Khi đó tình cảm của bọn anh rất tốt, cậu ta coi anh như anh em, giới thiệu anh làm quen với đám bạn bè trong giới xã hội thượng lưu. Có một lần bọn anh đi bar, chơi rất khuya, cũng uống rất nhiều rượu...”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó cậu ta cùng với đám bạn nói cái gì đó, rồi có một người cầm túi thuốc đi ra, cậu ấy đưa cho anh một viên, em có biết đó là cái gì không?”

Diệp Sơ gật đầu, không nói gì

“Anh nhớ rõ lúc đó tiếng nhạc rất ồ ạt, anh uống cũng nhiều rồi, mơ màng nhìn viên thuốc trong tay, nuốt nữa thì nuốt xuống, sau đó đầu óc anh bỗng nhiên chấn động tỉnh táo lại. Sau đó anh rất sợ hãi, Lưu Hàn hỏi anh làm sao vậy rất nhiều lần, anh không nói câu nào, ném thuốc cho cậu ta rồi chạy ra ngoài. Đến khi chạy ra khỏi quán bar, một cơn gió thổi qua, anh mới phát hiện trên trán nhễ nhại mồ hôi lạnh. Đến tận bây giờ khi nhớ lại việc đó, anh vẫn cứ nghĩ nếu khi đó anh không chạy ra khỏi đó, thì đời này coi như xong rồi”

Nghe Vệ Bắc nói những lời này, Diệp Sơ ngây ngẩn cả người, cô chưa từng nghĩ Vệ Bắc đã phải trải qua những việc như vậy, cũng không ngờ anh lại nói bí mật đó với mình

Trong khoảnh khắc, cô như cảm nhận được sự bất lực lúc đó của anh, nhin không được nắm tay anh thật chặt

Nhiệt độ ấm áp của cơ thể truyền từ trên tay đến, Vệ Bắc từ trong kí ức bừng tỉnh lại, nắm lấy tay cô : “Diệp Sơ, anh chưa từng nói với ai chuyện này, giờ nói cho em biết, chỉ muốn em hiểu, tình bạn rất quý giá, thế nhưng nếu đối phương không biết quý trọng, thì kẻ đó cũng không đáng để em phải bận tâm”

Câu nói này khiến Diệp Sơ hiểu rõ.

Chúng ta không có quyền bắt người khác phải làm gì cho mình, thế nhưng ít nhất cũng có quyền lựa chọn cho mình một hướng đi trong cuộc sống, luôn luôn dừng để những người bên cạnh làm chệch hướng nếu cho là đúng thì nên kiên định mà đi, một ngày nào sẽ nhìn thấy ánh sáng hi vọng.

Mọi việc đều đã thông suốt, cuối cùng Diệp Sơ ngẩng đầu lên nhìn Vệ Bắc cười cười : “Đi thôi, đưa em về”

Tiến? Vệ Bắc cười lớn : “Vợ à, em không định để anh đưa em về khách sạn rồi đi về một mình chứ?”

Từ lúc nào đã biến thành Vợ rồi? Diệp Sơ đỏ mặt : “Nhưng trong phòng chỉ có một cái giường”

“Vậy thì sao?” Vệ Bắc ôm chặt cô vào lòng : “Đi thôi, đến lúc đó em sẽ không nhần tâm để anh ngủ trên sàn nhà đâu.”

Vệ Bắc đã đánh giá thấp Diệp Sơ rồi. Không chỉ nhần tâm để anh ngủ trên sàn nhà, cô không sợ sẽ làm mất cân bằng nội tiết của một thanh niên cường tráng sao?

Vệ Bắc đáng thương, ngủ trên sàn nhà khô cứng, tức đến suýt nữa thì hộc máu.

“Anh nói này Diệp Siêu Nặng, trời lạnh thế này, em để anh ngủ trên sàn nhà mà không thấy xấu hổ à?”

Diệp Sơ hé cái đầu ra khỏi chăn, chớp mắt hỏi : “Không phải trong phòng đã có hệ thống sưởi ấm rồi sao?”

“Ấm cái đầu em! Không tin em nằm thử mà xem?”

Diệp Sơ lắc đầu : “Quên đi”

“Em!” Vệ Bắc khê cần môi, lẩm bẩm : “Con mẹ nó hệ thống sưởi sao không hồng đi...” Đang nói sao còn không hồng đi, trong phòng bỗng “phụt” một cái, tất cả đèn điện đều tắt ngúm

Hai người đều ngây ngẩn, một lúc sau, Vệ Bắc phun ra một câu : “Hình như, bị mất điện...”

Diệp Sơ im lặng, xoay người ngủ một mạch .

Trong phòng càng ngày càng lạnh , Vệ Bắc không nhin đẩy đẩy Diệp Sơ đang nằm trên giường: “Diệp Siêu Nặng”

“...”

“Diệp Siêu Nặng?”

“..”

“Diệp Siêu Nặng! Con mẹ nó, em giả vờ ngủ nữa đi cho anh!” Anh rút cuộc cũng tức giận, không nói thêm gì nữa liền xoay người nhảy luôn lên giường.

Diệp Sơ chỉ cảm thấy chăn đang đắp bị xốc mạnh lên, sau đó một người chui vào ôm chặt lấy cô.

“Ai cho em dám lờ anh đi này!” Âm thanh hung dữ vang lên bên tai, sau đó gáy bị cắn một cái.

Không sai, anh cắn! Thật sự là cắn!

Thân thể Diệp Sơ cứng đờ, ngây ra như phỗng, giống như Vệ Bắc đánh giá thấp độ vô tình của cô, thì cô cũng đã đánh giá thấp trình độ vô sỉ của tên nhóc Vệ Bắc này, có lẽ trong khoảng thời gian họ hoà hợp, cô đã quên mất bản tính xấu xa của tên nhóc này rồi, nhiều năm anh chờ đợi như vậy cuối cùng đã đến rồi, nhưng sao lại trong tình huống như này, lại ở trên chiếc giường nho nhỏ này chứ?”

“Cộc cộc cộc” Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa

Diệp Sơ giãy giụa định ra mở cửa, nhưng lại bị Vệ Bắc giữ chặt ở trên giường : “Em thử động dậy thêm đi, anh cũng không dám đảm bảo chuyện gì sẽ xảy ra đâu đấy” Anh nói thầm bên tai cô lời nói y hệt lời thoại trong phim thần tượng cầu huyết, nhưng hết lần này đến lần khác đều có tác dụng.

Diệp Sơ không dám cử động nữa, yếu ớt hỏi : “Ai vậy?”

“Cô à, vừa nãy khách sạn của chúng tôi xảy ra một chút sự cố ngoài ý muốn về đường điện, bây giờ các kỹ sư điện của khách sạn chúng tôi đang sửa chữa, dự tính khoảng hai tiếng nữa mới có điện, làm ảnh hưởng đến cô, chúng tôi vô cùng áy náy” Hoá ra là nhân viên khách sạn.

“Đã biết!” Vệ Bắc không nhịn được hô lớn một tiếng, ôm người ở trong ngực càng chặt.

Mất điện một hai tiếng đồng hồ à? Nếu có thể ôm cô như thế này thì có mất điện cả đời cũng chẳng có vấn đề gì cả nhỉ? Anh tưởng tượng

Tuy rằng trên giường có thêm một tên vô lại, thế nhưng đêm nay Diệp Sơ lại ngủ rất ngon, sáng sớm lúc cô tỉnh lại, Vệ Bắc còn chưa dậy. Khuôn mặt của tên vô lại này tựa sát vào gối đầu của cô, ở gần như vậy, cho nên ngay cả cái hành động nhú mày của anh cô cũng nhìn rõ.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy hình dáng ngủ sau của anh, không còn ánh mắt kiêu ngạo, giờ phút này anh lại có khí chất bình thản, so với hình tượng nghịch ngợm phá phách trước kia mà tưởng như hai người khác nhau.

Hoá ra anh còn có vẻ mặt như vậy, Diệp Sơ cảm thấy thú vị, nhìn không được nhìn kĩ hơn chút nữa, không ngờ lúc đó anh bỗng tỉnh dậy

Dưới tình huống bốn mắt nhìn nhau đầy ngượng ngùng, Diệp Sơ lại quá căng thẳng, chưa đợi Vệ Bắc mở miệng đã theo phản xạ đập cho anh một phát.

Lực đập không lớn, nhưng vì Vệ Bắc vừa mới tỉnh, lại ngủ mép giường. Không để ý liền bị đập lăn xuống giường.

Chỉ nghe thấy đập một tiếng , cái mông của tên nhóc kia chống lên như đuôi ngỗng, cơn buồn ngủ trong đầu cũng tan hết nghiêng rằng nghiêng lờ từ dưới đất bò lên: “Diệp Siêu Năng, mới sáng sớm em đã định mưu sát chồng hả?”

Diệp Sơ vốn đang định xin lỗi anh, lại bị anh mắng, bỗng nhiên chẳng con cảm giác tội lỗi nữa, nói một câu : “Đáng đời”

Vệ Bắc tức đến nghiêng rằng, nhịn đau trèo lên giường, đè lên cô: “Lặp lại lần nữa xem nào?”

Diệp Sơ hận mình không phải là một tên con trai để đập anh xuống đất một lần nữa, nhưng mà nói đi thì cũng phải nói lại, nếu như cô là con trai, Tư Đồ Duyệt chẳng phải sẽ tức chết sao? Nghĩ như thế cô bỗng nhiên cười khúc khích ra tiếng

“Con mẹ nó, em còn dám cười anh!” Vệ Bắc tức giận, cúi xuống hôn.

Diệp Sơ không để ý, bị môi anh chặn lại, đầu lưỡi như con rắn trượt vào trong”

Nụ hôn buổi sáng rất kịch liệt, cho đến tận khi điện thoại của Vệ Bắc vang lên mới kết thúc, anh nhú mày, rất không tình nguyện buông người trong ngực ra, đứng lên nghe điện thoại

Điện thoại của Nhị Soái gọi tới, nói khó có dịp chị dâu đến thành phố C, muốn làm chủ chi mời hai người đi ăn đồ nướng.

Cuộc điện thoại này đối với Diệp Sơ mà nói đúng như cứu cái mạng nhỏ của cô, phải biết rằng, ở thành phố xa lạ này, ở chung với một đám người còn tốt hơn bị tên nhóc kia ăn sạch.

Vệ Bắc cho dù ngàn vạn lần không muốn, nhưng Diệp Sơ nhất định muốn đi, anh cũng chẳng biết làm gì khác là chiều theo cô.

Địa điểm ăn cơm ở nhà hàng nướng, phải tự mình phục vụ, bởi vì cửa hàng hầu như đã hết chỗ, lúc Diệp Sơ và Vệ Bắc tới, thấy Nhị Soái dẫn theo một đám người đến chào hỏi bọn họ, cũng có cả Tư Đồ Duyệt hôm qua trong đó.

Đều học cùng trường cảnh sát với nhau, dĩ nhiên họ tới gặp Diệp sơ, muốn xem rốt cục cô gái có tài năng mạnh mẽ như thế nào có khả năng thu phục Vệ Bắc cầm thú kia

Nào ngờ lại là một cô gái dịu dàng, nghe nói thêm cô gái này học trường Đại học trọng điểm, lại còn học thiên văn học, nhất thời cả đám đàn ông thổ lộ cũng không bình tĩnh nổi, một đám ở đằng kia thở ngắn thở dài, cái gì mà mỹ nhân và cầm thú, rồi cái gì mà bông hoa nhài cấm bãi ... trêu rồi đủ các kiểu làm hại người khác. Tất cả đều được Vệ Bắc im lặng ghi nhớ trong lòng, chờ đến khi Diệp Sơ quay về, sẽ trả thù từng tên một

Diệp Sơ dĩ nhiên không biết được suy nghĩ trong lòng Vệ Bắc, cô chỉ thấy đám bạn học của anh rất nhiệt tình, lúc đầu còn hơi căng thẳng một chút nhưng trong cuộc nói chuyện vui vẻ của mọi người cũng dần tan biến. Bỗng nhiên cô cảm thấy cuộc gặp gỡ này thật thú vị, không hề khó xử như cô nghĩ.

Bất tri bất giác, cô cũng bắt đầu học cách thích nghi và thay đổi

Vì ngày nghỉ Tết nguyên đán chỉ có ba ngày ngắn ngủi, thế nên Diệp Sơ ở thành phố C cũng không được lâu.

Ngày đó sau khi gặp gỡ bạn bè, hai người họ cùng nhau tham quan mấy địa điểm nổi tiếng của thành phố C, rồi cứ thế đã đến ngày nghỉ thứ ba, sáng sớm, Diệp Sơ phải trở về.

Vệ Bắc tiễn cô ra ga, mua vé tàu, rồi đưa hành lý lên xe cho cô

Sân ga rất đông người đưa tiễn, rất giống cảnh tượng cô đi tiễn anh ở thành phố A, chỉ là người tiễn khi đó nay trở thành người đi, vị trí đã khác, chỉ có sự nhớ nhung khi xa cách là không thay đổi.

Diệp Sơ vẫy tay tạm biệt Vệ Bắc

Vệ Bắc cũng vẫy tay với cô, nhưng bước chân vẫn không hề động đậy, đến khi tàu lửa bắt đầu chạy, anh bỗng chạy theo đoàn tàu đang rời bến.

Cách cửa sổ tàu, Diệp Sơ không nghe anh nói gì, khoảnh khắc đó, trong ngực cô bỗng nảy sinh một thứ tình cảm bí thương không nói nên lời

Bà cụ nổi đố kỵ nhìn mắt hỏi cô đó là bạn trai sao, Diệp Sơ gật đầu thừa nhận, bà lão hâm mộ thở dài: “Tuổi trẻ thật tốt”

Lúc còn trẻ, em chưa bao giờ mong một ngày được gặp riêng anh.

Nếu thế, khi chúng ta không còn trẻ liệu có còn nhớ lần gặp gỡ hôm nay?

Diệp Sơ cúi đầu, trong lòng cô đã tự cho mình một đáp án chắc chắn.

45. Chương 45

Ngay sau khi Diệp Sơ trở về trường học liền chuẩn bị cho kì thi.

So với học kỳ trước, kỳ này cô cũng tiến bộ hơn, cuối cùng cũng tìm lại được chút thỏa mãn, mấy bài kiểm tra đều suôn sẻ. Cũng như mọi đợt, môn thi cuối cùng còn chưa kết thúc, mấy môn thi trước lần lượt đã có kết quả, cuối cùng cũng không phải thất vọng, cô thi rất tốt.

Trái lại người đứng đầu kì thi năm ngoái là Tưởng Phương Phi, không biết vì lí do gì mà năm nay thi trượt vài môn. Cô không giống với Diệp Sơ, chuyện gì cũng để trong lòng, kết quả vừa được thông báo, cả phòng đều tràn ngập lời thở ngắn than dài của cô.

“Aizzz, xem ra học bổng kì này vứt đi rồi...” Sau khi lập lại N lần than vãn như vậy, Tưởng Phương Phi chợt quay đầu lại nói với Diệp Sơ: “Diệp Tử, hình như kết quả thi của cậu rất tốt nhỉ?”

“Cũng bình thường.” Diệp Sơ trả lời qua loa.

Tướng Phương Phi không chịu bỏ qua, tiếp tục nói với cô: “Cậu đừng có nói vậy chứ, một môn thi của tớ trượt rồi, môn vật lý đại cương cậu cao hơn tớ mười mấy điểm, có phải có bí quyết gì không, nói cho tớ biết đi? Nói một chút thôi.”

Diệp Sơ lắc đầu: “Có gì đâu? May mắn mà thôi.”

“May mắn cũng không tốt như vậy?” Tướng Phương Phi thở dài, chợt nghĩ đến cái gì, hỏi: “Đúng rồi Diệp Tử, mấy hôm trước tớ thấy cậu đến phòng bộ môn vật lý, không biết có tin cơ mật nào không nói cho bọn tớ biết hả? Nếu thế thật thì cậu cũng thật là không có tình nghĩa...”

Cô nói ra những lời này, Diệp Sơ nghe xong liền mất hứng.

Đúng vậy, mấy ngày trước cô có đến phòng bộ môn vật lý, nhưng là do bạn trong lớp vật lý bị bệnh, cô làm lớp trưởng nên thay cậu ta đến lấy tài liệu mà thôi, tại sao chuyện đơn giản thế mà lọt vào mắt của cô ta lại là nịnh hót thầy cô giáo, lấy tin tức mật chứ?

“Xin lỗi.Tớ không làm chuyện đó, để cho cậu thất vọng rồi.” Diệp Sơ lạnh lùng nói.

Có lẽ là chưa từng thấy thái độ của Diệp Sơ như vậy, Tướng Phương Phi cũng ngây ngẩn cả người, một lúc lâu sau cô mới nhỏ giọng nói một câu: “Chỉ đùa một chút thôi mà, có cần nghiêm túc như vậy không...”

“Vậy xin cậu về sau đừng có nói đùa kiểu ấy nữa, tớ sẽ cho là thật đấy.” Diệp Sơ nghiêm mặt.

Cuối cùng Tướng Phương Phi không tiếp tục nói nữa, nhưng rõ ràng vẻ mặt đã thay đổi, sau mười phút im lặng trong phòng, cô tức giận thu dọn đồ đạc liền đóng cửa đi ra ngoài, lúc đi cũng không giống như mọi ngày lên tiếng chào.

Cô ta không thêm nói lời tạm biệt đương nhiên Diệp Sơ cũng chẳng thêm để ý đến, tiếp tục chuẩn bị cho môn thi cuối cùng vào ngày mai.

Một lát sau, Trương Tiểu Giai bắt ngờ từ trên giường xuống, liếc nhìn Diệp Sơ, cười cười nói một câu: “Aizzz, cô bé ngoan ngoan cũng biết tức giận?”

Diệp Sơ biết cô nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người, sắc mặt hơi hơi đỏ: “Tớ chỉ thấy cậu ấy nói rất quá đáng.”

“Cậu không sợ cô ta ghét cậu?”

Diệp Sơ im lặng, rồi bỗng lên tiếng : “Lý tưởng khác nhau thì không thể cùng chung một con đường.”

Câu nói này khiến cho một người không mấy thân thiện với người khác như Trương Tiểu Giai phải bật cười : “Tớ không nghe nhầm ấy chứ? Cậu mà nói được câu như vậy?”

Diệp Sơ khẽ cắn môi, không nói thêm lời nào.

“Những lời vừa rồi rất giống phong cách của tớ, hay tớ mời cậu ăn xiên cay nướng đi. Coi như là ăn mừng cậu rốt cục cũng tránh xa cái con người phản bội kia?”

Tuy rằng mối quan hệ với Trương Tiểu Giai đã sớm không còn xa cách như hồi mới khai giảng thể nhưng nghe thấy cô nói muốn mời mình đi ăn vẫn là lần đầu tiên.

“Cậu không phải định nói ”Lý tưởng khác nhau thì không thể cùng chung một con đường” chứ?” Trương Tiểu Giai cười rộ lên, nụ cười trên mặt rạng ngời.

“Tớ đi.” Diệp Sơ quyết đoán nhận lời mời.

Trong quán xiên cay nướng cạnh trường học, ở cái thời tiết lạnh giá như thế này, buôn bán bao giờ cũng vô cùng phát đạt.

Diệp Sơ thấy Trương Tiểu Giai cho rất nhiều ớt, không nhịn được hỏi: “Cậu thích ăn cay?”

“Ừ.”

“Một chút tớ cũng không ăn được.” Diệp Sơ nói thật.

“Trước đây tớ cũng giống cậu.” Trương Tiểu Giai thuận miệng nói.

Những lời này lại gợi lên sự tò mò của Diệp Sơ: “Về sau làm thế nào mà ăn được?”

“Vì một người thôi.”

“Trác Húc?”

“Này, tớ phát hiện cậu rất là hóng hớt.” Hình như Trương Tiểu Giai hơi bực mình, chỉ có điều dễ thấy tâm tình cô hôm nay rất tốt nên vẫn gật đầu một cái.

“Thật khó tin, Trác Húc thích ăn cay.”

“Anh ta có thể ăn cay?” Trương Tiểu Giai suýt nữa cười ra tiếng: “Nếu anh ấy có thể ăn cay thì tất cả quả ớt trên trái đất này đều biết cười.”

“...” Diệp Sơ rồi lại : “Không phải cậu nói vì anh ấy mới ăn cay à?”

“Tớ không có suy nghĩ vĩ đại như của cậu! Tớ chỉ muốn nhìn thấy anh ta ngại khi không ăn được cay nên tớ mới học ăn cay.” Lúc cô nói lời này rất là vui vẻ.

Nhưng Diệp Sơ lại bó tay: “.... Tớ thấy bạn trai cậu rất khổ.”

“Nói chính xác anh ta không phải bạn trai tớ.”

Không phải? Diệp Sơ chợt nhớ ra Trương Tiểu Giai từng nói với cô, Trác Húc là anh trai khác cha khác mẹ của cô ấy, trong lúc nhất thời, sự tò mò đã chiến thắng lý trí: “Anh Trác Húc... đúng là anh cậu?”

“Cậu đừng có nói đầy sợ hãi như vậy chứ, tớ với anh ta không thể coi là loạn luân.”

“Không phải ý tớ nói như vậy, tớ chỉ thấy khó hiểu, cha mẹ cậu không phản đối hai người đến với nhau sao?”

“Phản đối sao? Vậy phải nói cho họ biết trước mới được.” Trương Tiểu Giai không quan tâm.

Diệp Sơ lại kinh ngạc: “Chẳng lẽ hai người vẫn đang lừa cha mẹ?” Một từ “vẫn” này thể hiện rõ sự cẩn thận của cô.

Trương Tiểu Giai nheo mắt lại: “Cô em à, cậu có vấn đề đấy.” Cô từng học lại một năm, lớn hơn so với Diệp Sơ một tuổi, quả thật có tư cách là một người lớn tuổi.

Diệp Sơ le lưỡi một cái, không nói nữa.

Thấy cô không hỏi thêm, Trương Tiểu Giai là người không thích nói nhiều về chuyện của mình, cho nên câu chuyện kết thúc tại đó, hai người lại tiếp tục trò chuyện mấy vấn đề vu vơ khác, cuối cùng cũng ăn xong bữa cơm.

Từ trong quán xiên cay nướng ra, Trác Húc đã lái xe tới đón Trương Tiểu Giai, ở trên đường nơi có nhiều quán ăn vặt bình thường, chiếc xe thể thao màu bạc kia có vẻ vô cùng lạ mắt.

“Không muốn đi ra ngoài hóng gió một chút à?” Nếu như lời này từ trong miệng một tay ăn chơi nói ra thì có vẻ rất khinh thường, nhưng Trác Húc nói như vậy lại tạo cho người ta một cảm giác giống như được một người trí thức mời vậy.

Diệp Sơ không có hứng thú làm bóng đèn, ngượng ngùng lắc đầu: “Không được, em còn định về phòng học bài một lát nữa.”

Cô đã từ chối, vì vậy Trác Húc cũng không mời nữa, sau đó nói vài câu rồi anh khởi động xe, trong chốc lát chiếc xe hai người đi mất hút tại cuối con đường.

Nhìn bóng xe rời đi, trong đầu Diệp Sơ đột nhiên sinh ra một chút suy tư, kỳ thực không có đoạn tình yêu nào lại thuận buồm xuôi gió? Hy vọng Trương Tiểu Giai và Trác Húc sẽ vượt qua con đường gian nan này.

Ngày thi cuối cùng cũng kết thúc.

Bởi vì Diệp Sơ là người địa phương cho nên cô cũng không định ở lại lâu trong trường học, kì thi vừa kết thúc, cô nhanh chóng chuẩn bị đồ đạc định chờ người nhà đến đón về.

Vì hôm trước xảy ra chuyện, Tưởng Phương Phi vẫn còn đang chiến tranh lạnh với cô, Khương Tử giúp cô mang hành lý xuống tầng. Xuống tầng dưới, Diệp Sơ còn chưa kịp tìm chiếc xe Nissan của ba cô trong một đồng xe thì Khương Tử đã đứng lên khẽ gọi cô một tiếng trước.

“Diệp Tử, kia không phải là mẹ cậu à? A, bên cạnh chẳng lẽ là bạn trai cậu? Đẹp trai quá đi!”

Trong ngực Diệp Sơ nhói một cái, có cảm giác chằng lảnh. Quả nhiên, khi cô nhìn theo hướng tay mà Khương Tử chỉ liền thấy nét mặt hồng hào của mẹ, đứng bên cạnh mẹ chính là Thẩm Nam Thành đang mỉm cười.

Aizzz, sao mẹ cô còn chưa chịu từ bỏ?

Diệp Sơ thở dài, nhắm mắt đi qua, cố gắng cách xa cánh tay Thẩm Nam Thành đang nhận hành lý của cô, hỏi: “Mẹ, sao ba không đến đón con?”

“Bây giờ ba con đang tăng ca, không có nhiều thời gian rảnh, may mà có tiểu Nam ở đây không thì mẹ không biết phải làm sao. Còn nữa, con đáng ra nên cảm ơn tiểu Nam, mẹ vừa nói là nó lập tức đến ngay...” Bà nói liên tục, chẳng qua đều là vài câu ca ngợi Thẩm Nam Thành, Diệp Sơ nghe cũng thành thói quen nên coi như không thấy.

Nhưng thật ra Khương Tử trông thấy anh chàng đẹp trai nên cũng có chút rạo rức, càng không ngừng đưa mắt hỏi Diệp Sơ: Đây là bạn trai cậu? Phải không? Phải không? Có đúng hay không?

Diệp Sơ định giải thích, thấy vẻ mặt mẹ đang hăng hái sôi trào, chỉ cảm thấy mình càng tỏ càng đen, đành im lặng, tự ngồi vào ghế sau ô tô.

“Diệp Tử, sao con không ngồi đằng trước nhỉ?” Lưu Mỹ Lệ ở một bên nháy mắt với cô.

Diệp Sơ làm thinh, quyết định ngồi phía sau không di chuyển vị trí nữa, cuối cùng Lưu Mỹ Lệ cũng thôi, nhưng mà biểu tình kia vừa nhìn liền biết bà sẽ không dễ dàng tha cho đâu.

Đúng như dự đoán, đến khi về đến nhà, mẹ cô lập tức lấy lý do cảm ơn, mời Thẩm Nam Thành ở lại ăn cơm.

Có vẻ người này sắp thành khách quen trên mâm cơm của nhà cô rồi, Diệp Sơ không nói gì, ăn cho xong bữa cơm, thái độ với anh ta cũng thờ ơ.

Thẩm Nam Thành ngược lại cũng không tức giận, lời nói, hành động, tất cả đều giống như thường ngày.

Càng như vậy, Diệp Sơ càng buồn bực, không hiểu trong lòng anh rốt cuộc đang suy nghĩ gì, cô cảm thấy thái độ lúc trước của mình đã rất rõ ràng rồi, hai người tuyệt đối là không có cơ hội nhưng tại sao Thẩm Nam Thành lại có cái bộ dạng giống như không quan tâm như thế chứ?

Cuối cùng là anh ta muốn từ bỏ, định để quan hệ của bọn họ trở lại tình bạn như lúc đầu hay vẫn có ý đồ khác như anh nói.

Diệp Sơ cảm thấy mình càng ngày càng không thể hiểu nổi người này, cuối cùng cô phải tự trấn an chính mình: Đây là khác biệt quốc tế, là sự khác nhau của văn hóa phương Đông và Tây, là mâu thuẫn không thể điều hòa giữa người dân lao động cần lao dũng cảm của Trung Quốc tốt đẹp và chủ nghĩa cường quyền của đế quốc. . .Halleluja!

Trích dẫn:*Halleluja: cảm ơn Chúa. (từ ngữ trong Kinh Thánh)

Diệp Sơ mới về nhà có mấy ngày thì Vệ Bắc cũng về.

Vì lỡ chuyến xe lửa theo dự định nên lúc này anh đi máy bay thẳng về nhà, Là máy bay,nên so với chuyến xe lửa hai mấy giờ kia còn nhanh hơn bao nhiêu, buổi sáng vừa mới gọi điện thoại nói muốn về, buổi chiều người đã đến sân bay rồi.

So với những đứa trẻ nhà khác khi quay về thì cả nhà kéo nhau đi đón, Vệ Bắc thật ra cũng không đòi hỏi nhiều.

Tần Dao đang dạy nên không đi được, Vệ Đông Hải thì đi công tác, làm con trai như anh chỉ cần ngồi xe bus là có thể về nhà rồi, ra trại quân hành lý cũng không nhiều, tài sản cả người cộng lại còn không bỏ đầy

một cái túi hành lý, thế nên khi Diệp Sơ đến đón anh cũng nghi ngờ là người này không phải ngại lúng cụng chứ, hành lý đều đem ném thùng rác à.

“Sao đồ đạc của anh ít vậy?” Cô không nhin được mà hỏi.

“Anh có giống em đâu, đến cái chậu rửa mặt cũng đem về.”

Diệp Sơ không nói gì, cái này còn không phải là do mẹ cô, nói là chậu rửa mặt để lâu ở trường sẽ bị bụi bẩn, không phải là cô muốn cầm về. Càng buồn hơn chính là cô than thở trước mặt Vệ Bắc một câu lại bị anh cười nhạo suốt ba ngày, còn nói cô là cô bé chậu rửa!

Anh không thể ngừng việc đặt biệt danh cho cô à? Diệp Sơ hết nói nổi luôn rồi

Từ nhỏ đến lớn, anh cứ đặt biệt danh cho cô, kể ra phải một đống, thế nên bây giờ gặp lại bạn học cũ tất cả đề nhớ cái biệt hiệu mà anh đặt cho cô, nào là Diệp Siêu Nặng, Diệp Heo, Heo xinh Làm ơn đi, anh có thể để lại chút mặt mũi cho cô có được không?

“Vì sao anh không gọi tên em?” Trên chuyến xe bus về nhà, Diệp Sơ khó chịu phàn nàn.

“Em không biết ngại mà còn nói anh?” Nhắc tới chuyện này, Vệ Bắc liền nghiêng răng nghiêng lợi: “Em nói đi, bao nhiêu năm em mới nhớ được tên anh?”

“... Nhưng mà em không đặt biệt hiệu cho anh.” Diệp Sơ ngụy biện.

“Em dám!” Vệ Bắc giả bộ trừng mắt nhìn cô.

Diệp Sơ nhún vai.

“Mẹ nó chứ, đến bây giờ anh vẫn còn nhớ, khi đó em đoán ba lần còn không gọi đúng tên anh, anh nói này Diệp Siêu Nặng, tên của anh cộng lại có bao nhiêu nét chữ? Cái này em cũng có thể quên mất, anh phục em rồi!”

“Đó là vì thực sự rất khó nhớ mà...” Về mặt Diệp Sơ vô tội.

“Hồi cấp hai còn chưa tính, đến cấp ba rồi mà em vẫn còn gọi anh là ‘Này’, anh nhắc bao nhiêu lần là em gọi tên anh, khi đó em không nghe hả?”

“Bởi vì đó là thói quen...” Hiển nhiên giải thích của Diệp Sơ rất không có sức thuyết phục.

“Em đừng nên giải thích, dù sao bây giờ anh cũng không gọi tên em, để đòi lại khi đó em thiếu nợ anh.” Vệ Bắc nghĩ đến đây nên anh nói như vậy, chắc rằng Diệp Sơ nên buồn rầu nhưng kết quả lại ngoài dự đoán của mọi người.

Chẳng những Diệp Sơ không buồn rầu mà một lát sau còn đột nhiên nở nụ cười.

“Sao vậy? Bị choáng quá à?”

“Có anh mới bị choáng ấy!” Diệp Sơ trừng mắt nhìn anh, bỗng nhiên rúc đầu vào ngực anh: “Em chỉ chợt phát hiện ra, hóa ra chúng ta có nhiều kỷ niệm cùng nhau như vậy.”

Ánh nắng mặt trời mùa đông bên ngoài cửa sổ xe, chiếu vào trên người bọn họ, chiếu rõ sự thay đổi của lòng người.

Vệ Bắc đưa tay giữ đầu cô, mạnh mẽ hôn lên trán cô một cái: “Không như vậy sao anh có thể thích em?”

46. Chương 46

Nghỉ đông không giống như nghỉ hè, không chỉ thời gian nghỉ ngắn mà còn có nhiều bữa tiệc gia đình nữa.

Diệp Sơ mới ở nhà không đến mấy ngày, người thân trong nhà đến hết lượt này đến lượt khác, vất vả lắm mới chờ được đến khi người nhà đi hết, bà nội ở dưới quê lại gọi điện lên nói là nhớ cháu gái, để cô về chơi vài ngày.

Bà nội gần tám mươi tuổi, đi đứng lại không tốt, hôm nay gọi điện thoại nói nhớ cháu gái, dĩ nhiên Diệp Sơ không ngần ngại mà đi, vốn cô và Vệ Bắc không có nhiều thời gian bên nhau, lần này lại càng ít hơn.

Mặc dù chuyện này có thể thông cảm được nhưng Vệ Bắc vẫn phát cáu với cô.

Mọi người đều biết tính tình của tên Vệ Bắc kia không tốt, chẳng qua sau khi xác định quan hệ với Diệp Sơ mới đỡ hơn một chút, thế nhưng cái bớt một chút này không có nghĩa là biến mất, cái này gọi là “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”, nếu chọc tới anh thật, chắc tên đó sẽ bùng nổ lên mất.

Điều này cũng không hề thay đổi, hai người xa nhau lâu như vậy, vất vả lắm mới có chút thời gian được ở cùng với nhau, Diệp Sơ lại nói phải về quê ở mấy ngày!

“Mấy ngày là bao nhiêu ngày?” Bên đầu kia điện thoại, Vệ Bắc không vui hỏi.

“Em không rõ lắm, có lẽ khoảng một tuần.”

“Một tuần?” Vệ Bắc hiển nhiên là nổi giận: “Em có biết là nghỉ đông được có mấy ngày không? Em tùy tiện nói là ở một tuần, nhớ đâu bà nội muốn em ở lại thêm vài ngày, có phải em định chờ anh lên trường học thì em mới về hả?”

Không nghĩ đến anh sẽ tức giận, Diệp Sơ buồn bực: “Nào có lớn chuyện như anh nói như vậy, thật sự em chỉ đi vài ngày, đến thăm bà nội mà thôi, em và bà đã lâu rồi không gặp.”

“Sao em không tính xem chúng ta đã bao lâu rồi không gặp? Dù sao anh cũng không cho em đi.” Vệ Bắc kiên định nói.

Người này mới dịu dàng được mấy ngày, sao lại vô lý thế chứ? Diệp Sơ không khỏi có chút tức giận nói: “Dù sao em cũng quyết định rồi, anh có nói gì em cũng phải đi.” Tính nết cô từ nhỏ là ưa mềm không thích cứng, Vệ Bắc nói như vậy lại càng kích thích cô.

Hiển nhiên Vệ Bắc cũng thấy cách hành xử vừa nãy của mình có vấn đề, nhưng anh cũng đang nổi nóng, không chịu bẻ mặt để thỏa hiệp, thế nên hai người mới rùm beng lên như vậy, cuộc nói chuyện tốt đẹp lại buồn bã kết thúc, Diệp Sơ tức giận mà cúp điện thoại.

“Diệp Siêu Nặng, anh đã nói với em bao nhiêu lần là không được cúp điện thoại của anh!” Nghe thấy âm thanh títt títt báo hiệu bận bên đầu bên kia, Vệ Bắc tức giận đến suýt nữa thì đập vỡ điện thoại di động, cũng may Tần Dao ở bên ngoài nghe thấy tiếng động thì đi vào mới ngăn được cái cảnh phá vỡ Tần Dao vội vàng điện thoại.

“Sao vậy? Cãi nhau với ai à?” Tần Dao vội vàng hỏi.

“Không có chuyện gì.” Vệ Bắc vứt điện thoại trong tay sang một bên, mở máy vi tính ra.

Tần Dao đâu chịu nhịn, lại gần hỏi: “Cãi nhau với Diệp Tử à?”

“Mẹ đi mà hỏi...” Vệ Bắc lườm bầu một tiếng, đầu óc đặt hết lên con chuột đang để trên mặt bàn mà chơi game.

Tần Dao lại nóng nảy hơn, giật lấy con chuột trong tay con trai: “Cãi nhau mà còn có lòng dạ chơi game à, cái thằng ranh này sao không biết lo lắng gì thế?”

“Mẹ!” Dễ nhận thấy Vệ Bắc hơi bực mình: “Cãi nhau thì cãi nhau, cũng không phải là chưa từng cãi nhau, mẹ quan tâm làm cái gì?”

“Đây là con dâu tương lai của mẹ, đương nhiên mẹ phải quan tâm, nói tóm lại là mau nói cho mẹ các con cãi nhau cái gì? Hôm nay không nói thì mẹ sẽ không đi!” Tần Dao nghiêm mặt.

Thấy mẹ giống như làm thật, Vệ Bắc cũng bó tay, không thể làm gì khác đành phải đem chuyện vừa rồi nói lại lần nữa.

Vừa mới nói dứt câu, Tần Dao vỗ mạnh lên đầu con trai một cái: “Hai đứa thật là!”

Vệ Bắc xoa chỗ bị vỗ đau, phát cáu nói: “Mẹ, mẹ mắng thì mắng, sao lại động chân động tay?”

“Động cái đầu con ấy!” Tần Dao lên tiếng mắng: “Mẹ nói cho con biết, sao con lại ngu ngốc thế hả? Tính Diệp Sơ như thế nào? Đến lúc đó con có gọi nhiều cuộc điện thoại, có lằng nhằng thêm, đỡ nó vài câu thì nó sẽ sớm trở về? Bây giờ con và nó cãi nhau, nhờ đâu nó có tức giận cả đời không về thật thì làm sao bây giờ?”

Vệ Bắc ngẩn ra, tỏ vẻ không nghĩ đến mẹ anh lại nghĩ sâu xa đến thế, sau khi ngẩn người anh lúng túng nói: “Không thể nào...”

“Đến lúc đó con chờ đến phát khóc thôi!” Tần Dao liếc mắt nhìn con trai.

Lần này Vệ Bắc cũng có chút hối hận thật, chẳng qua vì suy nghĩ cho thể diện của một người đàn ông, đương nhiên anh sẽ không biểu hiện ra trước mặt mẹ.

Vệ Bắc bĩu môi nói: “Cãi nhau thì cũng cãi rồi, có cách gì được? Không về thì không về chứ làm sao...”

“Con!” Tần Dao thấy giống như bị con trai làm phát bực: “Được, mẹ không quản được chuyện của con, con thích làm gì thì làm! Đến lúc đó mắt con dâu thì đừng có tìm mẹ mà khóc!” Sau khi nói xong lập tức bỏ đi.

Tần Dao vừa đi, Vệ Bắc cũng không bình tĩnh.

Con trỏ chuột chạy vài vòng trên màn hình máy tính cũng không chơi tiếp trò chơi kia mà mở QQ ra.

Trên QQ, ảnh Diệp Sơ đang sáng.

Vệ Bắc do dự một lúc, mở khung chat ra, trong gói biểu cảm chọn một cái biểu cảm [đập đầu vô tường], muốn gửi qua cho Diệp Sơ như vậy lại sợ Diệp Sơ không thèm để ý đến anh, chần chừ hồi lâu, cuối cùng đành chịu đựng, không gửi tin nhắn đi, trực tiếp mở một cửa sổ chat trước.

Trích dẫn:*biểu cảm [đập đầu vô tường]: hơi giống hình rabbit đập đầu vào tường chảy máu mũi.

Diệp Sơ đang xem phim chọt máy tính của cô phát ra một chuỗi âm rồi hiện ra khung chat với Vệ Bắc.

Thông báo của hệ thống: Bạn tốt “Cực Bắc” gửi cho bạn một cửa sổ rung.

Trích dẫn:* gần như buzz ở yahoo mình đó.*

[Mẹ A Bảo] : ???

[Cực Bắc] : Sai rồi...

[Mẹ A Bảo] : = =,

Năm phút sau.

Bạn tốt “Cực Bắc” gửi cho bạn một cửa sổ rung.

[Mẹ A Bảo] : ? ? ?

[Cực Bắc] : Sai rồi...

[Mẹ A Bảo] : . . .

[Cực Bắc]: Đang làm gì vậy?

[Mẹ A Bảo]: Xem phim.

[Cực Bắc]: Xem phim gì?

[Mẹ A Bảo]: Kamikaze Girls (Những cô gái nổi loạn.)

[Cực Bắc]: Nổi loạn?

[Mẹ A Bảo]: Ừ...

Lại năm phút sau.

Bạn tốt “Cực Bắc” gửi cho bạn một cửa sổ rung.

[Mẹ A Bảo]: ???

Cực Bắc: Sai rồi...

[Mẹ A Bảo]: [đập đầu vô tường].

[Cực Bắc]: Phim hay không?

[Mẹ A Bảo]: Cũng được.

...

Hai người trò chuyện câu được câu chăng, vì cửa sổ rung vẫn hiện lên, Diệp Sơ xem phim bị ngắt quãng, làm cô thấy hơi phiền.

[Mẹ A Bảo]: Có chuyện gì à? Không có chuyện gì thì em đi xem phim đây.

[Cực Bắc]: Chờ một chút!

[Mẹ A Bảo]: ???

[Cực Bắc]: Em không thể gõ thêm mấy chữ sao?

[Mẹ A Bảo]: À...

[Cực Bắc]: ...

Diệp Sơ tức giận không để ý đến anh, tiếp tục xem phim của mình, qua mười mấy phút sau, cuối cùng phim cũng đến đoạn cao trào: Kyoko Fukada lái xe máy đi cứu Anna Tsuchiya, gió tạt qua mặt, cờ của bọn bonozoku bay bay trong gió, ngay sau đó có một chiếc xe bỗng nhiên lao ra đâm cô tung lên....

Trích dẫn:*Bosozoku lần đầu tiên được phổ biến bởi các băng nhóm cuồng xe gắn máy ở Nhật Bản, những người rất thích sửa đổi hình dạng ban đầu của chiếc xe. Ban đầu, mục đích chính của việc độ đó là bằng cách thay đổi ống xả để tạo tiếng ồn. Ngoài việc thay đổi hình thức của xe gắn máy, giới trẻ cuồng xe cũng thường thay đổi cả quần áo và kiểu tóc với phong cách riêng.*

Bạn tốt “Cực Bắc” gửi cho bạn một cửa sổ rung.

Rất cục Diệp Sơ cũng tức giận.

[Mẹ A Bảo]: Anh gửi nhầm à???

[Cực Bắc]: Lần này không phải gửi nhầm.

[Mẹ A Bảo]: ...

[Cực Bắc]: Khi nào về quê?

[Mẹ A Bảo]: Sáng sớm mai.

Bên kia dừng lại một lúc, một lát sau.

[Cực Bắc]: Tám giờ tối nay, chờ em dưới nhà.

Diệp Sơ giật mình, gửi lại một cái tin nhắn.

[Mẹ A Bảo]: Có chuyện gì sao?

Đợi hồi lâu, bên kia cũng không đáp lại cô, đợi đến khi cô nhớ ra muốn đóng băng chat lại thì hệ thống đã thông báo đối phương đã logout rồi.

Làm cái gì vậy? Diệp Sơ suy nghĩ, nhìn lại cái tin nhắn quan trọng kia, phim cũng đã chiếu hết. Cô nhìn đồng hồ ở góc phải màn hình đã hiện: 19 giờ 46 phút.

Không có tâm tư mà xem lại màn hình một lần nữa, Diệp Sơ tắt máy tính, mặc quần áo vào đi ra ngoài.

Nghe thấy tiếng mở cửa bên ngoài, Lưu Mỹ Lệ xem ti vi ở trong phòng hỏi: “Đi đâu vậy?”

“Đi đổ rác ạ.”

“Không phải là đã đổ rồi sao?”

“Đổ thêm lần nữa ạ.”

“Con bé này...” Lưu Mỹ Lệ than vãn với chồng đang ngồi bên cạnh một câu: “Có ai bắt nó đi đâu? Sao suốt ngày cứ loanh quanh với việc đổ rác thế nhỉ?”

“Con gái đi đổ rác bà cũng để ý, bớt lo nghĩ đi, xem ti vi của bà đi.” Diệp Kiến Quốc vừa nói vừa nhìn ra ngoài phòng, trong mắt chợt hiện lên chút ý tứ làm người ta không dễ nắm bắt.

Bản thân là một người cha, có chuyện gì qua nỗi mắt ông? Nhưng mà bọn trẻ đều lớn cả rồi, thôi kệ tụi nó đi... Trong lòng ông thầm nghĩ, khoe miệng nhếch lên một nụ cười bất đắc dĩ.

Lúc Diệp Sơ xuống dưới nhà, Vệ Bắc đã chờ ở đấy rồi.

Anh mặc một bộ áo khoác màu đen đứng im trong gió lạnh, lông mày ánh mắt kia lại mang theo vài phần giống một vị vô hiệp trong kịch bản của đạo diễn Từ Khắc*

Trích dẫn:*Đạo diễn Từ Khắc, vốn tên là Từ Văn Quang, quê quán tỉnh Quảng Đông, năm 1951 sinh ra trong một đại gia đình Hoa kiều ở Sài Gòn, Việt Nam. Ông là một đạo diễn nổi danh về thể loại phim kiếm hiệp về cảnh quay và kỹ thuật công nghệ quay hiện đại. Nổi tiếng với các bộ phim “Bản Sắc Anh Hùng”, “Thiện Nữ U Hồn”, “Hoàng Phi Hồng”, “Long Môn Phi Giáp”...

Diệp Sơ chỉnh lại bộ quần áo, cái mũ lông rồi đi qua nhưng vẫn còn vài cơn gió lạnh len vào cổ, cái lạnh làm cả người cô phát run.

Vệ Bắc thấy thế bước mấy bước tới, ôm cô vào lòng: “Đi tìm nơi nào ấm trước đã.” Anh nói.

Trong thời gian này, nơi ấm áp bọn họ có thể tìm được chính là cửa hàng đồ ăn ngọt ở đối diện thôi.

Một tách sô cô la sữa nóng hổi xua đi cái lạnh làm tinh thần của người ta cũng giãn ra. Mới vừa nãy Diệp Sơ còn cảm thấy Vệ Bắc khó hiểu nhưng bây giờ lại cảm thấy bình thường, chẳng qua là hơi mâu thuẫn một chút mà thôi, đáng ra cô không nên quan tâm.

“Không tức giận nữa rồi hả?” Vệ Bắc hỏi.

Diệp Sơ định quay đầu đi, bỗng liếc mắt thấy bánh pudding trà xanh đang bày trên tủ kia, đưa tay chỉ chỉ: “Cái kia.”

“Ăn thì sẽ không giận nữa chứ?”

“Ừ.” Cô chớp chớp mắt, gật đầu.

“Diệp Siêu Nặng, rồi cũng có ngày em mập chết thôi.” Trong miệng anh mặc dù không cam lòng lâu bầu nhưng tay vẫn chỉ về cái tủ kia: “Cái kia, cái kia, còn cái kia nữa.”

Diệp Sơ kéo kéo góc áo của anh: “Em sẽ béo mất.”

“Ai bảo em ăn? Anh mua cho anh!” Vệ Bắc liếc cô một cái.

Diệp Sơ nhú mào: “Có mà anh béo chết ấy.”

“Nói đùa à?” Vệ Bắc đã nắm tay cô, cực kì tự nhiên đặt lên hông mình: “Em xem nơi nào có tí thịt? Đây? Đây? Hay là đây...”

Diệp Sơ vội vàng rút tay về, gương mặt thoáng đỏ bừng.

Cô còn chưa hết xấu hổ, Vệ Bắc đã đưa tay đến hông của cô: “Ngược lại là em này, toàn thịt, đây, đây, còn có ở đây nữa...”

Người bán hàng ngay tại cái tủ khe nở nụ cười.

Diệp Sơ hận không thể đem mặt dấn vào trong cốc trà sữa.

“Này, anh đủ rồi nhé!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn anh.

Vệ Bắc nhún nhún vai, cuối cùng cũng chén được miếng, lúc này mới thôi sờ mó, nhận lấy cái bánh ngọt mà người bán hàng đưa tới.

“Tình cảm của hai người thật hạnh phúc.” Người bán hàng trẻ tuổi hâm mộ nói.

“Hạnh phúc cái gì? Cô ấy định bỏ tôi về nhà mẹ đẻ đây.” Vệ Bắc trêu đùa.

Người bán hàng tưởng thật, kinh ngạc mà nhìn Diệp Sơ: “Không thể nào? Bạn trai chị đối xử tốt với chị như vậy mà!”

Diệp Sơ hận không thể một phát đá văng tên Vệ Bắc này đi, chẳng qua thấy anh không thể nào mà trốn được cô đành bỏ qua, khẽ nghiêng răng lấy cái bánh ngọt đang trên tay anh, sau đó tìm nơi gần cửa sổ ngồi xuống.

Vệ Bắc cũng ngồi xuống theo, khoe miệng còn giữ nụ cười: “Lại giận à?”

Nói bằng thừa, có người nào bị ăn đậu hũ một cách quang minh chính đại có thể không tức giận không? Diệp Sơ trừng mắt nhìn anh, lấy cái thìa xiên vào trong chiếc bánh pudding, hung hăng chọc ngoáy. Vô cùng hiển nhiên, chiếc bánh pudding đáng thương đã trở thành đối tượng để cô trút giận.

“Không ăn đừng lãng phí!” Vệ Bắc lấy cái bánh pudding đang ở trong tay cô.

“Ai nói em không ăn?” Diệp Sơ muốn giật lại lại bị anh bắt được bàn tay, không chớp mắt mà nhìn cô.

Diệp Sơ thấy lúng túng, nhưng sức lực giữa hai người chênh lệch làm không không tài nào tránh thoát dễ dàng, ánh mắt người bán hàng nhìn chằm chằm bọn họ hồi lâu, vẻ mặt như đã hiểu rõ rồi cười thầm trong lòng.

Diệp Sơ vừa mới thôi lúng túng thì lại nhìn thấy mấy đám người theo nhau vào trong cửa hàng, cuối cùng cũng phải xin tha cho: “Em không giận nữa rồi, buông tay ra đi.” Không biết từ lúc nào mà cô có thể thỏa hiệp với người con trai xấu xa kia, nếu là trước đây, chỉ có anh mới phải thỏa hiệp thôi.

Không phải là đời thay đổi, chẳng qua là ai trong tình yêu cũng không dám đảm bảo sẽ một giây sau này sẽ thay đổi những gì vì đối phương.

“Còn phải về sớm một chút nữa.” Vệ Bắc suy nghĩ rồi nói.

Lúc này Diệp Sơ không phản đối, yên lặng gật đầu.

Mọi người xem, thật ra thì có rất nhiều mâu thuẫn không nhất định phải cãi vã mới có thể giải quyết, ít nhất là đối với hai người họ mà nói, còn không bằng yên lặng ngồi cùng một chỗ, anh đùa giỡn lưu manh, cô ngồi uống sữa ăn bánh còn tốt hơn nhiều.

47. Chương 47

Diệp Sơ về nhà bà nội, ở quê có rất nhiều đồ ăn ngon, nháy mắt đã đến tết Âm Lịch

Bà nội không nỡ xa rời cháu gái, muốn giữ cô thêm mấy ngày, Diệp Sơ nhớ đến chuyện đã đồng ý với Vệ Bắc, cô liền khuyên bà cùng cô về nhà ăn tết, khuyên mấy ngày cuối cùng bà cũng đồng ý.

Diệp Kiến Quốc rất vui mừng, mẹ của ông cái gì cũng tốt, nhưng lại không thích bị phụ thuộc, đã hơn tám mươi rồi mà vẫn cứ nhất định ở quê, mấy đứa con ba bốn lần khuyên bà vào thành phố an hưởng tuổi già mà bà nhất định không chịu. Không ngờ, lần này Diệp Sơ lại thuyết phục được, cách đối nhân xử thế của con gái ông sao có thể làm ông mất mặt chứ?

Trước tết âm lịch mấy hôm, ông cố ý lái xe đến đón mẹ, trên xe mẹ ông bỗng nhiên hỏi “Kiến Quốc, Diệp Sơ nhà chúng ta năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Sang năm là tròn hai mươi mốt ạ.” Diệp Kiến Quốc trả lời.

“Hai mươi mốt sao? Mẹ năm hai mươi hai tuổi đã sinh hai đứa nhỏ rồi...” Bà lẩm bẩm một hồi rồi bỗng nhiên hỏi Diệp Kiến Quốc: “Vậy con bé đã có người yêu chưa?”

Diệp Sơ ngồi ở phía sau như bị sét đánh

“Mẹ, sao tự dưng lại hỏi đến việc này” Diệp Kiến Quốc hỏi

“Cũng không có gì, ở cạnh nhà có cậu con trai nhà ông Vương, năm nay cũng hai mươi mốt, nếu Diệp Sơ chưa có người yêu, mẹ muốn giới thiệu một chút...”

Lúc đó Diệp Sơ đang gửi tin nhắn cho Vệ Bắc thì tay liền run một cái, tí nữa thì rơi điện thoại .

“Bà nội nói, sẽ giới thiệu bạn trai cho em” Cô gửi một tin nhắn cho Vệ Bắc

Một lát sau, Vệ Bắc trả lời, chỉ có hai chữ: ”Em dám?”

Tên nhóc này, đặc ý đến nỗi không biết lo lắng gì nữa sao? Vì thế cô liền gửi lại: “Có gì mà không dám?”

Vệ Bắc không cam lòng chịu yếu thế. Vì vậy trên đường về nhà, hai người nói đến vấn đề bà định giới thiệu đối tượng, gửi đi gửi lại N tin nhắn, cứ thế, một giờ đi xe cũng trôi qua

“Còn mãi gửi tin nhắn nữa à? Còn không mau xuống xe xách hành lí đi” Diệp KiếnQuốc ở bên cạnh giục con gái

Diệp Sơ bừng tỉnh, bỏ điện thoại vào túi, xuống xe xách hành lí

Nhìn bóng lưng con gái vội vàng vàng, trong lòng Diệp Kiến Quốc thở dài, hai đứa trẻ này cũng thật lười quá? Nếu để cho mẹ cô biết được, chắc chắn sẽ phát sinh chuyện kinh thiên động địa, nghĩ đến đã thấy đau đầu.

Xem ra phải tìm cơ hội để nhắc nhở con gái một chút, trong lòng ông lặng lẽ nghĩ vậy.

Bà nội ở nhà cô đến hôm thứ ba thì giao thừa đã đến, trừ đêm giao thừa, và ngày mừng một, thì nhà cô đón tiếp khách nườm nượp.

So với nhà Diệp Sơ, Nhà Vệ Bắc còn náo nhiệt hơn

Vệ Đông Hải được giải oan, cấp trên cảm thấy có lỗi với ông, không chỉ phục lại chức vị mà còn giao cho ông những công việc quan trọng. Tháng trước còn cử ông lên đi họp trên tỉnh, nhất định bồi dưỡng ông thành người nối nghiệp thị trưởng.

Ngày trước thì ai ai cũng e sợ tránh cho xa, hôm nay ngửi thấy mùi vị quyền lực, lại ra vào không ngớt mang quà cáp người ngựa đến nhà ông nịnh,

Có sự việc lần trước làm bài học, Vệ Đông Hải đều hiểu rõ đám người này, cho nên mấy ngày liền đều đóng cửa không tiếp khách, không ngờ mấy kẻ đó vẫn mặt dày bám chặt.

Nếu như là trước đây, thì nói không chừng Vệ Bắc đã đánh cho bọn họ một trận, nhưng hiện tại anh đã không còn là cậu thiếu niên kích động ngày xưa, đã hiểu rõ rằng rất nhiều việc không thể dùng nắm đấm để giải quyết, chỉ là anh thực sự không nhìn nổi mấy bản mặt đáng ghét này. Vì vậy anh đều kiềm chế ra ngoài, nhắm mắt làm ngơ.

Đi tránh nạn, tất nhiên là phải kéo theo Diệp Sơ.

Diệp Sơ đáng thương, mỗi ngày đều phải kiềm chế đi tránh nạn cùng anh, vài lần sau, Lưu Mỹ Lệ phải oán trách: “Lâm Mậu Mậu cũng thật rảnh rồi, sao mỗi ngày đều rủ con ra ngoài như vậy hả?”

“Cô ấy rất thích đi chơi mà!” Diệp Sơ giải thích rồi ra khỏi nhà

Hai người sau khi ra ngoài, Vệ Bắc và Diệp Sơ cùng nhau đi xem phim “Trường Giang Số Bảy”*. Năm đó tên tuổi của Châu Tinh Trì rất nổi tiếng với thể loại phim hài. Chỉ là năm tháng trôi qua, ai cũng phải thay đổi, diễn viên nổi danh đóng phim hài ngày đó nay cũng đã thay đổi phong cách nhận một vai diễn trong phim tình cảm.

* Siêu khuyến thần thông hay Trường Giang số bảy, Trường Giang thất hiệu là một bộ phim Hồng Kông ra mắt năm 2008. Phim thuộc thể loại khoa học viễn tưởng hài hước, do Chu Tinh Trì làm đạo diễn, viết kịch bản kiêm nhà sản xuất..

Cuối phim, cảnh Châu Tinh Trì chết khiến không ít người rơi nước mắt

Diệp Sơ dĩ nhiên cũng không nhận được mà hốc mắt cũng hơi ướt ướt, không phải vì nội dung bộ phim, mà bởi vì ngày trước diễn viên này toàn đóng phim hài, giờ lại diễn một bộ phim bi, trong lòng cô có cảm giác không nói nên lời.

Một ngày nào đó, cô cũng sẽ lớn lên, ra trường, đi làm, kết hôn rồi sinh con. Rồi có một ngày, cô không còn trẻ nữa, liệu người ngồi cạnh cô xem phim lúc đó có phải là anh không?

“Em đang nghĩ gì thế?” Vệ Bắc nhìn rất sự thất thần của cô, rồi hỏi

“Em đang nghĩ đến chuyện sau này”

“Chuyện gì sau này?”

“Ví dụ như tốt nghiệp ra trường, đi làm, kết hôn và v.v...”

Vệ Bắc ngẩn ra rồi cười lớn: “Vợ à, em đang ám chỉ muốn anh cưới em sao?”

Diệp Sơ thật bội phục khả năng nắm bắt trọng điểm câu chuyện của anh, nhưng mà nếu chủ đề câu chuyện đã bắt đầu, không bằng cứ thuận theo tự nhiên. Vì vậy Diệp Sơ nói: “Vậy anh chịu cưới sao?”

“Nói lời vô nghĩa! Em không gả cho anh thì còn gả cho ai nữa?”

Anh vừa nói xong, hai người đều sững sờ, bởi vì bọn họ đều hiểu rõ, đây không phải lời nói vui đùa, lời hứa hẹn đã nói ra khỏi miệng, đó chính là chuyện cả đời

Sông cạn đá mòn, quyết không thay đổi.

“Diệp Sơ” Vệ Bắc ôm Diệp Sơ vào lòng, giọng nói bỗng nhiên trở nên dịu dàng: “Em biết, anh không phải đang nói đùa, anh thật sự chỉ muốn ở bên em”

“Em cũng vậy.” Diệp Sơ cúi đầu dựa vào trong ngực anh, khẽ nói: “Thế nhưng nếu có một ngày, chúng ta bỗng chán ghét đối phương thì phải làm sao?” Phụ nữ trời sinh thích đặt giả thuyết cho tương lai

“Sao có thể như thế?” Vệ Bắc kích động

“Chuyện tương lai, ai có thể nói trước chứ?”

“Thì nếu thật sự có một ngày như vậy.” Vệ Bắc bỗng trở nên nghiêm túc, đưa tay chạm lên mặt cô, kiên định nói: “Anh cũng nhất định sẽ không buông tay em”

Diệp Sơ sững sờ rồi cười rộ lên.

“Em cũng sẽ không buông tay” Cô nói xong, đưa tay ôm lấy tay anh

Hai bàn tay giao nhau, đây chính là hẹn ước của bọn họ, ai cũng sẽ không buông tay trước, Diệp Sơ nghĩ như thế là quá đủ rồi

Trường cảnh sát khai giảng rất sớm, Diệp Sơ còn được nghỉ một tuần nữa mà Vệ Bắc đã phải quay về trường học. Ngày anh đi, lại đúng hôm trời mưa, vì người nhà lái xe đưa anh đi nên Diệp Sơ không thể đi tiễn, cô không thể làm gì ngoài ngồi bên cửa sổ, nhìn xe cha anh chậm chậm rời đi.

Giọt mưa cô đơn khẽ bay bay vào cửa sổ, càng làm tăng thêm nỗi buồn chia xa.

Gặp nhau, xa nhau, rồi gặp nhau, rồi lại xa nhau. Tình yêu của hai người như một vòng tròn luẩn quẩn, có đôi khi chan chứa những nhung nhớ, có đôi khi lại tràn đầy những ưu thương, thời gian càng lâu cô càng cảm thấy không đành lòng, chỉ mong có một ngày gặp nhau, sẽ không phải xa nhau nữa.

“Con gái, ăn cơm!” Lưu Mỹ Lệ ở bên ngoài gọi cô ăn cơm.

“Con đến đây!” Diệp Sơ nén lại tâm tư, ra khỏi phòng

Bữa cơm hôm nay là bữa tối cuối cùng bà nội ở lại, vì ngày mai bà sẽ trở về quê, bà nói trong thành phố rất không tốt, quá nhiều xe cộ, đường phố lại đông đúc, không yên bình bằng quê nhà của bà.

Trong một ngày, đối mặt với hai lần chia ly, trong lòng Diệp Sơ thấy rất hụt hẫng.

“Diệp Sơ, còn một tuần nữa cháu mới khai giảng, hay là về quê với bà mấy ngày?” Bà nội rất yêu mến cô cháu gái, không chỉ có một lần hôm nay tỏ ý muốn cô cùng trở về.

Diệp Kiến Quốc ở bên cạnh cười nói: “Mẹ, mẹ không từ bỏ ý định giới thiệu đối tượng cho Diệp Sơ sao?”

Bà nội lắc đầu: “Còn cho ta đã lớn tuổi mà không biết hả? Diệp Sơ đã có bạn trai rồi, ta cũng không cố chấp làm gì?”

Trong ngực Diệp Sơ bỗng đập mạnh, đôi đũa cầm trong tay thiếu chút nữa thì rơi

“Mẹ, mẹ nói gì ạ?” Lưu Mỹ Lệ cảnh giác.

Diệp Kiến Quốc cảm thấy không ổn, lập tức chen ngang: “Không có gì, không có gì, chắc mẹ nghĩ tiểu Nam là bạn trai của Diệp Sơ hả? Mẹ, con đã nói với mẹ bao nhiêu lần rồi, đó không phải là bạn trai của Diệp Sơ đâu”

“Không phải là người đến nhà chúng ta chơi!” Bà nóng nảy: “Ngày đó ta thấy Diệp Sơ tay trong tay với cậu bạn kia ở dưới tán cây dưới nhà, tên nhóc đó cũng rất đẹp trai”

Diệp Sơ ngay lập tức khấn trương, mấy ngày hôm trước, cô thực sự có gặp Vệ Bắc ở dưới nhà, nhưng hôm đó là ban ngày, cô sợ bị người khác nhìn thấy, hai người chỉ gặp nhau rồi rời đi, không ngờ hôm đó bà nội lại nhìn thấy.

Thảo nào mấy hôm nay bà nội không nhắc đến chuyện giới thiệu đối tượng cho cô nữa.

Thảo nào buổi sáng hôm nay bà nội đã nói linh tinh rằng muốn có cháu bé

Diệp Sơ nhìn không được liếc nhìn mẹ cô, sắc mặt Lưu Mỹ Lệ lúc này đã đen xì, cố nhẫn nhịn hỏi: “Có chuyện đó sao?”

Mặc dù vì Vệ Bắc, cô đã nói dối mẹ không ít lần, nhưng chuyện này, cô lại không thể lắc đầu phủ nhận. Trong lòng có một âm thanh nói với cô, chuyện gì đến cũng phải đến, không bằng nhân cơ hội này thừa nhận luôn.

Bàn ăn vừa nói vừa cười rôm rả giờ bỗng nhiên trở nên yên tĩnh.

Trong lòng Diệp Sơ rối loạn, không rõ mẹ sẽ phản ứng thế nào

Vừa lúc đó, có một đôi đũa rơi trên bàn gây ra một tiếng “cạch”

“Sao thế?” Bà nội càng hoảng sợ hỏi con dâu

“Không có gì, con bị trượt tay chút, mẹ đừng để ý” Lưu Mỹ Lệ cười cười xin lỗi bà, nhưng vẻ mặt tươi cười qua đi, lại hung dữ trừng mắt với Diệp Sơ

Ánh mắt kia như muốn nói, sẽ tính sổ với cô sau!

48. Chương 48

Diệp Sơ lớn như vậy mà chưa bao giờ cảm thấy căng thẳng như tối hôm qua. Sau khi chuyện bị phát hiện trong bữa cơm tối qua, Lưu Mỹ Lệ lại bình tĩnh coi như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng đã có câu trời quang mây tạnh trước khi bão đến, Diệp Sơ cảm thấy tình huống hiện tại nhất định là như thế. Sáng nay cha mẹ cô đưa bà nội về quê, dự báo buổi chiều trong nhà sẽ có một trận ầm ỹ, gió tanh mưa máu rồi.

Nghĩ đến biểu hiện tối qua của mẹ, Diệp Sơ có thể cảm giác được mức độ nghiêm trọng.

Cô có chút sợ hãi, muốn gọi điện thoại cho Vệ Bắc, lại cảm thấy giờ anh đang ở xa ngàn dặm, nếu biết chuyện sẽ lại lo lắng cho cô. Nhưng một mình cô, thực sự không dám đối mặt

Đang lúc suy nghĩ không biết nên giải quyết thế nào, bỗng nhiên cô nhận được một tin nhắn của cha.

Diệp Kiến Quốc chỉ nhắn một chữ: “Chạy!”

Một chữ này lập tức khiến Diệp Sơ bừng tỉnh, tính cách của mẹ rất cương quyết, chắc chắn sẽ ép cô phải thay đổi, trong ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, cứ chạy đã rồi nói sau.

Nghĩ như vậy, Diệp Sơ vội vàng thu xếp hành lý, vội vã lên đường về trường.

Rồi lại nói, Lưu Mỹ Lệ thật vất vả mới đưa bà nội về quê, vốn định khi trở về sẽ nói chuyện nghiêm túc với con gái, nhưng chân trước bước vào cửa nhà, chân sau liền phát hiện không thấy con gái đâu cả, chỉ có một tờ giấy để trên bàn, nhắn là trường học có việc nên đi trước

Đây chính là thứ xấu xa được gọi là lấy cớ đó sao? Bà cố nén lửa giận được một đêm, cuối cùng bây giờ mới được bộc phát, ném tờ giấy xuống bàn rồi chỉ vào ông chồng mắng mỏ: “Ông xem đi, đều là do ông làm hư!”

Về mặt Diệp Kiến Quốc tỏ ra vô tội: “Sao lại là tôi?”

“Không phải ông thì còn ai nữa? Tôi đã nói gần đây Diệp Tử rất lạ, không có chuyện gì cũng chạy ra ngoài, là ông nói tôi đừng có xen vào việc của người khác. Giờ thì thấy chưa? Chạy theo người ta luôn rồi!”

“Chạy cái gì chứ? Đó là trường học của Diệp Tử mà.”

“Đừng tưởng tôi không biết gì! Còn lâu mới nhập học, tại sao con bé lại về trường sớm như vậy làm gì? Còn không phải là muốn tránh tôi sao... Không đúng!” Bà lại nghĩ tới điều gì đó lại nói: “Từ nhỏ Diệp Tử rất thật thà, không bao giờ dám làm như vậy, không phải là ông dạy nó chứ hả?”

Diệp Kiến Quốc lúc đó đang pha trà, bị lời nói của bà làm cho giật mình, thiếu chút nữa thì bị bỏng.

“Sao lại là tôi dạy chứ? Bà cũng thật lảm chuyện, con gái về trường là do có việc thôi.”

“Phi! Ông đừng hòng qua mắt tôi, dù sao thì chuyện này tôi cũng phải hỏi cho rõ, trốn được hòa thượng không thoát miếu, cùng lắm là tôi đi lên trường tìm con bé!” Lưu Mỹ Lệ nói xong, định đi ra cửa thật.

Diệp Kiến Quốc thấy tình hình không tốt, vội vàng ngăn cản bà xă: “Bà đừng có nóng nảy mà.”

“Tôi có thể không lo lắng sao? Ở bên ngoài Diệp Sơ giấu diếm có người yêu, con bé còn nhỏ như vậy, nhờ đâu bị người ta lừa gạt thì làm sao đây?”

“Bà cũng đừng có nói quá lên thế, Diệp Sơ của chúng ta đã lớn, điểm này còn không thể phân biệt sao?”

Lưu Mỹ Lệ cười lạnh một tiếng: “Khó nói lắm! Nếu thực sự còn bé có đôi mắt tinh tường như vậy, thì sao phải lén lút không dám mang về nhà hả? Con bé chột dạ, không muốn tôi biết được, không chừng lại đi yêu cái đồ không đứng đắn... Không đúng!” Lưu Mỹ Lệ bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, thoáng cái hốt hoảng thốt lên: “Mẹ nói thằng nhóc kia rất đẹp trai, sẽ không phải là tên nhóc nhà họ Vệ chứ?”

Lưu Mỹ Lệ bị giấu diếm nhiều năm như vậy, thoáng cái liền bị phát hiện, dường như chuyện gì cũng đã sáng tỏ.

Nếu thật là thằng nhóc Vệ Bắc kia, Diệp Sơ, con nhất định sẽ chết với mẹ!

Trong mắt Lưu Mỹ Lệ phùng phùng lửa giận.

Thấy không ngăn được bà xă, Diệp Kiến Quốc “trong cái khó ló cái khôn” nói: “Cho dù bà muốn đi thật, thì cũng phải nghĩ kĩ xem sẽ nói gì với con gái chứ?”

Lời này là hỏi khó Lưu Mỹ Lệ rồi, chuyện phát sinh quá đột ngột, bà lại đang nóng giận, quả thật chưa nghĩ ra làm thế nào với con gái.

Thấy bà xă yên lặng, Diệp Kiến Quốc bắt đầu lần tới: “Bà nghĩ xem, chúng ta cũng yêu nhau từ hồi mười mấy hai mươi tuổi, năm đó tôi là người yêu của bà, nếu mẹ bà phản đối, bà sẽ có phản ứng như thế nào?”

“Còn có thể phản ứng gì? Dựa vào tính tình của ông, nếu mẹ tôi không đồng ý, tôi cũng chẳng gả cho ông đâu!”

“Bà chắc chứ?” Diệp Kiến Quốc cười cười, cặp lông mày mơ hồ làm lộ ra phong độ hơn mấy phần năm đó.

“Đương nhiên...” Miệng bà tuy nói vậy nhưng trong lòng cũng có chút dao động.

Khi đó bọn họ còn trẻ, cái lão già nát rượu bụng bia trước mắt này còn là một cậu thanh niên ưu tú, có học thức, mặc kiểu áo khoác Tôn Trung Sơn là lướt đứng dưới tán cây mĩm cười nhìn bà, hình ảnh nụ cười trong ánh mặt trời toát lên sự rung động, làm lòng người nhìn thấy cũng rung động theo.

Bà đưa mắt nhìn lão tử đang cười cười, trong lòng có chút ảm áp nói: “Quên đi....”

Diệp Kiến Quốc vui mừng vạn phần: “Quên thật chứ?”

“Tưởng ngon lắm đấy!” Lưu Mỹ Lệ trừng mắt với ông: “Hôm nay coi như xong, dù gì thì cả đời nó cũng không trốn mãi ở trường học được? Chờ nó về, tôi sẽ tính sổ!”

Diệp Kiến Quốc khẽ thở dài trong lòng: Ai, làm cha không hề dễ dàng a!

Hiển nhiên Lưu Mỹ Lệ đã đánh giá thấp năng lực trốn tránh của Diệp Sơ, và kĩ thuật mật báo của ông xã.

Vốn là Diệp Sơ giả vờ về trường để trốn, dĩ nhiên lần này ở trong trường một mình cho đến khi khai giảng. Cái này còn chưa tính, đến sau khi khai giảng, Diệp Sơ lại lấy lý do sinh hoạt chi đoàn vào cuối tuần, nên mấy tuần liên tiếp cô đều ở trường mà không về nhà.

Kể từ đó, đừng nói là mấy bạn cùng phòng với Diệp Sơ, mà ngay cả Vệ Bắc ở thành phố C xa xôi cũng cảm thấy có gì đó không đúng, mấy lần ở trong điện thoại đều hỏi cô lý do đều bị cô làm cho ngớ ngẩn.

Cuối tuần này, Diệp Sơ lại không về nhà, một mình trốn trong phòng lên mạng.

Bỗng nhiên máy tính nhảy ra một khung chat QQ

Bạn tốt “Cực Bắc” vừa gửi cho bạn một cửa sổ rung*

Trích dẫn:*cửa sổ rung = buzz trong Yahoo

[Mẹ A Bảo]: ?

[Cực Bắc]: Ở nhà?

[Mẹ A Bảo]: Trường học.

[Cực Bắc]: ... Em lại không về nhà sao?

[Mẹ A Bảo]: Vâng.

[Cực Bắc]: Ở trường có hoạt động gì sao?

[Mẹ A Bảo]: Không có.

[Cực Bắc]: Không có chuyện gì sao em lại không về nhà?

[Mẹ A Bảo]: Trong trường có hoạt động.

[Cực Bắc]: ...

Vệ Bắc bị chọc tức, rõ ràng cô nhóc này có việc giấu mình.

[Cực Bắc]: Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Có phải em cãi nhau với cha mẹ không?

[Mẹ A Bảo]: Không có.

[Cực Bắc]: Không cãi nhau sao em lại không về nhà?

[Mẹ A Bảo]: Vâng.

[Cực Bắc]: Vâng cái gì mà vâng! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả?

[Mẹ A Bảo]: Không có chuyện gì cả.

[Cực Bắc]:

[Cực Bắc]: Diệp Siêu Năng, anh cảnh cáo em, đừng nghĩ em lừa được anh!

[Cực Bắc]: Diệp Siêu Năng, em nói mau!

[Cực Bắc]: Diệp Siêu Năng, em chết với anh!

Bạn tốt “Cực Bắc” gửi cho bạn một cửa sổ rung.

Bạn tốt “Cực Bắc” gửi cho bạn một cửa sổ rung.

[Cực Bắc]:

Nhìn hệ thống nhắc nhở trên màn hình có quá nhiều cửa sổ rung, Vệ Bắc đang tức giận, cuối cùng cũng cảm thấy bất đắc dĩ, rốt cục cũng không nói được câu gì...

[Cực Bắc]: Diệp Sơ, ngay cả anh em cũng không muốn nói thật sao?

Một lúc sau, trên khung chat rốt cuộc cũng hiện lên câu trả lời của Diệp Sơ.

[Mẹ A Bảo]: Hình như mẹ em biết chuyện của chúng ta rồi...

49. Chương 49

Vệ Bắc cảm thấy mình sắp bị Diệp Sơ làm cho tức chết rồi, xảy ra chuyện như vậy mà cô nhóc kia lại có thể giấu diếm anh đến tận bây giờ. Nhưng đồng thời, trong lòng anh lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu hai người muốn đến với nhau thì đây là việc tất yếu phải xảy ra, dù sao cũng không thể cả đời lén lút lút giống như tên trộm được.

Nhưng nhìn tình huống trước mắt, thực sự không được lạc quan cho lắm.

Vệ Bắc thuận tay lấy cái gương ở trên giường của Nhị Soái soi soi. Thấy người trong gương này có mũi, có mắt, dáng dấp cũng đẹp, là bộ mặt trụ cột tương lai của Tổ Quốc, sao lại không thể làm cho cha mẹ vợ tương lai duyệt được chứ?

“Anh Bắc, đừng soi gương nữa, đủ đẹp trai rồi!” Nhị Soái bên cạnh trêu chọc nói.

Vệ Bắc ngẩng đầu, nghiêm túc hỏi: “Chú có thấy anh đáng ghét không?”

Nhị Soái sững sờ một lúc, cười khan hai tiếng: “Câu này có liên quan gì đến em...”

“Nói thật đi.” Vệ Bắc trừng mắt nhìn anh.

Nhị Soái ho khan: “Hình như có một chút thì phải...”

Vệ Bắc: “...”

Vừa nhìn vẻ mặt Vệ Bắc thay đổi, Nhị Soái vội vàng giải thích: “Hồi mới quen anh, thật sự thấy anh rất đáng ghét, nhưng quen biết lâu cũng thành quen... Ý của em là thực ra anh rất tốt, thẳng thắn, có ý thức trách nhiệm, dù cho tính cách có hơi... Ai ui, em không nói gì cả, em bị mất trí nhớ, em bị mất trí nhớ!”

Vệ Bắc hết ý kiến.

Từ lúc sinh ra tới giờ, lần đầu tiên anh bắt đầu xem xét lại bản thân mình, thực sự mình xấu tính như vậy sao? Thực ra cũng tạm, chẳng qua là không thích cười, thỉnh thoảng trêu người ta, nói chuyện hơi lớn tiếng... Được rồi, anh công nhận quả thật mình có hơi đáng ghét.

Xem ra nếu muốn thay đổi hình tượng trong mắt mẹ vợ tương lai thật đúng là không phải chuyện dễ dàng mà!

Vệ Bắc nhăn mày, bắt đầu suy tính trong lòng vấn đề nan giải này.

Chuyện cứ kéo dài như vậy, chẳng mấy chốc đã đến tháng tư.

Trước tháng tư, rốt cuộc Diệp Sơ cũng về nhà hai lần, lần đầu khi về nhà đúng lúc gặp chồng của cô Diệp Sơ đến nhà bọn họ chơi, ngại có khách trong nhà nên Lưu Mỹ Lệ không làm khó con gái. Lần thứ hai lại càng đúng dịp hơn, đúng lúc đó Lưu Mỹ Lệ về thăm nhà ngoại, lúc về thì con gái đã lên trường rồi.

Hai lần may mắn liên tục như vậy, Lưu Mỹ Lệ liền tra ra manh mối.

“Có phải ông ngầm báo tin không?” Bà hỏi chồng.

Diệp Kiến Quốc vội vàng lắc đầu: “Không phải, sao tôi biết được chứ?”

”Thôi đi, trong bụng ông có mấy khúc ruột tôi còn không biết rõ hay sao?

Cũng tại ông nuông chiều nó nên bây giờ con gái mới không ngoan như vậy.”

”Thật ra tôi thấy con gái chúng ta vẫn rất ngoan.” Diệp Kiến Quốc nói.

“Ngaoan? Ngaoan cái rắm! Ngaoan mà nó có thể lừa tôi đi tìm bạn trai? Ngaoan mà nó có thể có liên quan đến thằng nhãi nhà họ Vệ kia? Tôi còn chưa hiểu, rốt cuộc con bé nghĩ cái gì chứ? Thằng ranh kia chính là một tên côn đồ, từ nhỏ đến lớn chỉ biết gây chuyện phiền toái, nó còn không ngại ngày bé bị thằng ranh kia trêu đùa chưa đủ à?”

“Đây là chuyện trước kia rồi mà, bà nói chuyện ấy làm gì?”

“Sao không thể nói hả? Thằng Vệ Bắc kia từ nhỏ đã thích bắt nạt Diệp Tử nhà chúng ta, ngộ nhờ sau này xảy ra bạo lực gia đình thì phải làm sao bây giờ? Diệp Tử phải chịu thiệt rồi! Nói cho cùng, tôi không hiểu con gái coi trọng thằng kia ở cái điểm gì?”

Diệp Kiến Quốc cẩn thận suy nghĩ một lát: “Chỉ ít là đáng đáp cũng tạm được.”

“Đẹp trai cái rắm, đẹp trai có thể đem ra ăn được à?”

“Bà cũng nói, khi đó tôi trông rất đẹp trai mà.” Diệp Kiến Quốc cười hắc hắc hai tiếng.

Lưu Mỹ Lệ không nói được câu nào.

Thấy vợ tức giận, Diệp Kiến Quốc vội dỗ bà: “Thực ra tôi cũng không phải bênh vực cho thằng nhóc đó, chỉ cảm thấy con gái đã lớn cũng nên có chủ kiến của mình, cứ cho là bà không đồng ý thì ít nhất cũng phải cho hai đứa nó một cơ hội, không phải sao?”

Cơ hội? Lưu Mỹ Lệ liếc mắt nhìn chồng: “Được, ông nhất định muốn chống đối tôi chứ gì? Tạo cơ hội chứ gì? Tôi cho cơ hội đó!” Nói xong, bà gọi điện thoại cho con gái.

Đột nhiên Diệp Sơ nhận được điện thoại của mẹ gọi tới lại càng hoảng sợ, còn tưởng rằng cuối cùng mẹ cũng tìm cô để tính sổ. Lại không nghĩ rằng, không những mẹ không mắng cô mà còn muốn cô đưa Vệ Bắc về nhà một chuyến.

Sự thay đổi bất chợt này làm cho Diệp Sơ không cách nào thích ứng được trong chốc lát, mặc dù ngoài miệng đồng ý nhưng trong lòng lại tính toán xem nên nói với Vệ Bắc như thế nào.

Với tính tình của anh, nếu gặp mặt mẹ cô chỉ sợ càng làm mọi chuyện tồi tệ hơn thôi?

Trong lúc cô đang cầm điện thoại rơi vào tình thế khó xử thì Khương Tử đang ở trong phòng lên mạng bỗng kêu lên “A” một tiếng.

“Sao vậy?” Diệp Sơ hỏi.

Khương Tử vội vàng gọi cô đến, chỉ chỉ vào màn hình máy vi tính: “Cậu xem này!”

Diệp Sơ tò mò nhìn lên màn hình, lập tức liền thấy cái tiêu đề bắt mắt trên diễn đàn trường bọn cô — “[tin sốt dẻo] Người xét nét quá thì không có bạn*. Người đẹp thế này bạn cười được sao?”

Trích dẫn:Câu thành ngữ: Nước trong quá không có cá, người xét nét quá không có bạn.

Đây là...

Mang theo sự tò mò, Diệp Sơ xem tiếp, mới vừa nhìn, cô hoàn toàn bị nội dung của bài đăng làm cho khiếp sợ.

ID “Người trong cuộc” là người đã đăng tin về Trương Tiểu Giai của phòng bọn cô, anh ta tự xưng là mình và Trương Tiểu Giai đã từng là bạn học cấp hai, rồi chỉ thẳng vào việc tiêu cực yếu kém của cô thời cấp hai, thường xuyên bỏ học, còn nhiều lần vi phạm nội quy trường học, tất cả đều do cha cô bỏ tiền ra giải quyết, thậm chí cô tới học ở trường này cũng đều do quan hệ của cha cô đi cửa sau mà được.

Việc này coi như là nhẹ đi, phần dưới “Người trong cuộc” bắt đầu viết quá lên. Anh ta nói tính nết Trương Tiểu Giai vốn phóng đãng. Chơi bời nên nhiều lần có thai, gỡ nhiều mảnh khố cướp bạn trai của nữ sinh khác, khiến nữ sinh kia phải nhảy lầu tự tử.

Một bài viết thú vị như vậy được đăng trên diễn đàn nhật nhèo của bọn họ nên chỉ qua một đêm đã có thêm hơn một trăm bài đăng bình luận về bài viết đó. Do “Người trong cuộc” chỉ đích danh nên gần như tất cả mọi người của dây nhà này đều ment lại nhắn chửi Trương Tiểu Giai, lời lẽ lại càng khó nghe hơn, Diệp Sơ mở to mắt nhìn mà thấy đỡ dần cả người, không nói ra lời.

“Tớ bảo này, chuyện này không biết có phải thật hay không?” Khương Tử khó nói.

Diệp Sơ còn chưa tỉnh lại từ cú sốc kia, cô không phải không tin bài đăng của “Người trong cuộc” kia, chẳng qua là thấy dù Trương Tiểu Giai là người lạnh lùng, chuyện tình duyên cũng không tốt lắm nhưng vẫn không đến mức kinh khủng giống như trong câu từ của bài viết kia, họ đã ở cùng nhau gần hai năm rồi, cô ấy chắc chắn không phải là người như thế.

Đến tột cùng là ai muốn hại một nữ sinh như vậy? Không biết Trương Tiểu Giai định đối mặt với chuyện này như thế nào? Nghĩ tới đây, Diệp Sơ không khỏi lo lắng thay cho Trương Tiểu Giai.

Điều Diệp Sơ lo lắng rất nhanh đã thành hiện thực.

Đến ngày hôm sau khi xảy ra chuyện ấy, bài đăng đã lan rộng chuyện này trong trường học, vì cùng một phòng nên thậm chí có người hóng hớt đến dò hỏi bọn họ về chuyện của Trương Tiểu Giai.

Diệp Sơ thấy Tưởng Phương Phi cùng với các bạn nữ đang hứng thú thảo luận về chuyện bài đăng, đột nhiên thấy nôn nao khó chịu, vội vàng chạy về phòng ngủ.

Mở cửa liền thấy Trương Tiểu Giai đang ra đang phải đi học mà lại ở trong phòng một mình, trong tay vẫn còn điều thuốc đang cháy.

Trừ lần khai giảng duy nhất kia ra, Diệp Sơ đã lâu không thấy Trương Tiểu Giai hút thuốc, bây giờ thấy cô đang nhìn về hướng ban công, màn hình máy tính bên cạnh mở trang web diễn đàn quen thuộc của trường học, trong đầu Diệp Sơ hiểu ra, cô ấy đã biết chuyện bài đăng rồi.

Trong tình cảnh này, Diệp Sơ có thoáng chút do dự, không biết nên vào hay không, đi vào thì nên an ủi cô ấy như thế nào.

Đang do dự, Trương Tiểu Giai đã phát hiện ra Diệp Sơ, cô xoay người, điều thuốc trong tay đã cháy được một nửa tỏa làn khói trắng mờ ảo, Diệp Sơ mơ hồ nhìn thấy viền mắt hồng hồng của cô.

Không hiểu sao, Diệp Sơ chợt thấy khó chịu theo.

Thấy Diệp Sơ như vậy, Trương Tiểu Giai thì ngược lại nhú mày: “Cậu làm gì thế?” Cô hỏi, một chút yếu đuối trong mắt kia trong nháy mắt bị khí thế của cô che khuất.

Diệp Sơ không biết nên trả lời như thế nào, đứng im tại chỗ được một lúc rồi mở miệng hỏi: “Cậu ổn không?”

Trương Tiểu Giai cười tự giễu một cái, dập điều thuốc trong tay đi, sau khi làn khói trắng cuối cùng bốc lên, hình như cô lầm bầm một câu: “Đây là điều cuối cùng, về sau không hút nữa...”

Câu trả lời lạc đề này khiến Diệp Sơ hơi khó xử, ngăn người đứng tại chỗ.

“Tớ nói này.” Trương Tiểu Giai vút điều thuốc đã dụi tắt ném vào trong sọt rác, ngẩng đầu hỏi Diệp Sơ: “Có người thích cậu không?”

Tuy rằng không biết vì sao cô ấy lại hỏi như thế, Diệp Sơ vẫn gật đầu.

“Cậu rất thích anh ấy?”

“Ừ.” Diệp Sơ lại gật đầu.

“Lâu chưa?”

Diệp Sơ nghiêng đầu suy nghĩ một lúc lâu, từ khi bọn cô quen biết đến bây giờ chắc cũng đã được mười ba năm rồi đó, nhưng nếu nói đến rung động thì hình như cũng không tính là lâu.

Trong lúc Diệp Sơ suy nghĩ về kí ức, Trương Tiểu Giai đột nhiên nói ra: “Tớ đã từng thích một nam sinh suốt sáu năm liền.”

Diệp Sơ ngạc nhiên, cô ấy nói vậy chẳng lẽ không phải là Trác Húc?

Trương Tiểu Giai ngẩng đầu lên, chậm rãi nói tiếp: “Năm mười ba tuổi tớ quen biết anh ấy, thành tích của anh ấy tốt lắm, là con trai trong một gia đình quan chức nhưng không hề ngoan, anh ấy rủ tớ trốn học, dạy tớ hút thuốc, tớ còn nhớ khi đó trời mưa, chúng tớ ở dưới mái hiên cùng nhau hút thuốc, sau đó anh ấy đến gần hôn tớ, anh ấy là người đầu tiên hôn tớ, còn thiếu chút nữa thành người đàn ông đầu tiên của tớ.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó? Sau đó có một ngày, vị hôn thê của anh ta đến tìm tớ, chứ tớ là hồ ly tinh, lúc đó tớ mới biết thì ra anh ta là người đã có hôn ước, đến với tớ chẳng qua là để vui đùa thôi. Nào là thiên trường địa cửu, nào là thề non hẹn biển, con mẹ nó, tất cả đều là đồ bỏ đi hết!” Nói đến đây, cô chợt cười tự giễu một cái: “Thật ra thì tớ không thêm quan tâm người khác nói tớ như thế nào, chỉ là...”

Chỉ là việc này khiến cậu nhớ tới đoạn tình cảm dang dở kia sao? Diệp Sơ nhìn cô gái ngày thường đối với chuyện gì cũng vô tư, rất lâu sau không thể nào bình tĩnh trong lòng được.

Cô bỗng nhiên cảm thấy mình rất may mắn, tuy cô cùng Vệ Bắc đã cãi nhau rất nhiều lần nhưng ít nhất mười mấy năm nay, người con trai từng nói thích cô kia vẫn thủy chung, dù thế nào cũng không thay lòng đổi dạ.

Trên thế giới này, có tình yêu mãnh liệt nhưng lại không lâu bền, có tình yêu bình thường nhưng lại rất vững chắc.

Cô rất may mắn thuộc về nhóm thứ hai

Vài ngày sau đó, lời đồn đại về sự việc kia vẫn tiếp diễn, thế nên mang đến không ít phiền phức cho sinh hoạt của Trương Tiểu Giai.

Đầu tiên có người đi trên đường chỉ chỗ cô, sau đó điện thoại lại nhận được một số tin nhắn chửi bới từ số lạ, thậm chí lũ người tìm cô gây phiền phức cũng không tha cho cái điện thoại trong phòng của bọn cô, không biết là ai, đã tối đêm rồi mà còn gọi vài cuộc điện thoại quấy rầy giấc ngủ của cả phòng làm tất cả mọi người đều ngủ không ngon.

Mặc dù Tưởng Phương Phi chưa nói ở trước mặt, thế nhưng sau lưng lại than vãn kêu ca, hình như Khương Tử cũng không hài lòng, chỉ có Diệp Sơ hiểu cô ấy bị đổ oan cho nên cũng quan tâm hơn, bỗng nhiên quan hệ của hai người lại thân thiết hơn.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, tháng năm cuối cùng cũng đến.

Lúc gần tối, Diệp Sơ đến văn phòng đoàn để nộp tài liệu, trong lúc đang đi bộ nhanh chợt nghe thấy văn phòng làm việc của giáo viên hướng dẫn ngay bên cạnh truyền đến tiếng tranh cãi ồn ào, tiếng nói the thé của thầy hướng dẫn già truyền từ trong cánh cửa khép hờ kia ra.

“Cô đừng có nghĩ rằng nhà có tiền thì có thể làm xằng làm bậy, trường học của chúng tôi không phải là chỗ dạy dỗ loại người như cô!”

Giọng nói vừa dứt, trong phòng làm việc truyền đến một tiếng va chạm lớn, ngay sau đó cánh cửa bị mở mạnh, có một người đi ra. Diệp Sơ nhìn kỹ lại, đây không phải là Trương Tiểu Giai à? Xem bộ dáng kia đúng là cãi nhau với giáo viên hướng dẫn.

Cô đang tức giận nên không để ý đến Diệp Sơ, xoay người đi ra ngoài.

Diệp Sơ vừa thấy cô rời đi, vội vàng đuổi theo, cứ một người đi một người đuổi đến giữa sân trường, đến lúc đó Trương Tiểu Giai rốt cục cũng dừng chân lại, Diệp Sơ gần như đứt hơi.

“Có ai đã từng nói cho cậu, cậu rất thích xen vào chuyện của người khác chưa?” Trương Tiểu Giai quay người, bực bội nhìn cô.

Có chưa? Diệp Sơ suy nghĩ một lát, thật ra thì từ nhỏ đến lớn cô không thích xen vào chuyện của người khác, duy chỉ có lần này là ngoại lệ. Có lẽ là cảm thấy tính cách của Trương Tiểu Giai và người kia rất giống, bất tri bất giác quan tâm thôi.

Thấy Diệp Sơ không nói lời nào đứng sững ở đó, cuối cùng Trương Tiểu Giai đành phải thỏa hiệp, đi đến nói: “Đi thôi.”

Diệp Sơ còn chưa kịp thông, hỏi: “Đi đến chỗ nào?”

“Không phải cậu muốn theo tớ à? Cho cậu đi theo cho đỡ buồn!” Cô nói xong, không nói gì thêm nữa rồi kéo cô cùng đi.

Diệp Sơ hồi hận.

Lúc ấy cô chạy theo Trương Tiểu Giai chủ yếu là sợ cô cãi nhau với giáo viên hướng dẫn, nghĩ quần trong lòng mà làm chuyện điên rồ, nào biết được cô gái này không những không bị ảnh hưởng, ngược lại tinh thần lại càng tràn đầy, vậy mà lôi kéo Diệp Sơ đi dạo phố! Không, không thể dùng từ dạo phố để hình dung được, phải là cuồng shopping mới đúng.

Diệp Sơ bị cô lôi đi, từ các hàng bán rong ngoài cổng trường rồi lang thang đến các cửa hàng cạnh trường đại học trong trung tâm thành phố, mua một đồng hồ lớn, quần áo, giày cũng nhiều, khoa trương nhất là thiếu chút nữa cô đã mua hết cả tủ trang sức trong tiệm người ta.

Nhìn một đồng hồ lớn, Diệp Sơ khóc không ra nước mắt, cô nghi ngờ mình bị hoa mắt mới thấy Vệ Bắc và Trương Tiểu Giai giống nhau, bây giờ nhìn lại hai người thật đúng là khác nhau hoàn toàn, ít nhất khi cô và Vệ Bắc ra ngoài cũng chưa hề lo là anh sẽ đem cả một tủ trang sức của người ta về nhà.

Cứ bị lôi đi lôi lại như vậy đến buổi tối, cuối cùng Trương Tiểu Giai cũng không đi nữa, gọi điện thoại cho Trác Húc, trong chốc lát Trác Húc đã lái xe tới ngay.

Trương Tiểu Giai cũng không chào anh một tiếng, bỏ đồ đạc vào chỗ ngồi phía sau xe, sau đó cả người cũng chui vào trong, cô mặc một chiếc váy ngắn, không hề giữ ý mà nằm úp sấp ra ghế sau ngủ thiếp đi. Bởi vì tư thế này quả thật là không được lịch sự cho lắm nên Diệp Sơ vô tình nhìn thấy một thứ không nên nhìn, trên quần lót của mỹ nhân lạnh lùng này lại in một cái hình hello kitty màu hồng.

Diệp Sơ còn chưa kịp xấu hổ chợt nghe thấy Trác Húc giải thích: “Em đừng để ý, cô ấy từ nhỏ đã như vậy rồi.”

“Từ nhỏ đã thích ngủ trên xe?” Diệp Sơ hỏi.

Trác Húc bình tĩnh nói: “Không phải, cô ấy từ nhỏ đã thích hello kitty.”

Diệp Sơ: “...”

Thấy ghế sau xe chất đầy đồ cô cùng với Trương Tiểu Giai mua, Diệp Sơ đành phải ngồi ghế bên cạnh ghế lái xe. Dọc đường đi Trác Húc vẫn rất hòa nhã, vừa lái xe vừa cùng cô tán gẫu về chút chuyện nhà.

Lúc lái xe đến ngã tư đúng lúc gặp đèn đỏ, Trác Húc dừng xe lại, đột nhiên nói ra một câu: “Cảm ơn em nhé.”

“Hả?” Diệp Sơ không hiểu nên nhìn anh.

“Tiểu Giai cô ấy không có bạn bè gì cả.” Trác Húc giải thích, “Em là nữ sinh đầu tiên có thể thân thiết với cô ấy như vậy.”

Diệp Sơ đã hiểu, im lặng một lúc rồi nói: “Thật ra cậu ấy là một cô gái rất tốt.”

“Cô ấy á?” Trác Húc nói, dường như là theo thói quen lui về phía sau nhìn nhìn, ánh mắt lập tức dịu dàng, “Người này miệng lưỡi sắc bén, ngoại trừ tính tình cấu kỉnh khó chịu, thích phô trương thanh thế, đối với người khác lạnh nhạt, bề ngoài tỏ ra quật cường thì thực ra cũng không có khuyết điểm gì.”

Diệp Sơ nghĩ, khuyết điểm này lại có nét giống như Vệ Bắc.

“Cái bài đăng kia...” Diệp Sơ suy nghĩ một lát cảm thấy vẫn cần phải đem chuyện này ra nói với Trác Húc một chút.

Chưa nghĩ đến truyện mở lời trước, Trác Húc liền gật đầu một cái: “Anh biết rồi.”

“Anh biết rồi?” Diệp Sơ hơi ngạc nhiên.

“Chỉ là trò đùa tiểu nhân mà thôi, anh sẽ giải quyết.” Anh quay đầu lại. Tầm mắt nhìn thẳng ra ngoài của xe, ánh mắt kia phảng phất mang theo cảm giác lạnh lẽo.

Không hiểu sao, Diệp Sơ chợt nhớ tới Trương Tiểu Giai hình dung Trác Húc một câu: “Anh ta tốt cái rắm ấy? Anh ta chính là sói đội lột cừu!”

Không phải là thật chứ? Diệp Sơ hơi xấu hổ, vội vàng chuyển chủ đề câu chuyện: “Anh và Tiểu Giai quen nhau đã lâu chưa?”

Nói đến Trương Tiểu Giai, ánh mắt của Trác Húc lại bắt đầu dịu dàng: “Cũng gần mười năm rồi, khi đó anh theo mẹ anh đến nhà cô ấy, cô ấy mới học lớp năm, vừa gầy vừa nhỏ, đã nhiều năm như vậy, ngoại trừ cái ánh mắt khi xưa, hình như mọi thứ cũng đều thay đổi.”

Những lời này lại làm cho Diệp Sơ có chút cảm động lây, đã nhiều năm như vậy đến bây giờ cô vẫn còn có thể nhớ lần đầu tiên gặp Vệ Bắc, khi đó ánh mắt của tên nhóc kia còn rất kiêu căng.

Cho dù nhiều năm có qua đi, cảnh xuân tươi đẹp có dễ dàng đổi thay, thế nhưng rất nhiều người, nhờ vào ánh mắt đầu tiên khi gặp nhau liền quyết định phải gắn lấy nhau trọn đời.

“Vì sao anh thích cậu ấy?” Khi Diệp Sơ đột nhiên hỏi vấn đề này, đèn xanh ở ngã tư vừa lúc sáng lên, xe khởi động rồi lại bất thành linh dừng lại.

Trác Húc quay đầu chậm rãi nói với cô: “Thực ra cũng không có gì, anh chỉ là nhìn cô ấy lớn lên, nhìn cô ấy nổi loạn, nhìn cô ấy ngang bướng nhưng trong lòng lại rất yếu đuối, sau đó có một ngày bỗng nhiên cảm thấy, anh cần phải bảo vệ cô ấy.”

Anh vừa nói chuyện, vừa lái xe, đèn đường trong đêm trải thành hàng nối tiếp, từng cái lướt qua rồi lùi về phía sau cửa sổ xe. Diệp Sơ nghĩ: Đây mới là tình yêu chứ, không cần biết bắt đầu thế nào, cũng không cần lo lắng khi nào kết thúc, bởi vì tình cảm của con người vốn do trời sinh ra, không thể nào nằm trong tầm kiểm soát của con người được.

50. Chương 50

Buổi tối, Diệp Sơ gọi điện thoại cho Vệ Bắc nói mẹ cô muốn gặp anh.

Vệ Bắc ở đầu bên kia điện thoại im lặng một lúc rồi nói: “Thật ra em không nói thì anh cũng đã mua xong vé máy bay, định đầu tháng năm về.”

Diệp Sơ ngẩn người, hỏi: “Anh cũng định đi gặp mẹ em?”

Vệ Bắc cười: “Chẳng lẽ suốt đời giấu giếm à?” Con rể xấu dù sao cũng phải gặp bố vợ chứ, hơn nữa anh tự cảm thấy mình còn rất đẹp trai, không có chuyện gì đâu, em yên tâm đi.”

Anh nói vậy dường như đã tính sẵn trong lòng, trên trán Diệp Sơ chợt xuất hiện mấy vạch đen, người này không phải tự tin quá mức rồi chứ?

Tuy nói như vậy nhưng khi thấy dáng vẻ chuẩn bị chu đáo của anh, trái tim đang treo lơ lửng của cô cũng cảm thấy an tâm ít nhiều, sẽ không có chuyện gì đâu, cô nhủ thầm trong lòng an ủi chính mình.

Thật ra cô không biết, vấn đề đó còn lớn hơn rất nhiều.

Mà cho dù đến cuối cùng Lưu Mỹ Lệ có chịu chấp nhận Vệ Bắc hay không, nói đến bản thân Vệ Bắc, đối với chuyện này thật ra trong lòng anh cũng để ý. Sở dĩ tự tin ở trước mặt Diệp Sơ như vậy là vì sợ cô lo lắng mà thôi, phải biết rằng cái thói quen kiêu ngạo từ nhỏ, chưa từng cúi đầu lấy lòng bất cứ người nào, đừng nói là người, ngay cả chó trong khu chung cư thấy anh cũng phải đi đường vòng.

Vệ Bắc đang suy nghĩ, Nhị Soái vỗ vỗ vai anh: “Anh Bắc, đừng lo lắng.”

“Tao lo lắng cái rắm!” Anh cứng giọng.

“Anh xem, lại không kiếm chế được nữa kìa? Nhớ là phải lấy đức thu phục người! Mau, cười một cái đi.”

Lấy đức thu phục người? Khóe miệng Vệ Bắc giật một cái, cười so với khóc còn khó coi hơn.

Qua mấy ngày như thế, ngày mùng một tháng năm cuối cùng cũng tới.

Thu dọn đồ đạc xong, Vệ Bắc liền vội vội vàng vàng đến sân bay, đáng lẽ ra anh về nhà toàn đi tàu hỏa nhưng vì tình huống lần này đặc biệt, vì cẩn thận, vì có thể lấy lòng mẹ vợ tương lai, lại còn lấy đức thu phục người, anh quyết định chọn máy bay.

Nào biết thời tiết xấu, đến sân bay vừa đúng lúc gặp phải bão, sân bay ngừng hoạt động, tất cả các chuyến bay cùng ngày hôm đó đều bị hủy.

Loại thời tiết này, về phía sân bay sợ là không có cách nào khôi phục chuyến bay, bên tai tràn ngập tiếng phàn nàn, Vệ Bắc khế cắn răng, không chút do dự quyết định đi tàu hỏa.

Nhưng đi tàu hỏa nào có tốt như vậy?

Kì nghỉ dài mùng một tháng năm tuy chỉ còn lại ba ngày nhưng không ảnh hưởng đến lượng khách ở nhà ga, lúc Vệ Bắc bắt xe đến nhà ga, chuyến tàu về thành phố A hầu như đã hết ghế, chỉ còn lại một chiếc tàu chợ còn có mười mấy ghế cứng, nghe đâu phải đến giữa trưa ngày hôm sau mới đến nhà ga.

Vệ Bắc hơi do dự, tính toán trong đầu, mặc dù lộ trình có hơi gấp gáp nhưng ít ra có thể đến trước giờ hẹn, chắc là không có vấn đề lớn gì. Quan trọng nhất là anh không còn lựa chọn nào khác, trong lòng đã quyết anh liền trực tiếp mua vé lên xe.

Trong lúc tàu hỏa phát ra tiếng động ầm ầm thì Vệ Bắc gửi Diệp Sơ một cái tin nhắn.

“Tất cả đều suôn sẻ, anh đã bắt đầu xuất phát!”

Nhận được tin nhắn, trái tim Diệp Sơ đang thấp thỏm cũng cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều.

Tất cả đều suôn sẻ, trong lòng cô yên lặng nhớ kĩ.

“Hắt xì!” Vệ Bắc hắt hơi một cái, xê dịch người ra phía cửa sổ, tránh mùi thối chân của một người đàn ông ngồi bên cạnh.

Vừa qua nửa đêm, tàu hỏa đã đi được mười hai giờ, trong buồng xe nhỏ hẹp đầy ắp người, bên cạnh tràn ngập đủ loại mùi vị hỗn tạp cùng với tiếng ngáy liên tiếp làm người ta khó có thể yên giấc.

Người đàn ông bên cạnh kia mới đổi tư thế ngủ, đầu gác trên bả vai của anh, một tay còn không an phận mà chà xát bộ ngực của anh nữa chứ.

Mặt Vệ Bắc đen lại, suýt nữa thì nổi điên, nhưng mà chợt nghĩ đến lời Nhị Soái nói trước khi đi “Lấy đức thu phục người”, đành kiềm chế coi như không có chuyện gì, anh đưa tay vỗ vỗ bả vai của người đàn ông kia: “Dậy dậy, này! Dậy đi!”

“Cái quái gì vậy?” Người kia giật mình tỉnh dậy, mơ mơ màng màng ngó nghiêng nhìn xung quanh.

“Tay của anh!” Vệ Bắc nói.

“A, thật ngại quá!” Người đàn ông rút tay về, thô lỗ cười một tiếng: “Ngủ thiếp đi, còn tưởng bên cạnh là vợ tôi nữa chứ.”

Khóe miệng Vệ Bắc giật một cái.

Thấy anh hình như không vui, người đàn ông kia lại nói: “Hèn chi tại sao tôi thấy vợ tôi lại bằng phẳng thế chứ.”

Biểu cảm trên mặt Vệ Bắc cứng lại, đáng tiếc là người đàn ông kia không phát hiện ra một chút nào, ngược lại tinh thần hứng khởi, hỏi: “Người anh em à, anh cũng về nhà hả?”

“Ừ.” Vệ Bắc buồn bực đáp một tiếng.

“Cưới vợ chưa?”

“...Chưa.”

“Vậy có bạn gái chưa?”

“Lấy đút thu phục người.” Vệ Bắc hít sâu một hơi.

“Cái gì cơ?”

“Không có gì.” Nét mặt Vệ Bắc không chút thay đổi nói.

“Này, tôi đang hỏi anh đã có bạn gái chưa đấy? Anh trả lời cái gì vậy! Song nhìn độ tuổi của anh chắc là có rồi, thế nào, trông có xinh không?”

Quản cái **** nhà mày! Thiếu chút nữa Vệ Bắc chửi bậy nhưng lại nghĩ rằng nhịn lại.

Thấy Vệ Bắc không trả lời, người kia lăm bầm lâu bầu: “Anh nói tôi có hồ đồ không, nhìn anh đẹp trai vậy thì tất nhiên người yêu anh cũng xinh gái. Lại nói tiếp, vợ tôi cũng xinh lắm...”

Vệ Bắc nhìn anh ta một cái.

Thấy trong mắt anh có vẻ không tin, người đàn ông kia nghiêm túc ngay: “Anh đừng có mà không tin nhé! Vợ tôi là hoa khôi trong thôn, cũng có thể coi là xinh đẹp, nhất định là rất đẹp, mẹ cô ấy còn chê tôi không xứng với cô ấy...”

“Nhà vợ không đồng ý sao?” Cuối cùng Vệ Bắc cũng kiếm được chút hứng thú.

“Chẳng phải vậy sao, nói mặt mũi tôi xấu xí, chê tôi không có tiền, không xứng với con gái họ.”

“Vậy sao anh cưới được vợ?”

“Còn có thể cưới như thế nào được nữa? Thì mặt dày thôi, chê tôi xấu xí thì tôi chạy đến nhà họ nhiều lần, nhìn chán cũng thành thói quen, thật ra trông bộ dạng của tôi cũng tạm được, vợ tôi còn nói khuôn mặt tôi giống các ngôi sao điện ảnh, rất giống Vương gì ấy nhỉ? À! Vương Bảo Cường!”

Vệ Bắc sững sốt, suýt chút nữa thì phun ra.

Mẹ nó, còn so sánh với mặt của ngôi sao điện ảnh chứ!

Một đoạn giải trí ngắn trên đường đi cũng không thể làm cho thời gian trôi qua nhanh hơn, người đàn ông ngồi bên cạnh kia dường như nói đến mệt, trở mình lại ngủ tiếp, tiếng ngáy vang lên như sấm, mùi chân thối bốc lên.

Lại một lát sau, Vệ Bắc cũng hơi mệt, đóng cửa theo toa xe, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Cũng không biết qua bao lâu, tàu hỏa bỗng dừng lại, Vệ Bắc từ trong giấc mộng giật mình tỉnh giấc, tưởng là đã đến nhà ga.

Nào biết bên tai lại vang lên tiếng loa của đoàn tàu nói rằng đoàn tàu đang chạy trên đường xảy ra trục trặc, cần phải sửa chữa sau đó mới có thể xuất phát tiếp.

Cái quái gì thế này? Vệ Bắc lập tức lo lắng.

Xe này vốn đã chậm, giờ lại còn không biết dừng lại tại trạm xe trong thành phố không biết tên này thêm mấy giờ nữa, chẳng phải sẽ đến muộn Hồng Môn yến của cha mẹ vợ tôi nay?

Nếu bây giờ anh mà biết nhiều năm sau có bộ phim tên là “Lost on journey”, nam chính so với anh còn thảm hơn gấp nghìn lần, có lẽ trong lòng anh có thể thấy dễ chịu hơn nhiều.

Trích dẫn:Link xem: [www.youtube /watch?v=tCczF-bNyTA](http://www.youtube/watch?v=tCczF-bNyTA)

“Trên đường đi tàu hỏa xảy ra chút trục trặc, có thể sẽ về muộn.”

Nhận được tin nhắn của Vệ Bắc, lúc trước Diệp Sơ vốn nhẹ lòng mà giờ lại lo lắng thêm.

“Có thể đến trước năm giờ không?” Cô hỏi.

“Nếu thuận lợi thì cũng không có vấn đề gì.” Anh trả lời.

Thấy anh nói như vậy, Diệp Sơ lại yên tâm hơn chút.

Ở trạng thái tâm tình lúc lên lúc xuống, giờ đồng hồ nhanh chóng tăng lên, một giờ, hai giờ, ba giờ... Đến khi kim chỉ của chiếc đồng hồ treo tường chỉ đến năm giờ chiều, Vệ Bắc vẫn không thấy xuất hiện.

“Không phải nói là năm giờ à?” Mặt Lưu Mỹ Lệ đen lại hỏi Diệp Sơ.

“Anh ấy đến nhà ga rồi, đang bắt xe đến đây mà, hình như bị tắc đường.” Diệp Sơ giải thích, trong lòng còn lo lắng hơn so với mẹ cô.

Không phải nói không có vấn đề gì à? Sao lại đến muộn chứ?

Lại một tiếng đồng hồ nữa trôi qua, anh vẫn chưa tới, Lưu Mỹ Lệ bắt đầu phàn nàn nhiều lần: “Bọn trẻ bây giờ rõ thật là một chút ý thức về thời gian cũng không có! Cũng không xem một chút giờ là mấy giờ rồi? Đồ ăn đều lạnh hết rồi!”

Về mặt Diệp Sơ lúng túng cúi đầu im lặng không lên tiếng, ngược lại ba cô ở bên cạnh bào chữa thay cô: “Bà ít nói đi một tí, tắc đường cũng không thể do con người ta không chế được.”

“Cái vấn đề này, đâu phải chỗ nào cũng tắc đường hả? Biết tắc đường thì đến sớm một chút, sao anh ta có thể làm ăn kéo dài lê mê thế này?”

Bà tiếp tục cầu nhàu, nói đến nỗi Diệp Sơ đỏ mặt tía tai, trong lòng rối bời.

Lại qua thêm một giờ, cuối cùng Vệ Bắc cũng đã tới, tiếng chuông cửa vang lên, Lưu Mỹ Lệ ngăn con gái lại, tự mình ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, bà không khỏi nhú mày.

Người ngoài cửa mặt mũi xám tro, cả người mồ hôi nhễ nhại, đây là đối tượng mà con gái bà chọn sao? Đúng là không biết nói thế nào, cho dù không ăn diện và nhưng ít nhất phải sạch sẽ một chút chứ?

Thôi không nói đến ăn mặc nữa, Lưu Mỹ Lệ liếc nhìn cái túi phẳng phiu của Vệ Bắc lại càng cuống.

Mặc dù nhà chúng tôi không đến nỗi nghèo mà hám thứ gì đó của người như anh nhưng lần đầu tiên đến gặp gia đình người ta, ngay cả quà gặp mặt cũng không có, đây gọi là cái gì hả? Một chút ý tứ cũng không có!

Trong lúc Lưu Mỹ Lệ buồn bực, Vệ Bắc cũng buồn bực.

Anh ở trên tàu hỏa phải đến hơn ba mươi tiếng đồng hồ, lại còn bị tắc đường hai giờ, trong lòng vốn đã rất phiền não, vất vả lắm bây giờ mới đến được nơi này, ngay cả nhà cũng chưa về, đến nhà họ trước, sao cha mẹ vợ lại chần chừ quan sát đánh giá anh, không chịu để cho anh vào nhà chứ?

Vệ Bắc vừa nghĩ như thế, cười quá lâu nên cảm thấy cứng nhắc, lập tức trở nên mất tự nhiên, khô khốc chào một tiếng: “Cô khỏe không ạ.”

“Bây giờ mới tới à...” Lưu Mỹ Lệ nhỏ giọng thăm thì một câu.

Mặc dù giọng nói nhỏ nhưng đủ để cho Vệ Bắc nghe được, nụ cười trên mặt anh nhanh chóng khó chịu, Diệp Kiến Quốc ở phía sau thấy tình hình không ổn, vội vàng tiến đến giải vây: “Tiểu Bắc tới rồi hả? Còn ngó ra đó làm gì? Mau vào đi!”

“Cảm ơn chú ạ.” Anh kiềm chế lại tâm tình của mình bước vào cửa, liếc mắt liền thấy Diệp Sơ đứng sau lưng bố cô.

Cô nhóc này quả thật là chuẩn bị tỉ mỉ quá, mới cắt một kiểu tóc mới, lại mặc một chiếc váy màu kem, chân váy vừa quá đầu gối, lộ ra hai bắp chân trơn nhẵn trắng nõn.

Ở trong chiếc xe chật hẹp kia lắc qua lắc lại ba mươi tiếng đồng hồ, thấy cô như vậy quả thực làm người ta có cảm giác hoàn toàn mới mẻ.

Thế mà Vệ Bắc còn chưa kịp thưởng thức liền nhìn thấy hàng lông mày trên mặt Diệp Sơ nhíu lại.

“Diệp Tử.” Anh đi tới.

Nhưng Diệp Sơ chợt quay người, ngồi vào chiếc ghế: “Ăn cơm thôi, đồ ăn cũng lạnh rồi.” Cô thờ ơ nói.

Mặt nóng dần mông lạnh, với tính tình của Vệ Bắc quả nhiên lúc ấy tức giận ngay.

Mặc dù không có biểu lộ ra nhưng cũng đủ để phá hủy ý nghĩa của bữa cơm này đối với hai người.

Nói phá hủy chỉ sợ còn nhẹ, thậm chí bữa cơm này có thể nói là từ khi bọn họ quen biết tới nay, là một bữa cơm không vui nhất, nhiều năm sau khi Vệ Bắc nhớ lại chuyện này vẫn còn cảm thấy nếu mình lúc ấy đập cửa mà đi thì duyên phận của hai người có lẽ đã chấm hết như vậy.

Tuy rằng ăn bữa cơm trong cảnh mất tự nhiên nhưng may là Lưu Mỹ Lệ mặc dù không hài lòng về Diệp Sơ ít ra hành động cũng ra tư cách của bề trên, bà cũng không có biểu hiện gì nổi bật cả, thỉnh thoảng còn hỏi mấy câu về tình hình gia đình anh, bầu không khí còn chưa đến nỗi quá cứng nhắc.

Ngược lại giữa Vệ Bắc và Diệp Sơ, căn bản là không có thay đổi gì cả, vừa nhìn cũng biết là cô dâu mới đáp lại một cách chán ghét, đoán chừng chờ đến lát nữa còn phải cãi nhau một trận.

Quả nhiên cơm nước xong, Diệp Sơ tiễn Vệ Bắc xuống dưới nhà, hai người bắt đầu cãi nhau rồi.

Đầu tiên là Vệ Bắc kéo Diệp Sơ ra phía trước hỏi: “Mẹ nó chứ, rốt cuộc là em xảy ra chuyện gì hả? Anh đâu có chọc em, đúng không?”

Đây không phải nói thừa à? Diệp Sơ nhìn anh một cái, khế cắn môi: “Không.”

Không mới lạ! Vệ Bắc thiếu chút nữa quát lên: “Em biết không, anh ghét nhất cái loại tính cách này đấy, có chuyện gì thì em cứ nói thẳng, đừng giống như mấy đứa con gái nhẵn nhẵn nhí nhí thế.”

“Em vốn là con gái, cứ đáng ghét như thế đấy, anh đi tìm đàn ông đi nhé!”

Vệ Bắc biết mình bị kích động mà nói sai, nhưng mà cô nhóc này nói cũng hơi quá đáng thật, vì vậy anh vừa tức giận vừa kích động, một lần kích động lại nói sai, anh nói: “Em như vậy, mẹ nó, không bằng anh đi tìm đàn ông cho xong!”

Do lần này quá kích động khiến cho bảo vệ khu chung cư nghe thấy, khiếp sợ nhìn hai người.

Cãi nhau bị người ta trông thấy quả thực là rất xấu hổ, Diệp Sơ đỏ mặt lên, trừng mắt nhìn Vệ Bắc: “Thích thì anh cứ đi tìm, em về.” Nói xong, cô đi bịch bịch lên nhà.

Để lại Vệ Bắc một mình dưới nhà, cãi nhau với cô xong một cục tức nổi lên trong lòng, sưng sờ miễn cưỡng nuốt xuống.

Mẹ nó chứ, cãi nhau với anh một lát sẽ chết à!

Anh buồn bực hung hăng đá một phát vào hòn đá ở dưới chân.

51. Chương 51

Tần Dao biết chuyện con trai và Diệp Sơ cãi nhau tối hôm đó.

Nhưng lại không hề hay biết chuyện này Vệ Bắc trở về là để ra mặt gia đình Diệp Sơ, bà chỉ biết con trai nói mừng một tháng năm phải về nhà, trong lòng cũng thấy kì lạ, cậu con trai không biết nghe lời kia bỗng nhiên biết nhớ nhà từ khi nào vậy, nghỉ có ba ngày cũng đòi về nhà.

Nhưng mà bà lại nghĩ, tâm tình của cậu con trai, vượt ngàn dặm xa xôi cũng không phải là để gặp mẹ, cũng không chỉ để nhìn cha, mà là để gặp bạn gái của nó.

Vừa nghĩ như thế, Tần Dao cũng hiểu, không hỏi thêm nhiều, nào biết vừa về nhà, con trai đã vác bản mặt thối, không nói tiếng nào nhốt mình trong phòng, giống như ai thiếu nợ nó một trăm vạn không bằng.

Hay là lại cãi nhau sao?

Trong lòng Tần Dao có chút lo lắng, liền đi hỏi Vệ Bắc, hỏi mấy lần, Vệ Bắc không chịu nói, cuối cùng Tần Dao nổi giận: “Con không còn coi ta là mẹ nữa hả? Không nói đúng không, không nói thì ta gọi điện hỏi Diệp Tử!”

Đây đúng là một đòn chí mạng, Vệ Bắc lập tức chịu thua, không tình nguyện kể hết với mẹ.

Vệ Bắc còn chưa nói hết, Tần Dao liền nổi giận, đưa tay gõ vào đầu con trai mấy phát: “Tên tiểu tử thối này, đồ ngu ngốc!”

Vệ Bắc không nghĩ bà mẹ này lại mắng mình, càng thêm nổi giận: “Mẹ, làm gì thế, con không làm sai gì cả”

“Không làm gì sai hả? Lặp lại lần nữa, ta đánh chết con!” Tần Dao giận đến mắng người: “Ta hỏi con, chuyện đến nhà Diệp Sơ lớn như vậy, sao lại không nói với ta?”

“Người đi là con, không phải mẹ, có cái gì mà phải nói...”

Vệ Bắc lườm bà một tiếng, Tần Dao tức đến hộc máu: “Làm sao ta lại sinh ra đứa con ngu ngốc thế này chứ? Ta hỏi con, con lấy thân phận gì để đến Diệp gia?”

“Đương nhiên là bạn trai”

“Bạn trai cái đầu con! Đúng ra phải là đối tượng kết hôn!” Tần Dao nói

Vệ Bắc bị mắng mỗ, sững sốt một hồi lại hỏi: “Có gì khác nhau sao?”

“Khác nhau lớn lắm! Bạn trai là để yêu đương, đối tượng kết hôn mới là người kết hôn trong tương lai, con đi gặp gia đình bọn họ, nghĩa là để mẹ mẹ của con bé có đồng ý để con là con rể của bà ấy không, con làm con rể nhà bọn họ, Diệp Tử chính là con dâu của ta, con nói xem, điều này có quan hệ đến ta không?”

Câu này là hỏi khó Vệ Bắc rồi.

Anh thật sự không nghĩ nhiều như thế, chỉ một lòng muốn mẹ Diệp Sơ chấp nhận quan hệ của anh và Diệp Sơ, hoàn toàn không ý thức được lần gặp mặt này là bọn họ muốn nói đến vấn đề cưới gả sau này.

Mao chủ tịch đã nói, không lấy kết hôn làm nền tảng, thì yêu đương cũng chỉ là đùa giỡn lưu manh

Vệ Bắc thừa nhận mặc dù thỉnh thoảng anh cũng đùa giỡn lưu manh trên người Diệp Sơ, nhưng không phải là để vui đùa, anh có thể kiên trì trông chừng cô nhiều năm như vậy, rõ ràng từ lâu anh đã chuẩn bị cả đời này ở bên cô.

Mà cô, chắc chắn cũng nghĩ như vậy

Suy nghĩ như thế, anh mới ý thức được suy nghĩ của mình đối với chuyện này thật đúng là coi như trò đùa rồi

Nhưng là, chuyện cũng đã xảy ra rồi, giải quyết như thế nào đây? “Chẳng mẹ muốn con sang đó lần nữa?” Vệ Bắc hỏi

“Đi cái gì? Mặc dù ta rất thích Diệp Tử làm con dâu, nhưng chúng ta cũng đâu có kém cỏi, nếu con mặt dày đi sang đó lần nữa, đến khi kết hôn, sẽ không có địa vị.”

Vệ Bắc càng không hiểu nổi: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Dĩ nhiên việc làm vẫn phải làm! Nhưng không phải con làm, ngày mai con cứ quay về trường học,” án binh bất động” là được, trách nhiệm mẹ của con...” Tần Dao cười ý vị: “Ta sẽ đối phó với Hoàng Thái Hậu”

Ôm một bụng nửa tin nửa ngờ, ngày hôm sau Vệ Bắc quay về thành phố C

Thật ra sau khi quay về, anh đã muốn làm hoà với Diệp Sơ, nhưng xét thấy lời cảnh cáo của mẹ, anh nhịn lại, sau khi trở về trường học vẫn “án binh bất động”, cố chịu đựng không liên lạc với Diệp Sơ.

Cứ chịu đựng như thế, đảo mắt đã đến tháng Sáu

Trung tuần tháng sáu, đến lúc Vệ Bắc không thể chịu nổi nữa, thì bỗng nhiên nhận được tin nhắn của Diệp Sơ: “Khi nào anh về?”

Đây là lần đầu tiên họ liên lạc sau lần cãi nhau hơn một tháng trước, cố kiềm chế sự vui sướng trong lòng, Vệ Bắc nhắn lại: “Khoảng đầu tháng bảy”

“Đến lúc đó có thể về sớm không?” Diệp Sơ lại hỏi

Lời này trong mắt anh, đừng nói là có thể, dù có bay cũng sẽ trở về ngay, nhưng Vệ Bắc lại cố ý: “Còn tùy, cũng có thể trong trường học có hoạt động quân sự”

Bên kia im lặng một lúc, rồi lát sau Diệp Sơ mới nhắn lại ba chữ: “Vậy cũng được”

Vệ Bắc nóng nảy, con mẹ nó cái “án binh bất động”, đều vứt đi hết, chủ động tấn công mới tốt! Vì vậy anh nhanh chóng sửa lời nói: “Nếu có chuyện quan trọng, anh sẽ xin sĩ quan huấn luyện cho nghỉ, không sao cả”

Bên kia rất nhanh trả lời: “Vâng, ngày mùng sáu tháng bảy anh họ kết hôn, mẹ muốn chúng ta cùng đi”

Được sao? Vệ Bắc lớn như vậy, lần đầu tiên thấy mẹ mình đúng là một phụ nữ hết sức tuyệt đỉnh, có thể làm cho Hoàng Thái Hậu mở lời, thật quá thần kì.

“Được, đến lúc đó anh nhất định sẽ về!”

Nhận được tin nhắn vừa Vệ Bắc, Diệp Sơ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm

Mấy ngày nay, cô đã suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy chuyện lúc trước mình cũng đã có phần không đúng.

Vệ Bắc có thể vì một câu nói của cô mà từ phía Bắc chạy về phía Nam, đã là một chuyện không hề dễ dàng rồi. Mà cô lại vì mâu thuẫn với mẹ mà giận lấy sang Vệ Bắc, còn cãi nhau với anh.

Thật sự Vệ Bắc nói không sai, tính cách của cô việc gì cũng giữ trong lòng, có đôi khi trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng thì lại không tỏ ra như thế, có đôi khi biết rõ mình sai rồi, nhưng không muốn mất mặt nên không chịu thừa nhận.

Cô kì thực đã sớm biết đó là tính cách không tốt, nhưng giang sơn dễ đổi, tính cách của một người sao có thể thay đổi trong một sớm một chiều chứ? Một tháng qua cô đã nhắc điện thoại lên mấy lần, khi nghe thấy tiếng reo liền dập máy, sợ Vệ Bắc còn giận cô.

Cũng may có chuyện này, mẹ cô nói cô bảo Vệ Bắc về.

Nói đến chuyện này cũng thấy kì lạ, từ ngày Vệ Bắc gặp gỡ nhà bọn họ, không biết là có hàng xóm nào nhìn thấy, một truyền mười, mười truyền một trăm, hàng xóm người thân đều biết con gái bà đang yêu con trai nhà Vệ phó, hơn nữa hai gia đình đều đã gặp mặt, còn nói đến chuyện cưới xin.

Xinh quanh đây đều là hàng xóm đã lâu năm, “thất đại cô bát đại di” chỗ nào cũng có, vừa nghe nói bọn trẻ yêu nhau, cũng vô cùng kích động, thật giống như phát hiện ra

Cái gì gọi là ba người thành hổ?

Lưu Mỹ Lệ vốn định vứt bỏ cậu con rể này, nào biết hàng xóm láng giềng lại biết hết cả, suốt ngày có người hỏi đông hỏi tây, thậm chí còn có người hỏi có phải bà định đợi hai đứa nhỏ đi làm rồi mới kết hôn không.

Này thế này là sao! Danh tiếng con gái Diệp Sơ của bà cứ thế đi xuống, lời nói sai lại bị truyền đi thành sự thật rồi, không nói đến chuyện đó có thật hay không, lúc này sợ là phải thật.

Chuyện Lưu Mỹ Lệ lo lắng cũng rất nhanh xảy ra

Vì hàng xóm xung quanh đều bàn tán chuyện tình cảm của Diệp Sơ và Vệ Bắc, khiến cô Hai nhà bà cũng tưởng thật, đến lúc con lớn kết hôn, đưa thiệp mời đến Diệp gia, bên cạnh tên Diệp Sơ còn có tên Vệ Bắc.

Lưu Mỹ Lệ muốn giải thích, nhưng càng tỏ càng đen, ngược lại còn có người ở sau lưng bà nói xấu, rõ ràng là con gái bà trèo được cành cao mà còn ra vẻ không chịu thừa nhận....v.v...

Ở nơi miệng lưỡi thiên hạ giăng giăng, Lưu Mỹ Lệ đầu hàng để cho Diệp Sơ gọi Vệ Bắc về.

Nhưng bà nào biết, cô hai Diệp sơ còn có một cậu con trai đang học cấp ba tại trường A , giáo viên dạy môn Văn lại đúng là Tần Dao.

Trong trận chiến âm thầm giữa mẹ vợ và bà nội, Tần Dao hiển nhiên đã giành ưu thế

52. Chương 52

Bởi vì đã có lần đầu tiên làm bài học, lần thứ hai này Vệ Bắc trở về rất thuận lợi.

Về đến nhà, Tần Dao đã sớm chuẩn bị lễ phục mặc trong đám cưới, là một chiếc áo sơ mi trắng, kết hợp với cà-vạt đen, và quần đen. Toàn thân đẹp trai ngời ngời mà không mất đi sự trang trọng, so với lần đầu tiên đến Diệp gia thật giống như hai người khác nhau

Có thể thật sự là duyên phận đi, hôm đó tham gia hôn lễ, Diệp Sơ cũng mặc một chiếc sườn xám màu đen trắng, cổ đeo một sợi dây chuyền hình bông hoa, hai người đứng chung một chỗ, một đen một trắng vô cùng xứng đôi.

Lưu Mỹ Lệ tức muốn chết, sớm biết như này sẽ không để con gái mặc như thế, nhưng lại không nhìn được nghĩ thâm, quên luôn tên nhóc này trước đây tính tình xấu xa, cứ nhìn như vậy, thật đúng là cảnh đẹp ý vui.

Tuy có nói đừng trông mặt mà bắt hình dong, nhưng từ cổ chí kim, những người có khuôn mặt đẹp luôn được yêu thích.

Tên nhóc Vệ Bắc lại thắng lớn ở phương diện này, mặc đồ bình thường cũng đã đẹp trai dọa người, hôm nay anh lại chải chuốt vuốt sượt một phen, ngay cả cha mẹ dù đang không ưng lắm, cũng không nhìn được mà cảm thán : Thăng nhóc lớn lên thật đẹp trai a!

Chuẩn bị kĩ càng như vậy, lần này gặp mặt so với lần trước cũng đã hoà hợp hơn rất nhiều.

Vì hôn lễ của anh họ, nên phần lớn khách mời đều là người quen thân thiết, đều đã quen thuộc, từ nhỏ Diệp Sơ vốn ngoan ngoãn nay lại mang theo bạn trai tới hôn lễ, sự nhiệt tình thì khỏi phải nói rồi

Thất Đại Cô Bát Đại Di tụ tập với nhau, một câu nói họ đẹp đôi, một câu lại hỏi khi nào được uống rượu mừng khiến Diệp Sơ mặt đỏ đến tận mang tai, Vệ Bắc thản nhiên bày ra bộ dạng “Cô bé này nhất định sau này sẽ trở thành bà xã của ta, mọi người cứ chờ uống rượu mừng đi” khiến người ngoài không ngừng hâm mộ.

“Nghe nói cha cậu ta là lãnh đạo”

“Phải không? Vậy lại càng vui a!”

“Không phải học trường cảnh sát sao? Sau này ra ngoài làm cảnh sát, tiền đồ vô cùng sáng lạn”

“Nghe nói hai đứa đã quen biết từ nhỏ, tình cảm rất sâu đậm”

“Mỹ Lệ, nửa đời về sau bà không phải lo nữa rồi, con gái giỏi giang như vậy, con rể lại danh giá, tha hồ hưởng phúc rồi!”

....

Nghe những lời khen này, trong lòng Lưu Mỹ Lệ bắt đầu mâu thuẫn, vừa thăm cái lại: “Chẳng qua chỉ là bạn trai thôi, con gái tôi nhất định không gả cho nhà họ” nhưng lại không nhịn được mà nghĩ, thật ra so về mọi mặt thì thằng nhóc này cũng có thể so được với mẫu con rể lí tưởng của bà, chẳng qua là không hiểu chuyện một chút, có lẽ có thể từ từ thay đổi nhỉ?

Một khi ý nghĩ đã bị có lỗ hổng, cũng rất dễ dàng dao động

Lưu Mỹ Lệ càng nghĩ càng rối rắm, cuối cùng cũng dứt khoát mặc kệ, dù sao con gái cũng chưa học xong, cuộc sống về sau còn dài, kết cục ra sao, ai đảm bảo được.

Thôi thì, mắt nhắm mắt mở, thuận theo tự nhiên vậy.

Bà nghĩ như thế, cuối cùng cũng dời sự chú ý khỏi hai người, chuyên tâm mời rượu bạn bè.

“Mẹ em hôm nay có vẻ rất vui” thừa dịp Lưu Mỹ Lệ sang bàn bên cạnh mời rượu, Vệ Bắc ghé vào bên tai Diệp Sơ nói

“Vâng” Diệp Sơ gật đầu

“Sao thế, còn giận à?” Vệ Bắc hỏi

Không còn tức giận, chỉ còn chút buồn bực.

“Đừng hẹp hòi thế, ngày đó anh chỉ nói đùa thôi, không có làm thật”

Ai giận mấy câu nói của anh chứ? Diệp Sơ nghĩ trong lòng, đã hơn một tháng rồi, nếu không phải em tìm anh, chắc anh cũng sẽ không để ý đến em nữa sao? Không sai, cô buồn bực là vì chuyện này đó.

Vệ Bắc không nhìn ra, đưa tay vòng qua hông cô dỗ dành: “Coi như khi đó anh bị bệnh thần kinh, quên đi được không”

Quên thì cũng quên rồi, Diệp Sơ buồn buồn nghĩ.

Hôn lễ tổ chức đến chín giờ thì kết thúc, bầu không khí rất tốt, nên mọi người uống không ít rượu, trong đó có cả Diệp Kiến Quốc

Ông lái xe tới, uống đến say khướt như vậy đương nhiên không thể lái về rồi.

Cũng may Tần Dao đã dặn dò Vệ Bắc trước, cho nên anh không hề uống rượu, dĩ nhiên là gánh vác luôn trọng trách nặng nề làm tài xế đưa Diệp Sơ trở về nhà

Lái xe đến dưới nhà, Vệ Bắc nói: “Cháu đi gửi xe, mọi người lên trước đi”

Diệp Sơ nghe lời, ngoan ngoãn đứng dậy định ra ngoài, lại bị Vệ Bắc kéo cổ tay, nhìn cô nháy mắt, trong lòng cô lập tức hiểu ra, nói ra bên ngoài: “mẹ, mẹ đưa cha lên trước đi, chúng con đi gửi xe”

Lưu Mỹ Lệ lồi kéo ông xã say khướt kia chẳng còn tâm tư mà quản bọn họ làm trò khỉ gió gì, không nghĩ nhiều liền đưa ông xã lên nhà

Vệ Bắc chậm rãi để xe vào ga-ra ở dưới nhà, Diệp Sơ ngồi bên cạnh ghé lái, trong lòng nghĩ, chắc anh có điều gì muốn nói, cho nên quay đầu hỏi: “Có chuyện gì...”

Lời còn chưa nói hết đã bị chặn lại ngang họng.

Bờ vai bị đè lên, một hương vị quen thuộc ghé sát vào gương mặt cô, trong nháy mắt thấy choáng váng

Diệp Sơ cảm thấy trống rỗng, cảm giác mình đã bị đặt ép chặt lên ghế dựa, rất nhanh đôi môi đã bị cạy mở, đầu lưỡi của anh công thành đoạt đất trong miệng cô, bàn tay cũng không nhàn rồi, một tay ép gáy, một tay thăm dò bên hông rồi đi lên eo...

Suốt một tháng nín nhịn, phiên muộn, giờ phút này cũng được bộc phát, hai người triền miên dây dưa, anh chỉ muốn đem cô cắn nuốt sạch sẽ.

Điều này khiến cho Diệp Sơ chịu không nổi, thân thể bị anh trêu chọc trở nên mềm nhũn, nếu không phải bị anh giữ chặt sợ rằng cũng không thể ngồi vững, thân thể càng lúc càng lún sâu xuống.

Vệ Bắc rất nhanh đã nhận ra, hai tay ôm chặt hông cô, nhẹ nhàng dùng lực, ôm cô từ trên ghế ngồi lên chân mình, hôn miệt mài.

Dần dần, Diệp Sơ cảm thấy bên dưới có thứ gì đó cứng rắn khiến cô cảm thấy khó chịu, liền động đậy.

Vừa khẽ động, Vệ Bắc như bị điện giật liền dừng lại, ánh mắt như hổ đói như cô chằm chằm.

Diệp Sơ liền hiểu ra, nhất thời đỏ bừng cả mặt, nhìn lại tư thế của mình và anh, đầu óc lại càng mông lung, quần áo cô xộc xệch ngồi trên đùi anh, mà anh cũng chẳng khác hơn, nút áo sơ mi đã bung gần hết, lộ ra lồng ngực rắn rỏi.

Bộ dáng này, khó trách là anh khó chịu như vậy. Diệp Sơ lại đỏ mặt, muốn xuống khỏi người anh, nhưng đôi tay kia vẫn ôm chặt lấy thắt lưng, khiến cô không sao nhúc nhích.

“Con mẹ nó, em đừng nhúc nhích!” Vệ Bắc mắng một tiếng, biểu tình có chút không tự nhiên

Diệp Sơ hiểu ý của anh, sợ đến không dám động đậy, hai người cứ giằng co trong tư thế mập mờ, đèn đường yếu ớt chiếu vào trong xe, chiếu lên trên hai người bọn họ, trong không khí tràn ngập hương vị kích thích

“Cứ thế này nữa, anh sớm muộn cũng sẽ có bệnh mắt: Vệ Bắc tức giận nói thầm một câu

Diệp Sơ muốn nói chuyện, nhưng lại sợ kích thích anh, không thể làm gì khác ngoài ngồi yên không động đậy

Cứ vậy một lúc rất lâu, Lưu Mỹ Lê ở trên gác quát: “Thế nào còn chưa xong hả?”

Diệp Sơ nhanh chóng đáp lại: “Được rồi ạ, con đang về rồi!” Nói xong rồi chớp mắt vô tội nhìn Vệ Bắc: “Chúng ta cứ lên trước rồi tính sau được không?”

Vệ Bắc đỡ khóc đỡ cười, con mẹ nó, từ đầu đến cuối anh có nói gì với cô sao? Chúng ta đang làm, đang làm hả! Lê nào em muốn anh làm tiếp?

Thấy phản ứng của Vệ Bắc, Diệp Sơ dè dặt nói: “Để mẹ em sốt ruột, không tốt lắm”

“Em có biết, càng ép anh, càng không được không?” Vệ Bắc hỏi ngược lại

Diệp Sơ một chút, yếu ớt nói: “Nhưng anh còn trẻ”

Vệ Bắc: “...”

“Nếu không, anh tự mình giải quyết đi?”

“Giải quyết cái đầu em!” Vệ Bắc rốt cục cũng tức đến phát điên, túm lấy gáy Diệp Sơ rồi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lần này cho em nợ! Sau này anh sẽ đòi cả vốn lẫn lãi!”

Nợ... ??

Diệp Sơ xoa đầu, bỗng nhiên có một cảm giác tương lai thật đen tối

Mặc dù quá trình có chút khó khăn, kết quả ngoài dự tính khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, nhưng quan hệ của Diệp Sơ và Vệ Bắc cuối cùng cũng từ dưới đất lên tít trên trời.

Yêu ở dưới đất quen rồi, bỗng nhiên có ngày này, Diệp Sơ và Vệ Bắc lại có chút không quen

Đặc biệt là Diệp Sơ, từ khi nghỉ hè, đều bị mẹ cô hỏi lung tung, luôn hỏi rằng: “Bắt đầu ra sao, thành thật khai báo cho ta, từ đầu đến cuối, không được bỏ qua chi tiết nào”

Diệp Sơ bị ép đến điên rồi, vì ngay cả cô cũng không biết mình đã bắt đầu với Vệ Bắc ra sao, từ chán ghét chuyển thành thói quen, từ dựa dẫm rồi thành thích, vì sao lại thế, cô cũng không thể nói nên lời, chứ đừng nói là giải thích rõ với mẹ

Cũng may lúc này, hoạt động Đoàn ở trường bắt đầu

Lấy lý do này, Diệp Sơ thoát khỏi bàn tay của mẹ, chạy tới trường học để tham gia hoạt động

Khoa Thiên Văn học hoạt động trong ba ngày, chủ yếu là đi tham quan các trạm khí tượng, tiện thể tổ chức các hoạt động phong phú.

Nội dung rất hấp dẫn, trường học chi trả toàn bộ chi phí, cho nên trừu những thành viên ngoài Chi Đoàn, còn lại các thành viên ai cũng đến tham gia

Trong thời gian hoạt động, Diệp Sơ liền gặp một kẻ không muốn thấy, chính là tên theo đuổi cô không được lại còn nói xấu cô với giáo viên chủ nhiệm - Lục Lượng

Tên này hèn hạ vô đối, sau lưng hăm hại Diệp Sơ, hiện tại thì lại giả bộ làm như không có chuyện gì xảy ra, hi hi ha ha chào hỏi Diệp Sơ

“Học muội, đã lâu không gặp”

Bộ dạng kia khiến trong lòng Diệp Sơ nảy sinh chán ghét, trong mấy ngày sinh hoạt kế tiếp, đều coi hẩn trở nên vô hình, không thèm tiếp lời, mà thấy hẩn là tránh từ xa

Cũng may lúc này Lục Lượng đã có mục tiêu mới, đối tượng xui xẻo đó là một cô bé học đại học năm nhất, Khiếu Trương vi, giọng nói nhỏ nhẹ, là gan cũng đặc biệt nhỏ. Lục Lượng quẩn lầy cô, cô tức giận mà chẳng dám nói gì, nhiều lần Diệp Sơ thấy Lục Lượng kiêu có ăn đậu hũ của người ta, cô bé giận đến đỏ mặt lại không thể nói ra từ “Không”

Diệp Sơ là người từng trải, rất đồng tình với cảnh ngộ của cô bé. Vì vậy mỗi lần sinh hoạt, cô đều cố ý để Khiếu Trương Vi đi cùng với tổ của mình,, tổ bọn họ có hai giáo viên nên Lục Lượng cũng không dám quá phận

Như vậy cho đến ngày thứ ba

Ngày thứ ba, sinh hoạt Đoàn hoàn thành, để ăn mừng, buổi chiều mọi người cùng nhau đi ăn thịt nướng

Nghe nói có thể được đưa người thân đi cùng, Diệp Sơ rủ Vệ Bắc cùng đi, không ngờ tên nhóc này vừa đến đã trở thành trung tâm. Mọi người đều là đoàn viên, quan hệ cũng không tệ, đều vây quanh “người nhà” của Diệp Sơ, sau đó cả trăm cái miệng đều nói một câu: “Đẹp trai a!”

Diệp Sơ hết nói nổi, các người chưa từng nhìn thấy trai đẹp sao? Để tên nhóc kia lại được đắc ý, thật khó chịu!

Rốt cuộc Diệp Sơ không nhìn nổi, quyết định đi WC rửa mắt...

Quán nướng trên núi, WC cũng hơi xa chỗ bọn họ, Diệp Sơ đi một mình bỗng nghe thấy tiếng cãi cọ, hình như có chút quen thuộc

Diệp Sơ ngạc nhiên đi về phía phát ra âm thanh, rất nhanh nhìn thấy hai bóng người đang lôi lôi kéo kéo, cô liếc mắt liền nhận ra hai người họ, đó là Lục Lượng và Trương Vi

Chỉ thấy Lục Lượng chặn Trương Vi lại không có cô đi, Trương Vi đẩy hẩn, nhưng khí ực của nữ sinh sao có thể so với nam sinh? Cổ tay Trương Vi bị Lục Lượng tóm được, giống như là muốn cưỡng hôn cô.

Tên hỗn đản này, được voi đòi tiên!

Đầu óc Diệp Sơ nóng lên, đang muốn xông ra thì Vệ Bắc đi theo Diệp Sơ đã xông ra trước, không nói hai lời, liền đánh một phát.

Chỉ nghe thấy tiếng hét thảm thiết “A”, Lục Lượng ngã sấp trên mặt đất

Diệp Sơ nhanh chóng chạy đến, kéo Trương Vi đang bị dọa cho sợ hãi sang một bên

Lục Lượng bị đánh là chuyện tốt, đã bị đánh, lại còn lão đảo muốn đứng lên mắng mỗ, chưa mắng xong, Vệ Bắc lại đâm thêm cho một cú.

Cái tên khốn kia vô cùng đau đớn, ngã gục xuống đất lằm bằm.

53. Chương 53

Với khả năng của Vệ Bắc, dạy dỗ loại người như Lục Lượng căn bản như ăn một bữa ăn sáng, hai cú đánh liên tiếp khiến hắn ngã lăn ra đất, Diệp Sơ thấy tên kia chưa đánh trả mà Vệ Bắc vẫn còn muốn tiếp tục dạy dỗ tên kia, sợ sinh ra chuyện rắc rối, vội vàng kéo anh lại.

Trong lúc Diệp Sơ kéo Vệ Bắc ra, một đoàn giáo viên cũng bị tiếng kêu gào như giết heo của Lục Lượng gây chú ý, thấy tình hình như vậy vội vàng hỏi có chuyện gì xảy ra.

Diệp Sơ chưa kịp nói nguyên nhân sự việc, Lục Lượng mới vừa rồi còn nằm trên mặt đất đã hầm hừ ngang bướng đứng lên, xấu xa cáo trạng đổ vạ hoàn toàn cho Vệ Bắc trước, nói anh vô duyên vô cớ ra tay đánh người.

Lời còn chưa nói hết đã bị Vệ Bắc hung hăng trừng mắt một cái: “Thằng khốn kiếp, mày dám nói vậy à!” Anh vừa nói vừa giơ giơ nắm đấm về phía Lục Lượng, khiến cho tên kia sợ chạy thẳng ra sau lưng của nhóm giáo viên trốn.

Đáng thương cho nữ giáo viên trẻ đứng đầu nhóm giáo viên kia, bị Lục Lượng đẩy tới trước mặt Vệ Bắc đang hùng hực tức giận, sợ đến nỗi mặt mũi trắng bệch: “Bạn học à, có chuyện gì thì cứ nói, không nên kích động! Dù sao cũng không nên kích động!”

Tình hình này thật đúng như Vệ Bắc bắt nạt Lục Lượng, vì để tránh gây ra sự hiểu lầm, Diệp Sơ vội vàng tiến lên giải thích: “Cô giáo, cô đừng nghe Lục Lượng, là anh ta bắt nạt Tiểu Vi trước, bị bọn em nhìn thấy, Vệ Bắc mới ra tay đánh anh ta.”

“Thôi đi, cô là bạn gái của nó, nói gì cũng bênh vực nó, các người là đôi nam nữ chó má không biết xấu hổ!” Lục Lượng có thể là bị đánh bất tỉnh nên tuôn ra mấy câu chửi.

“Mày nói cái gì?” Vệ Bắc nổi giận ngay, bước nhanh về phía trước túm cổ áo Lục Lượng, Lục Lượng bị dọa sợ đến nỗi hai chân như nhũn ra, vội vàng kêu cứu mạng: “Thầy cô giáo, mọi người nhìn xem nó lại ra tay!”

Cô giáo dẫn đầu vội vàng đi tới khuyên can, nhưng vừa nhìn điệu bộ Vệ Bắc thế này lại rút lui, sau khi suy nghĩ ba giây, cô quyết định đẩy Diệp Sơ đến trước mặt: “Em mau kéo bạn trai em ra đi, nhanh...”

Diệp Sơ không nói được câu nào, nói thật với loại hành vi vừa rồi của Lục Lượng, đừng nói là Vệ Bắc, ngay cả chính cô cũng muốn tiến lên tát cho hai người bọn họ một cái tát, nhưng mà trong hoàn cảnh bây giờ mà ra tay thật chỉ sợ kết quả là bọn cô đuối lý.

Sau khi suy nghĩ một lát, Diệp Sơ nháy mắt ra hiệu cho Vệ Bắc: “Buông ra.”

Gần như là trong nháy mắt đó, tay của Vệ Bắc liền buông ra, chẳng qua ánh mắt vẫn còn giống như vừa rồi, hung hăng nhìn chằm chằm Lục Lượng.

Cảnh tượng này làm người ta có phần khó tin, thật giống như một con thú dữ đang ăn, người thuần thú chỉ cần nói một câu liền ngoan ngoãn nhả ra con mồi trước mắt.

Toàn bộ bạn học xung quanh đều im lặng, đúng lúc đó một người mang theo thanh âm nức nở chen vào: “Cô giáo, chị ấy nói mới là thật, ban này Lục Lượng bắt nạt em.”

Vừa nghe những lời Trương Vi nói, Diệp Sơ hơi ngạc nhiên, nói thật cô không hi vọng nữ sinh nhát gan như Trương Vi sẽ đứng ra chỉ điểm Lục Lượng, ít nhất không phải là ở trước mặt nhiều người như vậy. Cô quay đầu, thấy trên mặt Trương Vi vẫn còn nước mắt, giống như thước phim quay chậm từng bước một đi tới, mãi cho đến khi đến trước mặt Lục Lượng mới dừng lại.

Tiếp đó cô từ từ giơ tay lên, dưới ánh mắt của mọi người cô bất ngờ đập tay xuống.

“Bốp!” Tiếng tát lạnh lạnh vang lên, tát cả chân tướng ngay lập tức rõ ràng.

Lúc này Trương Vi còn không biết, cái tát này của cô không những thay mình báo thù mà còn thay tất cả những nữ sinh đã từng bị Lục Lượng bắt nạt.

Sau đó, Lục Lượng bị giáo viên mắng một trận, còn vợ và đi đến phòng thầy giáo chủ nhiệm từ chức nữa, cũng không còn có thể đi bắt nạt những nữ sinh khác nữa, “Sát thủ cửa gái” cuối cùng cũng rút lui khỏi giang hồ.

Khi tin tức Lục Lượng không đảm nhiệm chức hội trưởng hội sinh viên truyền đến, Vệ Bắc đã quay về trường cảnh sát từ lâu, Diệp Sơ tranh thủ thời gian gọi điện thoại báo tin vui cho Vệ Bắc, mới vừa cúp máy điện thoại báo tin vui xong, điện thoại của Trương Vi liền gọi tới.

“Chị!”

Ở trong lòng Diệp Sơ khẽ mắng: “Cô mới là chị, cả nhà cô mới là chị!”

Sau đó cô hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Chị, em có thể mời chị ăn một bữa cơm được không, muốn nói trước mặt chị một câu cảm ơn?” Trương Vi nhẹ nhàng hỏi.

Diệp Sơ muốn từ chối, chẳng qua từ “Không” vừa nói ra khỏi miệng, giọng Trương Vi ở đầu bên kia điện thoại liền thay đổi, vội vàng nói: “Chị, em thật lòng, chị đừng từ chối em.”

Diệp Sơ không nói được câu nào, may là chỉ nói gọi điện thoại, những lời này mà nói trước mặt, người ta còn tưởng rằng hai người họ les nữa chứ.

Trong lòng Diệp Sơ khẽ thở dài, hỏi: “Mấy giờ? Ở đâu?”

Địa điểm Trương Vi mời khách là trong quán ăn gần trường học, lúc Diệp Sơ đến phát hiện ra còn có một thanh niên cao lớn ngồi cùng bàn tưởng là bạn trai của Trương Vi.

Kết quả là mới ngồi xuống, Trương Vi liền giới thiệu: “Chị, đây là em trai em, bên khoa giáo dục thể chất của trường mình, tên là Trương Trì.” Nói xong lại kéo áo Trương Trì, vội nói, “Mau chào chị đi!”

Trương Trì chẹp miệng, không nói chuyện, rõ ràng là bị ép đến tiếp chuyện với khách rồi.

Trương Vi đâu chịu ngừng, kiên trì nói: “Mau chào chị đi! Nhanh!”

Dưới sự kiên trì của Trương Vi, rốt cục Trương Trì cũng động miệng, từ trong miệng thốt ra một chữ: “Chị.”

Tại lúc đó Diệp Sơ như sắp toi luôn, cô chợt nhớ lại câu truyện cười lan truyền trên mạng: Một nữ sinh ăn mặc phong cách, đứng ở cửa trường học quay ra chửi ầm lên đối với một nam sinh: “Anh đi tìm bà cụ già tám mươi chín tuổi đi!”

Trong giây phút đó, Diệp Sơ bỗng coi nhẹ những thứ tốt đẹp đã trôi qua của người con gái đẹp, tuổi thanh xuân không hề là mộng ảo.

Bữa cơm này làm cho người ta khá buồn chán, Trương Vi ở bên trái một mực chị, rõ ràng làm cho Diệp Sơ già đi mấy tuổi, cho tới khi bữa cơm này kết thúc, lúc nhìn thấy mặt trời, trong lòng cô đưa ra một quyết định khó khăn, sau này khi nhìn thấy cô gái này có thể trốn thì nhất định phải trốn xa, tuyệt đối không mềm lòng.

Nhưng mọi việc lại không như mong muốn.

Mặc dù Diệp Sơ không muốn bị người nọ người kia gọi là chị, nhưng mà mắt Trương Vi như là không thấy gì đấy, đối với cô rất nhiệt tình, không có chuyện gì cũng gọi cô là chị.

Cứ như vậy cho đến cuối tháng.

Diệp Sơ đáng thương được dì cả đến thăm, đau đến chết đi sống lại, nằm ngay đơ ở trên giường.

Đúng lúc này, Trương Vi gọi điện thoại tới, Diệp Sơ mệt mỏi nhận điện thoại, alo một tiếng khiến cho Trương Vi sợ hãi: “Chị, chị làm sao vậy? Đổ bệnh à?”

“Không sao cả, đau bụng kinh thôi...”

“Có đau lắm không? Uống chút trà gừng cho ấm đi.”

“Không, cái kia...”

Trương Vi nóng nảy: “Cái này không được, em có đây, để em đưa qua cho chị? A, không được, lát nữa em phải lên lớp, đúng rồi, em trai em hình như không có tiết học, để em bảo nó đưa qua cho chị...”

Cô lải nhải liên miên bên điện thoại rất lâu, một câu Diệp Sơ cũng không nghe lọt, cũng không biết cúp điện thoại thế nào, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên.

Lúc này tất cả mọi người trong phòng đều đi học hết, Diệp Sơ vốn không muốn ngồi dậy nhưng người kia không có ý ngừng lại, gõ cửa liên tục, cô đành phải cố gắng từ trên giường ngồi dậy, gần như là dụng cả tay và chân mà “bò” tới mở cửa.

Cửa vừa mở ra, một người đàn ông đứng chắn ở cửa.

Diệp Sơ kinh ngạc, dụi dụi mắt, phát hiện đúng là một người đàn ông, dáng vẻ hơi quen quen.

Là ai vậy? Cô còn chưa kịp nhớ ra, người bên kia đã chìa tay đưa cho cô một hộp trà gừng: “Của chị em bảo đưa cho chị.”

Diệp Sơ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, vừa như con tôm khom người, vừa đưa tay ra nhận.

Nhận lấy đồ rồi mà nam sinh ở cửa vẫn không có ý định đi, Diệp Sơ cảm giác mình sắp không trụ nổi, dùng hết sức lực hỏi: “Còn có... Chuyện gì à?”

Người bên kia do dự một lúc, mở miệng hỏi: “Chị chắc là không có chuyện gì chứ?”

“Yên tâm, chị không sao... Không có...” Nói còn chưa xong, trước mắt Diệp Sơ tối sầm, hai chân mềm nhũn ngã vào lòng Trương Trì.

“Anh Bắc vừa lại gọi điện cho chị dâu à?” Nhị Soái đi vào phòng ngủ, thấy Vệ Bắc cầm điện thoại di động, trêu nói.

“Thì sao, chú có ý kiến?”

“Đâu dám!” Nhị Soái vội vàng xua tay, cột nải mà lại gần, “Anh Bắc, thật ra thì em thấy anh chị xa cách đôi bên lâu ngày quả thật rất khổ, đặc biệt là đối với thân thể anh không tốt...”

Thằng ranh này, thật là ngay cả trong đầu đều là hình ảnh đòi trụ, Vệ Bắc có phần bất đắc dĩ, cũng không đỡ được chán nản đứng dậy.

Thực sự là cảm giác xa cách thật khó chịu, nhưng anh thì có cách nào đâu chứ? Trường cảnh sát quản lý nghiêm, lần trước Đại Quân bên cạnh bỏ hai giờ học đi với bạn gái, lúc về thì bị xử phạt, còn là trước mặt đại đội, than khóc mà đọc một nghìn bản kiểm điểm, đến bây giờ vẫn còn bị người ta cười đây.

Vẫn nên gọi điện thoại thôi, Vệ Bắc nhấn phím gọi.

Điện thoại vang lên mấy tiếng, vẫn không có ai nghe máy.

Chẳng lẽ là đang đi học?

Trong lúc anh chuẩn bị tắt máy, bỗng nhiên điện thoại kết nối.

“Alo.” Đầu bên kia điện thoại truyền tới giọng nói của một người đàn ông, Vệ Bắc đề phòng tức khắc.

“Anh là ai?” Anh trực tiếp hỏi, tràn đầy mùi thuốc súng.

Đối phương im lặng một lúc, đột nhiên hỏi ngược lại: “Anh tìm ai?”

Vệ Bắc liền phát câu: “Tôi tìm bà xã tôi, anh là ai? Cầm điện thoại cô ấy làm gì?”

Người bên kia im lặng một lúc, không nhanh không chậm nói: “Bạn gái anh ở bệnh viện, còn chưa tỉnh, có chuyện gì anh chờ lát nữa rồi gọi lại.” Nói xong, xoạt một cái cúp điện thoại.

Vệ Bắc ngây người cầm điện thoại.

“Anh Bắc, xảy ra chuyện gì vậy?” Vệ Bắc càng sững sờ, Nhị Soái ở bên cạnh hỏi.

Gần như trong lúc đó, Vệ Bắc thoáng cái từ trên ghế đứng vọt lên.

Nhị Soái bị sợ hết hồn: “Sao vậy?”

“Anh phải về nhà một chuyến, chú ở đây giúp anh xem xét chút.” Vệ Bắc nói xong, đứng dậy đi luôn.

Nhị Soái và mấy người bạn học trong phòng ngủ vẫn còn ngây ngẩn cả người, một lúc lâu sau, Nhị Soái lấy lại tinh thần hỏi: “Về? Anh ấy về đâu nhỉ?”

Tiểu Hắc Ngủ chung phòng sờ sờ gáy: “Chắc là quên đồ gì đó nên về phòng học lấy chứ sao.”

Nhị Soái: “Vậy anh ấy muốn tôi xem cái gì hả?”

“Xem...” Tiểu Hắc sưng sốt trong chốc lát, “Nhìn con em cậu đấy, mau đem cái ảnh nhỏ kia xuống cho tôi!”

Nhị Soái và tiểu Hắc không nghĩ tới, Vệ Bắc đi lần này ngay cả quần áo cũng không thay lấy một cái mà lại chạy thẳng tới sân bay.

Chờ tới lúc hai người tỉnh ra, trở về một chuyến trong miệng anh nói chính là chỉ về nhà, chuyến bay thẳng về thành phố A cũng đã đến nơi rồi.

Máy bay vừa đáp xuống sân bay, Vệ Bắc liền chạy đến trường học của Diệp Sơ.

Khi đó là rạng sáng, tắc xi ngoài sân bay rất ít, tài xế vừa nghe anh nói muốn đi thành phố C ngay tức khắc ra giá như giết người.

Không nghĩ tới người thanh niên khí thế hùng hổ như vậy lại không hề nghĩ ngợi ngồi ngay lên xe.

Lần này đến phiên tài xế xe taxi kia lăm bắm trong đầu, cái giá giết cha nó thế này mà thanh niên kia cũng không nói hai lời lên xe của mình, không biết có phải đến cướp hay không đây?

Có lẽ là chợt dạ, trên đường lái xe, tài xế kia liền bắt đầu thăm dò.

“Người anh em à, anh vội vàng đến trường học có chuyện gấp gì à?”

“Ừ.” Vệ Bắc buồn bực ừ một tiếng, cũng không muốn nhiều lời.

Tài xế kia lại càng luống cuống, hỏi: “Có chuyện gì gấp à?”

Lời vừa ra chẳng khác nào ném đá xuống hồ nước, không có một âm thanh vọng lại.

Một lát sau, ông nhìn người thanh niên kia bắt đầu gọi điện thoại.

Một, hai, ba...

Điện thoại dường như không kết nối nhưng mà anh càng không ngừng gọi lại, qua một lúc sau, trong miệng người thanh niên như phát ra một câu chữ bậy, hình như điện thoại không có tín hiệu.

Lúc này người lái xe đã không phải là chợt dạ mà là hiếu kỳ, muốn tìm hiểu đến tột cùng là chuyện gì khiến người thanh niên này sốt ruột như vậy.

“Người anh em à, tôi đây có điện thoại này, nếu không tôi cho anh mượn gọi?”

Đường đi còn dài, người lái xe bắt đầu tỏ ra thân thiết.

” Không cần, cô ấy không mở máy điện thoại.” Vệ Bắc không che giấu được sự lo lắng trên mặt, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Người đàn ông kia là ai? Sao điện thoại của Diệp Sơ không gọi được, ngay cả điện thoại ở phòng cũng như vậy?

“Chú à.” Rốt cuộc anh cũng chủ động mở lời, “Chú có biết gần đại học C có mấy bệnh viện không?”

“Không nhiều lắm, hình như có hai nhà thôi.”

“Được rồi, vậy lát nữa chú đưa cháu thẳng đến hai bệnh viện đó.” Anh nói chắc như đinh đóng cột.

Xem ra không phải là cướp rồi, người lái xe thở phào nhẹ nhõm hỏi: “Có bạn bè nằm viện à?”

“Vâng, bạn gái cháu.”

Bạn gái? Bác lái xe lại hăng hái: “Sao anh không nói sớm hử, được rồi, anh ngồi cho vững vào, lập tức tới ngay!” Trong khi nói chuyện, trong đêm tối xe đã tăng tốc chạy thật nhanh.

“Chị, chị có đỡ hơn chút nào không?” Trong điện thoại Trương Vi quan tâm hỏi.

“Ừ, đỡ hơn nhiều rồi, một lát nữa chị định đi học.” Diệp Sơ đem sách bỏ vào trong túi xách bên người, giọng nói nghe đã khỏe khoắn lên không ít.

Ngay cả chính cô cũng không nghĩ tới lại có thể đau bụng kinh đến ngắt đi, mặc dù thỉnh thoảng trước đây cô cũng đau vài lần nhưng vẫn chưa đến nỗi nghiêm trọng giống như hôm qua, may mà có Trương Trì đến đúng lúc, đưa cô đến bệnh viện, nằm bệnh viện hai tiếng, tiếp nước, uống thuốc giảm đau, tới buổi tối đã đỡ hơn.

Còn bị một nữ bác sĩ tức tái mặt mắng xối xả, sai đó bảo cô đến trước thời kì kinh nguyệt không nên ăn kem, tất nhiên cô không phải là người bị mắng thảm nhất mà thảm nhất chính là Trương Trì.

“Làm bạn trai mà cũng không chăm sóc tốt một chút, đến kì kinh nguyệt sao có thể để cô ấy ăn kem? Đàn ông bây giờ chưa từng có kinh nguyệt thì đừng cho là mình hiểu phụ nữ, các anh thì biết cái gì hử...”

Đùng đùng mắng một trận, ngay cả Diệp Sơ cũng cảm thấy xấu hổ muốn giải thích nhưng Trương Trì chỉ buồn bực không nói câu nào.

Cậu em này quả thực so với người cầm còn có sự nhẫn nại hơn, Diệp Sơ cảm thấy khó nói.

“Cái gì! Chị vừa mới ra viện lại đi học? Chị, chị nghe lời em đi, đừng đi đừng đi!” Trương Vi ở đầu bên kia điện thoại còn lo lắng hơn cả cô.

“Em à, em đừng có lo lắng, em nghe giọng chị nói đây có giống như bị làm sao không?”

Trương Vi do dự một lúc, cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp hỏi: “Được rồi, vậy thì chị cẩn thận một chút, đúng rồi, lát nữa chị học phòng nào vậy?”

“Có chuyện gì sao?” Diệp Sơ hỏi.

Bên kia dừng một chút: “Không có chuyện gì, em xem nếu chúng ta học gần lớp nhau thì em đến thăm chị một lát.”

“À.” Diệp Sơ không nghĩ nhiều, nói số phòng học của mình sau đó chuẩn bị đồ đạc rồi đi học ngay.

Đây là tiết Quang học, là kiểu học tập điển hình của đại học, thầy cô giáo ở trên bục giảng viết mấy công thức khô khan, sinh viên ở dưới mệt mỏi ngủ gà ngủ gật.

Tối hôm qua Diệp Sơ ngủ không ngon nên bây giờ mí mắt mới dính chặt vào nhau.

Đột nhiên cô nghe thấy có người gọi cô.

Cô giật mình một cái tỉnh lại quay ra sau hỏi: “Sao vậy?”

Bạn cùng lớp ngồi ở phía sau chỉ chỉ cửa sau: “Lớp trưởng, có anh đẹp trai đến tìm cậu à?”

Cái gì? Diệp Sơ nhìn lại hướng cửa sau, thấy Trương Trì bình tĩnh xem ra thật giống khuôn mặt được người thích, đứng ở cửa, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cô.

Mình? Diệp Sơ chỉ chỉ vào mình.

“Đừng hỏi nhiều, người mà anh đẹp trai kia tìm nhất định là cậu, nhanh đi ra ngoài đi!” Bạn học phía sau chỗ nào cũng ồn ào trên đầu.

Diệp Sơ sợ cứ tiếp tục như vậy sẽ làm thầy giáo chú ý, không thể làm gì khác hơn là đứng dậy khỏi chỗ ngồi, cúi người chạy ra ngoài.

Người vừa ra khỏi cửa liền thấy Trương Trì tựa vào trên vách tường hành lang trước mặt, mặc một bộ quần áo thể thao, tay rút túi áo, ánh sáng từ hành lang rọi tới chiếu một nửa trên người anh, trong khung cảnh đó, không hiểu sao lại khiến cho Diệp Sơ nhớ đến Vệ Bắc.

Khi đó học trung học, tên kia cũng cũng gọi cô từ trong lớp ra, vẻ mặt rất thản nhiên, giống như cả thế giới cũng nên dừng lại chờ anh.

Nhớ đến cảnh tượng lúc đó, trong lòng Diệp Sơ có phần ảm áp.

Đáng tiếc người trước mặt không phải là người kia trong lòng cô.

“Chị em bảo em đưa cái này cho chị.” Trương Trì đưa tay đang cầm túi giấy cho cô, là một túi bánh bao và một hộp sữa tươi.

Lúc này Diệp Sơ mới nhớ ra là mình chưa ăn bữa sáng.

Cô nhận lấy, cười nói: “Nói cảm ơn chị em hộ chị nhé, thật ra chị cũng chưa ăn sáng.”

“Ngu ngốc.”

Hình như có câu gì đó lọt vào tai, Diệp Sơ ngẩng đầu hỏi: “Em nói cái gì?”

Bởi vì dáng dấp đối phương cao, cô chỉ có thể ngẩng đầu nói chuyện cùng với anh, ánh sáng chiếu sâu vào trong lớp học, trên mặt đất trải cái bóng thật dài của hai người.

Trương Trì nhú mày một cái, bất thành linh tiến đến chỗ cô: “Em nói chị ngu ngốc.” Anh gần từng chữ nói ra những câu này, sau đó bàn tay bất ngờ xoa nhẹ mặt của Diệp Sơ.

Diệp Sơ bị hành động đột nhiên xuất hiện này của anh làm chi hoảng sợ, theo bản năng lùi về sau một bước, ngay trong nháy mắt đó, có bóng dáng của người nào đó lao tới, có một nắm đấm đánh lên trên mặt Trương Trì.

54. Chương 54

Diệp Sơ dụi dụi mắt, còn cho rằng mình đang nằm mơ.

Ngoài nằm mơ giữa ban ngày ra, cô không tìm được lý do thứ hai để giải thích, vì sao một người ở mãi nơi xa xôi nào lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cô, đây quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Trong lúc Diệp Sơ đang trợn mắt há mồm nhìn Vệ Bắc, cùng lúc đó Trương Trì đã dừng lại cú đấm nửa chừng kia nhìn lại, thấy trước mặt là vẻ mặt của một người đàn ông đang giận giữ, anh ngăn người.

Nói thật, mặc dù nói người như Trương Trì không ít nhưng tuyệt đối không phải là học sinh tốt gì, từ nhỏ đến lớn đánh nhau cũng không ít. Thế mà anh chưa từng đụng phải đối thủ nào như vậy, trên người đàn ông này tựa hồ có một khí thế mạnh mẽ bẩm sinh, bị ánh mắt anh ta nhìn chăm chăm có thể khiến người ta không rét mà run.

Nếu như đụng phải một người không rõ lai lịch, có lẽ mới chỉ cãi nhau còn chưa ra tay cũng sợ đến vỡ mật rồi, nhưng may Trương Trì cũng không phải là con tôm, bị Vệ Bắc trừng một cái, rất nhanh thì gạt mình nhìn lại mới nhớ tới vừa rồi không cẩn thận ăn một đấm, ngay tức khắc cũng nổi giận.

“Anh là ai vậy? Muốn ăn đòn đúng không?” Anh nói rồi giơ nắm đấm lên.

Lúc này Diệp Sơ đứng ở một bên cũng đã bình tĩnh lại từ sự khiếp sợ, quả anh làm sao được chứ, nói chung là không thể để cho Vệ Bắc ở chỗ này đánh nhau với người ta được. Nghĩ vậy, cô vừa vội vã quát: “Dừng lại, đừng đánh cãi nhau nữa!” Vừa xong tới muốn đem Vệ Bắc kéo ra trước.

Nghe thấy tiếng nói của Diệp Sơ, Vệ Bắc mới hạ nắm đấm xuống quay đầu nhìn lại cô.

Thế nhưng quả đấm của Trương Trì lúc này đã vung ra, mắt thấy sẽ đánh xuống người Vệ Bắc. Diệp Sơ vừa nhìn thấy bất thường vội vàng nhắm mắt lại cản trước mặt Vệ Bắc.

Trương Trì không nghĩ tới Diệp Sơ lại đột nhiên lao tới, lại càng hoảng sợ, chỉ có điều nắm đấm đã vung ra thì không kịp thu lại, đành nhìn nó đập lên trên người cô gái trong lòng mình.

Chợt Vệ Bắc nghiêng người ôm lấy Diệp Sơ.

Bụp một tiếng.

Cú đâm của Trương Trì thẳng hướng rơi xuống lưng Vệ Bắc, sức lực không nhẹ hơn so với nắm đấm mới vừa rồi của anh ta.

Vệ Bắc nhúu mày, càng ôm chặt Diệp Sơ vào lòng hơn.

Diệp Sơ mở mắt ra, vừa hay nhìn thấy một màn này, lập tức liền căng thẳng: “Anh thế nào rồi? Không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Anh trả lời nhanh chóng, dứt khoát lại hỏi ngược lại: “Em không sao chứ?”

Trương Trì xem quả thật đến nỗi choáng váng, đây hoàn toàn là tiêu chuẩn của bộ phim võ thuật thần tượng, nữ nhân vật chính vì đứng ra bảo vệ nam chính, vai nam chính lại quay ngược lại cứu nữ chính, cuối cùng hai người thâm tình nhìn nhau, thật là buồn nôn.

Đáng thương cho Trương Trì, anh đoán trúng mở đầu lại không đoán trúng kết thúc.

Hai người kia đứng là thâm tình nhìn nhau ba giây đồng hồ, thế nhưng sau đó Diệp Sơ bỗng nhiên thoát khỏi cái ôm của Vệ Bắc, đi tới trước mặt Trương Trì chỉ mũi của anh nói: “Cậu có bị bệnh không hả?”

“Em... Em có bị bệnh gì?” Trương Trì ngẩn ngơ.

“Cậu không bị bệnh sao lại đánh bạn trai chị là sao?”

Trương Trì càng không biết trả lời như thế nào, hồi lâu mới tung ra một câu: “Là anh ta đánh em trước.”

“Anh ấy đánh em thì em có thể đánh anh ấy? Em đã hỏi ý kiến chị chưa hả?” Một khi ép phụ nữ phải tức giận, cái gì mà đạo lý, cái gì mà logic, ở trước mặt cô cũng chỉ là phù du hết, tóm lại cậu đánh bạn trai của chị thì chính là cậu sai.

Trương Trì bị hỏi đến im lặng không nói gì được, nếu như quả đấm đó đúng lúc, mà là phụ nữ... Anh thật không còn cách nào.

“Phải, em bị bệnh được chưa?” Anh đột nhiên cảm giác mình thật là có bệnh, mới có thể coi trọng người phụ nữ không biết nói đạo lý thế này.

“Cậu chính là có bệnh!” Diệp Sơ không hề dao động chút nào.

Trương Trì thiếu chút nữa nôn ra máu: “Đúng đúng đúng, em có bệnh! Em đi, có thể chứ?” Anh nói xong, nổi giận dưng dưng đi ngay.

Đáng thương cho vị nam tiểu tam này, còn chưa có leo lên ghi chép sân khấu thì đã bị Diệp Sơ hiểm khi nổi giận đá lên một vũ trụ nhỏ biến mất khỏi kết cục.

Trương Trì vừa đi, Diệp Sơ thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại muốn đi tìm Vệ Bắc, nhưng liếc nhìn thấy thầy giáo đang chết lặng người đứng ở cửa.

Thầy giáo nâng nâng kính mắt, trấn tĩnh hỏi: “Bạn học à, em có cần xin nghỉ để giải quyết vấn đề riêng tư trước hay không?”

Diệp sơ cảm thấy có ý không tốt, vừa muốn nói không cần, Vệ Bắc đã đi tới, nói: “Cám ơn giáo sư.”

“Không dám không dám, cứ thoải mái.” Thầy giáo nói xong lại cầm sách đi vào giảng bài.

“Lần đầu tiên em phát hiện ra, ông ấy rất đáng yêu.” Một lúc lâu sau, Diệp Sơ yếu ớt nói.

“Anh cũng thấy thế.” Vệ Bắc cúi đầu nhìn về phía bên người Diệp Sơ, “Nhưng mà bây giờ không phải là thời gian để thảo luận vấn đề này nhỉ? Chúng ta hay là giải quyết vấn đề cá nhân trước.”

Đúng, Diệp Sơ mới bừng tỉnh, chẳng qua vấn đề riêng này hình như hơi phức tạp nhỉ.

“Cái gì? Anh bỏ học tới đây?” Diệp Sơ ngồi trong nhà ăn trường học, kinh ngạc nhìn Vệ Bắc.

“Nói thôi!” Vệ Bắc cái bánh bao đã nguội lạnh, “Em cũng không phải không biết trường học của bọn anh biến thái thế nào đâu, xin nghỉ đều phải xin ba bốn thủ tục, đến lúc xét duyệt xuống thì không biết đến năm nào tháng nào nữa?”

“Nhưng anh cũng không thể bỏ học được!” Diệp Sơ nóng nảy, “Nghe nói trường cảnh sát xử phạt rất nặng, nhờ đâu ghi phạt thì làm sao bây giờ? Sẽ ảnh hưởng đến anh tốt nghiệp!”

“Anh đâu quản được nhiều chuyện như vậy chứ?” Về mặt Vệ Bắc đứng đưng, “Hơn nữa, em cho là anh muốn trốn học hả? Còn không phải vì em đi ngoại tình sau lưng anh à?”

“Đi ngoại tình” ba chữ này trong lúc anh vừa ăn sáng vừa nhẹ nói ra, lại thiếu chút nữa khiến Diệp Sơ đem sữa tươi vừa mới uống xong phun ra ngoài.

“Anh nói cái gì hả?”

“Mẹ nó chứ, em ít giả ngu đi, người thanh niên vừa rồi là ai hả? Làm gì mà sờ mặt em thế?” Vệ Bắc nói xong mấy lời cuối cùng này cũng không thoải mái, hai đầu lông mày nhú chặt hơn.

Diệp Sơ thấy anh hình như hiểu lầm cái gì đó, vội vàng đem nguyên vẹn sự tình giải thích một lần, đến lúc giải thích xong, cô lại cảm thấy có cái gì đó không ổn: “Không đúng, cho dù là vì anh ta sao anh lại biết đường đến?”

“Anh để máy nghe trộm trên người em chứ sao.”

Diệp Sơ: “...”

Thấy Diệp Sơ không có ý kiến gì, lúc này Vệ Bắc mới ăn xong cái bánh bao cuối cùng, chậm rãi nói: “Là anh ta nghe điện thoại thay em, nói em nằm ở bệnh viện, anh liền chạy tới đây.”

Lần này Diệp Sơ càng giật mình: “Tối hôm qua em ở bệnh viện, không phải là tối hôm qua anh nghe xong điện thoại thì chạy tới đây ngay chứ?”

“Anh lo lắng cho em không được à?” Vệ Bắc hỏi ngược lại.

Diệp Sơ không nói được câu nào, cuối cùng cô cũng hiểu vì sao tên này lại nói vấn đề đầu tiên là ăn sáng trước đã, bởi vì tên này đi suốt đêm để về, ngay cả nước cũng không kịp uống một ngụm.

Trên đời này tại sao có thể có người ngu ngốc như anh vậy chứ?

Diệp Sơ dở khóc dở cười, thế nhưng ngay sau đó, trong lòng lại có phần cảm động.

Có lẽ trên đời này chỉ có người đàn ông là anh sẽ vì một câu nói của cô mà hạ nắm đấm xuống, sẽ vì một cú điện thoại mà suốt đêm đi một chặng đường dài, phải ngồi ở trong phòng ăn này ăn chiếc bánh bao lạnh rồi còn nhẹ nói một câu: “Anh lo lắng cho em không được à?”

Người đàn ông này có thể không hoàn mỹ cũng quá nông nổi nhưng đối với cô mà nói, như vậy thực sự là đủ rồi.

Diệp Sơ gạt đầu: “Được, tất nhiên là được!”

Bộ dáng nghiêm túc của cô làm cho Vệ Bắc tức cười, muốn nói cái gì lại cảm thấy nhiều lời cũng không có ý nghĩa liền đưa tay xoa xoa tóc của cô: “Em biết là được rồi.”

Lần này gặp nhau này tính từ hồi hai người họ xa nhau cho tới nay là lần gặp ngoài ý muốn.

Đêm hôm đó hai người tìm nhà nghỉ ở bên ngoài cùng nhau, đối với Vệ Bắc mà nói đương nhiên là một cơ hội tốt để làm chuyện xấu, tiếc là anh chưa làm trọn được cái gì vì cả đêm Diệp Sơ đều cầm đầu vào bàn giúp anh viết bản kiểm điểm.

Ba nghìn chữ kiểm điểm phải có nội dung rõ ràng, ngắn gọn thẳng thắn còn phải thêm tình thêm lý vào, với vấn đề viết văn luôn kém cỏi của Vệ Bắc mà nói, thật sự là quá khó khăn.

Vệ Bắc nghĩ, thật ra thì mình cũng không tính là quá thảm, ít nhất bản kiểm điểm là do bà xã viết so với Đại Quân phải tự mình viết mấy nghìn chữ, diễn đạt không lưu loát trong bản kiểm điểm kia còn tốt đẹp hơn gấp bao nhiêu lần ấy chứ, về đọc trong đại đội coi như là diễn thuyết thôi.

Sự thật sau này chứng minh, Diệp Sơ giúp Vệ Bắc viết bản kiểm điểm này đúng là bản kiểm điểm hoa mỹ văn chương nhất từ khi thành lập trường cảnh sát tới nay, thế cho nên sĩ quan huấn luyện bọn họ còn đem nó làm trái kỉ luật đại đội đem dán trên tủ kính ở hành lang hơn nửa năm, dẫn tới mấy người về sau đều dẫn tới copy cái bản mẫu này.

Đương nhiên những thứ này để sau hãy nói.

Ngày hôm sau Vệ Bắc cầm bản kiểm điểm ba nghìn chữ Diệp Sơ giúp anh đến sân bay.

Diệp Sơ trốn học đi đến sân bay tiễn anh.

Cảnh tượng chia tay giống hệt những lần trước, trong đám người lưu luyến tiễn biệt, Vệ Bắc thành linh quay lại ôm lấy Diệp Sơ, ghé vào lỗ tai cô nói khẽ: “Anh thật sự hi vọng, có một ngày anh trở về, chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau nữa.”

Vì câu nói kia, trong nháy mắt trái tim Diệp Sơ cảm động.

Tuy rằng cô không nói ra nhưng hơn hai năm qua, mỗi một lần bọn họ gặp nhau ngắn ngủi cũng có nghĩa là sau đó sẽ xa nhau khá lâu, xa cách kỳ thực không phải không sợ, đáng sợ chính là lặp đi lặp lại, không bao giờ kết thúc.

Nếu như thời gian có thể qua nhanh một chút thật là tốt biết bao.

Khi máy bay bay qua bầu trời xanh thẳm trên đỉnh đầu, lần đầu tiên suy nghĩ trong lòng Diệp Sơ mãnh liệt như vậy.

Thật ra thì làm cho thời gian trôi qua nhanh cũng không khó.

Đặc biệt đối với sinh viên đại học mà nói, năm nhất năm hai đại học cảm giác còn có nhiều thời gian để phung phí, nhưng đến năm thứ ba đại học, tất cả đều trở nên khác nhau.

Ở dưới một nhóm đàn em khóa dưới tinh thần phấn chấn bông bột, tham gia vào xã đoàn, vào hội sinh viên, lặp lại đường lối của người đã đi trước.

Phía trên có một nhóm anh chị khóa trên, thi nghiên cứu, xuất ngoại, tìm việc làm... Dường như mãi mãi không nhìn thấy bóng dáng của bọn họ ở trong trường học.

Mà cô lại kẹt ở giữa, nhiệt tình tràn đầy trước đây sớm đã bị vơi đi phân nửa, đầu ra tương lai lại giống như xa vời, mỗi ngày ngoại trừ đi học tan học, ngay cả khi ngủ ăn cơm cứ ngày ngốc như vậy, thời gian qua quá nhanh.

Sinh hoạt năm thứ ba đại học của Diệp Sơ, đang ở cái kiểu không mục tiêu đã trôi đi nhiều, chẳng mấy chốc đến cuối năm.

Các loại hoạt động cuối năm của trường học nhiều vô kể, Diệp Sơ rảnh rỗi đến buồn chán. bị Khương Tử kéo đi đăng kí tham gia thi tranh luận khoa học.

Nào biết đâu tình cờ, bài luận văn nghiên cứu đất liền và sông băng được giáo sư trong khoa yêu thích, để cô về nhà nghỉ đông tiếp tục nghiên cứu sâu vào vấn đề khó cần giải quyết này, tranh thủ học kỳ sau có thể tiến cử tham gia thi tranh luận khoa học của các sinh viên trên toàn quốc.

Giáo sư cũng nói như vậy rồi, Diệp sơ buộc lòng phải nghỉ trước, đi thư viện mượn một đồng sách lớn, chuẩn bị về nhà hăng hái chiến đấu. Nào biết khi cô kéo một túi hành lý đầy tài liệu chuẩn bị về nhà lại phát hiện người đến đón mình không phải là cha mẹ mà là Vệ Bắc.

“Sao lại là anh đến?” Diệp Sơ hơi kinh ngạc, “Mẹ em đâu?”

“Mẹ em...” Vệ Bắc cố tình nói một nửa rồi dừng một chút, sửa lại lời nói: “Mẹ có chút việc, để anh đến đón em.”

Câu mẹ này của anh vẫn chưa lưu loát lắm, Diệp Sơ xấu hổ, trong lòng không khỏi sinh ra mấy phần cảnh giác, tên này sẽ không nghĩ ra trò gì đùa giỡn chứ?

Thấy vẻ mặt Diệp Sơ thận trọng, Vệ Bắc cười trộm trong lòng, nhưng trên mặt giả bộ làm ra bộ sốt ruột nói: “Tóm lại là em có đi không hả? Còn sợ anh ăn thịt em?”

Diệp Sơ nghiêm túc gật đầu.

Vệ Bắc giận: “Nếu có thể ăn thịt em, anh sớm đã ăn rồi, còn chờ cho đến bây giờ?”

Diệp Sơ nghĩ, thấy lời của anh cũng không phải không có lý lẽ liền theo anh lên xe.

Về đến nhà, Diệp Sơ mới hiểu được “Mẹ anh có chút việc” Trong miệng Vệ Bắc nói là có ý gì: Cha mẹ cô lại đang mở bàn mạt chược trong nhà! Chơi mạt chược còn chưa tính, khiến người ta khiếp sợ là đánh bài lúc này lại là cha mẹ Vệ Bắc, bốn vị phụ huynh vây quanh một cái bàn, đánh đến quên trời đất.

Trong tình cảnh này Diệp Sơ .

Lưu Mỹ Lệ đang vội chơi mạt chược, nào có thời gian để ý đến con gái, phát phát tay giục: “Mau đem đồ đạc cất vào trong phòng đi, lát nữa chúng ta cùng ra ngoài ăn cơm.”

Cái gì chứ? Còn muốn cùng đi ra ngoài ăn cơm!

Diệp Sơ cảm thấy cái thế giới này đang điên loạn, vừa định nói gì, đã bị Vệ Bắc cầm hành lý đi theo phía sau cô, vừa túm vừa kéo cô vào phòng.

“Này, anh đừng kéo em nữa, em còn chưa nói chuyện với mẹ em xong.”

“Có lời gì để lát nữa ăn cơm nói không được à? Em xem cha mẹ anh đều đang vui vẻ ở đây, em cũng đừng đi làm phiền nữa.”

Sao có thể gọi là làm phiền chứ? Diệp Sơ vừa định cãi lại, bỗng nhiên Vệ Bắc ôm lấy eo cô từ phía sau.

“Mỗi tuần mẹ đều gặp em, còn nói nhiều như vậy, chúng ta đều một học kỳ không gặp mặt, làm sao không nói gì với anh hả? ừ?” Giọng nói này mang theo sức hút, vang lên bên ở tai, câu cuối khẽ luyến lên, ngay cả lòng người cũng gọi lên.

Mặt của Diệp Sơ lập tức đỏ bừng.

“Anh nói cái gì đó? Không phải dọc đường chúng ta đã nói chuyện rồi sao?” Giọng nói của cô nhẹ nhàng, nghe ra có vẻ sợ sai.

Cô không nói lời này thì thôi, vừa nói Vệ Bắc ngược lại tức giận: “Em còn không biết xấu hổ mà nói, dọc đường đi anh cũng không kịp nói với em mấy câu, con mẹ nó, thế mà em lại ngủ gật mất!”

Diệp Sơ thề lưỡi, chịu thua nói: “Thế à? Sao em không nhớ nhỉ?”

“Từ nhỏ đến lớn trí nhớ em đều kém như vậy, xem ra anh cần phải làm cho em tỉnh lại.” Vệ Bắc nói xong liền ôm cô đến trên bàn học, bắt đầu hôn.

Diệp Sơ còn chưa chuẩn bị xong, người đã bị bẻ lên trên cao, lưng dán lên cửa sổ, môi Vệ Bắc ép lên, cạy mở hàm răng của cô , đầu lưỡi thuần thục len lỏi tiến vào trong.

Cách một học kỳ dài đằng đẳng mới được hôn nhau nên nụ hôn vô cùng mạnh mẽ, dường như muốn đem khoảng thời gian chưa được hôn này tất cả bù đắp lại.

Diệp Sơ bị hôn đến hụt hơi, cơ thể mềm mại dán sát lên cửa sổ, tay yếu ớt đẩy Vệ Bắc: “Đừng như vậy. cha mẹ... Đừng... Đều ở bên ngoài...” Câu nói này đứt quãng, một lát lại bị anh hôn đến không nói lên lời, đồ đạc trên bàn đều bị màn hôn môn kịch liệt này xô xuống.

“Tiếng gì vậy?” Lưu Mỹ Lệ trong đồng bài bừng tỉnh, cuối cùng mới nhớ lại mình còn có một cô con gái, muốn đứng lên đi xem.

Tần Dao cười híp mắt kéo bà lại: “Có thể có chuyện gì chứ? Không phải đang thu dọn đồ đạc à? Mau lấy bài đi, đến lượt bà kia.”

“Đúng rồi.” Lưu Mỹ Lệ ngồi xuống, lấy một con, “Ồ, ừ này!”

“Mỹ Lệ, tay bà thật đỏ nha!” Tần Dao cười ha ha khen.

“Đâu có đâu có.” Lưu Mỹ Lệ cười đến mức như hoa, lại đem chuyện của con gái vút lên chín tầng mây.

Diệp Sơ ngồi ở trên bàn học, rất lâu mới thở hắt hắt, buồn bực nhìn về mặt đặc ý của Vệ Bắc: “Tóm lại mẹ anh dùng ma pháp gì khiến cho mẹ em nghe lời như vậy?”

Vệ Bắc ôm lấy cô, lại hôn một cái: “Mẹ anh nói, cái này gọi là gián tiếp cứu nước.”

Khóe miệng Diệp Sơ giật một cái: “Mẹ anh thật có văn hóa.”

“Thừa lời, không thể thì sao dạy được anh chứ?”

Diệp Sơ: “...”

55. Chương 55

Lưu manh không đáng sợ, chỉ sợ lưu manh có văn hoá

Vệ Bắc là kiểu lưu manh như vậy, từ trước đến giờ, trước mặt Diệp Sơ luôn cố gắng giữ thể diện, hôm nay có mẹ của anh ở sau lưng làm quân sư, nên đã trắng trợn vùng lên

Cả kì nghỉ đông, anh nghiêm nhiên trở thành khách quen của nhà Diệp Sơ, không chút kiêng dè cứ thể đi thẳng vào phòng Diệp Sơ.

Diệp Sơ rất buồn bực, lúc người nhà không chấp nhận Vệ Bắc cô rất phiền lòng, giờ người nhà đã đồng ý quan hệ của hai người, cô lại càng phiền lòng.

Khó khăn lắm mới được yên ổn, ở trong phòng đọc tư liệu nghiên cứu, thì tên Vệ Bắc kia lại im ỉm tiến vào, ôm chặt lấy cô, nói gì cũng không chịu bỏ tay ra.

Diệp Sơ ngại mấy người ở phía ngoài, không dám nói to, nên đành nhỏ giọng khuyên anh buông tay ra

Dụ dỗ mãi tên nhóc kia mới miễn cưỡng bỏ cô ra, sau khi buông tay ra khỏi hông, người nọ lại đè cô ra hôn

Đã hôn thì thôi, tay lại không đành lòng, sờ loạn trên người cô.

Cũng may, mẹ cô ở ngoài gọi hai người ra ăn cơm, lúc này Vệ Bắc cầm thú mới chịu ngừng lại, tay ngừng, miệng cũng ngừng, ở đó bất mãn nói thầm: “Không ăn một bữa cũng chẳng chết”

Diệp Sơ cầm sách đập vào người anh một cái, nghe thấy tiếng vang chắc nịch, cô nghĩ thầm, bộ dạng cường tráng như này, muốn đối cũng khó

Kể từ khi Tần Dao cũng ông xã đến nhà bọn họ đánh mấy ván mặt chược, thái độ của Lưu Mỹ Lệ đối với Vệ Bắc cũng thay đổi hẳn, điểm này có thể nhìn thấy rõ ở bàn thức ăn.

Cá chẻm hấp, thịt kho tàu, thịt viên nấu bắp cải, khoai tím xào thịt băm... Mỗi món ăn đều để trước mặt anh

Vệ Bắc cũng không khách khí, có cái gì ăn cái đó, tiêu diệt sạch sẽ

Người nấu ăn thích nhất là món ăn của mình được ăn sạch, Lưu Mỹ Lệ cũng không ngoại lệ, nhìn món ăn hợp khẩu vị mọi người, cũng cười nhiều hơn, nói cũng nhiều hơn

“Diệp Tư, còn cũng ăn nhiều chút, Tiểu Bắc khẩu vị thật tốt a” Lưu Mỹ Lệ nói xong, gấp một miếng thịt vào bát con gái

Diệp Sơ nghĩ, bởi vì tên đó, nên khẩu vị của con mới không tốt, không hiểu tại sao, cô cứ có cảm giác, tên kia miệng đang ăn cơm, nhưng trong lòng cũng đang tính toán ăn mình,

Loại cảm giác bị người khác khống chế, thật đúng là khó chịu

“Tiểu Bắc, cháu chuẩn bị đi thực tập sao?” Diệp Kiến Quốc vốn không lên tiếng, bỗng nhiên hỏi

“Còn một học kì nữa ạ” Vệ Bắc thành thật trả lời.

“Vậy cũng không còn lâu nữa, tự mình tìm chỗ thực tập sao?”

“Việc này trong trường sẽ sắp xếp ạ, sẽ có thư giới thiệu và lí lịch gửi về bộ công an ở địa phương ạ”

“Ồ quê sao?” Diệp Sơ khó khăn nuốt miếng thịt trong miệng, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Vệ Bắc: “Anh về đây thực tập?”

Vệ Bắc liếc nhìn Diệp Sơ, nói: “thế nào, em muốn anh đi thực tập ở xa sao?”

Diệp Sơ dĩ nhiên không có ý đó, anh có thể về đây thực tập, đối với sự xa cách của bọn họ mà nói, đó là một chuyện không thể tốt hơn

Chỉ là, không nghĩ tới đã nhanh như thế, anh đã đi thực tập rồi còn mình thì sao?

Diệp Sơ nhớ tới mấy anh chị khoá trước, người nghiên cứu, người tìm việc làm, người có điều kiện hơn thì đều ra nước ngoài

Không biết giờ này sang năm, cô sẽ làm gì đây?

Diệp Sơ nghĩ thế mà không khỏi thấy mờ mịt

Kì nghỉ đông qua đi rất nhanh

Vệ Bắc trở lại trường học, Diệp Sơ cũng đi học, hai người lại xa nhau, thời gian lại trôi qua vùn vụt, chớp mắt đã đến ngày mừng một tháng năm

Ngày mừng một tháng năm nhà trường cho nghỉ ba ngày, Vệ Bắc không quay lại, Diệp Sơ cũng không có ý định về nhà, muốn ở lại phòng, ngủ ba ngày tiện thể thư giãn một chút

Vốn tưởng trong phòng kí túc xá ba ngày này chỉ có một mình cô, kết cục là được một ngày đầu, Diệp Sơ liền thấy Tưởng Phương Phi kéo hành lí quay lại.

Bình thường Diệp Sơ không nói nhiều với cô, nhưng lần này cảm thấy có chút kì lạ, chỉ hỏi cô ta có chuyện gì vậy

“Ai, đừng nói nữa, đợi một ngày một đêm dĩ nhiên là xe có trục trặc, không đi được” Tưởng Phương Phi tức tối trả lời, vút hành lí trong tay vào chỗ của mình

Cứ lẩn lộn bên ngoài một ngày một đêm cuối cùng không về được nhà, quả thực cũng không dễ chịu.

Diệp Sơ an ủi cô ta vài câu cho phải phép, rồi không nói gì thêm, quay đi lên mạng.

Tưởng Phương Phi cất xong hành lí, cũng đi tắm rửa rồi lên giường ngủ, chẳng nói câu nào.

Hai người nước sông không phạm nước giếng chung sống hai ngày, đến tối ngày nghỉ thứ hai thì trong phòng bị mất điện

Lúc đó Diệp Sơ đang tắm, bỗng nhiên đèn tắt phụt, lại càng hoảng sợ, cô vội vã lau khô người rồi để nguyên tóc ướt đi ra.

Trong phòng tối đen như mực, Tưởng Phương Phi ngồi nghịch điện thoại di động

Diệp Sơ kéo cái ghế ngồi xuống, trên đầu vẫn còn ướt, không có mấy sấy, đành ngồi gần người trên ghế chờ cho tóc khô tự nhiên

Trong phòng nhất thời im ắng, chỉ nghe thấy tiếng bàn phím điện thoại di động của Tưởng Phương Phi.

Không biết đã trải qua bao lâu, bỗng nhiên Tưởng Phương Phi hỏi một câu: “Thật ra cậu vẫn rất ghét tớ sao?”

Một câu nói khiến Diệp Sơ đang buồn ngủ liền bừng tỉnh, cô vụng về lên tiếng. Chờ đến khi đã nghe rõ lại, cô mới nhận thấy những lời cô ấy vừa nói đều đúng, nhất thời có chút xấu hổ

Đối mặt với biểu hiện của Diệp Sơ, Tưởng Phương Phi không hề tức giận mà cười cười tự giễu: “Tớ biết cậu vẫn còn để ý đến việc đó mà”

“Cái gì cơ?” Diệp Sơ lại không phản ứng kịp

“Đừng có giả bộ, cậu biết thừa việc tớ nói đến” Tưởng Phương Phi cắt lời cô: “Sự việc kia, đúng là tớ không tốt, là tớ đã quên đóng cửa, khiến kẻ trộm lẻn vào, không hề có liên quan đến cậu”

Lúc này Diệp Sơ cũng đã theo kịp tốc độ của cô ta, liền thốt lên: “Thế nhưng những lời khi đó cậu lại không nói như vậy”

“Cậu quả nhiên đã sớm biết...” sắc mặt Tưởng Phương Phi liền thay đổi, chậm rãi nói: “Thật ra so với cậu, thì tôi thấy chán ghét bản thân mình hơn, năm trung học, đối với tôi mà nói, nhà nghèo, thành tích học tập tốt, tôi đã cố gắng để có thể thi đỗ trong khi những người khác thì thi trượt. Nhưng cho đến khi lên tới Đại Học, nơi này có rất nhiều người ưu tú, dù tôi có cố gắng thế nào cũng không thể sánh bằng người ta. Sau đó tôi tự an ủi mình, không sao, chỉ cần tôi không nói, sẽ không ai biết nhà tôi nghèo. Tôi chưa bao giờ xin vay vốn đi học, chưa bao giờ đi làm thêm, vì tiết kiệm tiền mua điện thoại di động, tôi phải giả vờ giảm cân để nhận cơm..

Đến khi tiền quỹ lớp bị trộm, tôi cảm thấy mình sắp chết rồi. Diệp Sơ, cậu là người tốt, nhưng ngoại trừ lừa cậu, tôi thật sự không biết kiếm đâu ra tiền”

Tưởng Phương Phi nói đến đó, Diệp Sơ đã thấy bối rối

Mỗi người đều có một bí mật không muốn để người khác biết, thế nhưng cô lại không nghĩ tới việc này đối với cô bạn đáng ghét cùng phòng, chuyện xưa của hai người, hoá ra là như vậy.

“Kỳ thực ngày hôm qua tớ không trở về nhà là bởi vì trong nhà gọi điện thúc giục tớ đi vay vốn đi học, tớ đã đem trả lại vé xe, rồi bỗng nhiên cảm giác được ba năm nay, trừ tôn nghiêm của bản thân, tớ chẳng còn lại gì. Người trong nhà không hiểu, bạn bè và thầy cô giáo không ai nói lời thật lòng. Ngay cả cậu, Diệp Sơ, cậu từng coi tớ là bạn tốt, tớ lại tự tay chôn vùi tình bạn của chúng ta, tớ thật sự xin lỗi”

Tưởng Phương Phi nói xong, cố nặn nụ cười, rồi đứng lên đi ra ngoài

Nghe cô ấy nói, Diệp Sơ bị xúc động, rất lâu sau mới bình tâm lại, sợ cô ấy ra ngoài làm chuyện điên rồ, cũng chưa kịp thay quần áo vội vàng đuổi theo.

Cô chưa đi xa, một người đứng ở ngã rẽ trên cầu thành đưa mắt nhìn bầu trời đêm qua cửa sổ, nhận ra có người đi tới, Tưởng Phương Phi quay đầu, nhìn Diệp Sơ cười nhạt: “Sao? Cậu sợ tớ đi tự sát sao? Yên tâm đi, tớ yếu đuối như cậu nghĩ sao?”

Diệp Sơ không trả lời, chỉ nhẹ giọng nói: “Những lời cậu vừa nói...”

“Nhưng lời này, cậu cứ coi như là nằm mơ đi, tớ đã kiên trì được ba năm, cũng không định thay đổi gì, chẳng qua là cảm thấy có lỗi với cậu mà thôi”

Cô ấy đã nói đến như vậy, Diệp Sơ cũng không tiện nói thêm gì nữa, song, trong lòng cô bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện

Con người sống trên đời, rốt cuộc là vì điều gì?

“Vì em”

Diệp Sơ gọi điện thoại, hỏi Vệ Bắc vấn đề này, Vệ Bắc đã trả lời cô hai chữ

“Em hỏi thật, anh đừng có nói đùa”

“Sao lại nói đùa được? Anh vì em mới cố học Đại Học, em còn không nhớ những lời khi đó sao?”

Diệp Sơ im lặng: “Sao anh không nói luôn anh sinh ra là vì em đi?”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu, anh lại thốt ra một câu: “Cũng có thể”

Diệp Sơ: “...”

“Em đừng có đoán mò, khi sống trước đây, anh không biết mình sống vì điều gì, chỉ sống và sống rồi mới tìm được mục tiêu, em chính là mục tiêu của cuộc đời anh, bản thiếu gia đây ánh mắt không tẻ chứ?”

Diệp Sơ bị lời của anh làm cho tức cười, cúp điện thoại, trong lòng lại có chút run rẩy

Một nửa là vì những câu nói của Vệ Bắc làm cho cảm động
Một nửa là vì cảm thấy có chút mơ hồ
Tuông Phương Phi nói, cô ấy sống vì tôn nghiêm bản thân
Vệ Bắc nói, anh sống vì cô
Còn cô thì sao? Cô gắng sức thi lên đại học, là vì điều gì?

56. Chương 56

Khi tiếng ve râm ran, mùa hè đã đến

Ở dưới lầu kí túc xá có dán một thông báo to đùng, quy định trước tháng bảy, tất cả học sinh năm thứ tư Đại Học phải dọn sạch sẽ phòng ngủ, không được để lại bất cứ thứ gì

Diệp Sơ đứng ở trên ban công, nhìn dưới lầu mọi người đang lúi lét hành lí, lưu luyến chia tay các trưởng bối, không khỏi nghĩ đến, một năm sau cô cũng sẽ như bọn họ, mang theo sự lưu luyến khôn cùng bước tiếp hành trình tương lai

Thời gian ngắn ngủi khiến cho người ta không kịp cảm thụ sự li biệt bi thương, chỉ có tiếng ve kêu trong gió, năm này qua năm khác, mãi mãi không dứt.

Đang lúc Diệp Sơ đang bị cảnh chia ly này làm cho xúc động, điện thoại trong phòng bỗng vang lên

Điện thoại của chủ nhiệm khoa gọi tới, nói là bài nghiên cứu luận văn về đề tài sông băng trên đất liền của cô đã đạt giải thưởng trong hội thi Luận Văn Toàn Quốc, bảo cô nhanh chóng lên nhận chứng nhận và tiền thưởng

Bài luận văn này cô nộp từ hồi đầu năm thứ nhất, chính Diệp Sơ cũng đã quên rồi, không nghĩ đến lần này lại được giải thưởng lại còn là giải nhất, điều này khiến Diệp Sơ có chút kinh ngạc. Càng làm cho cô ngạc nhiên hơn đó là kèm theo chứng nhận còn có ba nghìn đồng tiền thưởng.

“Quay về chiêu đãi bạn bè thôi?” Chủ nhiệm khoa cười trêu chọc

Diệp Sơ không nói gì, nhưng trong lòng thì tính toán xem nên làm gì với ba nghìn đồng này

Cô cũng không có ý định mời bạn bè, cũng không định giữ lại, cô định mua điện thoại cho Vệ Bắc

Điện thoại của Vệ Bắc bị mất, chuyện này là của tháng trước

Tháng trước, trường học của Vệ Bắc không hiểu vì sao bỗng nhiên cho bọn họ nghỉ mấy ngày liền, anh dĩ nhiên là không chịu ở yên trong trường, liền mua vé tàu đến gặp Diệp Sơ

Hai người cách xa nhau như thế, đi lại đâu phải chuyện đùa, cho nên khi nhận được điện thoại của Vệ Bắc, Diệp Sơ còn tưởng anh đang đùa mình, Thế nhưng rất nhanh cô đã phát hiện mình đã đánh giá quá thấp khả năng hành động của Vệ Bắc, tên nhóc kia nói muốn tới, cho dù là trời long núi lở cũng không ngăn được anh, huống chi có mười mấy giờ đi xe?

Nhưng vấn đề là, muốn đến thì cũng phải thông báo trước một tiếng. Sáng sớm, Diệp Sơ đang nằm trong chăn bỗng nhận được một cuộc gọi, mơ mơ màng màng nhận điện, không nghĩ là Vệ Bắc gọi tới, lại còn nói anh bị móc túi ở ga, ví tiền và điện thoại đều mất, giờ đang bị giữ lại ga, chờ cô đến mua vé bổ sung.

Nhận được điện thoại, Diệp Sơ dở khóc dở cười. Khóc chính là mình phải rời giường đi đón anh, cười chính là có kẻ lại dám trộm của Vệ Bắc, không hiểu thần thánh phương nào mà có bản lĩnh như vậy.

Mặc kệ tên trộm có bản lĩnh như nào mới dám trộm của Vệ Bắc, nói chung cuối cùng cô vẫn phải chạy tới nhà ga, thấy vẻ mặt buồn bực của Vệ Bắc, liền đưa tiền để mua bù vé cho anh.

Do hành trình của Vệ Bắc khá vội vã, nên không báo cho người nhà, thế nên việc anh bị mất ví tiền cũng không có ý định nói với người nhà, nhưng điện thoại di động thì không thể thiếu, hai người tính toán hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định mua điện thoại trước

Diệp Sơ vội vã ra ngoài, chỉ mang theo mấy trăm đồng, trả tiền vé bổ sung cho Vệ Bắc thì chẳng còn mấy. Có người muốn hỏi có chút tiền đó thì mua điện thoại di động gì hả?

Đáp án chính là: Hàng nhái! Nói rõ hơn một chút nó chắc chắn là hàng nhái chiến đấu bởi vì nó có chín cái loa luôn.

Có người nói, Vệ Bắc cầm chiếc điện thoại mới mua quay về trường học thì ngay buổi tối hôm sau liền có trục trặc, đột nhiên tiếng chuông điện thoại bài “Giao dịch tình yêu” vang lên rất to, khiến cả phòng đang ngủ đều bật dậy. Vệ Bắc vội vàng tắt cuộc gọi, nào biết vừa tắt cuộc gọi, nhạc chuông liền biến thành tiếng còi báo động, mà điểm chết người lại là còi báo cháy.

Lúc chín cái loa đều phát ra tiếng còi báo cháy, khỏi phải nói có bao nhiêu là suy sụp, theo như Vệ Bắc nói thì là: “Diệp Siêu Nặng, đời này anh chưa bao giờ thấy mất mặt như thế”

Diệp Sơ lại nói cho anh biết, kì thực rất nhiều rất nhiều năm trước, anh cưỡi trường đứng ở trước cửa nhà cô mới là mất mặt nhất.

Có chuyện như vậy, thảo nào Diệp Sơ vừa nhận được tiền thưởng thì liền nghĩ ngay đến mua cho Vệ Bắc chiếc điện thoại di động

Có ý tưởng, đương nhiên phải hành động ngay, đáng tiếc, Diệp Sơ đối với cái gọi là công nghệ cao gì đó lại vô cùng miễn cảm, xem và đánh giá nửa ngày trời cũng không biết làm sao, không thể làm gì khác đành cầu cứu sinh viên khoa công nghệ thông tin Trương Tiểu Giai

“Cậu định đổi điện thoại di động?” Trương Tiểu Giai hỏi.

Diệp Sơ lắc đầu: “Không, tặng người khác”

Tặng người nào mà phải mua điện thoại những ba nghìn đồng ? Trương Tiểu Giai đoán ra được đối tượng. Diệp Sơ muốn tặng quà rồi hỏi: “Tặng cho bạn trai cậu?”

“Ừ” Diệp Sơ gật đầu.

“Có nói với cậu ta không?”

“Không”

“Không ngờ cái đồ đầu gối như cậu cũng giả bộ thần bí?”

Giả bộ thần bí? Diệp Sơ rồi lại , thật ra là cô quên không nói với Vệ Bắc thôi

Trương Tiểu Giai không hổ là người am hiểu công nghệ, rất nhanh đã chọn được cho Diệp Sơ một chiếc điện thoại di động, chờ đến khi máy về đến tay thì cũng đã đến dịp nghỉ hè

Diệp Sơ nghĩ chưa được bao lâu, Vệ Bắc cũng nghỉ, hai người khó có dịp cùng ở nhà, Vệ Đông Hải muốn mời cả nhà Diệp Sơ ra ngoài ăn.

Diệp Sơ tưởng chỉ là một bữa ăn thông thường thôi, không hề nghĩ gì liền đồng ý, chờ đến khi nhìn thấy Vệ Bắc mới phát hiện có gì đó không đúng

Tên kia lại mặc bộ đồ tây trang màu đen!

Diệp Sơ bị dọa cho sợ hãi rồi, cô đã nhìn thấy Vệ Bắc mặc trường sam, mặc đồng phục, thậm chí là không mặc gì, nhưng nhìn thấy anh mặc âu phục thì đây đúng là lần đầu tiên, tuy rằng bộ tây trang mặc trên người anh vừa vặn y như người mẫu trong cửa hàng, nhưng vẫn khiến Diệp Sơ có chút không tự nhiên.

Rốt cuộc Vệ Bắc không chịu nổi Diệp Sơ cứ nhìn anh chăm chăm hỏi: “Trên mặt anh có gì sao?”

Diệp Sơ lắc đầu

“Anh rất đẹp trai phải không?”

Diệp Sơ vẫn lắc đầu

“Cái gì?” Vệ Bắc liền đen mặt

Diệp Sơ liền gật đầu, nhưng nghĩ một lúc lại lắc đầu

Vệ Bắc rút cuộc cũng giận: “Diệp Siêu Nặng, em ăn nhầm thuốc lắc à?”

Diệp Sơ lúc này mới lên tiếng hỏi: “Anh mặc như này làm gì thế?”

“Em nói bộ tây trang này?”

“Chưa từng nhìn thấy anh mặc qua”

“Không thích mặc thôi, cũng không phải là không mặc, em hỏi hộp cái gì?” Vệ Bắc cười xấu xa

Diệp Sơ thầm nghĩ, anh mặc hay không mặc, chẳng liên quan gì đến việc em hỏi hộp

Sự thật chứng minh, Diệp Sơ nên lo lắng

Bởi vì đến nhà hàng, Diệp Sơ mới phát hiện lời nói: “Tuỳ tiện thôi” là có ý gì. Vệ Đông Hải đang ở trong phòng sắp xếp bàn ăn, ông bà người thân nhà họ Vệ đều được mời đến, chưa nói đến Thất Đại Cô Bát Đại Di* nữa.

*Thất đại cô bát đại di : ý chỉ bà cô bà dì, cũng có nghĩa chỉ đông đảo họ hàng gần xa

Nói đúng ra, đây chính là bữa cơm gia đình

Nói chính xác hơn thì thật giống như tiệc đính hôn

Nói ngắn lại : Diệp Sơ bị bao vây

Bao vây hỏi han thì thôi, nhưng hết lần này đến lần khác mọi người tới chúc rượu, mặc dù tửu lượng của Diệp Sơ không tốt, nhưng trong tình hình này cũng không tránh được uống một chút

Uống hai ly vang đỏ, Diệp Sơ có chút choáng váng, đứng lên

“Em đi đâu?” Vệ Bắc ngồi bên cạnh hỏi

Diệp Sơ nói đi ra ngoài cho tỉnh rượu thì có chút mất mặt nên nói là đi toilet

Nào biết Vệ Bắc lại nói câu: “Anh đi với em” rồi cũng đứng lên

“ Bà thông gia, bà xem hai đứa nhỏ kia, thật là gần bó” Tần Dao cười ha hả lôi kéo Lưu Mỹ Lệ

Lưu Mỹ Lệ uống cũng nhiều rồi, có chút lơ mơ, nên cũng gật đầu, gần bó là phải cùng đi toilet, quay đầu lại hỏi ông xã: “Chúng ta lúc còn trẻ, cũng cùng nhau đi toilet sao?”

Diệp Kiến Quốc bình tĩnh trả lời: “Khi đó làm gì có toilet? Lẽ nào bà muốn tôi với bà cầm tay nhau đi vào bồn cầu sao?”

Lưu Mỹ Lệ: “...”

Diệp Sơ lúc từ trong WC có chút chóng mặt. Lơ đứng ở cửa rồi lảo đảo đi tới

Vệ Bắc kéo cô lại: “Em làm sao vậy?”

Diệp Sơ lúc này mới như tỉnh mộng, phát hiện người đang ôm mình là Vệ Bắc, nhanh chóng giải thích: “Sao anh lại ở đây”

Vệ Bắc hết nói nổi, đưa tay sờ trán cô: “Diệp Siêu Nặng, em uống say hả?”

“Không có” Diệp Sơ phủ nhận “Em không có say, ai cho anh mặc như này, làm em tưởng là quản lí nhà hàng”

Nhà hàng... Quản lí?

Vệ Bắc buồn bực, đang muốn nói gì thì Diệp Sơ lại nói: “Em hỏi anh, hôm nay anh mặc như vậy? Anh đã sớm biết hôm nay có nhiều người như thế đúng không? Còn cố ý lừa em..”

“Ai thèm lừa em?” Mặc dù biết cô uống say rồi nói lung tung, nhưng thấy cô nói bị lừa gạt, Vệ Bắc vẫn có chút tức giận: “Nếu không phải mẹ anh kiên trì muốn cho anh tổ chức sinh nhật cho anh, em nghĩ anh tình nguyện giúp bà chắc?”

“Hôm nay là sinh nhật anh?” Diệp Sơ kinh hãi, bỗng nhiên liền tỉnh rượu

Cả nửa ngày mà nha đầu kia lại không biết hôm nay là sinh nhật anh, Vệ Bắc giả vờ giận nói: “em không biết?”

Diệp Sơ nghẹn lời, nhìn khuôn mặt càng ngày càng đen của Vệ Bắc bỗng nhiên nhanh trí đáp: “Em đùa anh thôi, hôm nay 13/7 là sinh nhật anh mà”

“Ngày mai mới là sinh nhật anh”

Việc này, khiến Diệp Sơ hoàn toàn ngây ngốc, khoảnh khắc đó cô thực sự rất áy náy, mặc dù trí nhớ mình không tốt, nhưng hai người đã ở bên nhau lâu như vậy, đến bây giờ vẫn không nhớ rõ sinh nhật Vệ Bắc thật không thể nào nói nổi

Chắc anh rất thất vọng?

Diệp Sơ bình tĩnh một lúc, trong giây lát bỗng nhớ ra trong túi có mang theo chiếc điện thoại di động

Hôm nay lúc ra cửa cô định tiện thể đưa luôn cho Vệ Bắc, nhưng lúc lên xe liền quên mất, hiện tại có thể dùng để lấp liếm?

Vệ Bắc cố nén cười, muốn nhìn xem phản ứng tiếp theo của Diệp Sơ là gì, nào biết cô bỗng nhiên như có phép thuật lấy ra từ trong túi một hộp điện thoại di động, nhất thời ngây ngốc

“Sinh nhật vui vẻ” Diệp Sơ đưa tới trước mặt anh, trong lòng suy nghĩ, cái này chắc hẳn anh sẽ không tức giận nữa nhỉ?

Điện thoại di động đưa ra đã lâu mà anh không nhận lấy.

Lẽ nào bị anh phát hiện rồi? Diệp Sơ có chút chột dạ, ngẩng đầu lại thấy Vệ Bắc đang bình tĩnh nhìn mình, đôi con người đen như đá thạch dưới ánh đèn nhân nhật thật giống như sao biển, anh yên lặng đứng đó, ngũ quan sắc nét dưới ngọn đèn giống như pho tượng điêu khắc trong thần thoại Hy Lạp

“Thật ra em...”

Diệp Sơ đang định thật thà sẽ được khoan hồng, thì bỗng nhiên “pho tượng” mở miệng nói chuyện.

Anh hỏi: “Bên trong có ai không?”

“A?” Diệp Sơ nửa ngày vẫn chưa hiểu

“Anh hỏi em, lúc đi vào WC có thấy ai không?”

“Hình như không có...”

“Không có ai thì tốt rồi”

“Cái gì cơ?” Còn chưa kịp hỏi, anh đã ra tay, không cầm lấy hộp điện thoại mà nắm lấy cổ tay cô, sau đó một lực mạnh truyền đến, cô dễ dàng bị lôi vào trong toilet.

Cửa bị đóng lạiCửa bị đóng lại

Người ở phía trước áp lại gần, đôi chân thon dài ép sát vào cô, cổ tay nóng rực bị đè lên tường đá thạch lạnh băng, không để cho cô kịp thở lấy hơi, đầu lưỡi mềm mại đã cạy mở hàm răng, trượt vào bên trong..

Một bên tường toilet lạnh như băng, một bên là cơ thể nóng rực, Diệp Sơ có cảm giác men rượu lại bốc lên, chân bắt đầu mềm nhũn, thân thể cũng theo gạch men trượt xuống

Tay anh luôn dưới nách cô, dần dần cô không còn trượt xuống nữa, nhưng bàn tay kia lại rất nhanh trượt xuống nơi mềm mại của cô.

Tuy rằng địa điểm phát sinh nụ hôn không được tao nhã cho lắm, công tác chuẩn bị cũng không lãng mạn, nhưng lại không hề ảnh hưởng chút nào đến sự kích thích của nó, ngoại trừ phía sau lại lộ ra một cái đầu

“Hai người... Có thể cho tôi đi ra ngoài trước được không?” Người qua đường xuất hiện thật không đúng lúc

Ai nói bên trong không có ai vậy? Vệ Bắc ôm lấy Diệp Sơ đang mềm nhũn vào ngực, tức giận nghĩ, xem ra cô nhóc này thật sự không uống được rượu.

Tháng bảy, Vệ Bắc bắt đầu chuẩn bị thực tập

Cùng lúc đó, Diệp Sơ chuẩn bị thi tốt nghiệp

Khi đó Vệ Đông Hải đã giúp anh liên hệ đơn vị thực tập, lại một đại đặc công, địa điểm thực tập có chút xa, nên đành thuê một phòng bên ngoài

Sau đó chuyện ngoài ý muốn cứ thế xảy ra

Lúc đó Vệ Bắc đang online tìm thông tin thuê phòng trọ, chợt thấy góc máy tính hiện lên nick QQ của Diệp Sơ, anh vừa mở ra nhìn, liền muốn ngất

Mẹ A Bảo: Ngày mai em không đi xem phòng với anh được, em phải ở nhà ôn tập, chuẩn bị thi thạc sĩ?

Cực Bắc: Em muốn thi thạc sĩ?

Mẹ A Bảo: Ừ

Cực Bắc: Sao không bàn bạc với anh?

Bên kia im lặng một lúc lâu rồi nói một câu

Mẹ A Bảo: Em muốn thi thạc sĩ được không?

Vệ Bắc không khỏi tức giận

Cực Bắc: “Không phải em đã quyết định rồi sao, còn hỏi anh làm gì?”

Mẹ A Bảo: Không phải anh nói muốn em bàn bạc với anh sao?

Vệ Bắc tức đến thiếu chút nữa thì hộc máu, cái này gọi là bàn bạc à? Đây rõ ràng là tiền trạm hậu tẩu! Anh cố đè nén tức giận, giọng nói có chút châm biếm

Cực Bắc: Em thích thi thì thi, anh không xen vào việc của em

Mẹ A Bảo: được, em out trước đây, ngày mai sẽ không đi cùng anh

Sau đó không đợi Vệ Bắc trả lời, nick QQ của Diệp Sơ đã tắt hẳn

Nick của cô tắt trong nháy mắt, Vệ Bắc liền nổi giận

Thi thạc sĩ, cô tưởng là đùa sao?

Phải biết rằng, bọn họ thật vất vả mới có thể tốt nghiệp, mắt thấy có thể kết thúc cuộc sống nơi xa xôi để về với nhau, thế nhưng cô lại muốn thi thạc sĩ. Nếu thi ở trong trường thì cũng không sao, nhưng nhà đầu đầu phải người thường, ngộ nhỡ lại phải đi xa, vậy hai người chẳng phải sẽ lại xa nhau sao?

Nghĩ đến đây Vệ Bắc đã cảm thấy vấn đề này rất nghiêm trọng, không nhịn được tức giận, cầm điện thoại lên nhắn cho Diệp Sơ một tin: “Nếu muốn thi thạc sĩ, thì sẽ thi tại trường chứ?”

Đầu óc bên kia chậm chạp không có phản ứng, không cũng không đã trải qua bao lâu, đúng lúc Vệ Bắc đang định sang nhà cô một chuyến, thì tin nhắn của Diệp Sơ đã gửi đến.

Cô nói: “Nói sau đi, trước tiên cứ ôn tập đã”

Nhận được tin nhắn này, Vệ Bắc ngây người, sau một lát, trong ngực lại bùng lên một cỗ tức giận.

Thái độ của con nhóc này kiểu gì thế? Uống cho anh là một người đàn ông vĩ đại, trong lòng chỉ luôn nghĩ đến tương lai của 2 người bọn họ, câu nói đầu tiên của cô lại là muốn xua đuổi mình. Nói cho cùng, là mình đã qua dung túng cô, nhớ năm đó, khi còn ở trường học, là nhân vật làm mưa làm gió nói gì cũng quát tháo,

anh nói một không ai dám nói hai. Duy chỉ khi gặp cô nhóc ấy, dường như mỗi thời khắc kia đều khiến anh bồn chồn chậm chạp. Cuối cùng trong mắt cô, cô coi anh là ai? E rằng mình chỉ là một người qua đường, nhưng đã cùng cô một thời gian dài như thế, cũng nên tôn trọng anh một chút chứ?

Có đôi khi, một ngày nào đó có chuyện xảy ra, sẽ bắt đầu để tâm đến những thứ vụn vặt.

Giống như Vệ Bắc, anh càng nghĩ càng uất ức, càng nghĩ càng thấy không đáng. Dứt khoát quyết định: Cứ thế đi! Tuy cô chơi đùa, anh đây mặc kệ!

Vì thế Vệ Bắc bắt đầu đơn phương chiến tranh lạnh với Diệp Sơ rồi.

Diệp Sơ có thể nhìn ra Vệ Bắc đang chiến tranh lạnh với mình, nhưng lúc này có một việc đang khiến cô rất đau đầu, nên cô chẳng còn lòng dạ nào mà để tâm,

Chuyện là như vậy.

Diệp Sơ thi khoa Thiên Văn Học, tuy rằng đó là một chuyên ngành hiếm, nhưng trường của cô lại cực kì coi trọng. Học viện hàng năm luôn có những điều kiện chiêu sinh rất hấp dẫn, có rất nhiều ưu đãi, ví dụ như bố trí học sinh ưu tú đi du học nước ngoài. Đây là một trong những điều kiện rất thu hút.

Năm đó Diệp Sơ tham dự kì thi này chỉ là do xúc động nhất thời, cũng không lo lắng nhiều lắm, thế nhưng suốt bốn năm đại học, thành tích ưu tú, còn được giải thưởng lớn trong cuộc thi luận văn toàn quốc, trường học chọn học sinh đưa đi du học trong danh sách bốn mươi sinh viên trong ban, cuối cùng lại chọn đúng Diệp Sơ.

Theo như lời giáo sư Vương nói chính là: “Tôi cảm thấy sang năm em sẽ tốt nghiệp nên đó là thời gian thích hợp nhất để đi chọn người đi du học, tôi hi vọng em sẽ vì tiền đồ của mình mà suy nghĩ một chút, bàn bạc với gia đình, không nên bỏ phí cơ hội khó có được”

Kinh phí du học đều do học viện tài trợ, bất kì một học sinh nào trong viện, chỉ cần là người ưu tú đều có cơ hội được đi du học, học tập ở nước ngoài rất hiện đại, tri thức thiên văn học rộng lớn hơn, thế nên tiền đồ sau này cũng sẽ tốt đẹp hơn. Ba năm trước, trong buổi lễ khai giảng Diệp Sơ đã từng nghe Thầy hiệu trưởng nói.. chẳng phải cũng bưng bưng khí thế hi vọng sau này được là tân sinh viên du học

Hôm nay, ba năm đã trôi qua, trong hàng trăm người một cơ hội đã rơi vào tay mình, Diệp Sơ lại do dự.

Không sai, cơ hội này rất khó có được, điều kiện cũng rất hấp dẫn

Thế nhưng, thời gian du học là ba năm, đời người có bao nhiêu ba năm để chờ đợi? Cô đã cố nhịn ba năm, cảm giác vô cùng khổ sở. Trước mắt lại là ba năm dài đằng đẵng, cô hoang mang, do dự và không biết phải làm sao.

Cuối cùng là lựa chọn được ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu hay là chọn là một sinh viên Đại Học bình thường, tốt nghiệp ra trường rồi bôn ba kiếm việc đây? Vấn đề này cứ quanh quẩn, khiến Diệp Sơ lo lắng suốt một đêm, khi trời gần sáng, cô mơ màng thiếp đi, mơ một giấc mơ.

Cô mơ thấy khi mình còn bé, mặc váy công chúa đứng gần vũng bùn

Vệ Bắc đứng ở phía đối diện, ném bùn vào cô.

Váy công chúa trắng tinh dính đầy vết hoa bằng bùn, A Bảo ở bên cạnh sửa “gâu gâu”

Cô khóc một tiếng huhu, Vệ Bắc không nhin được đã chạy tới nhìn cô: “Đừng khóc, khó nghe muốn chết!”

“Hu...”

“Diệp Siêu Nặng, em thử khóc tiếp xem nào!”

“Hu...”

“Đừng khóc, anh không bắt nạt em nữa có được không?”

“Có thật không?” Diệp Sơ thu lại nước mắt

“Lừa đó” Tiểu Soái Ca giả hoạt cười một tiếng, tay đầy bùn xoa lên mặt cô “Diệp Siêu Nặng, anh muốn bắt nạt em cả đời!”

“Hu...”

Diệp Sơ bị tiếng khóc trong mơ của mình làm cho tỉnh dậy.. khi tỉnh lại trời đã sáng, nghĩ đến trong giấc mơ mình tủi thân rơi nước mắt, Diệp Sơ không nhịn được cười cười.

Tên kia thật đúng là nói được làm được, từ tiểu học cho đến trung học đều bắt nạt cô, sau đó đuổi theo tới Đại Học, rồi đuổi tận tới nhà cô.

Cuộc đời đôi khi thật kì diệu

Giây phút đó, Diệp Sơ quyết định ở lại. Mặc dù tự mình quyết định như vậy cũng thật có lỗi với những cay đắng nhọc nhằn mà ba mẹ đã nuôi mình khôn lớn, thế nhưng sau này cô sẽ bù đắp. Cô không ra nước ngoài mà đi thi đỗ thạc sĩ cũng sẽ khiến cha mẹ vui vẻ, cô không cần lo trình độ học vấn không đủ, không tìm được việc tốt hơn.

Nói tóm lại, thi thạc sĩ là để không phải ra nước ngoài, như thế là có lợi nhất, cũng là quyết định không làm tổn thương tới bất kì ai, ít nhất Diệp Sơ nghĩ như thế, cho nên cô bắt đầu chăm chỉ học tập, thậm chí Vệ Bắc đang chiến tranh lạnh với mình cô cũng coi như không biết.

Cuối tháng tám, Vệ Bắc đã tìm được phòng, chuẩn bị dọn đến ở.

Tần Dao phát hiện con trai trong thời gian này vô cùng biết điều, ngoan đến mức kì lạ.

Không đi ra ngoài chơi, cũng không cãi nhau với cha nó, thậm chí cũng không chơi game, mà lần đầu tiên trên đầu giường lại xuất hiện một quyển sách. Sách gì? Tần Dao còn tưởng nếu là tạp chí đồi trụy thì còn hiểu được, nhưng sao lại?... Vì sao lại là quyển Hậu Hắc Học*

*Hậu Hắc Học : là một quyển sách nổi tiếng của tác giả Lý Tôn Ngô. Chữ “Hậu” có nghĩa là “Dày” và được viết rõ là “Mặt dày”; Chữ “Hắc” là “Đen”, cũng được viết rõ là “Tâm đen” hay “Tâm can đen tối”. Theo ông đây là một triết lý rất đặc biệt, vì vậy trong khi dịch, chúng tôi phải viết hoa ở đầu các chữ “Hậu Hắc Học” với ý định nhấn mạnh ý nghĩa của từ ngữ mới lạ này.

“Hậu Hắc Học” chế giễu một cách sâu cay sự đen tối của một số chế độ chính trị với những bệnh tật, thói hư tật xấu trong chốn quan trường của xã hội Trung Quốc cũ. “Hậu Hắc Học” lần đầu tiên được công bố trên “Công luận nhật báo” ở thành đô năm Dân quốc nguyên niên, nhưng vì nội dung châm biếm rất sâu cay của nó về thói hư tật xấu trong chốn quan trường nên đã dấy nên sự đổ kỵ và bị công kích dữ dội. Qua nhiều năm sau, năm 1934 mới chính thức xuất bản thành sách và được giới học giả cùng với nhiều học giả của Trung Quốc hưởng ứng, bình luận rất tốt. Trong mấy chục năm sau cách mạng Tân Hợi, xã hội Trung Quốc bị rối loạn, do đó tác giả ững khắc họa và phân tích những hiện tượng xã hội và các “Chính trị gia” thời đó trong “Hậu Hắc Học”. Do đó có nhiều học giả nổi tiếng ở Trung Quốc đã bình luận và đánh giá: “Hậu Hắc Học” là một kỳ thư hiếm có. Để chứng minh cho lập luận “Hậu Hắc Học” của mình, ông đã đi sâu nghiên cứu tâm lý học và viết tiếp “Tâm lý và lực học”, “Tính linh và điện tử”, đó là những công trình nghiên cứu mà ông rất tâm đắc.

Xong rồi, con trai bà điên rồi, thật sự là bị điên rồi!

Trong lòng Tần Dao vô cùng rối rắm, liền nghĩ ngay đến Diệp Sơ, nếu như bà lần này mẹ nó không đoán sai, chắc chắn hai đứa nhỏ lại giận nhau, hơn nữa mâu thuẫn lần này còn không hề nhỏ, nhất định là bà phải cùng Diệp Sơ giải quyết

Tần Dao xắn tay áo, gọi điện thoại cho Diệp Sơ, rủ cô buổi tối đi dạo phố cùng, nói chuyện điện thoại xong, liền gọi luôn cho con trai, nói trường học hôm nay nhiều hoa quả quá, muốn Vệ Bắc tới đón bà để xách giúp. Giải quyết xong mọi việc, Tần Dao liếc nhìn một đồng lớn bài tập văn của lớp mười hai, cười híp mắt nhìn thực tập sinh đáng thương ngồi phía đối diện nói: “ Tiểu Thẩm, tối nay ta làm thêm giờ, cô giáo Tần mời cơm”

Tiểu Thẩm: “...”

Tần Dao làm vậy, thực ra một chút cũng không tốt.

Cuối tháng tám, buổi tối trong thành phố vô cùng nóng bức, một cơn gió cũng không thổi qua, khiến con người vô cùng mệt mỏi, trong không khí dường như có vô số bàn tay đưa ra bóp cổ, nhiều người còn không hít thở không thông.

Một buổi tối như vậy Diệp Sơ và Vệ Bắc gặp mình “vô tình gặp nhau” lần đầu tiên sau khi chiến tranh lạnh rồi, một người xì mặt, một người ngây ngô chẳng biết gì.

“Cuối cùng cũng chịu đi ra?” Vệ Bắc mở miệng trước: “Là ai mới mời được em đại giá đến đây a?”

Diệp Sơ nghe ra được sự châm chọc, hình như trong lời của tên nhóc này đầy gai nhọn, còn đâm về phía mình, thế nên cô hỏi: “Anh làm sao vậy?”

“Anh thì có chuyện gì? Mấy ngày anh cũng thấy rất nhàn nhã” Nhìn thấy em lại bực bội. Vệ Bắc nghĩ.

Lời nói này, hai người không nói cùng một chuyện rồi.

Diệp Sơ thầm nghĩ không biết người này lại phát bệnh thần kinh gì, chắc là trời nóng quá, đầu óc buồn bực đến hỏng rồi, lát nữa chắc sẽ khỏi. Cho nên im lặng đứng đợi ở bên xe buýt chờ mẹ chồng cùng đi mua đồ.

Vệ Bắc không để ý đến cô, đứng ở trạm xe đợi xách hoa quả giúp mẹ.

Hơn một tiếng sau, trong không khí không có một chút gió, xe buýt rời đi từng lượt, duy chỉ có hai người đi đứng ở hai đầu, không lên xe.

Dần Dần, trời nổi gió, bầu trời tối sầm, giống như là sắp có giông.

Vệ Bắc nhìn đồng hồ, rồi cuối cùng cũng nhìn ra sự kì lạ, cho nên quay đầu hỏi thẳng: “Này, Diệp Siêu Năng, ai gọi em ra đây?”

Diệp Sơ trả lời: “Mẹ anh”

Trong ngực Vệ Bắc có chút lạo xạo, lại hỏi: “Mẹ anh tìm em làm gì?”

“Bà muốn rủ em đi mua đồ cùng”

Được lắm, lại giả trò cũ rích này!

Hiểu ra, Vệ Bắc có chút buồn bực, đi tới nói với Diệp Sơ: “Em về đi, mẹ anh không tới đâu”

Diệp Sơ còn chưa biết gì, lắc đầu: “Không được, em đã nói với mẹ anh là sẽ đi, sao có thể tự ý đi về?”

“Anh phải nói sao thì em mới hiểu ra ra? Không nhìn ra mẹ anh lừa em hả? Em mau trở về cho anh!” Thật ra trong lòng anh còn biết bao lo lắng cho cô, trời nóng như vậy, thể chất cô lại dễ sốt như thế, mà vẫn phải đứng đây sợ lại không chịu được, cho nên mới nghiêm giọng bắt cô về.

Vậy mà Diệp Sơ không chịu hiểu, còn cố nói: “Không phải đâu, em với mẹ đã hẹn rồi”

“Nói cái gì mà nói, mẹ anh còn nói anh ở chỗ này chờ xách hoa quả cho bà, đừng có ngu ngốc nữa, đi về đi về!” Anh nói, rồi túm lấy tay cô.

“Anh làm gì thế?” Diệp Sơ cuối cùng không nhịn được. Kì lạ thật, lẽ nào hôm nay tên nhóc Vệ Bắc này uống nhầm thuốc?” “Mẹ anh không có việc gì thì sao phải lừa chúng ta? Hôm nay anh sao thế? Sao thật kì lạ?” Trời ơi, Đất ơi, cô bé này sao mà EQ lại thấp quá vậy.

Giây phút này, Vệ Bắc cũng phát cáu: “Diệp Siêu Năng, em định giỡn mặt tôi đúng không? Mẹ tôi vì sao phải lừa chúng ta ra đây để gặp nhau, trông lòng em còn không rõ, giả bộ ngu ngốc cái quái gì?”

Diệp Sơ giật mình, nhìn biểu tình của Vệ Bắc trong nháy mắt liền hiểu ra, há hốc miệng, nhiều lời muốn nói đều nuốt ngược lại, do dự nửa ngày, lúc này mới thử hỏi một câu: “Không phải là.. anh đang giận em chứ?”

Vệ Bắc thực sự không còn gì để nói, anh muốn nói tôi không tức giận, tôi thật muốn đánh chết mình! Diệp Sơ ơi là Diệp Sơ, em còn có thể chậm hiểu hơn không hả?

Nhìn Vệ Bắc đen mặt không nói lời nào, Diệp Sơ lại hỏi: “Anh làm sao vậy? Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Em còn không biết xấu hổ mà hỏi anh?” Vệ Bắc giận “Diệp Siêu Năng, anh hỏi em, có thật là em muốn thi Thạc sĩ không?”

Diệp Sơ giật mình, lập tức gật đầu.

“Đi!” Vệ Bắc nghiêng rằng ra lệnh: “Thi thì thi, nhưng em phải đảm bảo với anh, phải nghiên cứu tại trường”

Lời này nếu nói lúc bình thường, Diệp Sơ có thể sẽ không tức giận, nhiều lắm thì giải thích cho anh, thế nhưng hôm nay, cô vừa mới quyết định thi Thạc sĩ, trong lòng vô cùng áy náy với người nhà, bỗng nhiên bị anh dùng khẩu khí như thế cưỡng ép, trong lòng liền cảm thấy uất ức

“Em còn đang suy nghĩ, không đảm bảo được” Cô lên tiếng từ chối

Cái này, chính là ngòi nổ.

“Em nói cái gì? Diệp Siêu Năng, em đang cố ý muốn đối đầu với anh hả?” Thanh âm của anh rất lớn, đúng lúc có một chiếc xe buýt đi qua, hành khách trên xe đều tò mò nhìn bọn họ

“Em không muốn cãi nhau với anh, em về đây” Diệp Sơ hơi xấu hổ, xoay người đi, cổ tay lại bị kéo lại

“Không được, em phải nói cho rõ ràng, rốt cuộc em có nghe lời anh không?”

“Không nghe!” Diệp Sơ xoay người: “Tại sao em phải nghe lời anh? Thi hay không thi, là việc của em, anh dựa vào cái gì mà thay em quyết định? Anh là em hả?”

“Anh là bạn trai của em!”

Giây phút này, đúng lúc bầu trời xẹt qua một tiếng chớp, tiếng sấm rền vang, trong chớp mắt hoà cùng tiếng quát của Vệ Bắc

“Vậy anh cũng không có quyền thay em quyết định” Diệp Sơ bình tĩnh trả lời

Gió nổi lên, mây đen che kín bầu trời, hạt mưa lớn như hạt đỗ rơi trên đầu bọn họ, rơi xuống trạm xe buýt.

Một giọt.. hai giọt... ba giọt...

Vệ Bắc tức giận đến cực điểm, nhưng lại cười rộ lên: “Được, Diệp Siêu Năng, tôi vì em mà cai thuốc, vì em mà thi đại học, vì em mà chạy đi chạy lại hai nơi, vì em mà trở về, tôi vì em mà nỗ lực nhiều như vậy, giờ em nói tôi không có quyền quản em?” Nụ cười của anh lạnh đến đáng sợ, bỗng nhiên ánh mắt trong làn mưa trở nên hung dữ: “Tôi hỏi em, trong mắt em rốt cuộc tôi là cái quái gì hả?”

Giông bão nói đến là đến, mưa rơi tầm tã, khắp trời đất chỉ một màn mưa.

Cổ tay Diệp Sơ bị Vệ Bắc giữ lấy, cô sững sờ nhìn anh, gương mặt và đôi mắt anh qua màn mưa in sâu vào mắt cô, cô có thể cảm nhận được sự thất vọng nặng nề trong đáy mắt anh. Giây phút đó, cô không còn thấy đau nơi cổ tay bị anh giữ, mà trong tim đau vô cùng,

Cô luôn cho rằng tình yêu như chuyện đương nhiên nó phải thế, không hề nghĩ còn cần có cả nỗ lực

Cô không biết, vì sao anh lại yêu một cách mệt mỏi như vậy

Hay là, khiến anh mệt mỏi không phải là tình yêu, mà là cô

Có phải, chuyện này vừa mới bắt đầu đã là sai lầm?

Bọn họ, vốn không nên ở cạnh nhau

Ánh mắt Diệp Sơ trở nên ảm đạm: “Xin lỗi, là em làm liên lụy đến anh”

Giọng nói cô nhỏ như muỗi, mưa rền gió thổi mạnh nhưng không thể dập tắt lửa giận trong lòng Vệ Bắc: “em nói cái gì? Em lặp lại lần nữa! Tôi làm nhiều như vậy là để nghe em xin lỗi tôi sao? Rốt cuộc em có hiểu hay không?”

Anh yêu cô, cho nên không muốn rời xa cô, anh yêu cô, cho nên mới chịu vì cô mà nỗ lực không cần hồi đáp, chỉ cầu mong cô đừng rời xa. Thế nhưng vì sao càng cố gắng bọn họ lại càng xa nhau như vậy?

Gần trong gang tấc mà không thể chạm tới tâm hồn nhau.

Bọn họ đã quen biết mười bốn năm, mười ba tuổi anh phát hiện ra mình đã thích cô, từ đầu đến cuối trong mắt anh không hề có một ai khác, chưa bao giờ nghĩ đến từ bỏ.

Nhưng hôm nay, anh lại cảm thấy quá đổi mệt mỏi.

Vệ Bắc duỗi tay, buông lỏng ra.

Hai người cứ như đứng im nhìn nhau như thế, cho dù nước mưa quất vào người bọn họ, cả người đã ướt sũng, nhưng không một ai nhúc nhích. Cỗ xe buýt xa xa đi qua, đèn xe chiếu người bọn họ, bác tài xế cho là họ muốn lên xe, bấm còi inh ỏi.

Lách tách.. lách tách...

Tiếng gió, tiếng mưa rơi, tiếng còi xe hỗn loạn, phía xa xa còn vang tiếng rao mì hoành thánh, khiến người ta không còn biết rõ phía trước rốt cuộc là nơi nào

Diệp Sơ xoay người, quay lưng về phía Vệ Bắc, buồn bã rũ con ngươi xuống.

“Em đi về trước” Cô nhẹ nhàng nói xong, đi về khoảng không tối om phía trước

Vệ Bắc đứng lặng tại chỗ, nhìn theo bóng cô rời xa, những giọt nước lăn trên mặt không còn phân biệt rõ đâu là mưa đâu là nước mắt.

Mỗi năm qua đi, chờ đợi tình yêu của bọn họ lâu như vậy, anh tưởng rằng đây sẽ là lúc đơm hoa kết trái.

Thế nhưng anh phát hiện mình đã sai rồi, hoá ra cái giá phải trả quá lớn, anh không thể nhốt cô lại, cô luôn hướng tới một nơi rộng lớn hơn, cho dù anh không muốn, cũng không thể làm thay đổi quyết định của cô.

Thực tế vốn luôn tàn nhẫn như thế.

Tình yêu, cuối cùng cũng sẽ tiêu biến trong phong ba bão táp...

Mấy ngày sau, Vệ Bắc dọn ra phòng trọ

Diệp Sơ kiểm có sáng sớm hôm sau quay về trường học

Giống như hai viên đá trải qua một vạn năm chờ đợi, rốt cuộc cũng bay tới Sao chổi, nhưng bởi vì có chút sai sót, nên không may rời khỏi quỹ đạo, khiến cho họ lướt qua nhau.

Trong lúc tình cảm không được như ý, công việc lại thuận lợi. Mặc dù phương diện tình cảm, Vệ Bắc có chút mệt mỏi, nhưng việc thực tập lại tương đối thuận lợi, lãnh đạo cảnh đội còn khoe khoang cậu thanh niên mới đến không chỉ có dáng vẻ đẹp trai, mà lại còn kiên định chịu khó, quan trọng là cậu nhóc này lại không có mập mờ gì với các nữ đồng chí trong đội. Phải biết rằng, phái nữ là nguồn tài nguyên cực kì quý hiếm trong đội cảnh sát, nội bộ tranh chấp rất dễ nảy sinh mâu thuẫn, gây bất lợi đến tính đoàn kết trong đội cảnh sát

Khi Vệ Bắc đang thuận buồm xuôi gió, thì cuộc sống của Diệp Sơ cũng rất phong phú

Đầu tháng chín, trường cô muốn thi còn chưa tuyển sinh, nhưng đã bắt đầu triển khai các khoa học. Năm thứ tư đại học ít bài tập, cả ngày cô đều có mặt ở thư viện, nhưng thi Thạc sĩ không phải cứ nói muốn thi là có thể thi, tròn một tháng, rất ít người nhìn thấy bóng dáng cô ở trong ngủ.

Không có ai trong cuộc sống, không cần phải cãi vã, nhìn thì có vẻ rất yên bình, nhưng luôn cảm thấy thiếu vắng gì đó

Tháng mười, chính là kì nghỉ quốc khánh dài ngày

Đêm trước ngày nghỉ, rất nhiều bạn học thu dọn hành lí chuẩn bị về nhà, chỉ có Diệp Sơ vẫn đi sớm về muộn, không có động thái gì.

Tướng Phương Phi không nhận được hiếu kì, hỏi cô không có dự định về nhà sao, cô nói rằng dù sao nhà cũng gần, cô muốn ở trong trường thêm mấy ngày rồi mới về.

Trong phòng ngủ, bàn luận về đề tài sau khi tốt nghiệp, Tưởng Phương Phi nói sau khi tốt nghiệp cô sẽ tìm việc làm, gia đình cũng thúc giục cô tìm việc để giúp đỡ em trai được tiếp tục đi học, mà cô cũng không có ý định tiếp tục học lên cao.

Đối với ý định của Tưởng Phương Phi, Khương Tử còn nhanh chóng hơn. Hai bên gia đình đã gặp gỡ nhau, cả hai nhà đều quyết định đến khi bọn họ tốt nghiệp thì liền kết hôn, chờ đến mấy năm nữa, bận rộn công việc không có ngày nghỉ cũng chẳng thể kết hôn nổi.

“Còn cậu thì sao, Tiểu Giai? Cậu định sau khi tốt nghiệp sẽ làm gì?” Diệp Sơ đưa Trương Tiểu Giai vào đề tài của bọn họ.

Trương Tiểu Giai ném cho cô hai chữ: “Xuất ngoại”

Diệp Sơ giật mình: “Cậu sẽ ra nước ngoài?”

Trương Tiểu Giai vứt tạp chí điện tử xuống: “Đó là ý cho cha tớ, tớ cũng không có cách nào, coi như đi ra ngoài chơi hai năm vậy”

“Thế Trác Húc phải làm sao bây giờ?”

“Anh ta thì có thể làm sao? Thuận theo cuộc sống chứ sao” Cô ấy trả lời rất nhẹ

“Nhưng anh ấy sẽ không có ý kiến sao?” Diệp Sơ hỏi tiếp

Trương Tiểu Giai là một người thông minh, nên đã đoán ra tâm tư của Diệp Sơ, quay đầu ý vị sâu xa nhìn cô một cái: “Cậu hình như có gì đó rất lạ”

Diệp Sơ ngay lập tức không lên tiếng, sợ bị người khác phát hiện ra vấn đề.

Cũng may tất cả mọi người đều chờ đợi đợt nghỉ dài hạn, nên cũng không ai căn vặn cô, chuyện cũng như thế kết thúc.

Ngày hôm sau, trong phòng, ngoài Diệp Sơ ra, tất cả mọi người đều vui vẻ quay về nhà.

Diệp Sơ ở trường học, trừ ăn ngủ ra thì hầu như đều đọc sách, những ngày tiếp theo vô cùng nhàm chán. Cô thật ra muốn về nhà, nhưng vừa nghĩ tới Vệ Bắc lúc này cũng đang ở nhà nghỉ phép, cô lại do dự.

Từ nhỏ đến lớn, cuộc sống của cô như một phương trình, Vệ Bắc là phương trình với những đại lượng biến đổi, sự xuất hiện của anh khiến cho cuộc sống của cô chệch khỏi quỹ đạo mình muốn, khiến cô cũng không thể điều khiển nổi.

Cảm giác như thế rất hồi hộp, những giây phút ngọt ngào sẽ khiến người ta đắm chìm trong nó, nhưng lại khiến người khác không biết phải làm sao.

Mặc dù cô có thể giải được bài phương trình phức tạp kia, nhưng lại không gỡ được sợi dây trói buộc lòng cô của chàng trai này, tình yêu trên thế gian này chính là một chuỗi những phương trình khó giải nhất.

Ngày nghỉ cứ thế trôi qua hơn một nửa, đến ngày thứ năm, Diệp Sơ cũng có chút không chịu nổi.

Cô không biết tại sao mình lại như thế, trước đây, từng nói là năm ngày, kể cả là năm tháng cô cũng cảm thấy rất vui mừng kia. Nhưng hiện tại, trong lòng cô cứ như có một bàn tay cào cấu, mỗi đêm trong bầu không gian yên lặng, bàn tay này lại càng dữ dội, khiến cho cô không thể tĩnh tâm được.

Cô biết, mình thực sự không thể buông tay người kia, bóng dáng Vệ Bắc như đã khắc sâu vào trong lòng cô, dù cô làm gì, nói gì, cũng đều bản thân nghĩ đến anh.

Anh dịu dàng, anh tùy hứng, anh nghiêm mặt tức giận.

Có đôi khi Diệp Sơ nghĩ, thật ra đây không phải là một chuyện quá to tát, nếu Vệ Bắc không muốn cô thi ở bên ngoài trường, thì cô cũng nhất định sẽ thi ở trong trường, dù ở đây không phải là nơi đào tạo ngành Thiên Văn tốt nhất...

Từ việc không ra nước ngoài, lựa chọn thi thạc sĩ, rồi lại phải thi trong trường, vốn là cảm giác không cam lòng của cô.

Đúng lúc Diệp Sơ đang suy nghĩ, thì điện thoại của mẹ cô gọi tới.

“Quay về nhà cho ta” Giọng nói của Lưu Mỹ Lệ lạnh lẽo, sự việc đã lộ rồi.

Buổi sáng hôm nay Vệ Bắc có chút không yên lòng, mí mắt bên trái cứ giật giật liên tục, anh có cảm giác như sắp có chuyện phát sinh.

Đến trưa, quả nhiên có việc lớn. Vốn là công an vừa triệt phá được một đường dây buôn bán ma túy, những người liên quan đều đã bị bắt, chỉ còn một tên lọt lưới nhưng hôm nay đã phát hiện ra nơi ẩn náu của hắn. Một lưới bắt hết một nhóm buôn ma túy, nhưng lại không ngờ, nghi phạm đã chống cự lại bằng dao nhọn, đâm bị thương mấy cảnh sát, còn đang bắt con tin ở trên tầng cao nhất, giằng co với cảnh sát. Do nghi phạm quá mức cứng đầu, nên trong tình huống bất buộc, họ đã điều động đặc công, chuẩn bị đánh gục kẻ bắt cóc, giải cứu con tin.

Vệ Bắc làm thực tập sinh, được báo tin phải tới hiện trường, lúc bọn họ tới nơi, ở bên dưới phòng trọ tập trung rất nhiều người dân vây quanh, cảnh sát phải cố gắng khống chế hiện trường.

Đại hội trưởng đội Đặc công lo lắng thực tập sinh bọn họ ít kinh nghiệm nên đã yêu cầu bọn họ đứng ở xa, không được tự ý hành động. Việc này Vệ Bắc có thể làm được, đi theo đội tiến lên phía trên, nhìn thấy kẻ bắt cóc đang giữ con tin trên sân thượng.

Mặc dù đối phương quần áo bẩn thỉu, nhàu nhĩ nhưng đối với Vệ Bắc, chỉ cần nghe tiếng nói đã liền nhận ra hắn, người đó chính là người anh em hồi học phổ thông với anh – Lưu Hàn.

Mọi người đều nói bạn học cũ gặp lại sẽ vô cùng thân thiết, nhưng Vệ Bắc không ngờ mình lại gặp lại người anh em tốt trong ngày hôm nay và trong hoàn cảnh này, nên có chút bất ngờ không tin nổi, sững sờ nhìn Lưu Hàn.

Lưu Hàn không chú ý tới Vệ Bắc, giờ phút này hắn đang kề con dao vào cổ con tin, con tin chỉ là một đứa trẻ mười tuổi, sợ đến nỗi không dám nhúc nhích, khuôn mặt sợ hãi run rẩy.

Chuyên gia đàm phán rất kiên nhẫn để thông suốt tinh thần cho Lưu Hàn. Nghe nói trước khi đặc công được điều tới, hắn một mực yêu cầu được gặp mặt người tên là Tiết Nhiên Nhiên từng là bạn gái của hắn, nhưng sau khi cảnh sát liên lạc nhiều lần, Tiết Nhiên Nhiên cũng không thể có mặt ở hiện trường, cho nên mới khiến hắn mất kiểm soát, con dao trong tay kề cổ con tin ngày càng mạnh.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tiết Nhiên Nhiên nhất quyết không xuất hiện khiến Lưu Hàn càng không thể khống chế, sau khi gào lên mấy tiếng tuyệt vọng, hắn đã định ôm theo con tin nhảy lầu.

Đây là tầng thứ mười hai của phòng trọ, nếu hắn nhảy xuống chắc chắn sẽ chết, tình hình ở hiện trường vô cùng khẩn cấp, đội đặc công đều đã tập kình ở cửa, lên nòng súng. Nhưng địa hình vô cùng bất lợi để tập kích bất ngờ, rất có thể sẽ làm bị thương con tin, trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, bỗng nhiên có tiếng gọi Lưu Hàn.

“Lưu Hàn, dừng lại!”

Vệ Bắc từ bên trong khiếp sợ nhìn thấy hắn định buông người nhảy xuống, trong lòng vô cùng sốt ruột, đứng dậy.

Sự xuất hiện của anh đã khiến hắn kinh ngạc, thế nên Lưu Hàn đã dừng mọi động tác. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Vệ Bắc, mặc dù nhiều năm không gặp, nhưng dù sao cũng đã từng là anh em thân thiết, chỉ cần nhìn qua Vệ Bắc, hắn liền nhận ra anh.

“Là cậu?” Lưu Hàn đương nhiên vô cùng kinh ngạc “Cậu.. cậu làm cảnh sát?”

Vệ Bắc cố giữ bình tĩnh, giật đầu: “Đúng vậy, là tôi. Lưu Hàn, cậu đang định làm gì? Cậu làm như vậy thì bác trai bác gái phải làm sao bây giờ? Mẹ cậu thân thể không tốt, nếu cậu chết. bác sẽ chịu nổi sao?”

Những lời Vệ Bắc nói dường như đã khiến Lưu Hàn xúc động, con người hắn mờ đi: “Vệ Bắc, cậu không hiểu, tôi đã không còn là Lưu Hàn trước kia nữa rồi, tôi không thể quay đầu được nữa”

“Không, chỉ cần cậu nguyện ý, thì vẫn có thể làm lại”

“Làm lại?” Lưu Hàn cười rộ lên, rơi lệ: “Tôi không thể làm lại được nữa rồi, tôi đã phá hỏng tất cả, cậu có biết không! Tôi thật sự hối hận, thật sự hối hận khi đó đã không nghe mọi người. Cậu tuyệt giao với tôi là đúng, đáng đời tôi, tất cả đều là do tôi tự chuốc lấy, tôi đáng chết!”

Hắn suy sụp, chân lùì thêm một bước: “Cậu có biết không, giờ tôi chỉ muốn xin lỗi Nhiên Nhiên, khi đó cô ấy khuyên tôi phải cai nghiện, tôi còn đánh cô ấy, bây giờ tôi rất hối hận, thế nhưng cô ấy đã chẳng còn để tâm đến tôi... Vì sao? Vì sao chứ? Cô ấy vì tôi mà học lại, vì tôi mà làm trái lời cha mẹ, thậm chí cô ấy còn nói nếu tôi cai nghiện, cô ấy sẽ kết hôn với tôi, thế nhưng tôi lại đẩy cô ấy ra xa! Là tôi! Là tôi đã đẩy cô ấy ra xa khỏi mình!”

“Đừng nói như thế, khi đó chúng ta chẳng phải đã thề, mãi mãi sẽ làm anh em tốt sao?”

“Xin lỗi A Bắc, tôi đã khiến cho cậu thất vọng rồi, tôi không xứng làm anh em tốt của cậu, không xứng làm người đàn ông của Nhiên Nhiên, tôi chỉ là một tên cặn bã, một kẻ bẩn thỉu, tôi không thể quay đầu lại nữa rồi, tôi đã tự đưa mình vào địa ngục! Hẹn gặp lại, người anh em của tôi, đừng giống như tôi, mãi mãi sống trong hối hận, sau khi tôi chết, cậu hãy nói với Nhiên Nhiên, tôi xin lỗi cô ấy, tôi luôn mong cô ấy có thể hạnh phúc...”

Hắn nói xong những lời này, dứt khoát nhìn kĩ Vệ Bắc một lần, đẩy con tin trong tay ra, rồi nhảy xuống

Một sinh mệnh cứ thế kết thúc. Ngay cả khi còn sống hắn có hèn hạ đến đâu, nhưng khi hắn rơi xuống, tất cả mọi thứ đều biến mất, những gì còn lại còn có thể khiến người ta cảm động. Những lời hắn nói trước khi chết, không chỉ là bài học thức tỉnh hắn, mà sai lầm của hắn chính là bài học cho tất cả mọi người: Hãy sống cho tốt, đừng đi sai đường, một bước đi sai, từng bước tiếp theo sẽ tiếp tục sai mãi...

Lưu Hàn chết đi, con tin bình an vô sự. Mặc dù Vệ Bắc tự ý hành động, không tuân theo kỉ luật, nhưng sự xuất hiện của anh đã kịp cứu mạng con tin, nên lãnh đạo cũng không phê bình Vệ Bắc quá nhiều, chỉ nói anh hãy về nhà nghỉ mấy hôm, điều chỉnh lại tâm tình.

Vệ Bắc vẫn chưa thoát được khỏi cảnh Lưu Hàn tự tử. Dù sao cũng đã từng là anh em tốt, năm đó bọn họ còn rất trẻ, cùng nhau phạm lỗi, cùng nhau sôi nổi, nhưng con đường họ chọn khác nhau, cho nên càng đi càng xa, cho tới hôm nay, cảnh còn nhưng người đã mất.

Năm đó, nếu không phải vì kiên trì theo sát Diệp Sơ, chẳng phải hôm nay mình cũng sẽ giống Lưu Hàn không thể quay đầu lại sao?”

Vệ Bắc không dám nghĩ nếu anh đi trên con đường kia thì mình sẽ thành bộ dạng gì, trong lòng anh cực kì rối loạn, định về phòng trọ nhưng lại bất giác ngồi lên xe buýt về nhà

Tuổi hai mươi của cuộc đời, lần đầu tiên anh cảm nhận được sự quan trọng của một sinh mệnh.

57. Chương 57

“Hôm nay giáo sư Vương đã gọi điện cho ta rồi” Sau khi Diệp Sơ về nhà, đây là câu đầu tiên mẹ nói với cô.

Diệp Sơ cúi đầu, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

“Cho tới tận bây giờ, chuyện như vậy mà con còn định không nói cho cha mẹ biết sao?” Sắc mặt của mẹ cô vô cùng không tốt, vừa nhìn liền biết là đang tức giận.

Diệp Sơ chỉ có thể nhỏ giọng nói: “Chuyện danh sách đi du học, con đã từ chối...”

Mẹ nhìn cô, dường như lúc này bà đã không thể không chế được tâm tình: “Vậy con có thể nói cho mẹ biết tại sao lại từ chối?”

Đối mặt với lời chất vấn của mẹ, Diệp Sơ có chút chột dạ: “Con không muốn đi du học, muốn ở lại... thi thạc sĩ”

“Con có nhầm không hả? Nếu con muốn ở lại thì ta còn có thể hiểu được, nhưng con muốn thi thạc sĩ là vì cái gì? Không phải là muốn tiếp tục đi học sao? Đi du học, điều kiện tốt như thế, có thể tiếp tục học chuyên sâu, vậy mà con lại chọn học thạc sĩ trong nước, ta xem con đã học đến u mê, đầu óc không còn sáng suốt nữa rồi. Diệp Sơ à Diệp Sơ, rốt cuộc con đang nghĩ cái gì thế hả?”

Diệp Sơ không nói gì, chỉ biết cúi đầu im lặng.

Mẹ của cô lại tiếp tục nói: “Được, con không muốn ra nước ngoài, con muốn thi thạc sĩ, có thể. Nhưng chuyện lớn như vậy, tại sao con không bàn bạc với chúng ta mà đã tự ý quyết định, con cho rằng cha mẹ là cái gì? Chúng ta nuôi con lớn bằng này, ngay cả quyền được bàn bạc với con cũng không có sao? Con có biết hôm nay Giáo sư Vương gọi điện nói chuyện này, ta nói ta không biết, lúng túng thế nào có biết không, con đã biến cha mẹ thành cái gì hả?” Mẹ của cô càng nói càng kích động, đến nỗi đứng không vững.

Diệp Kiến Quốc ở bên cạnh nhìn thấy, vội vàng kéo bà xã đang tức giận khuyên can, rồi nói với Diệp Sơ: “Diệp Tử, chuyện này không thể trách mẹ con, chuyện quan trọng như thế, sao con có thể không bàn bạc với ai? Hả...”

Nghe cha mẹ than trách, trong lòng Diệp Sơ lại càng khó chịu, nhưng cô không biết phải nói gì, chỉ có thể thẫn thờ đứng đó, nước mắt chậm rãi rơi xuống.

“Khóc? Bây giờ con còn biết khóc? Sao trước đó con không suy nghĩ cho chúng ta hả? Ta và cha con nuôi con lớn như này thật phí công, lúc trước thì tốt nghiệp như thế, nhiều ngành học như vậy mà lại để cho con tự chọn ngành thiên văn! Giỏi lắm, giờ mới tốt nghiệp ra trường, công việc khó khăn, khó lắm mới có cơ hội đi du học, mà con lại từ chối! Con, con...” cảm xúc của Lưu Mỹ Lệ càng lúc càng không ổn định.

Diệp Kiến Quốc vội trấn an bà xa: “Diệp tử, tim mẹ con không khỏe, con ra ngoài trước đi, đợi mẹ con bình tĩnh lại chúng ta sẽ bàn lại chuyện này” ông nháy mắt với con gái, ý bảo cô hãy tạm thời rời đi.

Diệp Sơ lui về sau một bước, trong lòng đau đớn khó chịu, nhìn dáng vẻ của mẹ mà không thể nói gì, chỉ có thể chạy nhanh ra ngoài.

Trên nhà còn truyền đến tiếng mẹ cô: “Ông đừng ngăn tôi, ông để cho con bé đi ra ngoài làm gì? Sao tôi lại sinh ra đứa con gái ích kỉ như thế...” Mặc dù cô đã chạy rất nhanh, muốn tránh xa lời trách mắng của mẹ, nhưng tiếng nói kia vẫn vang vọng bên tai cô, giày vò cô.

Trong lồng ngực đau buốt, nước mắt không sao ngăn được, ai nấy xung quanh đều trách cô ích kỉ. Bỗng nhiên cô nhìn thấy ở phía trước có người đi tới, trông rất giống Vệ Bắc.

Bọn họ gặp nhau, luôn không lãng mạn như vậy.

Nước mắt nhoè đi, trông cô như người mất hồn, sau đó, Vệ Bắc lại nhìn thấy nước mắt trên gương mặt cô, anh mới hồi thần, đi nhanh tới bên cô: “Sao thế? Sao lại khóc?”

Còn chưa hỏi xong, Diệp Sơ đã nhào vào lòng Vệ Bắc, ở trong lòng anh khóc nức nở.

Vệ Bắc bị hành động của cô làm cho bất ngờ, anh rất ít khi thấy Diệp Sơ khóc, lại còn khóc thành như này. Anh rất muốn hỏi cô rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, nhưng cô bé ở trong lòng anh khóc thương tâm như vậy, khiến anh không thể nào mở miệng hỏi han, chỉ biết ôm chặt lấy cô, để cô khóc trong lòng mình.

Trời đã tối, đèn trong tiểu khu của bọn họ cũng bật sáng, bảo vệ ở khu chung cư cảnh giác nhìn bọn họ học, dường như chờ đợi giây phút anh hùng cứu mỹ nhân.

Dưới ánh đèn, bóng hai người lồng vào nhau.

Cuối cùng Diệp Sơ cũng ngừng khóc, đôi mắt sưng mọng từ trong lòng Vệ Bắc ngẩng lên nhìn anh, vẻ mặt đã bình tĩnh hơn, chỉ là nước mắt trước mặt và đôi mắt đỏ hồng không che giấu được vẻ yếu đuối của cô.

Cô hỏi: “Anh cùng em đi ra bờ sông một chút được không?”

Vệ Bắc gật đầu, ôm lấy Diệp Sơ, rồi hai người đi ra khỏi tiểu khu,

Đêm khuya tĩnh mịch, chợt có tiếng ve không chịu nổi sự cô đơn mà kêu lên hai tiếng, Vệ Bắc và Diệp Sơ trong lòng đầy tâm sự vừa đi vừa suy nghĩ, không ai mở lời trước

Một lát sau, Diệp Sơ cảm thấy hơi lạnh.

Khí hậu ở thành phố này cũng thật kì lạ, mùa hè kéo dài, nhưng khi mùa thu tràn tới lại khiến người ta ứng phó không kịp, ngày hôm qua nhiệt độ còn cao như thế, vậy mà sau một trận mưa đêm qua, hôm nay đã phải mặc áo khoác ra đường.

Diệp Sơ buổi sáng vội vã quay về nên hiện tại chỉ mặc một chiếc áo mỏng, ra đến bờ sông, gió đêm thổi, không nhịn được mà hắt hơi một cái.

Vệ Bắc thấy thế, vội cởi áo khoác choàng cho Diệp Sơ, mình chỉ mặc một chiếc áo cộc tay.

“Như thế anh sẽ lạnh” Diệp Sơ cởi áo trả cho anh.

“Đùa à, anh lạnh? Trước khi ở trong trường còn tổ chức bơi vào mùa đông nữa kia, được rồi được rồi, em mau mặc áo vào” Anh tỏ vẻ không để ý chút nào, lại khoác áo lên người Diệp Sơ

Diệp Sơ không từ chối nữa, an tâm hưởng thụ cảm giác ấm áp lâu lắm mới có này. Bên tai lại nghe thấy một tiếng hắt hơi, Diệp Sơ giật mình, ngẩng đầu nhìn Vệ Bắc

Bốn mắt nhìn nhau, “Kể bị tình nghi” vuốt vuốt cái mũi, ra vẻ nghiêm túc nói: “Không phải anh”.

Kiểu giấu đầu lòi đuôi này khiến cho Diệp Sơ không nhịn được mà bật cười. Sau đó Vệ Bắc cũng cảm thấy hành động vừa rồi của mình thật trẻ con, cũng thấy buồn cười.

Cảm giác lúng túng sau khi gặp lại trong giây phút này đã hoàn toàn biến mất. Diệp Sơ không cười nữa, nhỏ giọng nói: “Thật ra có chuyện, em vẫn không nói cho anh biết”

“Chuyện gì?” Vệ Bắc hỏi.

“Em ở trong danh sách được đi du học... Em đã từ chối”

Nghe cô nói câu đầu tiên, Vệ Bắc sợ hết hồn, cũng may câu nói ngay sau đó, cũng khiến anh bình tĩnh lại

Diệp Sơ còn nói: “Chuyện này, em vẫn giấu cha mẹ. Nhưng hôm nay, do Giáo Sư Vương gọi điện cho mẹ em, đã nói chuyện em từ chối đi du học cho bà biết rồi”

Vệ Bắc nhớ lại vừa rồi Diệp Sơ khóc nức nở chạy đến, trong lòng anh cũng đã hiểu được một nửa: “Cho nên, mẹ muốn em đi du học sao?”

Diệp Sơ gạt đầu, theo bản năng cắn môi dưới.

Diệp Sơ trả lời như thế khiến thần sắc Vệ Bắc cứng lại, tuy nói Diệp Sơ đã từ chối, nhưng nhìn bộ dạng cô vừa chạy vừa khóc lúc này, mẹ của cô chắc chắn đã tạo áp lực với cô rồi, nếu hiện tại cô lại đổi ý, vậy bọn họ... Trong lòng anh không khỏi bồn chồn, e dè hỏi: “Vậy em.. định làm thế nào?”

Diệp Sơ cúi đầu một lúc, rồi ngẩng đầu lên nhìn anh, giống như đã suy nghĩ dứt khoát, rồi cẩn thận nói: “Em sẽ không đi.”

Nghe được đáp án mình mong muốn, trong ngực Vệ Bắc thở phào nhẹ nhõm, rõ ràng vui vẻ vô cùng, nhưng không hề tỏ ra ngoài, mà còn hỏi: “Vì sao?”

Cái này mà còn phải hỏi sao? Diệp Sơ nhún mày một cái: “Tất nhiên là vì anh...” Lời vừa nói ra, lại thoáng thấy khoé mắt đắc ý của Vệ Bắc, cô liền đỏ mặt, nhanh chóng sửa lại: “Anh quản vì sao cái gì? Em chỉ là không muốn đi”

Lời đang nói thì bỗng dừng lại, Vệ Bắc bắt ngờ ôm chặt lấy cô.

Anh ôm rất chặt giống như nếu buông lỏng tay, người trong lòng anh sẽ bay đi mất.

Diệp Sơ muốn nói gì đó, nhưng lại nghe tiếng Vệ Bắc thì thầm bên tai: “Cảm ơn em”

Trong lòng nàng bỗng rung động, dường như lời nói kia đã chạm đến một nơi mềm yếu nhất trong lòng cô.

“Thật ra, là em cảm ơn anh mới đúng” Cô nói “Cảm ơn anh đã ở bên cạnh em nhiều năm như vậy. Em biết em tùy hứng, em ích kỉ, không lo lắng cho anh, bình thường còn chọc giận anh, thế nhưng anh lại chưa bao giờ buông tay em, thế nên, e cũng không muốn buông tay, không muốn rời xa anh”

Những lời này, cô đã để trong lòng rất lâu rồi, nhưng khi còn trẻ, nhất định không bao giờ chịu nói ra miệng, hôm nay có được dũng khí nói ra, cô cảm thấy thoải mái khó diễn tả.

Hứa hẹn, không nhất định phải nói thành lời.

Lời tỏ tình, không nhất định phải là “Em yêu anh”

Ở bên nhau, trái tim có thể thoải mái bày tỏ.

Mãi mãi, cần phải có sự nỗ lực của cả hai người.

Giống như một lời bài hát nghe nhiều đến thuộc lòng: “Anh luôn nghĩ đến những điều lãng mạn nhất, em và anh cùng nhau già đi. Cho tới khi chúng ta già đến không thể nhắc bước, em vẫn như báu vật ở trong bàn tay anh...”

Kì nghỉ dài ngày kết thúc, sinh hoạt của Diệp Sơ trở lại bình thường, mặc dù mẹ cô vô cùng bất mãn đối với chuyện cô từ chối đi du học, nhưng vẫn là đứa con gái mình hoài thai mười tháng, ngoài mặt thì nghiêm khắc, nhưng trong lòng lại không nỡ, nên cũng không tạo áp lực cho cô.

Lại qua mấy tháng, cuộc thi thạc sĩ càng ngày càng tới gần. Diệp Sơ cũng quyết định sẽ thi thạc sĩ trong trường. Mặc dù so với mong muốn của cô có chút kém hơn, nhưng cô cũng không tính toán nhiều, nếu như thuận lợi, có thể cô sẽ được giữ lại trường làm giảng viên. Đối với một người con gái mà nói, có thể có một công việc ổn định là ngàn vàng khó đổi.

Tất cả dường như đã trở thành một kết cục đã định, chỉ có giáo sư Vương là vẫn không cam lòng, ông luôn luôn khuyên Diệp Sơ suy nghĩ lại thật kĩ, luôn nói với cô rằng đi du học có biết bao nhiêu tốt đẹp, mà cô lại bỏ qua chỉ vì những lí do cũ rích.

Diệp Sơ vốn đã vững lòng, nhưng vào lúc này, khâu giải quyết hộ chiếu lại có vấn đề, nên khiến việc du học chậm một tháng. Giáo sư Vương nghĩ rằng đây là ý trời, ông trời không muốn để Diệp Sơ thi thạc sĩ, mà muốn tạo thêm cơ hội cho cô đi du học. Ông nói với Diệp Sơ: “Hãy suy nghĩ kĩ thêm một chút đi, danh sách vẫn còn giữ tên của em. Thanh niên còn trẻ, nên đi ra ngoài một chút, nhớ năm đó, tôi cũng chỉ vì muốn ổn định nên giờ chỉ là một học giả kém cỏi. Em là học sinh tôi rất kì vọng, tôi không muốn sau này em sẽ phải hối hận giống như tôi...”

Diệp Sơ một bên thì cảm thấy rất may mắn vì có một giáo viên tốt với học sinh như vậy, nhưng một bên lại sợ nếu giáo sư cứ như thế sẽ ảnh hưởng tới việc thi thạc sĩ của cô. Không lối thoát, cô đành dọn đồ đạc đến nhà Vệ Bắc tránh nạn.

Vệ Bắc thuê nhà trọ ở ngay gần trường học của Diệp Sơ, vừa nghe Diệp Sơ nói muốn tới, anh cố ý lôi mấy người trong đội về phòng dọn dẹp, sợ Diệp Sơ nhìn thấy phòng trọ bừa bộn sẽ chê cười anh.

Vậy nên khi Diệp Sơ tới, thì vừa lúc nhìn thấy một người trên đầu đội cái mũ cao cao, trên lưng còn đeo tạp dề Hello Kitty, “người hùng” ở đằng kia đang thu dọn đồ đạc và đồ uống bữa bãi, nhất thời liền cười lăn lộn.

Vệ Bắc nhanh chóng chỉ lên tạp dề giải thích: “Cái này... đây là mẹ anh mua. Ai, em đừng cười! Anh cởi ra rồi, em còn dám cười? Diệp Siêu Nặng, em dám cười!” Rốt cuộc anh cũng thẹn quá hoá giận, đi tới bịt miệng Diệp Sơ.

Diệp Sơ giãy giụa lại không chịu, hai người cứ thế nháo loạn một hồi.

Sau đó, cũng không biết người nào đó đã dẫm phải mấy tờ báo trên sàn nhà, trượt chân rồi cả hai người mất thăng bằng, ngã bịch xuống ghế salon.

Diệp Sơ cảm thấy thân thể mình lún xuống, lúc bừng tỉnh, đã thấy mình bị Vệ Bắc đè chặt xuống ghế salon, tư thế vô cùng mờ ám. Mặt cô đỏ bừng, muốn đẩy anh ra đứng lên.

Vệ Bắc nghĩ: Là vợ chồng cả rồi, cô nhóc này lại còn xấu hổ cái gì? Vì vậy anh liền cố ý tỏ thái độ trêu cợt cô, đè cổ tay cô xuống, không cho cô đứng lên.

“Đừng có làm loạn, anh đứng dậy đi” Gương mặt Diệp Sơ đỏ bừng như bị phồng.

Vệ Bắc không chịu nghe, cố ý đùa giỡn lưu manh: “Hôn anh một cái, hôn rồi sẽ thả em ra”

Gương mặt Diệp Sơ quần bách đỏ như trái táo chín, thể nhưng sức lực lại không đấu lại với anh, đành nhắm mắt hôn lên mặt anh một cái.

“Em là con gà đang mổ gạo hả!” Vệ Bắc lại càng đùa giỡn quá đáng, được rồi, em không chịu hôn anh, thì anh đành tự thân hôn em được chưa. Sau đó, anh cúi đầu, không nói gì hôn lên môi cô.

Diệp Sơ bị hôn, thân thể nhũn ra, cả người lún sâu vào ghế salon. Vì vậy Vệ Bắc càng hôn mạnh hơn, càng lúc càng làm càn, thân thể đè nặng hơn, đúng lúc đó điện thoại trong túi Diệp Sơ vang lên.

Vệ Bắc nhíu mày một cái, ném cái túi của Diệp Sơ xuống dưới đất.

“Anh làm gì thế? Điện thoại của em ở trong đó! Ném như thế sẽ hỏng mất” Diệp Sơ giãy giụa, muốn đi nghe điện thoại.

“Hỏng thì anh mua cái khác” Vệ Bắc ôm chặt hông cô, vẻ mặt không tình nguyện, nhưng cũng nhích ra “Anh nói này Diệp Siêu Năng, sao mà em lại lảm chuyện như thế hả! Cứ lúc nào anh nghĩ muốn làm chút gì đó, thì lại có điện thoại, anh nghi ngờ, có phải em đã chỉnh điện thoại trước để làm hỏng việc của anh không hả?”

“Hừ!” Diệp Sơ trừng mắt nhìn anh, đi tới nhận điện thoại

“Alô, Tiểu Diệp phải không? Giáo sư Vương đây, chuyện xuất ngoại em đã nghĩ xong chưa? Tên của em tôi vẫn còn giữ trong danh sách này” Ở đầu bên kia điện thoại, giáo sư Vương vẫn nói không biết mệt.

Đối với sự tấn công của giáo sư Vương, Diệp Sơ cũng chỉ biết im lặng, đáp lại mấy câu theo lệ, rồi cuối cùng cũng lờ được ông cúp điện thoại.

“Ai vậy?” Vệ Bắc hỏi.

“Là Giáo sư Vương, chính là thầy giáo hướng dẫn em làm luận văn”

“À” Vệ Bắc dừng lại một chút rồi dường như nghĩ đến cái gì đó: “Không phải ông ta còn muốn khuyên em đi du học chứ?”

Diệp Sơ bắt đầu dĩ gật đầu: “Ông ấy còn có nghị lực hơn cả mẹ em”

“Em cũng động lòng rồi” Vệ Bắc nói đùa

Diệp Sơ giật mình, sắc mặt có chút thay đổi, thể nhưng rất nhanh trở nên bình thường: “Làm sao anh biết hả? Em đã quyết định thi thạc sĩ rồi. Không muốn cãi nhau với anh, em còn phải ôn tập” Cô nói xong liền đi vào trong phòng.

Nhìn bóng lưng của cô, Vệ Bắc dường như dự cảm được điều gì đó.

Những ngày chuẩn bị thi thạc sĩ vô cùng buồn chán, Diệp Sơ ở cùng Vệ Bắc, mỗi ngày đều vùi đầu ôn tập, mà Vệ Bắc đi thực tập cả ngày đi sớm về muộn, vợ chồng son như thế này cũng coi như là quá ngoan ngoãn.

Mấy tuần nữa lại trôi qua, cách ngày thi mấy ngày. Hôm đó Vệ Bắc làm xong nhiệm vụ, lúc quay về đã là nửa đêm, anh mở cửa liền phát hiện trong phòng đèn vẫn sáng, Diệp Sơ gục đầu ngủ một trong đồng tư liệu ôn tập.

Anh không khỏi có chút xót xa cô nhóc này, tuy nói thi thạc sĩ không phải là chuyện đơn giản, nhưng cô cũng cứ thế cố gắng quá sức. đặc biệt mấy ngày nay, cô hầu như mỗi ngày vừa rời giường đều ôm chặt lấy đồng tư liệu này, cả đêm lẫn ngày, không ăn không ngủ ôn luyện, nếu thân thể không chịu nổi, cứ thế này sẽ bệnh mất.

Nếu như... cô lựa chọn đi du học, mà không phải là thi thạc sĩ, thì bây giờ cũng không cần phải khổ nhọc thế này? Vệ Bắc trong lòng lại nảy ra suy nghĩ như thế, không kiềm được mà cảm thấy tức ngực, trong lòng có chút khó chịu.

Vừa lúc này, Diệp Sơ đang ngủ gục bỗng hơi động đậy, dường như có chút lạnh.

Vệ Bắc liền ôm lấy cô, đi vào trong phòng.

Nhìn cô thực sự là đã mệt muốn chết rồi, dù bị ôm như thế, mà hai mắt vẫn nhắm, ngủ rất say. Vệ Bắc cẩn thận đặt cô xuống giường, đắp kín chăn, chắc chắn rằng cô không bị lạnh mới yên tâm đi ra khỏi phòng.

Trên bàn bên ngoài phòng để không biết bao nhiêu tài liệu ôn tập, nhìn thôi cũng đã khiến người ta nhức đầu. Vệ Bắc ngồi xuống, trên ghế vẫn ấm áo, mang theo hơi ấm từ cơ thể cô.

Anh đỡ đầu nhìn bàn học, cầm lấy quyển sách mở ra trang đầu tiên với đầy những công thức phức tạp, có những đoạn Diệp Sơ dùng bút đánh dấu chỉ chút, phía dưới trang sách là một tờ giấy vẽ hình vũ trụ, nhìn từ bên trong, vũ trụ mênh mông bao la lấp lánh, khiến con người ta nảy sinh một loại cảm giác khó hiểu,

Vệ Bắc nhìn tấm hình kia mà thất thần, chợt nghe tiếng dép lê trên mặt sàn, hoá ra Diệp Sơ đã tỉnh dậy từ lúc nào, còn ngái ngủ đứng ở phía sau anh.

“Anh đã về rồi sao?” Cô hỏi

“Ừ, sao em dậy rồi, mau về ngủ đi, không lạnh”

“Không sao đâu” Diệp Sơ kéo kéo chiếc chăn trên người, nói: “Em cũng không biết ngủ thiếp đi lúc nào nữa, có câu trong đề thi vẫn chưa làm xong”

“Em đừng có mà hồ đồ!” Vệ Bắc có chút tức giận: “Giờ là mấy giờ rồi, đề thi ngày mai làm cũng không được sao? Giờ đã muộn thế rồi, em muốn để mình bị ốm hả? Mau đi ngủ cho anh”

Diệp Sơ dường như không chịu, nhưng nhìn vẻ mặt căng thẳng của Vệ Bắc, cô chỉ biết đứng im đó không nói lời nói.

“Còn không đi?” Vệ Bắc giục.

Diệp Sơ sờ sờ bụng, ngập ngừng nói: “Thật ra, em có chút đói bụng...”

Vệ Bắc lúc này lại càng thêm giận, nghĩ thầm, cô nhóc này cuối cùng cũng còn biết đói, vậy nên đứng lên nói: “Trong tủ lạnh còn có bánh chẻo, để anh đi hấp lại cho em” Sau đó anh lại đeo cái tạp dề Hello Kitty, vừa lăm bằm gì đó vừa đi vào phòng bếp hấp bánh chẻo cho vợ.

Anh nào biết, chờ đến khi bánh chẻo nấu xong, đi ra lại nhìn thấy Diệp Sơ đang đọc sách!

Vệ Bắc lại cảm thấy không nỡ, liền đi tới khép sách của cô vào: “Nếu hôm nay em còn dám đọc sách, thì đời này em đừng nghĩ nhìn thấy nó nữa!” Anh nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Diệp Sơ biết tình anh, nói được tuyệt đối làm được, cô vội vàng để mấy tư liệu bảo bối này sang một bên, ngoan ngoãn ăn bánh chẻo

“Ăn ngán rồi” Cô nói

“Còn nói nhảm nhiều như vậy, em xong rồi” Vệ Bắc tiếp tục nổi nóng

Diệp Sơ vội vã lắc đầu, ôm chặt cái bát trong tay, bộ dáng như muốn cùng bánh chẻo “đồng quy vu tận”.

Thấy cô như vậy, Vệ Bắc nhất thời chẳng tức nổi, cố nén cười nói: “Ăn xong rồi mau đi ngủ”

“Vâng” Lúc này Diệp Sơ đã có kinh nghiệm, vội vàng cúi đầu ăn bánh chẻo. Mặc dù bánh chẻo có hơi nát, nước dùng có hơi mặn, nhưng giữa đêm vừa đói vừa lạnh, Diệp Sơ cảm thấy đây như là mỹ thực trời ban chỉ mình.

Vệ Bắc không nói nữa, ở bên cạnh nhìn Diệp Sơ ăn bánh chẻo, màn đêm ngoài cửa sổ vẫn tối om.

Bỗng nhiên, anh mở miệng: “Diệp Siêu Năng, tại sao em lại thi khoa Thiên Văn?”

Diệp Sơ nuốt vội miếng bánh chẻo, ngẩng đầu kì quái nhìn Vệ Bắc, không hiểu vì sao anh lại hỏi tới vấn đề này. Nhưng mà nhìn bộ dạng của anh có vẻ rất muốn biết, Diệp Sơ cố nhớ lại, nuốt xuống miếng bánh chẻo rồi nói: “Khi đó, em không nhớ được tên anh, anh đã chỉ vào vì sao phía Bắc nói đó là tên anh, anh không nhớ sao?”

Hoá ra cô vẫn còn nhớ rõ, trong lòng Vệ Bắc run rẩy.

Diệp Sơ nói tiếp: “Ngày đó, em bỗng nhiên cảm giác những vì sao trên bầu trời rất thú vị. Về nhà liền điền khoa Thiên Văn, sau đó mẹ em biết chuyện, còn mắng em một trận, trách em sao lại tùy tiện chọn chuyên ngành như vậy”

Lời của cô khiến Vệ Bắc giật mình, anh chưa từng nghĩ được rằng hoá ra bản thân mình có ảnh hưởng tới Diệp Sơ sâu sắc như thế.

“VẬY... em có hối hận không?” Anh cẩn thận hỏi

“Không, em nghĩ chuyên ngành này rất tuyệt. Nó khiến ta hiểu rõ hơn về vũ trụ rộng lớn, chúng ta thật nhỏ bé, có thể sống và dùng sinh mệnh của mình để tìm hiểu về sự vô hạn của vũ trụ, thật là một chuyện vô cùng tự hào... anh làm sao vậy?” Diệp Sơ nhìn Vệ Bắc đang dờ dẫm: “Anh bị ốm sao, hay có điều gì lo lắng?”

Thần sắc Vệ Bắc nhanh chóng bình thường lại: “Không có gì, anh đi tắm, em ăn xong phải nhanh đi ngủ, biết không?”

“Yes, sir!” Diệp Sơ giơ tay chào anh một cái, mắt cười cong cong...

Vũ trụ rất lớn, chúng ta đều rất nhỏ bé, có thể sống và dùng sinh mệnh của mình để tìm hiểu về sự vô hạn của vũ trụ, thật là một chuyện vô cùng tự hào...

Những lời Diệp Sơ nói cứ văng vẳng bên tai. Vệ Bắc vội tới bồn rửa mặt, vỗ nước lạnh lên mặt, nhìn chính mình trong gương, trong lòng bỗng có cảm giác không thể nói nên lời

Anh không thể nào quên đi ánh mắt của Diệp Sơ khi nói những lời ấy, khuôn mặt nhỏ nhắn, con ngươi đen nhánh sáng rực, loé lên tia hạnh phúc.

Anh có thể không thể hiểu được những công thức phức tạp trong những tài liệu Thiên Văn kia, thế nhưng, anh có thể nhìn thấy tia sáng trong mắt cô bừng cháy thế nào. Không sai, cô nhóc này từ bé đã rất ngoan ngoãn, từ nhỏ đến lớn, chưa từng có việc gì khiến cô quan tâm. Mặc dù trong khoảng thời gian ôn thi, cô cố gắng đến kiệt sức, thế nhưng khi cô nói đến vũ trụ, tia sáng trong mắt cô khiến anh không thể đối diện, khiến sâu trong lòng anh không khỏi trĩu nặng một cảm giác tự ti.

Một con chim lại không thể sải rộng cánh bay trên vùng trời của mình, đó là một việc đáng buồn tới cỡ nào.

Vũ trụ như biển, con người chẳng phải chỉ giống như một con kiến thôi sao, ở nơi đây trò chuyện trong vũ trụ, một sinh mệnh nhỏ bé tránh được những cuộc va chạm địa cầu, tránh thoát được quái vật kỉ Jura, tránh được những khi sao chổi quét qua địa cầu, tránh cho nhân loại có thể thoát được nạn đói và chiến tranh hàng nghìn năm qua....Họ có thể gặp được nhau đó là một việc kì diệu tới mức nào!”

Số mệnh đã an bài, ý trời đã định

Đã như vậy, thì làm sao tránh khỏi đây?

Có lẽ, anh nên nhượng bộ sao?

Nếu em hướng tới bầu trời, anh sẽ giúp em tung cánh, bởi vì, anh sẽ là bầu trời của em.

Tại Sân bay, hai năm sau...

Giữa đám đông đi lại, có một bóng dáng cao ráo lặng lẽ đứng đó, anh mặc một bộ đồ tây trang, ngũ quan sắc bén, đường nét rõ ràng, bề ngoài đẹp trai đến nỗi khiến cho mấy cô nữ sinh cách đó không xa xì xào bàn tán.

Anh hình như rất sốt ruột, nhìn chăm chăm vào điện thoại di động. Đợi một lúc, điện thoại di động vang lên, anh vội vàng nhận điện, quát lớn: “Diệp Siêu Năng, nếu em còn chưa đến thì không cần tới nữa! Nhanh lên một chút!”

“Thật là hung dữ a!” Mấy cô nữ sinh mê trai đồng tai nghe.

“Không phải là đợi bạn gái chứ?”

“Dữ tợn như thế, chẳng phải là bạn gái của anh ta sẽ rất thảm sao? Người nào mà xui xẻo như vậy?”

“Khó nói lắm, không chừng bạn gái người ta đã luyện võ, một phát đánh ngã luôn”

“Ha ha, thế chẳng phải quá kinh khủng sao? Chắc còn hung dữ hơn anh ta không chừng”

“Đừng nói nữa, mau nhìn đi, tới rồi”

Mấy tiểu quỷ ngừng bàn luận, cùng nhau nhìn về phía trước, nhìn theo hướng anh đẹp trai hung dữ kia. Trong đám người đi tới có một bóng dáng rất bình thường, mặc bộ đồ cũng rất bình thường, kéo theo một túi hành lý thông thường, tóc buộc đuôi ngựa đơn giản, khuôn mặt cũng rất thông thường, nói tóm lại, rất bình thường là được rồi

Điều này hiển nhiên khiến các tiểu quỷ vô cùng thất vọng.

“Không giống người luyện võ a”

“Nhìn qua cũng không thấy danh đá”

“Chắc không phải bạn gái chứ?”

“Mau nhìn kìa, lại quất kia!”

“Xem ra bộ dạng dễ nhìn cũng không hạnh phúc chút nào a”

“Đúng đúng, thật là tội nghiệp a...”

Tiếng bình luận dần nhỏ lại, rồi biến mất trong tiếng người ồn ào tại sân bay

Bên này, giọng nói Vệ Bắc cũng không nhỏ chút nào: “Diệp Siêu Năng, em xem xem giờ đã mấy giờ rồi?”

Diệp Sơ ỷ khuất: “Mấy bay trễ giờ, cũng đâu phải tại em...”

“Còn em nữa, nhìn em mặc thành cái bộ dáng gì thế này hả? Việc kết hôn quan trọng như thế, có người tùy tiện như này sao?”

“Cũng không phải em kết hôn” Diệp Sơ không phục bĩu môi.

“Nói nhảm” Vệ Bắc bị cô chọc cho tức giận: “Chúng ta kết hôn em dám đi mượn một chút cho anh xem! Đi thôi, đừng chậm trễ nữa” Anh đón lấy hành lý trong lòng cô, đi nhanh ra ngoài sân bay

Diệp Sơ nhanh chóng đuổi kịp, ngoài miệng không phục lắm bầm: “Vậy phải xem em có lấy anh làm chồng không...”

“Cái gì?” Vệ Bắc quay đầu, ánh mắt sắc nhọn phóng về phía cô.

“Đi mau đi mau, nếu không sẽ không kịp!” Diệp Sơ giả bộ không nghe thấy, nhanh chóng đi ra ngoài

Hai người rất nhanh rời khỏi sân bay, đi về phía thành phố

Hôm nay là ngày 1/10, cả nước chúc mừng ngày quốc khánh, lại càng trở thành ngày tốt cho việc vui. Lần này Diệp Sơ gấp gấp trở về lại để tham dự hôn lễ của Lâm Mậu Mậu và Triệu Anh Tuấn.

Thời học sinh chỉ muốn làm người lớn, đến khi làm người lớn thật rồi thì lại cảm thán sao thời gian trôi quá nhanh.

Cảnh chia tay ở sân bay hai năm trước như diễn ra trước mắt, Diệp Sơ mãi mãi sẽ không thể quên được, Vệ Bắc nhét vào tay cô tờ đơn đăng kí.

“Em đi đi, hãy theo đuổi bầu trời của mình, nhưng đừng quên, anh vĩnh viễn ở nơi này chờ em”

Trong xe bật bài hát “Tiểu Trần Cô Nương”, lời bài hát là như thế này: “Còn nhớ mãi một năm trước đứng ở ga tàu, nhìn chính mình diễn một màn bi thương. Qua cánh cửa sổ trong suốt, khuôn mặt người đắm lệ, đoàn tàu vẫn thế, chẳng hề đứng lại...”

Link nghe : [mp3.zing.vn/bai-hat/Tieu-Tran-Co ... 69CA.htm](http://mp3.zing.vn/bai-hat/Tieu-Tran-Co-...69CA.htm)Ca tl

Ca từ nhân nhặt mang theo bi thương, nhưng cũng may, thực tế cũng không tàn khốc như vậy.

Hai năm qua, cô một mình học tập ở một trường ở nước ngoài, sự cô đơn và bất lực có lẽ khó có thể tưởng tượng được. Nếu không được người nhà an ủi, mỗi ngày Vệ Bắc ở trong điện thoại động viên, sợ rằng, cô cũng không chống đỡ nổi

So với sự bất lực khi cô độc ở nước ngoài, thì có thể trở về và cãi nhau lại trở thành một tư vị hạnh phúc.

Diệp Sơ nghĩ như vậy, rồi Vệ Bắc đã lái xe tới nhà Lâm Mậu Mậu từ lúc nào, hôn lễ đã bắt đầu rồi, tiếng pháo nổ vang, chú rể Triệu Anh Tuấn đã tháo kính mắt, mặc tây trang, khuôn mặt hồng hào dưới ánh đèn chờ đợi cô dâu của mình.

“Tớ không đi, Diệp Sơ, Diệp Sơ còn chưa tới? Ai, Diệp Sơ!” Lâm Mậu Mậu đang giận dữ không chịu xuất giá chợt nhận thấy Diệp Sơ đã xuất hiện, vội vàng xách váy cưới chạy tới, khiến mấy cụ trong nhà gấp đến nổi tái mặt hô to: “Cẩn thận không ngã, cẩn thận không ngã”

“Diệp Sơ, cuối cùng cậu cũng tới, mau nhìn xem, tớ có đẹp không?” Niềm hạnh phúc dâng trào trong câu nói của Lâm Mậu Mậu.

Không thể không thừa nhận, Lâm Mậu Mậu hôm nay rất đẹp, so với bức ảnh cưới cô gửi cho Diệp Sơ thì hơn gấp vạn lần. Khoảnh khắc hạnh phúc nhất trong đời người con gái cũng chỉ cần như vậy thôi, vẻ đẹp này không thể nào dùng lời nói để miêu tả. Diệp Sơ lặng lẽ gật đầu, nhin không được mà xúc động.

“Lúc nào các cậu sẽ tổ chức hôn lễ hả? Từ cấp ba tớ đã bắt đầu chờ hai người cho uống rượu mừng, chờ đến tận bây giờ, thật sự là tóc đã bạc rồi” Khuôn mặt Mậu Mậu bày ra vẻ mặt nghịch ngợm.

Vấn đề này thật khó trả lời, Diệp Sơ sau khi đồng ý đi du học, nhà trường dự tính kế hoạch du học chỉ trong một năm, sau có chút trục trặc nên đã kéo dài thêm một năm nữa. Hiện tại hai năm đã qua, mà những hạng mục cô tham gia vẫn chưa kết thúc, điều này cũng có nghĩa là, cô còn phải ở nước ngoài nghiên cứu thêm một thời gian nữa.

Những thứ này không quan trọng, quan trọng là... chuyện này cô không biết nói sao với Vệ Bắc, với tính tình của anh, chỉ sợ là sẽ không chịu như vậy

Nghĩ như thế, Diệp Sơ không nhin được mà liếc nhìn Vệ Bắc.

Vệ Bắc còn đang nghe điện thoại, nên cũng không phát hiện ra ánh mắt áy náy của cô.

Hay là chờ hôn lễ kết thúc, chờ thời cơ thích hợp rồi hãy nói, trong lòng Diệp Sơ thầm tính toán.

Hôn lễ diễn ra suôn sẻ còn hơn cả nước chảy, lúc đó, Diệp Sơ đã gặp lại không ít bạn cũ. Thời gian trôi qua, năm xưa sớm chiều ở cùng học, hôm nay ra xã hội, có người phấn đấu sự nghiệp, có người xây dựng gia đình, số người du học để tiếp tục nghiên cứu như Diệp Sơ cũng không ít. Nhưng dù là ai, thì mọi người cũng ghi nhớ rõ kí ức bên nhau, cho nên nhiều năm sau gặp lại, bạn bè cũng không hề có chút xa cách.

Không ít người nhắc tới sự tích cô nhóc giống hệt con trai Lâm Mậu Mậu ngày trước, nói chuyện say sưa rồi thỉnh thoảng lại trêu chọc khiến cô dâu có năng lực chống cự rất mạnh cũng phải đỏ mặt, xấu hổ giận dữ nói: “Ai dám nhắc lại chuyện cũ, chuốc say người đó!”

Kết quả có thể đoán được, một bàn bạn học cũ, ngoại trừ những người phải lái xe, tất cả đều uống rất nhiều.

Người thiệt thòi nhất chính là Diệp Sơ, chỉ là ở bên cạnh thêm thất vài câu, đã bị Lâm Mậu Mậu không chịu buông tha, nói cô hôm nay đến muộn, rồi còn kêu gọi đám bạn học, ồn ào phạt rượu cô.

Bị ép buộc vào đường cùng, Diệp Sơ đành chịu trận, chẳng mấy chốc đã uống hết nửa chai rượu vang.

Dưới tác dụng của chất cồn, mấy tiếng sau vẫn chưa bình thường được, thế là Diệp Sơ ngủ suốt cả hôn lễ Lâm Mậu Mậu. Cho đến khi hôn lễ kết thúc, Vệ Bắc ôm cô lên xe, cô mới mơ màng tỉnh lại, còn lấp bắp mấy câu tiếng Anh hỏi han.

Cô nhóc này giờ đến mình đang ở nước nào còn không rõ, Vệ Bắc cảm thấy bó tay, dứt khoát để cô nằm lên tấm thảm tiếp tục ngủ. Nhưng cô đâu có dễ dàng ngoan ngoãn như thế, trong miệng vẫn không ngớt cần nhann nghe như tiếng chim, vài lần còn cào cào tấm thảm đến rách, cuối cùng Vệ Bắc nổi giận, dùng tấm quần chặt cô như nem rán, dùng dây an toàn thắt cổ định, lúc này cô mới chịu yên lặng.

Lần qua lần lại một lúc, Vệ Bắc cũng đã quá mệt, anh không nhận được mà nghĩ, đồ ăn ở nước ngoài cũng thật tốt a, nuôi cô nhóc kia đến tròn vo, bẻ một chút cũng nhọc.

Sau đó, anh cố ý trả thù, béo béo hai má Diệp Sơ.

“Nem rán” không động, nhắm mắt lại lẩm bẩm. Vệ Bắc nổi máu nghịch ngợm, duỗi tay đẩy đẩy hai lỗ mũi của cô khiến mũi trông thật giống con heo rồi cười hả hê thích thú: “Diệp Siêu Nặng, em xem em bây giờ thật giống tiểu thư heo, thật đáng yêu, dịu dàng khả ái đã chết thật rồi??????”

Nếu như lúc này tỉnh dậy, chắc cô sẽ tức đến hộc máu, cũng may cô ngủ rất say, ngay cả khi xe đã đến dưới nhà cô, Vệ Bắc bế cô lên gác mà vẫn không hề biết gì.

“Bà xã?” Vệ Bắc thử đẩy một cái

Không có phản ứng.

“Diệp Sơ?”

Cũng không có phản ứng

“Diệp Siêu Nặng!”

Vẫn không có phản ứng.

“Cô nhóc chết tiệt này, sau này mà để cho em uống rượu, anh không phải họ vệ!” Vệ Bắc không nhận được nổi nóng. Tục ngữ có câu: “Say rượu mất lí trí”, cô nhóc kia đã say như vậy, sao mà biết gì? Nhớ đến bọn họ đã ở bên nhau lâu như vậy, hôn cũng hôn rồi, sờ cũng sờ rồi, chỉ có việc kia là anh đã nhiều lần sắp xếp mà không thành công, bao gồm cả lần này.

Biết thế, lúc này để cho cô uống ít rượu thôi, nói không chừng còn có chút hi vọng???

Vệ Bắc không cam lòng đi ra khỏi phòng, lặng lẽ khép cửa lại.

Trong chốc lát, phía ngoài truyền đến tiếng đóng cửa, trong phòng liền trở nên im ắng.

Cuối cùng đã đi rồi!

Haiz - nằm trở trên giường, Heo con bỗng nhiên mở mắt, con người đen nhánh loé lên tia giao hoạt.

Thật ra cô đã tỉnh rồi, chỉ là???? Trăng đã lên cao, cô nam quả nữ, lại có chất cồn, thật là quá nguy hiểm. Bà mẹ nhà cô đã cảnh cáo, trước khi kết hôn, cái gì cũng không cho làm! Diệp Sơ là một cô con gái ngoan, con gái ngoan sẽ rất biết vâng lời.

Trong lòng dắc ý, Diệp Sơ cởi quần jean, chuẩn bị đi tắm.

Sau đó, kịch vui cứ thế diễn ra, Diệp Sơ mở cửa phòng, và đụng phải Vệ Bắc đứng ngoài cửa. Vệ Bắc giật mình nhìn cô chằm chằm, chỉ thấy cô mặc mỗi cái quần nhỏ, trong lòng máu nóng dâng trào.

Diệp Sơ lúng túng kéo chiếc áo phông xuống hỏi: “Anh???? Không phải anh đã đi rồi sao?”

“Cha em vừa gọi điện nổi????? Để một mình em ở nhà ông không yên tâm????? Cùng em????? “ Giọng nói của anh trở nên khàn khàn, ánh mắt cũng không chút yên phận.

“Này, anh đừng nhìn?????” Diệp Sơ ý thức được gì đó, khuôn mặt nóng rần lên, cô đưa mắt nhìn đi nơi khác, cắn môi, cố sức khép chân, áo phông bị cô kéo tụt xuống, cổ áo lộ ra một khe nhỏ....

Ánh đèn mờ nhạt ở đầu giường, dáng vẻ cô lại như vậy, thật đúng là dụ dỗ người ta phạm tội.

Vệ Bắc bỗng nhiên đi về phía trước, ôm ngang lấy cô, Diệp Sơ hét khê một tiếng, liền bị anh chặn lại. Anh đặt cô lên giường, ngón tay xun vào trong tóc xoắn dài, đầu lưỡi mạnh mẽ cạy mở, khuấy đảo trong miệng cô, công thành đoạt đất.

Nụ hôn này, thật giống như mỗi lần anh muốn làm loạn, Diệp Sơ không thể chống đỡ nổi, mắt chìm trong ánh đèn mờ trên đầu giường, trong lòng như mê muội, bàn tay chống lên lồng ngực anh, không chút sức lực muốn từ chối.

Nụ hôn dừng lại, Vệ Bắc đứng dậy, bắt đầu cởi cúc áo sơ mi, Diệp Sơ cảm giác chất cồn trong rượu lại xộc lên, mọi thứ trước mắt đều trở nên hư ảo. Cô ngẩn ngơ nhìn anh cởi từng chiếc cúc trên áo sơ mi, lộ ra vòm ngực màu lúa mạch, dưới ánh đèn nó như được bao phủ một lớp lông lánh

Diệp Sơ ngậy người ngăm nhìn

Lúc này, nụ hôn của anh lại rơi xuống, từ xương quai xanh, rơi xuống cổ rồi bên vành tai, ngọn đèn xinh đẹp bên đầu giường soi mấy vết hồng hồng trên làn da trắng nõn của Diệp Sơ,

Sau đó, anh cắn nhẹ trên vành tai của cô, cơ thể Diệp Sơ run rẩy, bàn tay nóng rực đã kéo chiếc áo T-shirt ra khỏi người.

Cảm giác thân thể mát lạnh, Diệp Sơ khó khăn mở miệng: “Chờ một chút?????”

“Diệp Siêu Năng, đã nhiều năm như vậy, em đừng bắt anh chờ thêm một lát nữa chứ? Hử?” Giọng nói gợi cảm của anh truyền đến bên tai, như một bùa chú không thể kháng cự, liến lan sâu vào lòng cô.

Đã nhiều năm như vậy, bọn họ cũng đã chờ quá lâu rồi?

Cô bỗng nhớ lại trước khi đi du học, Vệ Bắc nhét vào trong tay cô tờ giấy kia: “Em đi đi, hãy theo đuổi bầu trời của mình, nhưng đừng quên, anh vĩnh viễn ở nơi này chờ em”

Có người đàn ông, nguyện ý chờ đợi mình như vậy, còn chưa đủ sao?

Đủ, thật sự quá đủ rồi

Diệp Sơ nhắm mắt lại, cánh tay vòng qua cổ anh.

Vậy thuận theo tự nhiên đi, chúng ta sẽ cùng nhau chờ đợi.

Hai tháng sau, các giáo sư ở nước ngoài vẫn cố giữ lại, nhưng Diệp Sơ quyết định về nước.

Lâm Mậu Mậu nói: “Diệp Sơ, cuối cùng cậu đã hạ quyết tâm trở về, chúng ta thấy Vệ đẹp trai đã chờ đến nổi trời sắp sụp xuống rồi.”

Diệp Sơ cười ngượng, thật là không phải cô hạ quyết tâm, mà là đứa bé trong bụng giúp cô hạ quyết tâm.

Không sai, cô đã có thai, chắc chắn không lầm, một lần liền trúng.

Cô còn nhớ rõ khi ở nước ngoài gọi điện về báo tin cho Vệ Bắc, anh đã vui sướng như điên.

Năm phút sau, ông nội bà nội đã biết, cha mẹ cũng đã biết, anh trai chị dâu cũng biết???? Cuối cùng, ngay cả cụ ngoại đã hơn chín mươi tuổi ở dưới quê cũng run run giọng trong điện thoại: “Con bé này, có mau trở về làm lễ cưới đi không, chuyện này không thể chậm trễ, không kéo dài được a????”

Không còn cách nào, cô đành trở về.

Lâm Mậu Mậu nghe xong, liền cảm thán: “Diệp Sơ, cậu buôn bán thật lời, một người ra nước ngoài, lúc về đã biến thành hai người!”

Diệp Sơ: “...”

Sau khi Diệp Sơ về nước, cả hai nhà ngay lập tức chuẩn bị hôn lễ.

Để tránh bụng Diệp Sơ to lên, ảnh hưởng tới việc mặc áo cưới, hôn lễ liền tổ chức ngay sau Tết nguyên đán, hôn lễ vô cùng gấp gáp, tất cả mọi người trên dưới đều tác chiến chuẩn bị hôn lễ cho bọn họ.

Nhưng bởi vì Diệp Sơ đang mang thai nên trở thành đối tượng được tất cả mọi người bảo vệ. Mẹ cô không để cho cô đụng tay vào bất kì việc gì, ngay cả lúc chụp ảnh cưới cũng mang theo túi chườm nước nóng bên cạnh, sợ không cẩn thận ảnh hưởng đến cháu ngoại.

Khi mọi người còn đang bận rộn chuẩn bị hôn lễ, Diệp Sơ lại vô cùng rảnh rỗi, cả ngày ăn không ngồi rồi, gọi cho hay thì là – an thai.

Khoảng thời gian an thai chán chết cũng trôi qua, hôn lễ ngày một đến gần, bỗng nhiên có một ngày, Vệ Bắc nói muốn dẫn Diệp Sơ đi xem tân phòng.

Tân phòng của bọn họ thật ra đã được chuẩn bị từ khi Diệp Sơ còn đang đi học, mẹ của Vệ Bắc sốt ruột nên đã mua luôn rồi.

Chẳng qua lúc đó, tân phòng chỉ là một cái nền đất, sau đó, thời học cấp ba, Diệp Sơ đến thăm một lần, khi đó “phôi” phòng đã thành hình, nhưng chưa có đồ đạc gì, chỉ có thể nhìn được tổng quát.

Lần gần đây nhất đi xem là khoảng hai tháng trước, phòng ốc đã được tu sửa hoàn chỉnh. Lúc trước khi chỉnh trang, nhà thiết kế đưa ra mấy phương án để cho cô và Vệ Bắc lựa chọn, hai người nhất trí lựa chọn cách bài trí theo phong cách Châu Âu đơn giản, vì vậy tân phòng của bọn họ sau khi sửa sang xong, vô cùng giản dị và trang nhã, không khác với dự tính của Diệp Sơ là mấy.

Theo lí thuyết, cùng nhau sắp xếp hẳn không có vấn đề gì. Cũng không hiểu sao, Diệp Sơ cảm thấy hôm nay Vệ Bắc rất lạ, trong mắt anh còn lộ ra vài tia thần bí, dáng vẻ thật giống như muốn nói “Anh muốn cho em một sự bất ngờ, anh đã chuẩn bị xong” Thế nên, Diệp Sơ trong lòng nghĩ thầm, nếu đợi lát nữa, cô không bất ngờ, thì cô cũng nên phối hợp với anh một chút, tránh để Vệ Bắc thất vọng?

Kết quả là, Diệp Sơ vẫn bị kinh ngạc.

Vệ Bắc che hai mắt cô, lúc mở mắt ra thì nhìn thấy một phòng trẻ con đã được chuẩn bị kĩ lưỡng. Diệp Sơ quả thực không thể tin nổi vào hai mắt mình.

Trần nhà màu xanh lam hoà cùng mấy ngôi sao phát quang, trong phòng còn đặt một chiếc đèn thiên văn, ánh đèn chiếu vào trần nhà, khiến cả phòng lấp lánh như sao đêm.

Anh nói anh có một bất ngờ dành cho cô, nhưng Diệp Sơ không nghĩ tới, niềm vui anh mang đến là cả một vũ trụ.

Anh chuẩn bị phòng cho đứa con tương lai của bọn họ, dành cả một vũ trụ cho nó!

Trong lòng cô run rẩy, lại có chút kích động.

Vệ Bắc ôm lấy cô, bàn tay chạm vào phần bụng đã nhô lên: “Anh cảm thấy, con của chúng ta nhất định sẽ thích nơi này”

“Anh chắc chắn vậy à?” Diệp Sơ dựa vào vai anh, nhìn những ngôi sao đầy trời trong phòng.

“Nếu nó không thích, anh sẽ đánh nó cho tới khi thích thì thôi” Vệ Bắc nói chắc chắn.

Diệp Sơ cười một tiếng, cô quay đầu, ôm lấy cổ Vệ Bắc: “Yên tâm đi, em thích, con của chúng ta nhất định cũng sẽ thích”

“Nếu thích như thế, thì cũng nên bày tỏ một chút?” Anh nhìn nhìn cô, thật giống như đứa trẻ làm chuyện tốt, đòi thưởng kẹo.

Nhìn anh vô lại như vậy, Diệp Sơ bật cười, không khỏi nhớ lại rất nhiều chuyện cũ.

Rất nhiều năm trước, khi cô còn là một cô bé mặc chiếc váy trắng đứng bên vũng bùn, không thể nào nghĩ được, một ngày kia, tên nhóc hư hỏng ném bùn vào mình sẽ trở thành người yêu đây?

Không lẽ, đây chính là thứ gọi là Duyên Phận sao, lần đầu tiên nhìn thấy đã chắc chắn sẽ ràng buộc cả đời, vĩnh viễn không chia lìa?

Nghĩ như thế, Diệp Sơ không chút do dự kiễng chân hôn anh.

Thời khắc tuyệt vời này, những ánh sao trên tường cũng lấp lánh hơn, như bày tỏ lời chúc phúc đến đôi tình nhân đang ôm nhau nhau lúc này.

Tình yêu ơi, anh biết không? Dù trên trời có biết bao vì sao, anh mãi mãi là ngôi sao Bắc Cực rực sáng nhất trong lòng em.

Dẫu vật đổi sao dời, tình yêu này mãi không thay đổi.

58. Chương 58 : Ngoại Truyện

Thằng thán mà nói, tên Vệ Bắc này từ bé đã không có duyên với con gái, cũng không phải là bởi vì dáng dấp của anh không được tốt, thật ra là tính cách rất nóng nảy khiến những nữ sinh kia cũng bị dọa sợ tới nỗi không dám đến gần anh. Nhưng mà đều có trường hợp ngoại lệ, luôn có một hai cô gái không sợ chết như thế muốn khiêu chiến thử xem sức chịu đựng của mình, Dương Thanh chính là một trong số đó.

Dương Thanh chính là con gái rượu của cục trưởng Dương đại đội đặc công, cùng tuổi với Vệ Bắc, học năm thứ tư đại học một trường đại học nổi tiếng trong nước, giờ đang nhờ quan hệ của ba cô đến phòng nhân sự của đội cảnh sát thực tập, chỉ làm những công việc văn phòng.

Ngày đó cô vừa đi làm cấp trên chỉ nói là buổi chiều sẽ có một thực tập sinh đến báo cáo, để cho cô thử tiếp khách, mới đầu cô không để ý, nghĩ thầm không phải chỉ là một thực tập sinh thôi sao, lại vẫn muốn cô đường đường là con gái của cục trưởng đến tiếp đón, vậy mà khi đối phương vừa mới đến thái độ của cô liền thay đổi một trăm tám mươi độ.

A, tên này rất đẹp trai nhé! Vừa cao vừa đẹp trai, rõ ràng thể hiện sự sắc sảo, cả người tản ra một cỗ khí thế bức người, so với những kẻ dăn dộn trong trường chỉ biết đọc sách không biết tốt hơn bao nhiêu. Dương Thanh liếc mắt liếc hoa cả lên, thậm thề nhất định phải đưa người thanh niên cực phẩm này kéo về tay. Ôm ý nghĩ như vậy, trong những ngày tiếp theo, Dương Thanh cực kỳ quan tâm hỏi han ân cần với Vệ Bắc, tuyệt đối không bỏ qua chút cơ hội tốt đáp lời nào.

Vệ Bắc không phải người ngu, dĩ nhiên nhìn ra được ý muốn của Dương Thanh nhưng đồng thời anh cũng cảm thấy rất phiền, bố mày vất vả lắm mới rảnh rồi được một chút muốn gọi điện thoại cho bà xã mà cô ta cứ luôn muốn quẩn lầy, đầu óc có vấn đề à! Nhưng vì ngại mặt mũi của Dương cục trưởng, anh vẫn chịu đựng không bùng phát, chẳng qua đối xử thờ ơ với Dương Thanh, muốn cho cô biết khó mà lui.

Thế nhưng Dương Thanh lại không hề tự giác, thậm chí còn thông qua ba cô thăm dò gia đình Vệ Bắc, khi biết được Vệ Bắc đúng là con trai của Vệ thị trưởng trong khu thì lại càng mở cờ trong bụng, quẩn lầy ba cô làm mỗi giờ.

Dương cục trưởng vẫn nhúc nhúc về tính cách công chúa của con gái, chỉ sợ cô không tìm được người yêu, bây giờ con gái lại có người trong lòng, người làm cha như ông đương nhiên sẽ phải dốc hết sức mà làm mối.

Vì vậy Dương cục trưởng gọi điện thoại cho Vệ Đông Hải mời ông đi ăn cơm.

Gần đây Vệ Đông Hải không thích xã giao nhưng ngại vì con trai thực tập trong đội quản lý của Dương cục trưởng, bắt buộc phải đồng ý.

Vệ Bắc vừa nghe đúng là Dương cục trưởng mời khách, trong đầu dễ đoán được có thể là mục đích của cha con họ, vì để tránh phiền phức, anh gọi cho Diệp Sơ.

Nghe nói là cùng Vệ Đông Hải và bạn bè ông đi ăn cơm, Diệp Sơ có phần không muốn: “Bạn bè của ba anh, em lại không biết, đi làm cái gì?”

“Mặc kệ em có biết hay không làm gì? Cứ ăn là được!”

Anh vừa nói như vậy, Diệp Sơ càng không vui: “Em cũng không phải heo, em sẽ không đi đâu.”

Vệ Bắc không có biện pháp đành phải nói thật: “Nói thật với em, cái vị Dương cục trưởng kia muốn đem con gái nhét cho anh, anh thật sự hết cách, coi như em cứu người một mạng, lần sau anh báo đáp em.”

“Báo đáp thế nào?” Diệp Sơ hỏi.

“Lấy thân báo đáp.”

Diệp Sơ: “...”

Mặc dù không phải rất vừa ý nhưng vì cứu Vệ Bắc từ nước sôi lửa bỏng, Diệp Sơ miễn cưỡng phải đi.

Đến một phòng trong quán rượu, Dương Thanh vừa nhìn thấy Vệ Bắc còn dẫn theo một cô gái đến, vẻ mặt khó coi luôn, may mà Dương cục trưởng phản ứng nhanh, hỏi: “Tiểu Vệ, vị này là?”

“Bạn gái của cháu, Diệp Sơ.” Vệ Bắc đáp vô cùng dứt khoát.

Nụ cười Dương cục trưởng hơi lúng túng: “Hóa ra là bạn gái Tiểu Vệ, mau ngồi xuống mau ngồi xuống.”

“Cảm ơn chú.” Diệp Sơ đặt mông ngồi vào chỗ Dương Thanh đã chuẩn bị cho Vệ Bắc, ngay cả mắt cũng không chớp một cái, Dương Thanh tức giận.

Mắt trợn trắng.

“Diệp Tử, bạn gái Tiểu Vệ học ở đâu nhỉ?” Dương cục trưởng hỏi.

“Học ở đại học F, năm nay cũng là năm thứ tư.” Vệ Đông Hải trả lời giúp cô.

Đại học F? Trong lòng Dương Thanh khinh thường hừ một tiếng, nữ sinh này chẳng những mặt mũi bình thường ngay cả trường học cũng không tốt bằng của cô, xem tiếp chắc có lẽ hoàn cảnh gia đình cũng không tốt gì, sao so với cô? Nghĩ tới đây, cô lại trở nên tràn đầy tự tin, nụ cười lại lần nữa trở lại trên mặt.

“Chào chú Vệ, lần đầu gặp mặt, cháu tên là Dương Thanh, cũng thực tập giống Vệ Bắc ở đội cảnh sát, anh ấy rất quan tâm đến cháu.” Cô không coi ai ra gì tự giới thiệu, giọng điệu mang theo ý khoe khoang, hoàn toàn không để Diệp Sơ vào trong mắt.

Diệp Sơ cũng không lo lắng lại liếc nhìn sang hướng Vệ Bắc.

Quan tâm mẹ mày đấy! Trong lòng Vệ Bắc chửi một câu, quay lại nhìn Diệp Sơ bằng vẻ mặt sống không bằng chết.

Diệp Sơ bỗng chốc phì cười.

Dương Thanh lập tức hiểu lầm, tính công chúa nổi lên, buột miệng liền hỏi: “Cô cười cái gì?”

Diệp Sơ sững sờ, mờ mịt nói: “Mình đâu có cười.”

“Mới vừa rồi rõ ràng cô cười.” Dương Thanh không chịu bỏ qua.

“Em cười à?” Diệp Sơ quay đầu hỏi Vệ Bắc.

Tất nhiên Vệ Bắc giúp bà xã của mình, lắc đầu: “Không.”

Câu nói này khiến mặt mũi Dương Thanh tái mét, đang muốn nổi giận mà ba cô cản cô lại: “Gì mà cười với không cười, hôm nay mọi người vui vẻ như vậy, tất nhiên là muốn cười nữa. Tới đây, thị trưởng Vệ, hôm nay tôi làm chủ, mọi người muốn ăn gì thì cứ thoải mái. Bọn trẻ cũng vậy, không được khách sáo với chú.”

Dương cục trưởng vừa giảng hoà vừa không ngừng kêu khổ trong lòng: Xong rồi! Con gái lần này lại đánh dấu nhầm rồi, lại coi trọng người có chủ, xem ra lần này con gái lại phải vô công mà về.

Quả nhiên trong bữa cơm, Vệ Bắc vẫn nói thắm thì suốt với Diệp Sơ, ngay cả một câu Dương Thanh cũng không chen vào. Cô là thiên kim của cục trưởng, từ nhỏ đã sống trong sung sướng an nhàn, chưa từng bị người ta coi thường như vậy, cũng bị mất toàn bộ hình tượng tự tin vào kiêu ngạo ban nãy, thay vào đó là một bụng tức giận không có chỗ trút.

“Con đi đến phòng vệ sinh.”

Quá nửa bữa ăn, rốt cục cô cũng không chịu được mà đứng dậy, xanh mặt chạy ra ngoài. Hướng về phía cái gương trong toilet liên tục mắng: “Họ Diệp kia có gì tốt? Eo không thon như tôi, ngực cũng không lớn hơn tôi, gương mặt thì không cần phải nói rồi, mặt mũi bình thường, có điểm nào tốt? Vệ Bắc anh đúng là người ngu ngốc không có mắt, bà đây tốt như vậy mà anh cũng coi thường, thích cái loại hàng rong kia! Trên đường có cả đống, nếu tôi là đàn ông, cho tôi tôi cũng không muốn...”

Cô càng mắng càng tập trung, hoàn toàn không phát hiện có người đi vào, đến lúc Diệp Sơ đứng bên cạnh cô, cô mới phản ứng lại, cả người đều cứng lại.

Thế nhưng Diệp Sơ lại không tức giận chút nào, chỉ mở vôi hoa sen rửa tay.

Tiếng nước chảy ào ào, trong phòng rửa tay yên tĩnh như cả tiếng động nhỏ cũng nghe thấy, Dương Thanh chờ người một lát, thấy Diệp Sơ rửa tay xong xoay người muốn đi, cuối cùng cũng gọi cô lại.

“Này! Đứng lại!”

“Sao vậy?” Diệp Sơ quay đầu lại nghi hoặc nhìn cô.

Loại biểu tình không thèm để ý chút nào khiến Dương Thanh thất vọng tới cực độ, cô cũng không nhịn được nữa hỏi: “Sao cô không nói câu nào?”

“Nói cái gì?” Diệp Sơ không hiểu hỏi.

Dương Thanh tức thiếu chút nữa đổ bệnh: “Cô có bệnh à, tôi mắng cô như vậy cô cũng không tức giận?”

“Có gì phải tức giận.” Diệp Sơ cười cười, “Chúng ta lại không quen.”

Lời như vậy từ trong miệng Diệp Sơ nói ra, Dương Thanh quả thực không có lời nào đáp lại, một lúc lâu cô mới xanh mặt, từ trong miệng nói ra một câu: “Dù thế nào đi nữa, vừa rồi tôi nói là thật, cô so ra kém tôi.”

“Vệ Bắc cũng coi thường cô, đây cũng là sự thật.” Diệp Sơ rất bình tĩnh, nói xong cũng không quay đầu lại đi ra.

Còn lại Dương Thanh ngây người như phỗng, đối mặt với sự thật tàn khốc, lòng tự ái vỡ giống như nhân bánh sủi cảo vậy.

Sau khi chuyện này trôi qua thật lâu, cuối cùng Vệ Bắc cũng được như nguyện cưới Diệp Sơ, sau lần thứ N đem cô hoàn toàn thay đổi trở thành vật sở hữu của mình, anh ôm bà xã trong lòng hỏi: “Diệp Sơ, sao em có thể quá yên tâm với anh? Sao cho đến giờ em không ghen tuông?”

“Có chứ, chẳng qua anh không phát hiện ra mà thôi.” Diệp Sơ nói, rụt người vào trong lòng Vệ Bắc.

“Vậy hả?” Vệ Bắc giống như phát hiện ra đại lục mới, kích động đến nỗi hỏi: “Chuyện đó khi nào? Sao anh không biết? Nói mau nói mau!”

Diệp Sơ nghiêng đầu rất cố gắng suy nghĩ, sau cùng cô lắc đầu: “Hình như quên mất...”

Vệ Bắc không nói được câu nào.

Cô không biết, với bà xã anh thì tình địch khốn kiếp gì đó cũng chỉ là phù vân.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-thu-buong-co-nuong-kia-ra>